

{ 10 ZI DIN ȘAPTE }

Lauren Oliver

- O ZI DIN ȘAPTE -

LAUREN OLIVER

O ZI DIN ȘAPTE

Titlul original: *Before I Fall*, 2010
Traducere: Laura Frunză

Cuprins

PROLOG

UNU

Popularitatea: o analiză

Ora de matematică: lecții avansate de chimie

Prietenia: scurt istoric

Petrecerea

DOI

Cămașa asta de forță îmi face fundul mare?

Lumea umbrelor

Înainte să mă trezesc

Petrecerea, dubla a doua

TREI

Tactici de evadare

Reguli de supraviețuire

Nu poți judeca un profesor de sport după mustață

Doar un vis

PATRU

Nu poți judeca o carte după o pereche de bocanci cu
bombeuri de oțel

Moapsele

Anumite lucruri nu se spun niciodată

Unde începe totul

CINCI

În pădure

Prin întuneric

Mai mult decât în întârziere

Înainte de trezire

ȘASE

Să fie lumină

Corecții și ajustări

Rădăcina și mugurele

Fantome și rai

ȘAPTE

- O ZI DIN ȘAPTE -

Și în a șaptea zi

Miracolul șansei și al întâmplării, partea I

A doua șansă

Prietenia: scurt istoric

Secretul

Miracolul șansei și al întâmplării partea a II-a

EPILOG

MULȚUMIRI

În amintirea lui Semon Emil Knudsen, II

Peter:

*Îți mulțumesc că mi-ai dăruit
cele mai mari hituri ale mele.
Mi-e dor de tine.*

PROLOG

Se spune că, în clipa morții, toată viața îți trece pe dinaintea ochilor, dar mie nu mi s-a întâmplat așa.

Ca să fiu sinceră, întotdeauna mi s-a părut că toată povestea cu ultimul moment, cu filmul mental al întregii vieți, sună destul de groaznic. Unele lucruri e mai bine să rămână moarte și îngropate, cum ar spune mama mea. M-aș bucura să uit toată clasa a cincea (perioada cu ochelari și cu aparat dentar roz), și chiar ar vrea cineva să retrăiască prima zi din clasa a șasea? Să mai pun la socoteală și vacanțele plictisitoare cu familia, orele de algebră fără niciun rost, durerile menstruale și sărutările stângace pe care le-am suportat cu chiu, cu vai...

Adevărul este, totuși, că nu m-ar fi deranjat deloc să retrăiesc cele mai bune momente din viață: când eu și Rob Cokran ne-am cuplat în mijlocul ringului de dans la balul bobocilor, astfel că toată lumea ne-a văzut și a aflat că suntem împreună; când eu și Lindsay, Elody și Ally ne-am îmbătat și am încercat să facem îngeri de zăpadă în luna mai și am lăsat urme de mărimea unui om pe gazonul lui Ally; petrecerea mea de la șaisprezece ani, când am aprins o sută de lumânările și am dansat pe masa din curtea din spate; când eu și Lindsay i-am făcut o farsă Clarei Seuse de Halloween, am fost urmărite de polițiști și am râs de ne durea burta. Lucrurile pe care aș fi vrut să mi le amintesc; lucrurile pentru care aș fi vrut să fiu ținută minte.

Dar, înainte să mor, nu m-am gândit la Rob sau la orice alt băiat. Nu m-am gândit la toate lucrurile scandaloase pe care le-am făcut cu prietenele mele. Nu m-am gândit nici măcar la familia mea, nici la felul în care lumina dimineții împrumută pereților din dormitorul meu culoarea smântâniei, nici la felul în

care miros azaleele de sub fereastra mea în iulie, a miere și a scortişoară în același timp.

În schimb, m-am gândit la Vicky Halliman.

Mai precis, m-am gândit la un moment din clasa a patra, când Lindsay a anunțat în fața întregii clase, la ora de sport, că nu o va primi pe Vicky în echipa ei de dodgeball. „E prea grasă, a trântit Lindsay. O lovești și cu ochii închiși.” Încă nu eram prietenă cu Lindsay, dar încă de atunci avea un mod de a spune ceva încât să sune foarte amuzant, iar eu am râs cu toți ceilalți, în timp ce fața lui Vicky se făcea la fel de purpurie ca marginea unui nor de furtună.

Iată ce mi-am amintit în secunda aceea dinaintea morții, când pasămite ar fi trebuit să am vreo revelație majoră cu privire la trecutul meu: mirosul de lac și scârțâitul tenișilor noștri pe podeaua lustruită; faptul că mă strângea șortul de poliester; râsul care răsuna în spațiul mare și gol, de parcă erau mult mai mult de douăzeci și cinci de persoane în sala de sport.

Și chipul lui Vicky.

Foarte ciudat e că nu mă mai gândisem la asta de o veșnicie. Era una dintre amintirile alea pe care nici nu știam că le am, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Și nu pentru că Vicky a fost traumatizată sau ceva de genul acesta. Chestii din astea își fac copiii unii altora. Nu e mare scofală. Întotdeauna va fi un copil care râde și altul de care se râde. Așa se întâmplă în fiecare zi, în fiecare școală, în fiecare oraș din America – și poate chiar din lume, n-am de unde să știu. Întreg scopul maturizării este să înveți să rămâi de partea celor care râd.

În primul rând, Vicky nu era foarte grasă – avea doar niște rotunjimi de bebeluș pe față și pe burtă – și, înainte să intre la liceu, a dat jos toate kilogramele și s-a înălțat cu șapte centimetri. Până la urmă, s-a împrietenit și cu Lindsay. Jucam hochei pe iarbă împreună și se salutau pe culoare. Odată, prin clasa a zecea, Vicky a amintit momentul la o petrecere – eram toate destul de amețite – și am râs, și am râs, și Vicky cel mai

tare dintre toți, până când fața i s-a făcut aproape la fel de purpurie ca atunci, cu mulți ani în urmă, în sala de sport.

Ăsta a fost lucrul ciudat numărul unu.

Dar și mai ciudat a fost faptul că tocmai discutaserăm despre asta – adică despre cum e înainte să mori. Nu prea știu cum am deschis discuția, cu excepția faptului că Elody se plângea că eu stau mereu pe locul din față și refuz să port centura de siguranță și ea se tot apleca după iPodul lui Lindsay, deși eu ar fi trebuit să am privilegiu de DJ. Eu încercam să le explic teoria mea cu privire la „cele mai bune momente” dinaintea morții și toate ne alegeam câte unul. Lindsay a ales momentul în care a aflat că a intrat la Duke¹, evident, și Ally – care se plângea de frig, ca de obicei, și amenința că moare chiar acolo de pneumonie – a participat suficient de mult la discuție cât să adauge că ea și-ar dori să-și amintească veșnic prima ei lipeală cu Matt Wilde, chestie care n-a mirat pe nimeni. Lindsay și Elody fumau și o ploaie înghețată intra prin geamul întredeschis. Șoseaua era îngustă și șerpuitoare, iar de o parte și de alta a mașinii, în întuneric, crengile desfrunzite ale copacilor se legănau înainte și înapoi, de parcă vântul se apucase să danseze.

Elody pusese Splinter al celor de la Fallacy ca s-o calce pe Ally pe nervi, poate pentru că se săturase de miorlăielile ei. Era cântecul lui Ally cu Matt, care îi dăduse papucii în septembrie. Ally a făcut-o „scârbă” și și-a scos centura, aplecându-se în față și încercând să smulgă iPodul. Lindsay s-a plâns că cineva o lovește cu cotul în gât. Țigara i-a căzut din gură și i-a aterizat între picioare. Ea a început să înjure și a încercat să măture cu mâna scânteile de pe tapițeria scaunului, și Elody și Ally încă se mai certau, iar eu încercam să vorbesc peste ele, amintindu-le de momentul când făcuserăm îngeri de zăpadă în mai. Cauciucurile au derapat un pic pe șoseaua umedă și mașina era plină de fum de țigară, care se ridica în aer în fâșii subțiri, ca niște fantome.

¹ Universitatea Duke din Carolina de Nord (n.tr.)

Apoi, deodată, ceva alb a fulgerat în fața mașinii. Lindsay a țipat ceva – n-am reușit să pricep ce anume, ceva gen stai sau sari – și, brusc, mașina a ieșit de pe șosea și a intrat în desișul negru al pădurii. Am auzit un sunet îngrozitor, ca un scrâșnet – metal pe metal, sticlă spartă, o mașină îndoită – și am simțit miros de fum. Am avut timp să mă întreb dacă Lindsay stinsese sau nu țigara.

Apoi din trecut s-a ivit chipul lui Vicky Halliman. În jurul meu am auzit ecoul râsetelor rostogolindu-se în jur, transformându-se în țipete.

Și pe urmă nimic.

Chestia e că nici n-apuci să știi. Nu e ca atunci când te trezești cu o senzație neplăcută în stomac. Nu vezi umbre acolo unde n-ar trebui să fie nimic. Nu-ți amintești să le spui părinților că îi iubești sau – în cazul meu – nu-ți amintești nici măcar să-ți iei la revedere dimineța.

Dacă ești ca mine, te trezești cu șapte minute și patruzeci și șapte de secunde înainte de ora la care prietena ta cea mai bună te așteaptă să te ia cu mașina. Ești prea ocupată să te gândești la câți trandafiri vei primi de Ziua Îndrăgostiților ca să faci și altceva în afară de îmbrăcat, spălat pe dinți și rugat la Dumnezeu să-ți fi lăsat trusa de farduri pe fundul genții, ca să te poți machia în mașină.

Dacă ești ca mine, ziua ta începe așa:

UNU

— Bip, bip, strigă Lindsay.

Acum câteva săptămâni, mama a țipat la ea pentru că apăsa pe claxon la șase cincizeci și cinci în fiecare dimineață, așa că asta a fost soluția găsită de Lindsay.

— Vin! îi răspund, tot strigând, deși mă vede că împing ușa de la intrare, încercând să-mi trag haina pe mine și să îndes mapa în geantă în același timp.

În ultima clipă, sora mea, Izzy, în vârstă de opt ani, mă trage de haine.

— Ce e? mă întorc spre ea. Parcă ar avea un radar de soră mai mică și știe când sunt ocupată sau în întârziere, sau vorbesc la telefon cu prietenul meu. Astea sunt momentele ideale pentru ea să mă deranjeze.

— Ți-ai uitat mânușile, îmi spune ea, doar că-i iese: *si-ai uitat mănusile*. Refuză să meargă la logoped pentru că este peltică, deși toți copiii din clasă se amuză pe seama ei. Ea zice că îi place cum vorbește.

I le smulg din mâini. Sunt din cașmir și probabil că le-a murdărit de unt de arahide. Mereu stă cu lingura prin borcanele cu așa ceva.

— Ce ți-am zis eu, Izzy? mă răstesc, împungând-o cu degetul în mijlocul frunții. Nu mai pune mâna pe lucrurile mele! Ea chicotește ca o idioată și eu trebuie să-i fac vânt înăuntru și să închid ușa. Dacă ar fi după ea, s-ar ține toată ziua după coada mea ca un cățeluș.

Până când ies eu din casă, Lindsay se apleacă pe fereastra Tancului. Așa i-am botezat noi mașina, un Range Rover argintiu enorm. (De fiecare dată când mergem cu el, cel puțin o persoană se găsește să spună: „Chestia aia nu e o mașină, e un camion” și Lindsay pretinde că poate să meargă beată

bară la bară cu un tir și să-l depășească fără nicio zgârietură.) Ea și Ally sunt singurele dintre noi care au mașini proprii. Mașina lui Ally e o Jetta mică și neagră pe care am poreclit-o Mini-eu. Eu mai împrumut câteodată Accordul maică-mii; biata Elody trebuie să se mulțumească cu Fordul Taurus, vechi și cafeniu, al tatălui ei, care abia se mai târăște.

Nu bate vântul și e un frig bocnă. Cerul e de un albastru-deschis perfect. Soarele a răsărit, palid și apos, de parcă tocmai s-a vărsat peste orizont și îi e lene să se curețe. Cică o să fie furtună mai târziu, dar nu se știe niciodată.

Mă urc pe locul din dreapta. Lindsay fumează deja și îmi face semn cu vârful țigării către cafeaua de la Dunkin' Donuts pe care mi-a cumpărat-o.

— Covrigi? o întreb eu.

— În spate.

— Cu susan?

— Evident. Îmi aruncă o privire în timp ce iese de pe alee. Ce fustă drăguță ai!

— Și tu.

Lindsay înclină capul, ca mulțumire pentru compliment. De fapt, purtăm aceeași fustă. Există doar două zile pe an când eu, Lindsay, Ally și Elody ne îmbrăcăm la fel: Ziua în Pijamale din timpul Săptămânii Entuziasmului, pentru că toate ne-am cumpărat Crăciunul trecut seturi drăguțe și asortate de la Victoria's Secret, și Ziua Îndrăgostiților. Am petrecut trei ore la mall discutând dacă să alegem roz sau roșu – Lindsay urăște rozul; Ally trăiește prin roz – și până la urmă am ales fuste mini negre și niște bluze fără mâneci, tivite cu blăniță roșie, pe care le-am găsit în coșul cu reduceri de la Nordstrom.

Așa cum am spus, acelea sunt singurele momente în care arătăm în mod intenționat la fel. Dar adevărul este că, la liceul meu, Thomas Jefferson, toți arătăm cam la fel. Nu există uniformă oficială – e o școală de stat – dar o să vezi aceiași blugi Seven, teniși gri New Balance, tricou alb și un

hanorac din polar de la North Face pe nouă din zece elevi. Până și băieții și fetele se îmbracă la fel, doar că blugii noștri sunt mai strâmți și noi trebuie să ne aranjăm părul cu peria și uscătorul în fiecare zi. Suntem din Connecticut: toată ideea e să nu te deosebești deloc de ceilalți.

Asta nu înseamnă că liceul nostru nu are ciudații lui – îi are – dar până și ciudații sunt ciudați în același mod. Eco-fanaticii vin cu bicicletele la școală, poartă haine făcute din cânepă și nu se spală niciodată pe cap, de parcă dacă ai codițe rasta o să micșorezi cumva emisia de gaze cu efect de seră. Divele cară mereu sticle mari de ceai cu lămâie, poartă eșarfă la gât chiar și vara și nu vorbesc la ore pentru că „își menajează vocile”. Membrii cercului de matematică au întotdeauna la ei de zece ori mai multe cărți decât ceilalți și chiar își folosesc vestiarele și se plimbă prin școală cu mutre neliniștite, de parcă s-ar aștepta să strige cineva „Bau!” în spatele lor.

De fapt, toate astea nu mă deranjează. Uneori, eu și Lindsay facem planuri să fugim după absolvire și să ne închiriem o mansardă în New York împreună cu un artist în tatuaje pe care îl cunoaște fratele ei vitreg, dar, în secret, mie îmi place să locuiesc în Ridgeview. Mă face să mă simt în siguranță, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Mă aplec în față și încerc să mă dau cu rimel fără să-mi scot ochii. Lindsay nu este cea mai atentă șoferiță din lume și are tendința să smucească volanul, să se oprească brusc la stopuri și pe urmă să tureze motorul.

— Patrick ar face bine să-mi trimită un trandafir, zice Lindsay în timp ce accelerează la o trecere de pietoni și aproape îmi rupe gâtul frânând la următoarea. Patrick și Lindsay când sunt împreună, când nu. S-au despărțit de un număr record de treisprezece ori de la începerea anului școlar.

— A trebuit să stau lângă Rob în timp ce își completa formularul de admitere la facultate, mă vait eu, dându-mi

ochii peste cap. Parcă aş fi fost condamnată la muncă forţată.

Rob Cokran şi cu mine ieşim împreună din octombrie, dar am fost îndrăgostită de el de prin clasa a şasea, când era prea popular ca să stea de vorbă cu mine. Rob a fost prima mea iubire sau, mai exact, prima mea iubire adevărată. L-am sărutat o dată pe Kent McFuller, când eram în clasa a treia, dar asta nu se pune, evident, pentru că pe atunci schimbam inele făcute din pădii şi ne prefăceam că suntem soţ şi soţie.

— Anul trecut am primit douăzeci şi doi de trandafiri. Lindsay îşi aruncă mucul de ţigară pe fereastră şi se apleacă să ia o gură de cafea. Anul ăsta mizez pe douăzeci şi cinci.

În fiecare an, înainte de Ziua Îndrăgostiţilor, consiliul elevilor instalează o tarabă în faţa sălii de sport. Cu doi dolari bucata, poţi să le cumperi prietenilor Valograme – trandafiri cu bileţele prinse de ei – şi sunt livrate de către Cupidoni (de obicei fete dintr-a noua sau a zecea care încearcă să se dea bine pe lângă cei de-a douăsprezecea) pe parcursul întregii zile.

— Eu m-aş mulţumi şi cu cincisprezece, spun eu. Contează mult câţi trandafiri primeşti. Îţi dai seama cine e popular şi cine nu după numărul trandafirilor pe care îl are în braţe. E de rău dacă primeşti sub zece şi umilitor dacă nu primeşti mai mult de cinci – asta înseamnă fie că eşti urâtă foc, fie că nu te cunoaşte nimeni. Probabil amândouă. Unii scotocesc câteodată după trandafirii aruncaţi, ca să îi adauge la buchet, dar îţi poţi da seama care e adevărul.

— Deci, zice Lindsay şi îmi aruncă o privire cu coada ochiului. Eşti emoţionată? E ziua cea mare. Deschiderea, râde ea. N-am vrut să fac o glumă.

Ridic din umeri şi mă întorc spre fereastră, privind cum răsufierea mea abureşte ochiul de sticlă.

— Nu-i mare scofală.

Părinţii lui Rob sunt plecaţi weekendul ăsta şi acum două săptămâni m-a întrebat dacă pot să rămân toată noaptea la

el acasă. Știam că de fapt m-a întrebat dacă voiam să facem sex. Ne-am apropiat de faza asta de vreo câteva ori, dar mereu eram fie pe bancheta din spate a BMW-ului tatălui său, fie în subsolul cuiva, fie în sufrageria mea, cu părinții mei care dormeau la etaj, și întotdeauna mi s-a părut aiurea.

Așa că atunci când m-a rugat să rămân peste noapte, am spus da fără să mă gândesc.

Lindsay chițăie și lovește volanul cu palma.

— Nu e mare scofală? Glumești, nu? Puiul meu crește mare.

— Ei, hai, te rog!

Simțeam cum mi se urcă fierbințeala pe gât și știam că, probabil, o să mă umplu de pete roșii. Așa mi se întâmplă când sunt stânjenită. Toți dermatologii și toate cremele și pudrele din Connecticut nu m-au putut ajuta. Când eram mai mică, puștimea cânta: *Ce e roșu, alb și ciudat pe de-a-ntregul? Sam Kingston!*

Dau puțin din cap și apoi șterg aburul de pe geam. Afară, lumea sclipește de parcă ar fi dată cu lac.

— Dar tu și cu Patrick când ați făcut-o? Acum vreo trei luni?

— Mda, dar de atunci recuperăm timpul pierdut. Lindsay se leagănă pe scaun.

— Greșos!

— Nu-ți face griji, puștoaico! O să fie bine.

— Nu-mi spune *puștoaico*.

Ăsta e unul dintre motivele pentru care mă bucur că m-am hotărât să fac sex cu Rob: pentru ca Lindsay și Elody să nu se mai amuze pe seama mea. Din fericire, cum Ally încă mai e virgină, n-o să fiu eu ultima. Uneori am senzația că, din toate patru, eu sunt acolo doar de umplutură.

— Ți-am spus că nu e mare scofală.

— Dacă zici tu.

Lindsay m-a făcut să mă simt neliniștită, așa că număr toate cutiile poștale în timp ce trecem pe lângă ele. Mă întreb

dacă mâine lumea mi se va părea diferită; mă întreb dacă eu o să par diferită în ochii altora. Sper că da.

Tragem în fața casei lui Elody și, înainte ca Lindsay să apuce să claxoneze, ușa de la intrare se deschide și Elody se repede pe aleea înghețată, bătându-se pe tocurele înalte de șapte centimetri, de parcă nu știe cum să scape de-acasă mai repede.

— Nu-i frig deloc, nu? spune Lindsay când Elody se urcă în mașină. Ca de obicei, e îmbrăcată doar cu o jachetă subțire de piele, deși buletinul meteo spune că minimele vor ajunge la minus șase grade.

— Ce rost are să arăți bine dacă nu se poate și vedea? Elody își împinge sânii în față, și noi ne spargem de răs. E imposibil să rămâi stresat când e ea prin preajmă și nodul din stomac începe să mă lase.

Elody face un gest de apucat cu mâna și eu îi pasez o cafea. Toate o bem la fel: mare, cu aromă de alune de pădure, fără zahăr, cu extra frișcă.

— Uită-te pe unde stai! O să strivești covrigii, se încruntă Lindsay în oglinda retrovizoare.

— Știi că vrei o bucată din asta. Elody se plesnește peste fund și noi râdem din nou.

— Păstrează-l pentru Brioșă, căteia în călduri ce ești.

Steve Dough² este ultima victimă a lui Elody. Ea îi spune Brioșă din cauza numelui său de familie și pentru că e delicios (așa spune ea; mie mi se pare slinos și întotdeauna miroase a iarbă). S-au cuplat acum vreo lună și jumătate.

Elody e cea mai experimentată dintre noi. Și-a pierdut virginitatea în clasa a zecea și deja a făcut sex cu doi tipi. Ea mi-a spus că a durut-o primele două dăți când a făcut sex, ceea ce m-a făcut să fiu de zece ori mai agitată. Poate suna nebunește, dar niciodată nu m-am gândit cu adevărat la asta ca la ceva fizic, ceva care te va durea, cum ar fi fotbalul sau călăria. Mi-e teamă că n-o să știu ce să fac, ca atunci când jucam baschet la orele de sport și întotdeauna uitam cine era

² *Dough* înseamnă „aluat” în limba engleză (n.tr.)

în apărare sau cui trebuia să-i pasez mingea și când să driblez.

— Mmm, Brioșă! Elody își pune o mână pe stomac. Mor de foame.

— E un covrig și pentru tine, îi spun eu.

— Cu susan? Întreabă Elody.

— Evident, rostim în același timp eu și Lindsay. Lindsay îmi face cu ochiul.

Chiar înainte să ajungem la școală, deschidem toate geamurile și dăm la maximum cântecul lui Mary J. Blige, *No More Drama*. Închid ochii și mă gândesc la balul bobocilor și la primul meu sărut cu Rob, când m-a tras spre el pe ringul de dans și, brusc, buzele mele s-au lipit de ale lui și limba lui aluneca sub a mea și simțeam căldura tuturor luminilor colorate apăsându-mă ca o mână, iar muzica părea să răsună undeva în pieptul meu, făcându-mi inima să freamete și să tresalte. Mă doare gâtul de la aerul rece care intră pe geamuri și bașii vibrează prin tălpile picioarelor mele exact ca în seara aceea când am crezut că niciodată nu o să fiu mai fericită; zgomotul mi se urcă la cap, amețindu-mă, și am impresia că toată mașina o să se facă țândări de la atâta sunet.

Popularitatea: o analiză

Popularitatea e un lucru ciudat. Nu poți s-o definești cu adevărat și nu e tare să vorbești despre ea, dar o recunoști când o vezi. Ca o privire crucișă sau ca pornografia.

Lindsay e superbă, dar noi nu suntem cu mult mai drăguțe decât restul fetelor. Astea sunt trăsăturile mele pozitive: ochi mari, căprui, dinți albi și drepți, pomeți înalți, picioare lungi. Iar astea sunt cele negative: nasul prea mare, pielea care se umple de pete când sunt stresată, fundul plat.

Becky DiFiore e la fel de drăguță ca Lindsay, dar nu cred că a avut vreo întâlnire nici măcar la balul bobocilor din primul an. Sâniul lui Ally sunt destul de mari, dar ai mei sunt aproape inexistenți (când Lindsay e într-o dispoziție proastă,

îmi zice Samuel, nu Sam sau Samantha). Nu suntem perfecte și strălucitoare și nici gura nu ne miroase a micșunele ori altele de genul ăsta. Lindsay a făcut odată o întrecere de râgâieli cu Jonah Sasnoff la cantină și toată lumea a aplaudat-o. Uneori, Elody poartă papuci galbeni și pufoși la școală. Odată am râs atât de tare la ora de științe sociale, că am scuipat cafea cu lapte și vanilie pe banca lui Jake Somers. După o lună, ne giugiuleam în șopronul pentru unelte al lui Lily Angler. (Era nepriceput.)

Ideea este că noi ne permitem să facem chestii din astea. Și știți de ce? Pentru că suntem populare. Și suntem populare pentru că putem să ieșim basma curată din aproape orice. E un fel de reciprocitate.

De fapt, ce vreau de fapt să spun e că n-are sens să analizăm lucrurile. Dacă desenezi un cerc, întotdeauna va exista un exterior și un interior, și dacă nu ești cretin de-a binelea, o să-ți dai seama care-i unul și care-i celălalt. E ceva ce se întâmplă pur și simplu.

Și totuși, nu o să vă mint. E bine că totul e mai ușor pentru noi. E un sentiment plăcut să știi că, practic, poți face tot ce-ți trece prin cap fără să existe consecințe. Când o să terminăm liceul, ne vom uita în urmă și vom ști că am făcut totul cum trebuie, că ne-am sărutat cu cei mai drăguți băieți și ne-am dus la cele mai tari petreceri, ne-am băgat în suficiente necazuri, am ascultat muzică prea tare, am fumat prea multe țigări și am băut prea mult, am râs prea mult și am ascultat prea puțin, sau aproape deloc. Dacă liceul ar fi un joc de poker, atunci eu, Lindsay, Ally și Elody am avea în mână optzeci la sută dintre cărți.

Și credeți-mă: știu cum e să fii de cealaltă parte. Am stat acolo în prima jumătate a vieții mele. În stratul cel mai de jos, unde nu era nicio scăpare. Știu cum e să fii nevoit să te bați cu unghiile și cu dinții pe resturi.

Așa că, acum, eu am întâietate peste tot. Și ce dacă! Așa merg lucrurile.

N-a zis nimeni că viața e dreaptă.

Tragem în parcare exact cu cinci minute înainte să se sune prima dată de intrare. Lindsay accelerează către parcare inferioară, unde sunt locurile pentru profesori, zburătăcind un grup de eleve dintr-a zecea. De sub geți și paltoane văd îțindu-se rochii de mătase în alb și roșu, iar una are o diademă pe cap. Cupidoni, cu siguranță.

— Haide, haide, haide, murmură Lindsay în timp ce tragem în spatele sălii de sport. Țasta e singurul rând din parcare inferioară care nu e rezervat pentru personal. Noi îl numim Alea Seniorilor, deși Lindsay parchează aici din clasa a noua. E parcare VIP a Liceului Jefferson, și dacă pierzi un loc – sunt numai douăzeci – trebuie să parchezi hăt, departe, în parcare superioară, care e la o distanță de 354 de metri de intrarea principală. Am măsurat într-o zi distanța și acum, de fiecare dată când vorbim despre asta, trebuie să folosim distanța exactă. De exemplu: „Chiar vrei să mergi 354 de metri pe ploaia asta?”

Lindsay chicotește când vede un spațiu liber și smucește de volan spre stânga. În același timp, Sarah Grundel vine cu Chevroletul ei maro din direcția opusă, orientându-l către locul liber.

— O, la dracu', nu! Nici gând. Lindsay se înfige în claxon, deși e clar că Sarah ajunsese acolo înaintea noastră, apoi apasă pe accelerație. Elody țipă când cafeaua fierbinte i se revarsă pe cămașă. Se aude un scrâșnet ascuțit de cauciucuri și Sarah Grundel pune frână chiar înainte ca Range Roverul lui Lindsay să-i izbească bara din față.

— Drăguț! Lindsay ocupă locul liber și parchează, după care deschide portiera și se apleacă afară.

— Scuze, scumpo! îi strigă ea lui Sarah. Nu te-am văzut. Asta-i o minciună, evident.

— Grozav! Elody își șterge cafeaua de pe ea cu un șervețel mototolit de la Dunkin' Donuts. Acum o să stau toată ziua cu sânii mirosind a alune de pădure.

— Tipilor le plac mirosurile de mâncare, spun eu. Am citit în *Glamour*.

— Pune-ți un fursec în chiloței și Brioșă o să sară pe tine înainte să se facă prezența. Lindsay lasă jos oglinda retrovizoare și își verifică machiajul.

— Poate ar trebui să încerci asta cu Rob, Sammy. Elody aruncă înspre mine șervețelul pătat de cafea, iar eu îl prind și i-l arunc înapoi.

— Ce? râde Elody. Doar nu credeai că am uitat de noaptea ta cea mare, nu? Pescuiește ceva în geantă, și următoarea chestie care zboară peste scaun este un prezervativ mototolit, cu firișoare de tutun lipite de ambalaj. Lindsay se sparge de răs.

— Sunteți niște păgâne, mormăi eu, luând prezervativul cu două degete și aruncându-l în torpedoul mașinii lui Lindsay. Numai la atingerea lui, și nervii mi-o iau razna din nou; simt iar acel ghem în stomac. Niciodată n-am înțeles de ce sunt ținute prezervativele în pliculețele alea de staniol. Arată ca niște medicamente, ca o chestie pe care o prescriu doctorii pentru alergii sau probleme intestinale.

— Nu iubi fără căciuliță, spune Elody și se apleacă spre mine, sărutându-mă pe obraz. Îmi lasă pe piele un cerc mare de luciu de buze roz.

— Haideți! Ies din mașină înainte să vadă că mă îmbujorez. Domnul Otto, șeful catedrei de educație fizică, stă în fața sălii de sport când coborâm din mașină, uitându-se probabil la fundurile noastre. Elody crede că motivul pentru care a insistat să aibă biroul chiar lângă vestiarul fetelor e că a instalat o cameră web la toaletă. Altfel de ce ar avea el nevoie de computer? Doar e șeful catedrei de educație fizică. Acum, de fiecare dată când fac pipi la sala de sport, devin paranoică.

— Mișcați-vă, domnișoarelor, strigă el la noi. E și antrenorul echipei de fotbal, culmea ironiei, pentru că, probabil, n-ar putea să alerge nici măcar până la automatul cu dulciuri și înapoi. Arată ca o morsă. Are până și mustață.

— Nu vreau să fiu nevoit să vă dau avertisment de întârziere.

— Nu vreau să fiu nevoit să vă bat la funduleț, îi imit eu vocea, care e ciudat de ascuțită – alt motiv pentru care Elody crede că ar putea fi pedofil. Elody și Lindsay se sparg de răs.

— Două minute până sună, spune Otto, mai aspru de data asta. Poate m-a auzit. Dar chiar nu-mi pasă.

— O zi de vineri fericită, mormăie Lindsay, luându-mă de braț.

Elody și-a scos telefonul mobil și își verifică dinții în carcasa lucioasă, culegând semințe de susan cu unghia rozalie de la degetul mic.

— Ce nasol, spune ea, fără să ridice privirea.

— Absolut, aprob eu. Zilele de vineri sunt cele mai grele, dintr-un anumit punct de vedere: ești atât de aproape de libertate. Omoară-mă acum!

— Nici gând. Lindsay mă strânge de braț. Nu pot să-mi las prietena cea mai bună să moară virgină.

Vedeți voi, noi nu știam.

La primele două ore de curs – artă și CAIA (Cursuri Avansate de Istorie a Americii; istoria a fost mereu materia mea favorită) – primesc doar cinci trandafiri. Nu sunt prea stresată cu privire la acest aspect, deși mă cam calcă pe nervi faptul că Eileen Cho a primit patru trandafiri de la prietenul ei, Ian Dowel. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să-i cer lui Rob să facă asta și, într-un fel, nici nu cred că e cinstit. Îi face pe oameni să creadă că ai mai mulți prieteni decât ai de fapt.

Imediat ce ajung la ora de chimie, domnul Tierney ne anunță că dăm extemporal. Asta e o mare problemă, deoarece (1) nu am înțeles niciun cuvânt din teme de patru săptămâni încoace (bine, deci am încetat să mai încerc după prima săptămână) și (2) domnul Tierney întotdeauna amenință să comunice telefonic notele sub cinci comisiilor de

admitere de la facultăți, având în vedere că majoritatea nu au fost încă admiși la facultate. Nu știu dacă vorbește serios sau doar încearcă să îi țină pe seniori în priză, dar nici gând să las un fascist de profesor să-mi strice șansele de a intra la BU³.

Și, mai rău de atât, stau chiar lângă Lauren Lornet, care e probabil singura ființă din clasă mai bătă decât mine.

De fapt, notele mele la chimie au fost destul de bune anul ăsta, dar nu pentru că am avut o epifanie neașteptată cu privire la interacțiunea dintre protoni și electroni. Media mea de zece pe linie poate fi rezumată în două cuvinte: Jeremy Ball. E mai slăbănog decât mine și respirația îi miroase întotdeauna a fulgi de porumb, dar mă lasă să-i copiez tema și, când dăm extemporale, își apropie banca de a mea, ca să pot trage cu ochiul la răspunsurile lui fără să fiu văzută. Din nefericire, azi m-am oprit înainte de ora lui Tierney ca să fac pipi și să o salut pe Ally – întotdeauna ne întâlnim la baie înainte de ora a patra, pentru că ea are biologie când eu am chimie – și am ajuns prea târziu ca să ocup locul meu obișnuit, lângă Jeremy.

Extemporalul domnului Tierney conține trei întrebări și nu știu destul cât să improvizez un răspuns la niciuna dintre ele. Lângă mine, Lauren stă cocoșată peste hârtie, cu limba scoasă printre dinți. Întotdeauna face asta când se gândește. Primul ei răspuns arată destul de bine, de fapt: răspunsurile ei sunt ordonate și chibzuite, nu mâzgălite frenetic, ca atunci când nu știi despre ce vorbești și speri că, dacă mâzgălești suficient, profesorul nu va observa. (Ca idee, nu funcționează niciodată.) Pe urmă îmi aduc aminte că, săptămâna trecută, domnul Tierney i-a ținut morală lui Lauren cu privire la îmbunătățirea notelor. Poate că a învățat din greu.

Mă ițesc peste umărul lui Lauren și copiez două răspunsuri din trei – mă pricep să fiu discretă – când domnul Tierney strigă „treeeei minute”. O spune foarte dramatic, de

³ Universitatea din Boston (n.tr.)

parcă ar face prezentarea unui film, și asta îi face grăsimea de sub bărbie să tremure.

Lauren pare să fi terminat și își verifică testul, dar se apleacă în așa fel, că nu văd al treilea răspuns. Mă uit la secundar cum își ticăie drumul în jurul ceasului – „două miiinnnuuute și trreizeci de ssssecunde”, bubuie Tierney – iar eu mă aplec și o împung pe Lauren cu pixul. Ea ridică privirea, speriată. Nu cred că am vorbit cu ea de ani de zile și, o clipă, văd pe chipul ei o privire pe care nu o pot identifica.

Pix, îi mimez eu.

Ea pare nedumerită și îi aruncă o privire lui Tierney, care, slavă Domnului, e aplecat asupra manualului.

— Ce? șoptește ea.

Fac niște gesturi cu pixul, încercând să îi comunic faptul că am rămas fără pastă. Ea se uită la mine prostește și, preț de o clipă, îmi vine s-o pălmuiesc ca să-i dispară expresia aia tâmpită de pe față – „dooooouăăă minuuuuteeee”, dar în cele din urmă se prinde și zâmbește de parcă tocmai a descoperit tratamentul pentru cancer. Nu vreau să fiu dură, dar e mare pierdere să fii și tocilară, și grea de cap. Care mai e rostul, dacă nu poți măcar să cânti Beethoven ori să câștigi concursuri naționale de spus pe litere, să te duci la Harvard sau alte chestii de genul ăsta?

În timp ce Lauren se apleacă să scoțoească în geantă după un pix, eu copiez și ultimul răspuns. Până la urmă, uit că i-am cerut un pix pentru că ea trebuie să îmi atragă atenția în șoaptă.

— Trreizeci de secunde.

— Uite!

I-l iau din mână. E ronțait la capăt: ce scârboș! Îi zâmbesc încordată și mă uit în altă parte, dar peste încă o secundă îmi șoptește:

— Scrie?

Îi arunc o privire ca să înțeleagă că e enervantă. Bănuiesc că o ia ca pe un semn că nu înțeleg.

— Pixul. Scrie? șoptește ea un pic mai tare.

În momentul ăsta, Tierney trântește manualul pe catedră. Sunetul e atât de tare, că tresărim cu toții.

— Domnișoară Lornet, urlă el, uitându-se urât la Lauren. *Vorbești cumva în timpul extemporalului meu?*

Ea se întoarce, roșie ca racul, și se uită când la mine, când la profesor, umezindu-și buzele cu limba. Eu nu spun nimic.

— Eu doar... începe ea slab.

— Destul!

Proful se ridică în picioare și se încruntă cu bărbia în piept, încrucisându-și brațele. Am impresia că o să îi mai spună ceva lui Lauren pentru că se uită la ea cu o privire mortală, dar el anunță doar:

— Timpul a expirat. Creioanele și pixurile jos!

Îi întind lui Lauren pixul înapoi, dar ea nu vrea să-l ia.

— Păstrează-l, îmi spune.

— Nu, mersi, refuz eu. Îl țin cu două degete și mă aplec, balansându-l peste banca ei, dar ea își ascunde mâinile la spate.

— Pe bune, spune ea, o să ai nevoie de pix. Ca să iei notițe și alte d-astea.

Se uită la mine de parcă mi-ar oferi ceva miraculos, nu un amărât de Bic cu salivă pe el. Nu știu dacă e din cauza expresiei de pe fața ei sau nu, dar brusc îmi amintesc de o excursie în care am fost în clasa a doua și noi două am fost singurele rămase de căruță, după ce toți și-au ales partenerii. A trebuit să ne ținem de mână tot restul zilei de fiecare dată când traversam strada și mâna ei era mereu transpirată. Mă întreb dacă își amintește. Sper că nu.

Zâmbesc strâmb și las pixul să cadă în geantă. Ea rânjește cu gura până la urechi. O să-l arunc imediat ce se termină ora de curs, desigur; nu știi niciodată ce fel de boală poți să iei din salivă.

Să privim partea bună a lucrurilor: mama spune întotdeauna că trebuie să faci un lucru frumos pe zi. Așa că bănuiesc că am scăpat pe ziua de azi.

Ora de matematică: lecții avansate de chimie

Ora a patra e cea de „tehnici de supraviețuire”, ceea ce e un eufemism folosit de profi pentru educație fizică atunci când te-ai făcut destul de mare încât să te deranjeze activitatea fizică forțată (Elody crede că, pentru a fi corecți, ar trebui să fie denumită sclavie). Studiem tehnici de resuscitare, ceea ce înseamnă că trebuie să ne pupăm cu păpuși în mărime naturală de față cu domnul Otto. O dovadă în plus că e un pervers.

Ora a cincea avem analiză matematică și Cupidonii ajung devreme, chiar după începerea orei. Una dintre ele poartă un body și colanți de aceeași culoare, iar pe cap are coarne de diavoliță; alta arată de parcă ar fi un iepuraș Playboy sau poate iepurașul de Paște pe tocuri; cealaltă e îmbrăcată ca un înger. Ținutele lor nu au sens în contextul sărbătorii, dar, după cum am spus, toată ideea e să te dai mare în fața băieților dintr-a zecea și a douăsprezecea. Nu le învinovățesc. Și noi am făcut-o. În clasa a zecea, Ally a ieșit cu Mike Harmon – care era într-a douăsprezecea la vremea respectivă – timp de două luni, după ce i-a livrat o Valogramă, și el a spus că fundul ei arată drăguț în colanți. E un exemplu de poveste de dragoste adevărată.

Diavolița îmi dă trei trandafiri – unul de la Elody, unul de la Tara Flute, care dă târcoale grupului nostru, dar n-a intrat încă în el, și unul de la Rob. Fac mare caz când despățuresc felicitarea micuță care e înfășurată în jurul tulpinii trandafirului și mă prefac emoționată când citesc biletul, deși nu scrie decât *La mulți ani de Ziua îndrăgostiților. Te iubi și apoi cu litere mai mici aproape de marginea de jos: Ești mulțumită acum?*

„Te iubi” nu e chiar „Te iubesc” – ceea ce nu ne-am spus niciodată – dar e pe-acolo. De fapt, sunt destul de sigură că îl păstrează pentru seara asta. Săptămâna trecută era seara târziu și stăteam pe canapeaua lui, și el se uita fix la mine și

am fost sigură, *sigură* că o s-o spună – dar el mi-a zis doar că, dintr-un anume unghi, seamă cu Scarlett Johansson.

Măcar biletul meu e mai bun decât cel pe care l-a primit Ally de la Matt Wilde anul trecut: *Trandafirii-s purpurii, violetele mov, dacă-n pat la mine vii, ar fi supermișto*. Glumea, desigur, dar: *mov* și *mișto* nici măcar nu rimează.

Mă gândesc că astea sunt toate Valogramele mele, dar apoi îngerul vine la banca mea și îmi mai dă unul. Trandafirii sunt de culori diferite, iar asta-i destul de surprinzător: petale de culoarea smântânii cu irizații rozalii, de parcă sunt făcute dintr-un fel de înghețată.

— E superb, șoptește ea.

Ridic capul. Îngerul stă acolo pur și simplu, uitându-se la trandafirul de pe banca mea. E destul de șocant că o elevă din clasele mici are curajul să i se adreseze unei senioare, și asta mă enervează o secundă. Nici măcar nu arată precum Cupidonii obișnuiți. Are un păr blond atât de deschis, că e aproape alb și pe sub piele i se văd venele albăstriei. Îmi amintește de cineva, dar nu știu de cine.

Mă prinde uitându-mă la ea și îmi aruncă un zâmbet fugar și stingher. Mă bucur să văd puțină culoare în obraji ei – măcar asta o face să pară vie.

— Marian.

Se întoarce când diavolița o strigă. Diavolița face un gest nerăbdător cu trandafirii pe care încă îi mai are, și îngerul – Marian, bănuiesc – se întoarce rapid la ceilalți Cupidoni. Toate trei pleacă.

Ating petalele de trandafiri cu degetele – sunt atât de delicate, ca aerul sau ca o respirație – și mă simt ca o idioată.

Deschid biletul, așteptându-mă să fie de la Ally sau de la Lindsay (pe al ei scrie mereu *Te iubesc până la moarte, afurisito*), dar în schimb văd un desen în creion cu un Cupidon dolofan săgetând din greșeală o pasăre dintr-un copac. Pasărea este etichetată *vulturul pleșuv american* și arată de parcă ar fi gata să cadă peste un cuplu care stă pe o

bancă – probabil ținta originală a Cupidonului. Ochii îi sunt ca niște spirale și are un rânjet tâmp pe față.

Sub desen scrie: *Nu iubi la băutură.*

Evident că e de la Kent McFuller – el desenează caricaturi pentru *The Tribulation*, ziarul de umor al școlii – așa că ridic privirea și mă uit înspre el. Întotdeauna stă în spatele clasei, în partea stângă. Țasta e unul dintre lucrurile ciudate la el, dar, cu siguranță, nu singurul. Logic, și el se uită la mine. Îmi zâmbește și îmi face cu mâna, apoi face o mișcare cu brațele de parcă ar fixa o săgeată pe un arc și ar trage în direcția mea. Cu o expresie ușor încruntată iau biletul, îl împățuresc repede și îl azvârl pe fundul genții. Dar pe Kent nu pare să-l deranjeze. Parcă îi simt zâmbetul arzându-mă în spate.

Domnul Daimler se plimbă printre rânduri, adunând temele, și se oprește la banca mea. Trebuie să recunosc: datorită lui sunt hiperîncântată de faptul că am primit patru Valograme la ora de analiză matematică. Domnul Daimler are doar douăzeci și cinci de ani și e superb. E antrenorul secund al echipei de fotbal și e destul de amuzant să-l vezi lângă Otto. Sunt complet opuși din punct de vedere fizic. Domnul Daimler are peste un metru optzeci, e întotdeauna bronzat și se îmbracă la fel ca noi, în blugi și în hanorace, și se încălță cu teniși New Balance. A terminat chiar liceul nostru, Thomas Jefferson. L-am căutat odată în albumele vechi din bibliotecă. A fost regele banchetului și într-o poză poartă smoching și zâmbește, cuprinzând cu brațul talia partenerii de la banchet. Din gulerul cămășii se ițește un lăntișor împletit din sfoară. Îmi place la nebunie poza aia. Dar știți ce-mi place chiar și mai mult? Faptul că încă mai poartă lăntișorul acela de sfoară.

Culmea ironiei e că tipul cel mai tare din Thomas Jefferson face parte din personalul didactic.

Ca de obicei, când zâmbește, mi se strânge stomacul. Își trece o mână prin părul castaniu, dezordonat, și eu îmi imaginez că fac același lucru.

— Nouă trandafiri, deja? Ridică din sprânceană și se uită ostentativ la ceas. Și e doar unsprezece și un sfert. Felicitări!

— Ce pot să spun? Îmi modulez vocea cât mai suav posibil, ca și cum aș flirta. Lumea mă iubește

— Se vede, spune el și îmi face cu ochiul.

Îl las să avanseze puțin pe culoar și spun cu voce tare:

— Încă n-am primit trandafirul de la dumneavoastră, domnule Daimler.

El nu se întoarce, dar văd cum i se înroșesc vârful urechilor. Din clasă se aud chicoteli și pufnituri. Am senzația aia plăcută care te cuprinde când știi că faci un lucru rău și scapi bine mersi, ca atunci când furi ceva de la cantina școlii sau te amețești la o sărbătoare în familie și nimeni nu știe asta.

Lindsay spune că, într-o zi, domnul Daimler o să mă dea în judecată pentru hărțuire sexuală. Eu nu cred. Cred că lui îi place, în secret.

În cazul de față: când se întoarce cu fața spre clasă, zâmbește.

— După ce am corectat lucrările voastre de control de săptămâna trecută, mi-am dat seama că încă mai există neînțelegeri cu privire la asimptote și limite, începe el, sprijinindu-se de birou și încrucișându-și gleznele. Nimeni n-ar putea să facă analiza matematică la fel de interesantă. Sunt sigură de asta.

În restul orei, abia dacă se uită la mine și numai atunci când ridic mâna. Dar jur că atunci când privirile ni se întâlnesc, îmi simt tot corpul scuturat de un fior. Și jur că și el simte asta.

După oră, Kent mă ajunge din urmă.

— Deci? spune el. Ce părere ai?

— Despre ce? îi întorc întrebarea, doar ca să-l enervez. Știu că se referă la caricatură și la trandafir.

Kent zâmbește și atât, apoi schimbă subiectul.

— Părinții mei sunt plecați weekendul ăsta.

— Bravo ție!

Zâmbetul lui nu pălește.

— Dau o petrecere în seara asta. Vii și tu?

Mă uit la el. Nu l-am înțeles niciodată pe Kent. Sau, de fapt, nu-l mai înțeleg de ani de zile. Eram foarte apropiați când eram mici – teoretic, presupun că era cel mai bun prieten al meu și primul băiat cu care m-am sărutat – dar prin clasa a șasea a început să devină din ce în ce mai ciudat. Dintr-a zecea vine mereu la școală în sacou, deși majoritatea celor pe care le are sunt sfâșiate pe la cusături sau au găuri în coate. Se încalță în fiecare zi cu aceiași teniși ponosiți cu pătrățele negre și albe, și părul lui e așa de lung, că pare o perdea care îi cade peste ochi la fiecare cinci secunde. Dar faza cea mai tare abia acum vine: poartă un melon adevărat. La școală.

Cel mai rău lucru e că ar putea fi chiar drăguț. Are un chip și un corp pe măsură. Sub ochiul stâng are o aluniță mică, mică în formă de inimă, nu glumesc. Dar trebuie să strice el totul, comportându-se ca un ciudat.

— Încă nu știu ce planuri am, îi spun. Dacă vine toată lumea... las propoziția în aer, ca să știe că o să vin doar dacă n-am altceva mai bun de făcut.

— O să fie grozav, îmi zâmbește el în continuare. Altă chestie care mă scoate din minți la Kent: se poartă de parcă lumea e un cadou imens și strălucitor pe care îl desface în fiecare dimineață.

— Vom vedea, zic. La capătul holului îl văd pe Rob intrând în cantină și grăbesc pasul, sperând că totuși Kent va pricepe aluzia și mă va lăsa în pace. E un gând cam optimist din partea mea. Kent e îndrăgostit de mine de ani de zile. Poate chiar de la primul nostru sărut.

Se oprește cu totul din mers, sperând, poate, că o să mă opresc și eu. Dar nu o fac. Pentru o secundă, mă simt prost, de parcă am fost prea dură, dar apoi glasul lui mă ajunge din urmă și îmi dau seama, după cum sună, că încă mai zâmbește.

— Ne vedem diseară, spune el. Aud scârțâitul tenișilor săi pe linoleum și știu că s-a întors și a început să meargă în direcția opusă. Începe să fluiera. Sunetul ajunge până la mine, din ce în ce mai slab. Durează puțin până recunosc melodia.

*The sun'll come out, tomorrow. Bet your bottom dollar that tomorrow there'll be sun*⁴. Din musicalul *Annie*. Cântecul meu preferat – când aveam șapte ani.

Știu că nimeni de pe coridor n-o să se prindă, însă eu sunt încă jenată și simt cum mi se înfierbântă ceafa. Întotdeauna face chestii din astea: se poartă de parcă mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva doar pentru că ne jucam împreună la groapa cu nisip acum vreo sută de ani. Se poartă de parcă nimic din ce s-a întâmplat în ultimii zece ani n-a schimbat nimic, deși totul s-a schimbat.

Telefonul îmi vibrează în buzunarul din spate al pantalonilor și, înainte să mă duc la prânz, îl deschid. Am un mesaj nou de la Lindsay:

Bairam @ Kent Ciudatul acasă diseară. Vii?

Ezit doar o secundă și oftez prelung, apoi îi scriu un mesaj.

Clar

Trei lucruri sunt comestibile la cantina liceului:

1. Un covrig, simplu sau cu cremă de brânză.
2. Cartofi prăjiți.
3. Un sendviș cu mezeluri de la barul cu „fă-ți propriul sendviș”.

Dar numai adăugând carne de curcan, șuncă sau piept de pui. Salamul și cârnații sunt clar de evitat, iar carnea de vită

⁴ „Măine va ieși soarele. Pariez pe ultimul dolar că mâine va fi soare”. (n.tr.)

la cuptor e dubioasă. Ceea ce e păcat, pentru că vita la cuptor e preferata mea.

Rob e la casă cu un grup de prieteni. Are în mână o tavă plină ochi cu cartofi prăjiți. Asta mănâncă în fiecare zi. Observă că mă uit la el și-mi face semn din cap. (Nu e genul de tip care se descurcă prea grozav cu sentimentele, nici cu ale lui, nici cu ale mele. De unde și acel „te iubi” de pe biletul pe care mi l-a trimis.)

E straniu. Înainte să ieșim împreună, îmi plăcea atât de mult și, o grămadă de timp, de fiecare dată când se uita la mine, aveam fluturi în stomac care mă făceau să amețesc. Nu mint: uneori îmi venea să leșin gândindu-mă la el și trebuia să mă așez ca să-mi revin.

Dar acum că suntem oficial împreună, am uneori gânduri ciudate când mă uit la el, de exemplu mă întreb dacă toți cartofii ăia nu-i înfundă arterele, dacă folosește ață dentară sau cât a trecut de când nu și-a mai spălat șapca cu sigla echipei Yankee pe care o poartă aproape în fiecare zi. Uneori mă tem că e ceva în neregulă cu mine. Cine n-ar vrea să iasă cu Rob Cokran?

Nu că n-aș fi superfericită – chiar sunt – dar uneori trebuie să îmi repet iar și iar în minte care sunt motivele pentru care m-am îndrăgostit de el din capul locului, de parcă dacă n-aș face asta, aș uita. Din fericire, există un milion de motive: faptul că are păr negru și un miliard de pistrui, dar nu știu cum, pe el nu arată aiurea; că vorbește tare, dar într-un mod amuzant; că toată lumea îl cunoaște și îl simpatizează și probabil jumătate dintre fetele din școală sunt îndrăgostite de el; că arată bine în tricoul Lacrosse; că atunci când e foarte obosit, își pune capul pe umărul meu și adoarme. Asta îmi place cel mai mult la el. Îmi place să stau întinsă lângă el seara târziu, când e întuneric și atât de liniște, că îmi aud bătăile inimii. În momente ca astea sunt sigură că îl iubesc.

Îl ignor pe Rob și mă așez la coadă ca să-mi plătesc covrigul – și eu pot să o fac pe inabordabila – după care mă duc înspre zona seniorilor. Cantina are o formă pătrată.

Copiii cu nevoi speciale stau într-un capăt, la mesele cele mai apropiate de clase, apoi vin mesele celor de-a noua, apoi ale celor de-a zecea și pe urmă mesele celor dintr-a unsprezecea. Zona celor de-a douăsprezecea e chiar în capătul cantinei. E un octogon mărginit de ferestre. Bine, ferestrele dau spre parcare, dar tot e mai bine decât să te uiți direct în gura retardaților care halesc piure de mere. Fără supărare.

Ally stă deja la o măsuță rotundă, așezată chiar la fereastră: preferata noastră.

— Hei!

Pun jos tava și trandafirii. Buchetul lui Ally e așezat pe masă și îi număr imediat florile.

— Nouă trandafiri, fac semn către ai ei și apoi scutur buchetul meu. La fel ca mine.

Ea se strâmbă.

— Un fir din buchetu' meu nu se pune. Mi l-a trimis Ethan Shlosky. Îți vine să crezi? Hărțuitorul.

— Mda, ei bine, eu am primit unul de la Kent McFuller, așa că și un fir de la mine nu se pune.

— Te iuuuubește, spune ea, lungindu-l pe „u”. Ai primit mesajul lui Lindsay?

Culeg partea din mijloc, aia moale, a covrigului și-o îndes în gură.

— Chiar mergem la petrecerea asta? Ally pufnește.

— Ți-e teamă că o să te violeze?

— Foarte amuzant.

— O să fie un butoi de bere, precizează Ally, ciugulind o fărâmă din sendvișul ei cu piept de curcan. La mine acasă, după ore?

Nici nu trebuie să întrebe. Vinerea avem o tradiție. Comandăm mâncare, dăm iama în șifonierul ei, dăm muzica tare și dansăm ca nebunele, încercând farduri de ochi și luciuri de buze.

— Mda, sigur.

Cu coada ochiului, îl urmăream pe Rob apropiindu-se și, deodată, apare și se trânteste pe un scaun lângă mine, aplecându-se până când gura lui îmi atinge urechea stângă. Miroase a apă de colonie Total. Întotdeauna miroase așa. Mie mi se pare că aroma aduce un pic cu ceaiul pe care îl bea bunică-mea – de roiniță – dar nu i-am spus asta încă.

— Salut, Slammer. Întotdeauna inventează tot felul de porecle pentru mine: *Slammer*, *Samwich*, *Sammy Says*⁵. Ai primit Valograma mea?

— Dar tu ai primit-o pe-a mea? îi spun.

El își dă jos rucsacul de pe umăr și îi desface fermoarul. Pe fundul lui sunt vreo șase trandafiri mototoliți – presupun că unul dintre ei e de la mine – și, pe lângă ei, mai are un pachet gol de țigări, un pachet de gumă Trident, telefonul mobil și un tricou de schimb. Nu prea le are cu învățatul.

— De la cine sunt ceilalți trandafiri? îl întreb, ca să-l tachinez.

— De la concurența ta, răspunde el, arcuindu-și sprâncenele.

— Foarte elegant, intervine Ally. Te duci la petrecerea lui Kent din seara asta, Rob?

— Probabil că da. Rob ridică din umeri și brusc pare plictisit. Vă spun un secret: odată, când ne sărutam, am deschis ochii și am văzut că *el* avea ochii deschiși. Nici măcar nu se uita la mine. Se uita peste umărul meu, în încăpere.

— Aduce și un butoi cu bere, spune Ally pentru a doua oară. Toată lumea glumește pe seama faptului că a fi elev la Jefferson te pregătește pentru o experiență completă la facultate: înveți să muncești și să bei. Acum doi ani, ziarul *The New York Times* ne-a inclus în top zece al școlilor publice din Connecticut unde se bea la greu.

De parcă ai avea prea multe de făcut prin oraș. Avem malluri și petreceri în subsoluri: și cam atât. Să fim serioși:

⁵ *Slammer* – „închisoare”, în limbaj argotic, *Samwich* – joc de cuvinte format din Sam+Sandwich, *Sammy Says* este denumirea unui joc pentru copii (n.tr.)

așa e cam *toată* țara. Tatăl meu zice mereu că ar trebui să dea jos Statuia Libertății și să ridice în loc un mare mall sau arcadele alea aurii de la McDonald's. Părerea lui e că, astfel, oamenii ar ști la ce să se aștepte.

— Hm. *Pardon!*

Lindsay stă în spatele lui Rob, dregându-și glasul. Are brațele încrucișate la piept și bate din picior.

— Stai pe locul meu, Cokran, spune ea. Lindsay doar se preface că e dură. Ea și Rob au fost prieteni dintotdeauna. Sau mai exact, au fost întotdeauna în același grup și, de voie, de nevoie, au trebuit să fie întotdeauna prieteni.

— Scuzele mele, Edgcombe. Se ridică și face un gest amplu, ca o plecăciune, când ea se așază.

— Ne vedem diseară, Rob. Adu-ți prietenii, zice Ally, drept încheiere.

— Ne vedem mai târziu. Rob se apleacă și își îngroapă fața în părul meu, coborând glasul, ca să pară mai profund. Glasul ăsta îmi trezea pe vremuri toți nervii din corp, care se aprindeau ca o explozie de artificii. Acum, uneori, mi se pare de prost gust. Nu uita! În seara asta vom fi doar noi doi.

— N-am uitat, răspund eu, sperând că vocea mea sună sexy, și nu speriată. Îmi transpiră palmele și mă rog să nu mă ia de mână.

Din fericire, nu o face. În schimb, se apleacă și își apasă gura de a mea. Ne giugiulim un pic până când Lindsay chițâie: „Nu când mănânc” și aruncă un cartof prăjit înspre mine, nimerindu-mă în umăr.

— Pa, doamnelor, spune Rob și o ia din loc cu șapca pusă pe-o ureche.

Mă șterg la gură cu un șervețel când nu se uită nimeni, pentru că jumătatea inferioară a feței mele e acum plină de saliva lui Rob.

Încă un secret legat de Rob: *urăsc* modul în care sărută.

Elody zice că tot stresul meu vine de fapt din nesiguranță pentru că Rob și cu mine n-am făcut-o încă. După aia, ea e

încredințată că mă voi simți mai bine și sunt sigură că are dreptate. La urma urmei, ea e experta.

Și e ultima care apare la prânz. Își pune jos tava de cartofi prăjiți și imediat ne repezim ca vulturii. Ea se preface că vrea să ne dea mâinile la o parte.

Apoi își trânteste pe masă și buchetul de trandafiri. Are doisprezece, și, pentru o clipă, simt o împunsătură de gelozie.

Cred că și Ally simte la fel, pentru că spune:

— Ce-a trebuit să faci pentru ăia?

— *Cu cine* a trebuit să o faci? o corectează Lindsay. Elody scoate limba la noi, dar pare încântată că am remarcat-o.

Deodată, Ally observă ceva peste umărul meu și începe să chicotească:

— Ucigașa psihopată, *qu'est-ce que c'est*⁶.

Ne întorcem ca la un semn. Juliet Sykes, zisă și Psihopata, tocmai plutea înspre zona seniorilor. Așa merge fata asta: de parcă ar pluti, ca și cum ar fi împinsă de forțe care nu au legătură cu voința ei. Cară o pungă maro de hârtie cu degetele ei lungi și palide. Fața îi e ascunsă în spatele unei perdele de păr blond spălăcit și capul îi pare înfipt între umeri.

De obicei, toată lumea din cantină o ignoră – ea e definiția ambulantă a cuvântului „neînsemnat” – dar Lindsay, Ally, Elody și cu mine începem să facem faza aia cu țipete și înjunghierea de la duș din filmul *Psycho* al lui Alfred Hitchcock, la care ne-am uitat odată la o petrece în pijamale, acum vreo doi ani. (După care a trebuit să dormim cu lumina aprinsă.)

Nu sunt sigură că Juliet ne aude. Lindsay spune întotdeauna că nu ne aude, pentru că vocile din capul ei fac prea mult zgomot. Juliet păstrează același ritm lent în timp ce traversează cantina și ajunge în cele din urmă la ușa care dă înspre parcare. Mă întreb unde mănâncă în fiecare zi. N-o văd aproape deloc pe la cantină.

⁶ Ce-i asta? (în lb. fr., în orig.)

Trebuie să împingă ușa cu umărul de câteva ori înainte să se deschidă, de parcă e prea slăbită ca să reușească.

— A primit Valograma noastră? spune Lindsay, lingând sarea de pe un cartof prăjit înainte să-l arunce în gură.

Ally dă din cap că da și se hlizește.

— La ora de biologie. Stăteam chiar în spatele ei.

— A spus ceva?

— Dar spune ea ceva *vreodată*? Ally își pune o mână peste inimă, prefăcându-se supărată. A aruncat trandafirul imediat ce s-a terminat ora. Îți vine să crezi? Chiar în fața mea.

În clasa a zecea, Lindsay a descoperit că Juliet nu primise nicio Valogramă. Nici măcar una. Așa că Lindsay a pus un bilețel pe unul dintre trandafirii ei și l-a lipit cu bandă adezivă de dulapul lui Juliet. Pe bilețel scria: *Poate anul viitor, dar probabil că nu.*

De atunci, i-am trimis în fiecare an un trandafir și același bilețel de Ziua Îndrăgostiților. Din câte știu, e singurul bilețel pe care l-a primit vreodată de la cineva. *Poate anul viitor, dar probabil că nu.*

În mod normal m-aș simți prost, dar Juliet își merită porecla. E o ciudată. Umblă vorba că, odată, a fost găsită de părinții ei pe Autostrada 84, goală pușcă, la trei dimineța, călare pe un separator de sens. Anul trecut, Lacey Kennedy a spus că a văzut-o în baia din aripa cu laboratoarele de științe; își mângâia părul și se uita la reflexia ei din oglindă. Și Juliet nu vorbește niciodată. N-a făcut-o de ani de zile, din câte știu.

Lindsay o urăște. Am impresia că a făcut câteva materii împreună cu ea în școala primară, și, din câte știu eu, Lindsay o urăște încă de atunci. Își face semnul crucii de fiecare dată când e Juliet prin preajmă, de parcă Psihopata s-ar putea transforma în vampir și s-ar repezi la gâtul ei.

Lindsay a fost cea care a descoperit că Juliet făcuse pipi în sacul de dormit în timpul unei excursii cu cortul organizată de cercetașe în clasa a cincea și tot ea i-a dat porecla Pișăcioasa.

Copiii au strigat-o astfel pe Juliet o grămadă de timp – până la sfârșitul clasei a noua, dacă vă vine să credeți – și au stat departe de ea, pentru că spuneau că miroase a pipi.

Mă uit pe fereastră și văd cum părul lui Juliet strălucește în lumina soarelui de parcă ar fi luat foc. Orizontul este întunecat și simt că se pregătește o furtună. Pentru prima dată, îmi trece prin cap că nu prea știu de ce a început Lindsay s-o urască pe Juliet sau când anume. Deschid gura s-o întreb, dar fetele au trecut deja la alte subiecte.

— ...bătaie între gagici, încheie Elody și Ally chicotește.

— Sunt îngrozită, spune Lindsay, sarcastică. E clar că am ratat ceva.

— Ce se întâmplă? întreb eu. Elody se întoarce spre mine.

— Sarah Grundel spune la toată lumea că Lindsay i-a distrus viața. Trebuie să aștept până când Elody își vâra un cartof în gură, cu mișcări studiate, după care continuă: Nu poate înota în sferturile de finală. Și știi cum trăiește pentru rahatul ăla. Ții minte când a uitat să-și dea jos ochelarii de înot după antrenamentul de dimineață și a stat cu ei la ochi până la ora a doua?

— Probabil își ține toate panglicile albastre pe un perete din camera ei, spune Ally.

— Sam făcea asta odată. Nu-i așa, Sam? Toate panglicile alea pentru jocul cu căluții. Lindsay mă înghiontește cu cotul.

— Ne putem întoarce la subiect? Fac un semn din mână, în parte pentru că vreau să aud toată povestea și în parte ca să nu mi se mai aducă iar aminte că am fost o retardată. Când eram în clasa a cincea, petreceam mai mult timp cu caii decât cu membrii speciei umane. Tot nu pricep de ce Sarah e ofuscată pe Lindsay.

Elody își dă ochii peste cap și mă privește de parcă ar trebui să mă așez la masa copiilor cu probleme de dezvoltare.

— Sarah a fost pedepsită să rămână în școală după terminarea orelor, pentru că a întârziat a cincea oară în două săptămâni. Eu tot nu pricep și ea oftează prelung. A întârziat

pentru că a trebuit să parcheze tocmai în parcare
superioară și să-și plimbe fundul...

— 354 de metri!

Izbucnim în râs toate în același timp și începem să ne
hlizim ca nebunele.

— Nu-ți face griji, Lindz, o liniștesc eu. Dacă voi două vă
încăierați, eu sigur pariez pe tine.

— Da, îți acoperim noi spatele, zice și Elody.

— Nu e cam ciudat cum se întâmplă lucrurile? intervine
Ally pe tonul ăla timid pe care îl are când încearcă să spună
ceva serios. Cum ceva derivă din altceva? De exemplu, dacă
Lindsay nu i-ar fi furat locul de parcare...

— Nu l-am furat. L-am luat cinstit și corect, protestează
Lindsay, lovind masa cu palma ca să sublinieze ideea; din
cauza asta, Coca-Cola dietetică a lui Elody se varsă din cutie
și îi înmoaie câțiva cartofi prăjiți, ceea ce ne face din nou să
râdem.

— Vorbesc serios! Ally ridică glasul ca să se facă auzită
peste noi. E ca o pânză de păianjen, știți? Toate au o legătură
între ele.

— Iar ai dat iama în rezervele tatălui tău, Al? spune Elody.
Doar atât ne trebuie și o luăm iar de la capăt. Asta e o glumă
pe care o face cu Ally de ani zile pentru că tatăl ei lucrează în
industria muzicii. E avocat, nu producător, manager,
cântăreț sau ceva de genu' ăsta, și se îmbracă la costum
peste tot (chiar și vara, la piscină), dar Lindsay pretinde că,
în secret, e un drogat hippie.

În timp ce noi râdem, ținându-ne cu mâna de burtă, Ally
se îmbujorează.

— Fetelor, voi nu mă ascultați niciodată, spune ea, dar se
chinuie să-și ascundă un zâmbet; ia un cartof prăjit și îl
aruncă înspre Elody. Am citit odată că fluturii care își iau
zborul în Thailanda pot provoca o furtună tropicală în New
York.

— Mda, ei bine, unul dintre părțurile tale ar putea provoca o cădere masivă de curent în Portugalia, chicotește Elody și aruncă și ea un cartof înapoi.

— Felul cum îți miroase gura dimineața ar putea provoca o revoltă în Africa. Ally se apleacă. Iar eu *nu* trag părțuri.

Lindsay și cu mine râdem, iar Elody și cu Ally aruncă una în alta cu cartofi prăjiți. Lindsay încearcă să le spună că irolesc niște grăsimi foarte bună, dar râde atât de tare, că abia poate să scoată cuvintele.

În cele din urmă, inspiră adânc și rostește cu greu:

— Știți ce-am auzit eu? Că dacă strănuți suficient de tare, poți provoca o tornadă în Iowa.

Până și Ally o ia razna și, brusc, încercăm să râdem, să strănutăm și să pufnim în același timp. Toți se uită la noi, dar nu ne pasă.

După vreun milion de strănuturi, Lindsay se lasă pe spate în scaun, cu mâinile pe burtă și trăgându-și răsufierea.

— Treizeci de morți în tornadele din Iowa, reușește să îngaime, cincizeci dați dispăruți.

Asta ne stârnește din nou.

Eu și Lindsay decidem să chiulim de la ora a șaptea și să mergem la CMBIT. Lindsay are franceză, pe care n-o poate suporta, și eu am engleză. Noi două chiulim des împreună de la ora a șaptea. Suntem senioare în al doilea semestru, așa că lumea se cam așteaptă să nu ne ducem la ore. Și în plus, eu o urăsc pe profesoara mea de engleză, doamna Harbor. Întotdeauna divaghează de la subiect. Uneori pierd firul timp de câteva minute și, când îmi revin, ea vorbește despre lenjeria intimă din secolul al XVIII-lea sau despre oprimarea în Africa ori despre felul în care arată soarele când se ridică deasupra Marelui Canion. Deși cred că n-are decât vreo cincizeci de ani, sunt sigură că își pierde mințile. Așa a început și cu bunica mea: ideile i se învârteau în cap și se loveau unele de altele, cauzele veneau după efecte și punctul A era înlocuit cu punctul B. Pe când bunica mai trăia, noi o

vizitam și, chiar dacă aveam doar șase ani, îmi amintesc că mă gândeam: *Sper să mor tânără.*

Uite o definiție a ironiei pentru dumneavoastră, doamnă Harbor.

Sau poate a fost o premoniție?

În mod normal, ai nevoie de un permis special semnat de părinți sau de administrația școlii pentru a ieși din curte în timpul orelor. Lucrurile n-au stat mereu așa. Mult timp, unul dintre avantajele de a fi senior era că puteai să pleci din școală oricând voiai, dacă aveai o fereastră. Dar asta a fost acum douăzeci de ani, înainte ca Liceul Thomas Jefferson să devină celebru pentru rata cea mai mare de sinucideri în rândul adolescenților. Am căutat odată articolul pe internet: ziarul *Connecticut Post* ne numea Liceul Sinucigașilor.

De fapt, un grup de puști plecaseră de la școală și se aruncaseră cu mașina de pe un pod – făcuseră un pact suicidar, presupun. În fine, după faza asta, școala a interzis elevilor să plece din curte în timpul zilei fără un permis special. E o tâmpenie, dacă stai să te gândești. E ca și cum ai afla că unii copii aduc vodcă la școală în sticle de apă și atunci le-ai interzice tuturor să bea apă.

Din fericire, mai există un mod de a ieși din curte: printr-o spărtură în gardul din spatele sălii de sport, lângă terenul de tenis, căruia îi spunem fumaș, pentru că acolo pierd vremea fumătorii. Dar nu e nimeni prin preajmă când Lindsay și cu mine ieșim prin spărtură și o pornim prin pădure. În scurt timp vom ajunge pe Autostrada 120. Totul e nemișcat și înghețat. Sub tălpile pantofilor noștri se frâng rămurele și frunze negre, și respirația ni se ridică în nori albi și groși.

Liceul Thomas Jefferson e la vreo cinci kilometri de centrul comercial al orașului Ridgeview – sau partea pe care o poți numi centru comercial – dar la numai opt sute de metri de un grup mic de magazine dubioase pe care l-am poreclit Șirul. Din Șir fac parte o benzinărie, un CMBIT, un

restaurant cu mâncare chinezească din cauza căreia Elody a zăcut odată două zile și un magazin Hallmark pus aiurea acolo, de unde poți cumpăra figurine sclipicioase cu balerine, globuri cu zăpadă și prostii din astea. Într-acolo ne îndreptăm. Știu că probabil arătăm ca niște ciudate, tropăind pe lângă drum în fuste și colanți, cu jachetele deschise fluturând, ce dau la iveală bluzele tivite cu blană.

Trecem de Hunan Kitchen în drum spre CMBIT. Prin ferestrele murdare îi vedem pe Alex Liment și pe Anna Cartullo aplecați asupra unui bol cu ceva.

— Ooo, scandal, spune Lindsay, ridicând din sprânceană, deși e doar jumătate de scandal. Toată lumea știe că Alex o înșală de vreo trei luni pe Bridget McGuire cu Anna. Toată lumea, numai Bridget nu, evident.

Familia lui Bridget e supercatolică. Ea e frumoasă și foarte curățică, de parcă de fiecare dată când o vezi zici că tocmai s-a frecat pe față foarte tare. Se pare că se păstrează pentru căsătorie. Adică, așa zice ea pentru că Elody crede că e posibil ca Bridget să fie lesbiană în secret. Anna Cartullo e abia în clasa a unșpea, dar umblă vorba că deja s-a culcat cu cel puțin patru băieți. E unul dintre puținii copii din Ridgeview care provine dintr-o familie săracă. Mama ei e coafeză și nici măcar nu știu dacă are tată. Locuiește într-unul dintre apartamentele alea nasoale de închiriat din apropierea Șirului. L-am auzit odată pe Andrew Singer spunând că dormitorul ei miroase întotdeauna ca puiul Generalului Tso⁷.

— Hai să intrăm să-i salutăm, propune Lindsay, întinzându-se să mă ia de mână.

Eu mă codesc.

— Încerc să mă las de zahăr.

— Uite! Ia astea! Scoate un pachet de dropsuri din elasticul fusteii. Lindsay are întotdeauna bomboane la ea, 24

⁷ Puiul Generalului Tso este un fel de mâncare dulce și iute servit în restaurantele chinezești, preparat prin prăjire în baie de ulei și condimentat în funcție de rețeta bucătarului. (n.tr.)

de ore din 24, șapte zile pe săptămână, de parcă ar lua droguri. Bănuiesc că, într-un fel, așa și e. Doar o secundă, promit.

Mă las trasă înăuntru. Când intrăm pe ușă, se aude un clinchet de clopoțel. La tejghea o femeie frunzărește o revistă *Us Weekly*. Ne aruncă o privire, după care își vâră din nou nasul în revistă, când își dă seama că n-avem de gând să comandăm nimic.

Lindsay se duce direct la separeul lui Alex și al Annei și se sprijină de masă. E oarecum, să zicem, prietenă cu Alex. Alex e oarecum, să zicem, prieten cu o grămadă de lume, din moment ce vinde marijuana dintr-o cutie de pantofi în camera lui. Noi doi doar dăm din cap când ne vedem, căci cam la atât se limitează prietenia noastră. De fapt, suntem colegi la ora de engleză, dar el își face apariția chiar mai puțin decât mine. Bănuiesc că, în restul timpului, e cu Anna. Din când în când, aruncă o vorbă, de genul „Tema aia e nașpa rău, nu?”, dar, în afară de asta, nu vorbim.

— Salut, zice Lindsay. Te duci la petrecerea lui Kent din seara asta?

Fața lui Alex e roșie și pătată. Măcar îi e rușine că a fost prins asupra faptului cu Anna. Sau poate că e doar o reacție adversă la mâncare. Nu m-ar mira.

— Ăă... nu știu. Poate. Tre' să văd... Lasă propoziția în aer.

— O să fie superdistracție. Lindsay vorbește cu o voce plină de entuziasm prefăcut. O să vii cu Bridget? E tare drăguță.

De fapt, amândouă credem că Bridget e enervantă – e întotdeauna veselă și poartă tricouri cu niște sloganuri jenante, gen *Dacă nu ești câinele din fața sâniei, ce vezi nu se schimbă niciodată* (pe bune!) – dar Lindsay o disprețuiește pe Anna și odată a scris $AC=GA$ peste tot prin baia din fața cantinei – pe care o folosește toată lumea. *GA* vine de la gunoi alb⁸.

⁸ Denumire jignitoare dată, mai ales în sudul SUA, albilor săraci. (n.tr.)

Situația e mai mult decât stânjenitoare, așa că zic pe nepusă masă:

— Pui cu susan?

Arăt înspre carnea acoperită de un sos cenușiu din castronul de pe masă, lângă două prăjiturele cu răvaș și o portocală ofilită.

— Vită cu portocale, spune Alex. Pare ușurat de schimbarea subiectului.

Lindsay îmi aruncă o privire enervată, dar eu nu mă las și adaug:

— Ar trebui să fiți atenți cu mâncarea de aici. Elody a făcut toxiiinfecție alimentară de la pui. A vomitat non-stop vreo două zile. Asta dacă era pui. Ea jură că a găsit un ghem de blană în mâncare.

Imediat ce spun asta, Anna își ridică bețișoarele și ia o îmbucătură enormă, uitându-se la mine și zâmbindu-mi în timp ce mănâncă, astfel că îi văd mâncarea din gură. Nu știu dacă o face intenționat ca să mă îngrețoșeze, dar așa s-ar părea.

— Ce nasol, Kingston, zice și Alex, dar acum zâmbește.

Lindsay își dă ochii peste cap, de parcă Alex și Anna ar fi amândoi o mare pierdere de vreme.

— Haide, Sam!

Șutește o prăjitură cu răvaș și o deschide când ajungem afară. „Fericirea apare atunci când nu te aștepți”, citește ea, iar eu pufnesc în răs când se strâmbă. Mototolește fâșia mică de hârtie și o aruncă la pământ.

— Inutilă. Inspir adânc.

— Îmi vine mereu să vomit de la mirosul de-acolo. Chiar așa este: mirosul acela de carne stricată, de ulei ieftin și de usturoi. Norii de la orizont încep să pună încet stăpânire pe cer, astfel că totul devine cenușiu și cețos.

— Mie-mi spui! Lindsay își duce o mână la stomac. Știi de ce am nevoie?

— De un pahar uriaș din Cel mai Bun Iaurt din Țară! spun eu, zâmbind. CBIT este unul dintre acele lucruri pe care nu ne saturăm să-l abreviem.

— Cu siguranță un pahar uriaș din Cel mai Bun Iaurt din Țară, repetă Lindsay.

Deși amândouă suntem bocnă de frig, comandăm înghețate la pahar, cu aromă de ciocolată, cu bombonele și cu unt de arahide pe deasupra, pe care le mâncăm în drum spre școală, suflând în degete ca să ne încălzim. Alex și Anna nu mai sunt la Hunan Kitchen când trecem pe acolo, dar îi întâlnim din nou la Fumoar. Mai avem exact șapte minute până se sună pentru ora a opta, iar Lindsay mă trage în spatele terenului de fotbal ca să fumeze o țigară fără să fie nevoită să-i audă pe Alex și pe Anna certându-se. Asta par să facă, cel puțin. Anna își ține capul plecat și Alex o apucă de umeri, șoptindu-i ceva. Țigara din mâna lui arde atât de aproape de părul ei castaniu și lipsit de strălucire, că sunt sigură că va lua foc și îmi imaginez cum îi ia foc tot capul, ca un chibrit.

Lindsay își termină țigara și aruncăm paharele de înghețată chiar acolo, pe covorul format din frunze negre și înghețate, din pachete de țigări călcate în picioare și punși de plastic, umplute pe jumătate cu apă de ploaie. Sunt neliniștită cu privire la diseară – e jumătate groază și jumătate încântare – ca atunci când auzi tunetul și știi că în orice moment o să vezi un fulger sfâșiind cerul și mușcând din nori cu dinții. N-ar fi trebuit să chiulesc la engleză. Așa, am avut prea mult timp de gândit. Și gânditul n-a făcut niciodată bine nimănui, indiferent de ceea ce spun profesorii, părinții și ciudații din clubul de științe.

Înconjurăm perimetrul terenului de tenis și o luăm pe Aleea Seniorilor. Alex și cu Anna sunt tot acolo, pe jumătate ascunși în spatele sălii de sport. Alex e cel puțin la a doua țigară. Cu siguranță, e vorba de o ceartă. Pe moment, simt un fior de satisfacție: eu și Rob nu ne certăm aproape

niciodată, cel puțin nu pe ceva serios. Asta sigur înseamnă ceva.

— Necazuri în paradis, zic eu.

— Mai degrabă necazuri în parcul de rulote, mă corectează Lindsay.

Începem să scurtăm drumul prin parcarea profesorilor, când o vedem pe doamna Winters, directoarea adjunctă, mergând printre mașini și încercând să dibuie fumătorii care nu au timp ori le e prea lene să facă tot drumul până la Fumoar și, în schimb, încearcă să se ascundă printre Volvourile și Chevroleturile vechi ale profesorilor. Doamna Winters desfășoară o campanie ținută împotriva elevilor care fumează. Am auzit că mama ei a murit de cancer la plămâni sau de emfizem, sau ceva de genu' ăsta. Dacă ești prins fumând de doamna Winters, primești drept pedeapsă ore suplimentare la școală timp de trei zile de vineri, succesive fără comentarii.

Lindsay scotocește frenetic prin geantă după guma de mestecat și aruncă două pastile în gură.

— Rahat, rahat!

— Nu ești pedepsit doar pentru că miroși a fum, o calmez eu, deși Lindsay știe asta. Dar îi place să joace teatru. Nu e ciudat cum îți cunoști prietenii atât de bine și totuși, până la urmă, tot intri în jocurile lor?

Ea mă ignoră.

— Cum îmi miroase gura? zicea ea și îmi respiră în față.

— Ca o afurisită de fabrică de mentol.

Doamna Winters nu ne-a observat încă. Se plimbă printre rândurile de mașini, oprindu-se din când în când să se uite sub ele, de parcă cineva s-ar fi înghesuit acolo să aprindă o țigară. Există un motiv pentru care toată lumea îi spune Nazista Nicotinei pe la spate.

Ezit și mă uit înapoi înspre sala de sport. Nu-mi place Alex în mod special și n-o plac deloc pe Anna, dar oricine a trecut prin liceu știe că trebuie să fii unit împotriva părinților, a profesorilor și a polițiștilor. E una dintre granițele alea

invizibile: noi împotriva lor. Știi asta pur și simplu, ca atunci când știi unde să stai jos și cu cine să vorbești și ce să mănânci la cantină, fără să știi *cum* de știi. Dacă are vreun sens ce spun eu.

— N-ar trebui să mergem înapoi să-i avertizăm? o întreb pe Lindsay, care se oprește îngustându-și privirea înspre cer de parcă s-ar gândi la asta.

— La naiba, decide în cele din urmă. Pot să-și poarte și singuri de grijă.

Se sună pentru ultima oră, ca și cum clopoțelul i-ar da dreptate și ea îmi dă un ghiont.

— Haide.

Are dreptate, ca de obicei. La urma urmei, nici ei n-au făcut vreodată nimic pentru mine.

Prietenia: scurt istoric

Eu și Lindsay ne-am împrietenit în clasa a șaptea. Lindsay m-a ales. Încă nu știu de ce. După ani de încercări, reușisem să mă cațăr cu ghearele de la drojdia societății către pătura de mijloc. Lindsay e populară din clasa întâi, de când a venit aici. În spectacolul de circ al clasei din anul acela ea a fost maestrul de ceremonii; când am pus în scenă *Vrăjitorul din Oz*, anul următor, ea a fost Dorothy. Și în clasa a șasea, când am jucat cu toții în *Charlie și fabrica de ciocolată*, ea a avut rolul lui Charlie.

Cred că asta vă cam dă o idee. E genul de persoană care te face să simți că te-ai îmbătat doar pentru că ești prin preajma ei, de parcă brusc marginile lumii au devenit încețoșate și toate culorile se amestecă între ele. Nu i-am spus niciodată asta, evident. M-ar lua în răs dacă i-aș face curte.

Oricum, în vara dinaintea clasei a șaptea, câteva dintre noi eram la petrecerea de la piscină a Tarei Flute. Beth Schiff se dădea în spectacol sărind de pe platformă în partea mai adâncă a piscinei, dar de fapt se dădea în spectacol cu faptul că între mai și iulie îi crescuseră o pereche de sâni cupa C –

fără discuție, mai mari decât ai tuturor fetelor de acolo. Eu eram în casă după un suc, când, deodată, Lindsay a venit la mine, cu ochii sclipind. Nu mi se mai adresase niciodată.

— Trebuie să vii să vezi asta, mi-a zis, apucându-mă de braț. Respirația îi mirosea a înghețată.

M-a tras în camera Tarei, unde toate fetele își puseseră gentile și schimburile. Geanta lui Beth era roz și avea inițialele ei brodate cu fir violet pe o parte. Era evident că Lindsay umblase prin ea, pentru că s-a aplecat imediat și s-a întins după un penar transparent cu fermoar, ca acelea în care ne puneam creioanele când eram în școala primară.

— Uite! L-a ridicat, zdrăngănindu-l. Înăuntru erau două tampoane.

Nu-mi amintesc cum a început, dar deodată, eu și Lindsay am început să alergăm prin toată casa, scotocind prin dulăpioarele de baie și prin sertare, adunând toate tampoanele și absorbantele pe care mama și sora mai mare a Tarei le aveau prin casă. Eram atât de fericită, că amețisem. Eu și Lindsay Edgecombe *vorbeam*, și nu numai că vorbeam, dar și râdeam, și nu numai că râdeam, dar râdeam atât de tare, că trebuia să-mi încordez picioarele ca să nu fac pe mine. Apoi am alergat pe balcon și am început să aruncăm mănunchiuri de tampoane spre piscina de sub noi. Lindsay țipa: „Beth! Ți-au căzut astea din geantă!” Unele dintre tampoane au aterizat în apă și toți băieții se împingeau și își dădeau coate să iasă din piscină, de parcă s-ar fi molipsit de ceva. Beth stătea pe trambulină, cu apa picurând de pe ea și tremurând, în timp ce noi, ceilalți, ne prăpădeam de râs.

Faza mi-a amintit de momentul când părinții mei m-au dus la Marele Canion în clasa a patra și m-au pus să stau pe o margine ca să îmi facă poze. Picioarele îmi tremurau încontinuu și aveam o mâncărime în tălpi de parcă mă îndemneau să sar: nu m-am putut abține să mă gândesc la cât de ușor ar fi să cad de la înălțimea aia. După ce mama a făcut poza și m-a lăsat să mă îndepărtez de margine, am început să râd și nu m-am mai oprit.

În timp ce stăteam pe balcon cu Lindsay, am avut aceeași senzație.

După aceea, eu și Lindsay am devenit cele mai bune prietene. Ally a venit mai târziu, după ce ea și Lindsay au fost colege în liga de hochei pe iarbă, în vara dinaintea clasei a opta. Elody s-a mutat în Ridgeview în clasa a noua. La una dintre primele petreceri din anul acela s-a cuplat cu Sean Morton, de care Lindsay era îndrăgostită de șase luni. Toată lumea a crezut că Lindsay o s-o omoare pe Elody. Dar luna următoare, la școală, Elody era la masa noastră la prânz, iar ea și Lindsay erau aplecate asupra unei farfurii de cartofi prăjiți, chicotind și purtându-se de parcă se cunoșteau de-o viață. Mă bucur. Chiar dacă Elody poate fi penibilă uneori, în sufletul meu cred că e cea mai drăguță dintre noi.

Petrecerea

După școală, mergem acasă la Ally. Când eram mai mici – în clasa a noua și chiar jumătate dintr-a zecea – uneori rămâneam peste noapte, ne puneam măști cu argilă și ne îndopam cu mâncare chinezească, luând bancnote de douăzeci de dolari din borcanul de fursecuri de pe raftul al treilea de lângă frigiderul lui Ally, acolo unde tatăl ei ține mereu o mie de dolari pentru urgențe. Le numeam nopțile noastre cu „rulouri chinezești de urgență”. Pe atunci ne întindeam pe canapeaua ei enormă și ne uitam la filme până adormeam – televizorul din sufrageria lui Ally este la fel de mare ca ecranul dintr-un cinematograf – cu picioarele încolăcite sub o pătură enormă din lână. Dar din clasa a unsprezecea nu cred că am mai stat peste noapte vreodată, decât atunci când Matt Wilde a lăsat-o baltă pe Ally și ea a plâns atât de tare, încât a doua zi dimineața avea fața umflată ca a unei cârțițe.

Astăzi dăm iama prin dulapul lui Ally, ca să nu trebuiască să purtăm aceleași haine la petrecerea lui Kent. Prietenele mele fac mare caz de felul în care arăt. Elody mă dă cu lac roșu-intens pe unghii, dar îi tremură mâinile puțin, așa că

mă mânjește pe cuticule și arăt de parcă aș sângera, dar sunt prea emoționată ca să-mi pese. Eu și Rob o să ne întâlnim la Kent și deja mi-a trimis un mesaj în care scrie *Mi-am făcut și patul pt tn*. O las pe Ally să-mi aleagă ținuta – o bluză fără mâneci de un auriu metalizat, prea mare în zona pieptului, și o pereche de pantofi de-ai lui Ally, cu tocuri de zece centimetri (ea le zice pantofi de stripteuză). Lindsay mă machiază, fredonând și suflându-mi damfuri de vodcă în față. Am băut toate câte un păhărel și l-am făcut să alunece mai bine cu suc de merișor.

După aceea mă încui în baie, simțind cum din vârfurile degetelor îmi urcă spre creier un val de căldură, și încerc să țin minte cu precizie cum arăt acolo, în secunda aceea. Dar după o vreme, toate trăsăturile mele par să atârne acolo pur și simplu, de parcă aș vedea o străină.

Când eram mică, făceam des asta: mă încuiam în baie și făceam dușuri atât de fierbinți, că oglinzile se abureau cu totul, apoi stăteam acolo, privind cum fața mea se conturează treptat în spatele aburului; mai întâi apărea o siluetă ștearsă, apoi încet, încet, apăreau și trăsăturile. De fiecare dată, credeam că atunci când îmi va reapărea fața, voi vedea un chip mai frumos, de parcă în timpul dușului m-aș fi transformat într-o ființă mai luminoasă și mai bună. Dar întotdeauna arătam la fel.

Acum, în baia lui Ally, zâmbesc și mă gândesc: *Măine voi fi, în sfârșit, diferită*.

Lindsay e cam obsedată de muzică, așa că ne face un CD cu selecții pentru drumul până la casa lui Kent, deși locuiește doar la câțiva kilometri. Ascultăm Dr. Dre și Tupac, apoi dăm la maximum *Baby Got Back* și cântăm în cor.

Mi se întâmplă o chestie ciudată, totuși: în timp ce mergem cu mașina pe străzile acelea familiare – străzi pe care le cunosc de când mă știu, străzi atât de familiare că le văd și cu ochii închiși – mă simt de parcă aș pluti deasupra tuturor, de parcă aș plana deasupra tuturor caselor, a drumurilor, a curților și a copacilor, de parcă m-aș înălța

deasupra magazinelor Rocky's și Rite Aid, deasupra benzinăriei, deasupra Liceului Thomas Jefferson și a terenului de fotbal și a tribunelor metalice, unde stăm și țipăm din toți rărunchii la fiecare campionat. De parcă totul e mic și neînsemnat. De parcă deja doar îmi aduc aminte de toate lucrurile astea.

Elody urlă cât o ține gura. Ea are cea mai scăzută toleranță la alcool dintre noi. Ally a îndesat în geantă restul de vodcă, dar n-avem cu ce s-o dăm pe gât. Lindsay conduce pentru că ea poate să bea toată noaptea fără să se îmbete.

Începe ploaia când aproape că am ajuns, dar e așa de fină, încât pare că atârnă prin aer, ca o perdea imensă de abur alb. Nu mai știu când am fost ultima oară acasă la Kent – când a împlinit nouă ani, poate? – și am uitat că-i în inima codrului. Alea pare să șerpuiască la nesfârșit. Nu vedem decât lumina slabă a farurilor măturând poteca întortocheată, acoperită cu pietriș, și luminând ramurile uscate ale copacilor care formează o boltă deasupra noastră, precum și picăturile minuscule de ploaie ca niște diamante.

— Așa încep filmele de groază, remarcă Ally, aranjându-și bluza fără mâneci. Noi am împrumutat bluze noi de la ea, dar ea a vrut să rămână îmbrăcată cu bluza tivită cu blăniță, deși la început era complet împotriva lor. Ești sigură că e la numărul patruzeci și doi?

— E doar un pic mai încolo, spun eu, deși habar n-am, și încep să mă întreb dacă nu cumva am ajuns prea devreme. Mi se strânge stomacul, dar nu știu dacă e de bine sau de rău.

Drumul se îngustează din ce în ce mai tare, până când ramurile copacilor aproape că ajung să atingă portierele mașinii. Lindsay începe să se plângă de daunele aduse vopselii de pe mașină. Chiar când părea că vom fi absorbite de întuneric, deodată pădurea se termină cu totul și în față apare cea mai mare și mai frumoasă pajiște pe care v-o puteți imagina, cu o casă albă în mijlocul ei, care arată de parcă ar fi făcută din marțipan. Are balcoane și o verandă

lungă care o mărginește pe ambele părți. Obloanele sunt și ele albe și sunt sculptate cu modele greu de distins în întuneric. Nu-mi amintesc nimic din toate astea. Poate că e din cauza alcoolului, dar mi se pare că e cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

Rămânem tăcute un moment, privind-o. Jumătate din casă e cufundată în întuneric, dar de la etajul superior se prelinge o lumină caldă și acolo unde ajunge pe pământ, dă o nuanță argintie ierpii.

Lindsay spune:

— E aproape la fel de mare ca și casa ta, Al.

Îmi pare rău că a vorbit: parcă a destrămat o vrajă.

— Aproape, aprobă Ally. Scoate sticla de vodcă din poșetă și ia o înghițitură, tușește, râgâie și se șterge la gură.

— Dă-mi și mie o dușcă, cere Elody, întinzându-se după sticlă.

Sticla îmi ajunge în mâini înainte să-mi dau seama. Iau o gură. Îmi arde gâtul și are un gust înfiorător, ca vopseaua sau ca benzina, dar imediat ce ajunge în stomac, simt cum mă umplu de energie. Ne dăm jos din mașină și lumina venită dinspre casă devine tot mai puternică și se întinde, făcându-mi cu ochiul.

Întotdeauna mi se strânge stomacul când intru la o petrecere. Dar e un sentiment pozitiv: înseamnă că știi că se poate întâmpla orice. De cele mai multe ori nu se întâmplă nimic, desigur. De cele mai multe ori, o noapte se confundă cu alta, o săptămână cu alte săptămâni și o lună cu alte luni. Și, mai devreme sau mai târziu, toți murim.

Dar la începutul serii, orice e posibil.

Ușa din față e încuiată și trebuie să folosim intrarea laterală, unde ușa duce într-un hol foarte îngust, lambrizat cu lemn, și spre un șir de trepte abrupte din lemn. Miroase a ceva ce îmi amintesc din copilărie, dar nu îmi dau seama exact. Aud clinchet de sticlă spartă și cineva strigă „Păzeal!”. Apoi Dujeous urlă din difuzoare: *All MCs in the house tonight*,

*if your lyrics sound tight then rock the mic*⁹. Scările sunt atât de aglomerate, că trebuie să ne înghesuim în șir indian ca să urcăm, pentru că alții coboară din direcția opusă, cu pahare goale de bere în mâini. Majoritatea trebuie să se lipească cu spatele de perete. Salutăm câțiva colegi și pe restul îi ignorăm. Ca de obicei, simt că toți se uită la noi. Țsta e un alt lucru grozav cu popularitatea: nu trebuie să le dai atenție oamenilor care îți dau ție atenție.

La capătul scărilor, un hol întunecos e decorat peste tot cu luminițe multicolore de Crăciun. Sunt câteva camere, cu trecere din una în alta, ticsite de lume și toate par pline de țesături drapate, de perne imense și de canapele. Totul e foarte delicat – culorile, suprafețele, felul în care arată oamenii. Totul în afară de muzică; vibrează prin pereți și cutremură podeaua. Se fumează în casă, așa că totul se petrece în spatele unui vâl dens și albastru. Am fumat marijuana doar o dată, dar îmi imaginez că așa te simți când ești drogat.

Lindsay se apleacă și îmi spune ceva, dar cuvintele ei se pierd în murmurul vocilor. Apoi se îndepărtează de mine, și se pierde prin mulțime. Mă întorc, dar Elody și Ally au plecat și, înainte să-mi dau seama, inima îmi bubuie în piept și palmele încep să mă mănânce.

În ultima vreme, am tot avut un coșmar în care mă aflu în mijlocul unei mulțimi imense și sunt împinsă în stânga și-n dreapta. Toate chipurile îmi sunt familiare, dar e ceva înspăimântător la ele: pe lângă mine trece cineva care arată ca Lindsay, dar gura ei e ciudată și lăsată în jos, de parcă se topește. Și nimeni nu mă recunoaște.

Evident, nu e același lucru acum, când sunt acasă la Kent, pentru că îi cunosc cam pe toți, cu excepția celor dintr-a unșpea și poate a câtorva fete care cred că sunt într-a zecea. Dar, totuși, e suficient să intru puțin în panică.

Sunt pe punctul de-a mă îndrepta către Emma Howser – e foarte siropoasă și, în mod normal, n-aș vorbi nici moartă cu

⁹ „Toți MC-ii din sală, hai la microfon, dacă aveți versuri tari”. (n.tr.)

ea, dar mă cuprinde disperarea – când simt cum mă înlănțuie o pereche de brațe groase și un miros de roiniță.

Rob.

Își pune gura umedă pe urechea mea.

— Sexy Sammy. Unde-ai fost toată viața mea? Mă întorc.

E roșu la față.

— Ești beat, îi spun, și tonul e mai acuzator decât aș fi vrut.

— Sunt suficient de treaz, răspunde el, încercând să ridice din sprânceană. Și tu ai întârziat. Zâmbește cu jumătate de gură. Am dat gata un butoi cu ceilalți.

— E ora zece, precizez eu. Nu am întârziat. Și, oricum, te-am sunat.

Își pipăie hanoracul și buzunarele de la pantaloni.

— Cred că mi-am lăsat telefonul pe undeva. Îmi dau ochii peste cap.

— Ești un delincvent.

— Îmi place când folosești cuvinte din astea pompoase. Zâmbește acum cu toată gura și știu că mă va săruta. Mă întorc puțin, cercetând din ochi încăperea după prietenele mele, dar ele sunt în continuare dispărute în misiune.

Îl remarc pe Kent într-un colț, cu cravată la gât și într-o cămașă cu vreo trei numere mai mare, vârată doar pe jumătate într-o pereche de pantaloni de camuflaj jerpeliți. Bine măcar că nu are melonul pe cap. Vorbește cu Phoebe Rifer și râd împreună de ceva. Mă enervează că nu m-a observat încă. Într-un fel, speram că va ridica privirea și va veni în viteză spre mine, așa cum face de obicei, dar el doar se apleacă mai aproape de Phoebe, de parcă încearcă să audă mai bine ce spune.

Rob mă trage înspre el.

— Stăm doar o oră, da? apoi plecăm.

Când mă sărută, respirația îi miroase a bere și puțin a țigări. Închid ochii și mă gândesc cum, în clasa a șasea, l-am văzut sărutând-o pe Gabby Haynes și am fost atât de

geloasă, că n-am putut mânca două zile. Mă întreb dacă arăt ca și cum mi-ar plăcea. Gabby așa arăta, în clasa a șasea.

Mă relaxează să mă gândesc la lucruri din astea: cât de amuzantă e viața.

Nici măcar nu mi-am scos jacheta, dar Rob îmi descheie fermoarul și își pune mâinile pe talia mea și apoi pe sub bluză. Palmele îi sunt transpirate și mari.

Mă trag de lângă el suficient cât să spun:

— Nu *aici*, în mijlocul tuturor.

— Nu se uită nimeni, zice, continuând să mă pipăie. Asta e o minciună. Știe că toată lumea se uită la noi. Vede asta. Nici măcar nu închide ochii.

Mâinile lui urcă pe pântecul meu și degetele lui tatonează cupele sutienului. Nu prea se pricepe să umble la sutiene. De fapt, nu prea se pricepe să umble la sâni, în general. Adică, nu știu eu prea bine cum ar trebui să fie, dar de fiecare dată când îmi atinge sâni, îi masează ferm cu mișcări circulare. Ginecologul meu face la fel când mă duc la control, așa că unul dintre ei sigur procedează cum trebuie. Și, ca să fiu sinceră, nu cred că ginecologul.

Dacă vreți să știți cel mai mare secret al meu, acesta este: știu că ar trebui să aștepti ca să faci sex cu cineva pe care îl iubești și toate cele, și eu chiar îl iubesc pe Rob – adică, am fost îndrăgostită de el de o veșnicie, cum să nu fiu acum? – dar nu de asta am hotărât să fac sex cu el în seara asta.

M-am hotărât să fac sex cu el pentru că vreau să termin odată cu asta, pentru că sexul m-a speriat întotdeauna și nu mai vreau să mă mai sperie.

— Abia aștept să mă trezesc lângă tine, șoptește Rob, cu gura lipită de urechea mea.

E foarte drăguț ce spune el, dar nu mă pot concentra în timp ce mâinile lui sunt pe mine. Și, deodată, îmi trece prin cap că nu m-am gândit niciodată la partea cu trezitul. N-am nicio idee ce trebuie să discuți a doua zi după ce-ai făcut sex și îmi imaginez cum stăm întinși unul lângă altul, fără să ne atingem, tăcuți, în timp ce răsare soarele. Rob nu are storuri

în camera lui – le-a rupt odată, când era beat – și, în timpul zilei, parcă are un reflector ațintit asupra patului său, un reflector sau un ochi.

— Luați-vă o cameră!

Mă trag de lângă Rob când Ally apare lângă mine, strâmbându-se.

— Voi doi sunteți niște perversi, spune ea.

— Asta este o cameră, zice Rob ridicându-și brațele și face semn în jurul lui. Varsă puțină bere pe bluza mea și eu pufnesc, enervată.

— Scuze, iubito! Ridică din umeri. I-a mai rămas doar un centimetru de bere în pahar și el se uită la ea, încruntându-se. Tre' să mă duc să realimentez. Vreți și voi?

— Ne-am adus propriul combustibil. Ally lovește cu palma sticla de vodcă din poșetă.

— Bine gândit. Rob ridică un deget să-și atingă tâmpla, dar aproape că reușește să-și scoată un ochi. E mai beat decât am crezut. Ally își pune palma peste gură și chicotește.

— Iubitul meu e un retardat, izbucnesc imediat ce el se îndepărtează.

— Un retardat *drăguț*, mă corectează Ally.

— Asta e ca și cum ai spune „un mutant drăguț”. Nu există așa ceva.

— Ba sigur că da. Ally se uită prin cameră și își țuguie buzele astfel încât să pară bune de sărutat.

— Și voi pe unde-ați fost? Sunt mai enervată decât ar trebui de toate acestea: de faptul că prietenele mele m-au lăsat baltă după numai treizeci de secunde, de faptul că Rob e beat turtă, de faptul că până și Kent încă mai vorbește cu Phoebe Rifer, deși se presupune că e îndrăgostit nebunește de mine. Nu că *vreau* ca el să fie îndrăgostit de mine, evident. E doar o constantă care a fost mereu reconfortantă pentru mine, într-un mod ciudat. Scot cu greu sticla din poșeta lui Ally și mai iau o gură.

— Am dat o tură. Sunt vreo șaptesprezece camere aici, sus. Ar trebui să te duci să vezi. Ally se uită la mine, observă

mutra pe care o fac și își ridică mâinile. Ce e? Doar nu te-am abandonat în mijlocul pustietății.

Are dreptate. Nu știu de ce sunt atât de ofuscată.

— Unde s-au dus Lindsay și Elody?

— Elody e cu Brioșă, iar Lindsay și Patrick se ceartă.

— Deja?

— Mda, ei bine, s-au sărutat în primele trei minute. Au așteptat până în minutul patru ca să-și sară la beregată.

Asta mă face să râd, și amândouă ne amuzăm împreună. Încep să mă simt mai bine, mai confortabil. Vodca îmi înfierbântă mintea. Încotinuul sosesc oameni noi și încăperea pare să se învârtă un pic. Dar e un sentiment plăcut, de parcă sunt într-un carusel care se mișcă foarte încet. Eu și Ally decidem să plecăm în misiune și s-o salvăm pe Lindsay, înainte ca disputa ei cu Patrick să se transforme într-o încăierare.

A mai sosit un grup. Ai zice că toată școala s-a mutat aici, deși, în realitate, sunt doar vreo șaiszeci sau șaptezeci de invitați. Țsta e numărul maxim de persoane care se prezintă la petreceri. Sunt cei din pătura de sus și cea de mijloc a claselor a douăsprezecea, din punctul de vedere al popularității – Kent e undeva aproape de ultimul strat al păturii de mijloc, dar el e gazda, așa că-i în regulă – câțiva dintre cei de-a unșpea care sunt mai populari și câțiva de-a zecea care sunt foarte populari. Știu că ar trebui să-i detest, așa cum eram detestați și noi când eram în clasa a zecea la petrecerile celor de-a douăsprezecea, dar nu cred că-mi pasă. Ally le aruncă unor tipe dintr-un grup o privire glacială, când trecem pe lângă ele, și spune cu voce tare: *parașute*. Se pare că una dintre ele, Rachel Kornish, s-a cuplat cu Matt Wilde cu puțin timp în urmă.

Evident, celor de-a noua le e interzis accesul. Nici drojdia socială nu-și face apariția. Și nu pentru că s-ar face mișto de ei, ceea ce e destul de probabil. E mai mult de atât. Ei nu află de petrecerile astea decât după ce-au avut loc. Ei nu știu lucrurile pe care noi le știm: nu știu despre intrarea laterală

secretă la casa de oaspeți a lui Andrew Roberts, nici că lui Carly Jablonski i-a venit ideea să-și ascundă un frigider în garaj, unde poți să ții berea la rece, sau că la clubul Rocky nu-ți verifică prea atent cartea de identitate, nici că la Mic's e deschis non-stop și se fac cele mai bune omlete cu ouă și brânză din lume, îmbibate în ulei și ketchup, perfecte la beție. E ca și cum liceul ar avea două lumi, care se învârt una în jurul celeilalte, dar nu se ating niciodată: cei care știi și cei care nu știi. Bănuiesc că e un lucru bun. La urma urmei, se zice că liceul te pregătește pentru lumea reală.

Sunt atât de multe holuri înguste și camere, încât am senzația că m-aș afla într-un labirint. Toate sunt pline de oameni și de fum. Numai o singură ușă e încuiată. Are un afiș mare cu INTRAREA INTERZISĂ lipit peste o grămadă de abțibilduri ciudate pe care sunt scrise chestii ca IMAGINEAZĂ-ȚI MAZĂREA ÎNVÂRTITĂ¹⁰ sau SĂRUTĂ-MĂ. SUNT IRLANDEZ.

Până ajungem noi la Lindsay, ea și Patrick s-au împăcat, mare surpriză. Stă în poala lui, în timp ce el fumează un joint. Elody și cu Steve Dough sunt într-un colț. El se sprijină de perete și ea dansează și se freacă de el. Are o țigară neaprinsă între buze, cu filtrul în afară, și părul ei e un dezastru. Steve o sprijină, ajutând-o cu un braț să se țină pe picioare, dar stă de vorbă cu Liz Hummer (numele ei adevărat – și, întâmplător, și mașina ei) de parcă Elody nici n-ar fi acolo, să nu mai vorbim că se freca de el.

— Biata Elody, spun eu. Nu știi de ce, dar brusc îmi pare rău pentru ea. E prea drăguță.

— E o curvă, zice Ally, dar nu cu răutate.

— Crezi că o să mai ținem minte ceva din toate astea? Nu știi de unde vin cuvintele astea. Îmi simt capul ușor și confuz, de parcă ar fi gata să-mi zboare de pe umeri. Crezi că, peste doi ani, o să mai ținem minte ceva de-acum?

¹⁰ În original, *visualize whirled peas*, care se pronunță la fel ca *visualize world peace* („imaginează-ți pacea mondială”). (n.tr.)

— Eu n-o să țin minte nici până mâine, râde Ally lovind cu palma sticla din mâna mea. Mai e doar un sfert de băutură în ea. Nici nu știu când am băut atât de mult.

Lindsay chițăie când ne vede și coboară împleticindu-se din brațele lui Patrick, trecându-și un braț în jurul nostru de parcă nu ne-am văzut de ani de zile. Îmi smulge vodca din mână și ia o înghițitură, cu brațul tot în jurul umerilor mei, iar cotul se încordează o clipă pe gâtul meu.

— Pe unde-ați fost? țipă ea. Vorbește tare, acoperind chiar și muzica și râsetele din jur. V-am căutat peste tot.

— Minciuni, o contrazic eu, și Ally spune:

— Poate ne-ai căutat în gura lui Patrick.

Rădem de faptul că Lindsay e o mincinoasă și Elody o bețivă și Ally e nebună de legat, și eu sunt antisocială, și cineva întredeschide o fereastră ca să iasă fumul, și picături fine de ploaie intră înăuntru, mirosind a iarbă și a chestii proaspete, deși suntem în toiul iernii. Fără să observe cineva, îmi întind mâna în spate și o așez pe pervaz, bucurându-mă de aerul rece și de senzația că mă înțepă ca niște ace o sută de picături de ploaie. Închid ochii și îmi promit să nu uit niciodată acest moment: râsetele prietenelor mele, căldura corpurilor și mirosul ploii.

Când deschid ochii, încasez șocul vieții mele. Juliet Sykes stă în prag și mă fixează cu privirea.

De fapt, se uită la noi patru: la mine, la Lindsay, la Ally și la Elody, care a plecat de lângă Steve și a venit lângă noi. Juliet are părul strâns în coadă și cred că e prima dată când îi văd cu adevărat chipul.

E șocant că e acolo, dar și mai șocant e că e drăguță. Are ochi mari și albaștri și pomeți înalți, ca un fotomodel. Pielea îi e impecabilă și albă. Nu mă pot abține să nu mă holbez la ea.

Oamenii îi dau coate și o împing pentru că blochează intrarea, dar ea stă acolo, pur și simplu, uitându-se la noi. Ally o remarcă prima și rămâne cu gura căscată.

— Ce nai...?

Elody și Lindsay se întorc să vadă la ce ne uităm. Lindsay se albește la față – de fapt pare înspăimântată, ceea ce e mai mult decât ciudat, dar nu am timp să mă întreb de ce, pentru că imediat se face vânătă la față, arătând de parcă ar fi gata să smulgă capul cuiva de pe umeri. Așa arată mai natural. Elody începe să chicotească isteric, până când se cocoșează și trebuie să-și acopere gura cu amândouă mâinile.

— Nu-mi vine să cred, exclamă. Nu-mi vine să cred. Încearcă să cânte „Uciगाșa psihopată, *qu'est-ce que c'est*”, dar noi suntem prea șocate ca să-i ținem isonul.

Știți cum se întâmplă în filme, când cineva spune sau face ceva nepotrivit, totul o ia razna și, brusc, se lasă o liniște de mormânt. Ei bine, acum nu se întâmplă chiar așa, dar e pe aproape. Muzica nu se oprește, dar pe măsură ce toată lumea din încăperea începe să înregistreze faptul că Juliet Sykes – care a făcut pipi în pat, e o ciudată și, într-un cuvânt, o psihopată – aterizează în mijlocul unei petreceri și se uită urât la cele mai populare patru fete din Liceul Thomas Jefferson, conversațiile se opresc și un sunet scăzut de șoapte umple încăperea, devenind din ce în ce mai tare și mai insistent, până când se transformă într-un zumzet constant, care sună ca vântul sau ca oceanul.

Juliet Sykes se îndepărtează în cele din urmă de ușă și intră în cameră. Se îndreaptă încet, increzătoare, către noi – n-am văzut-o niciodată să arate atât de calmă – și se oprește la un metru în fața lui Lindsay.

— Ești o nenorocită, spune. Vocea îi e calmă și puternică, de parcă s-ar fi adresat și celor prezenți. Întotdeauna mi-am închipuit că vocea ei e ascuțită sau șoptită, dar are glasul profund și grav al unui băiat.

Lui Lindsay îi ia o jumătate de secundă să își recapete glasul.

— Poftim? cârâie ea. Juliet nu a privit-o în ochi pe Lindsay din clasa a cincea, darămite să vorbească cu ea. Darămite s-o *insulte*.

— M-ai auzit. Ești o nenorocită. O fată rea. Un om rău. Apoi Juliet se întoarce spre Ally. Și tu ești o nenorocită. Spre Elody. Ești o nenorocită. Pe urmă își întoarce privirea spre mine și timp de o secundă văd ceva licărind acolo – ceva familiar – dar dispare rapid.

— Ești o nenorocită.

Toate suntem atât de șocate, că nu știm cum să răspundem. Elody scoate încă un chicotit nervos, sughite și tace. Lindsay deschide și închide gura ca un pește, dar nu iese niciun sunet. Ally își încleștează pumnii de parcă ar avea de gând s-o pocnească pe Juliet în față.

Și chiar dacă sunt furioasă și jenată, singurul lucru care îmi vine în minte când mă uit la Juliet este: *N-am știut niciodată că ești atât de frumoasă.*

Lindsay își vine în fire. Se apleacă astfel că fața ei ajunge la doar câțiva centimetri de Juliet. N-am mai văzut-o niciodată atât de furioasă. Am impresia că o să-i sară ochii din cap. Mârâie cu gura schimonosită, ca un câine. Pentru o clipă, pare de-a dreptul urâtă.

— Prefer să fiu o nenorocită decât o psihopată, șuieră ea și o apucă pe Juliet de cămașă. Din gură i se prelinge un fir de salivă, atât de furioasă este. O îmbrânțește pe Juliet, care se împiedică de Matt Dorfman. Acesta o împinge iar pe Juliet și ea nimerește peste Sarah Fishman. Lindsay începe să strige „psihopata, psihopata” și scoate sunetele acelea ascuțite de înjunghiere din film și brusc toți încep să strige „psihopata!”, imitând mișcarea unui cuțit invizibil și împingând-o pe Juliet înapoi și încolo. Elody e prima care îi toarnă o bere în cap, apoi toată lumea o imită; Lindsay o împoașcă cu vodcă, și când Juliet se împleticește în direcția mea, udă aproape toată, cu brațele întinse, încercând să-și recapete echilibrul, eu apuc o bere neterminată de pe pervaz și o torn peste ea. Nici nu-mi dau seama că țip împreună cu ceilalți până răgușesc.

Juliet se uită la mine după ce vărs berea pe ea. Nu pot să explic – e o nebunie – dar a fost o privire aproape plină de milă, de parcă *ei* îi era milă de *mine*.

Tot aerul îmi iese din plămâni și am senzația că m-a lovit cineva în stomac. Fără să mă gândesc, mă reped la ea și o împing cât de tare pot, iar ea se lovește cu spatele de un raft de cărți, care aproape se prăbușește. Tocmai am împins-o spre ușă și, în timp ce toți râd și țipă „psihopata”, ea fuge din încăpere. Trebuie să se strecoare pe lângă Kent. Acesta tocmai a intrat, probabil ca să vadă de ce țipă toată lumea.

Ne intersectăm privirile un moment. Nu știu exact ce gândește, dar orice-ar fi nu e de bine. Întorc capul, mi-e cald și mă simt prost. Toată lumea vibrează de energie acum, râde și vorbește despre Juliet, dar respirația mea nu vrea să revină la normal și simt cum vodca mă arde în stomac și mi se urcă înapoi pe gât. Camera e înăbușitoare și se învârte mai repede decât înainte. Trebuie să ies afară la aer.

Încerc să îmi fac drum ca să ies din încăpere, dar Kent se pune în calea mea și îmi blochează drumul.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă el.

— Îmi dai voie să trec, te rog? N-am chef să discut cu nimeni și, cu siguranță, nu am chef să discut cu Kent în cămașa lui idioată cu nasturi.

— Ți-a făcut ea vreodată ceva?

Îmi încrucișez brațele.

— Înțeleg. Ești prieten cu psihopata. Așa e?

Își îngustează ochii.

— Isteață poreclă! Ai inventat-o tu singură sau te-au ajutat prietenele tale?

— Dă-te din calea mea!

Reușesc să mă strecur pe lângă el, dar mă prinde de braț.

— De ce? întrebă el. Stăm atât de aproape unul de altul, că simt că tocmai a mâncat o bomboană cu mentă și îi văd alunița în formă de inimă de sub ochiul stâng, deși tot restul e încețoșat și plutește. Se uită la mine de parcă ar vrea cu disperare să înțeleagă ceva, iar asta e groaznic, mai groaznic

decât orice altceva până acum – decât Juliet sau decât furia lui, sau decât senzația că îmi vine să vomit. Încerc să mă eliberez din strânsoare.

— Nu poți să bruschezi așa oamenii, să știi. Nu poți să mă bruschezi pe mine. Am prieten.

— Vorbește mai încet. Încerc doar să...

— Uite ce-i!

Reușesc să mă eliberez în cele din urmă. Vorbesc prea tare și prea repede. Știu că par isterică, dar nu mă pot abține.

— Nu știi care e problema ta, bine? Nu am de gând să ies cu tine. N-aș ieși cu tine nici peste un milion de ani. Așa că poți să încetezi cu *obsesia* asta cu privire la mine. Adică, nici n-ar trebui să știi cum te cheamă. Cuvintele zboară din gura mea și am senzația că mă sufocă pe măsură ce le rostesc și, deodată, nu mai pot respira.

Kent mă pironeste cu privirea. Apoi se apleacă și mai mult. O fracțiune de secundă cred că are de gând să mă sărute și mi se oprește inima.

Dar el își apropie gura de urechea mea și spune:

— Văd direct prin tine.

— Nu mă cunoști. Fac un pas în spate, tremurând de nervi. Nu știi nimic despre mine.

Ridică mâinile, ca și cum s-ar preda, și face un pas în spate.

— Ai dreptate. Nu știi.

Când să se întoarcă, mai murmură ceva.

— Ce-ai spus? Inima îmi bubuie atât de tare în piept, că am senzația că o să explodeze.

Se întoarce spre mine.

— Am spus „Slavă Domnului”.

Mă întorc cu spatele la el, dorindu-mi să nu fi împrumutat pantofii cu toc ai lui Ally. Încăperea se învârte cu mine și trebuie să mă sprijin de balustradă.

— Prietenul tău e la parter și vomită în chiuveta de la bucătărie, strigă Kent după mine.

Îi arăt degetul mijlociu peste umăr fără să mă întorc să văd dacă se uită, dar am senzația că nu.

Chiar înainte de a ajunge la parter să văd dacă ce-a spus Kent despre Rob e adevărat, mi-e clar: asta nu e seara cea mare, până la urmă. Amestecul de dezamăgire și de ușurare e atât de copleșitor, că trebuie să mă țin de pereți în timp ce merg și simt cum scările în spirală se mișcă sub mine de parcă o să dispară dintr-o secundă în alta. Asta nu e seara cea mare. Mâine mă voi trezi și voi fi exact la fel, lumea va fi exact la fel și totul mi se va părea la fel și va avea același gust și același miros. Mi se încordează gâtul, încep să mă usture ochii și, în aceea clipă, nu mă pot gândi decât că e vina lui Kent, a lui Kent și a lui Juliet Sykes.

Peste vreo jumătate de oră, petrecerea începe să se stingă. În casă, cineva a smuls de pe pereți luminițele de Crăciun, care se târăsc pe jos acum, ca un șarpe, luminând firele de praf din colțuri.

Mă simt mai bine acum, mi-am venit în fire.

— E și mâine o zi, mi-a spus Lindsay când i-am relatat ce-i cu Rob, iar eu îmi repet propoziția asta iar și iar în minte ca o mantră: *E și mâine o zi. E și mâine o zi.*

Petrec douăzeci de minute în baie, mai întâi spălându-mă pe față și apoi reaplicând machiajul, deși îmi tremură mâinile și fața mi se dublează în oglindă. De fiecare dată când mă machiez îmi amintesc de mama – obișnuiam s-o privesc când se așeza la măsuța de toaletă, pregătindu-se pentru întâlnirile cu tata – și asta mă calmează. *E și mâine o zi.*

Acesta e momentul din noapte care îmi place cel mai mult, când majoritatea oamenilor dorm și am senzația că lumea ne aparține cu totul, mie și prietenelor mele. Parcă nu mai există nimic altceva în afară de noi: totul e întunecat și tăcut.

Plec cu Elody, cu Ally și cu Lindsay. Mulțimea se rărește pe măsură ce invitații pleacă, dar tot e greu să te strecuri. Lindsay strigă de zor: „Mă scuzați, mă scuzați, mișcați-vă, urgență feminină!” Cu ani în urmă, am descoperit la un

concert pentru copii din Poughkeepsie că nimic nu îi dă pe oameni mai repede la o parte decât menționarea unei urgențe feminine. Parcă ar crede că se vor molipsi.

În drum spre ieșire, trecem pe lângă colegi care se giugiulesc prin colțuri sau sprijinindu-se de balustrada scării. În spatele ușilor închise, auzim sunetele înăbușite ale celor care chicotesc. Elody bate cu pumnul în fiecare ușă și strigă „Nu iubi fără căciuliță!”. Lindsay se întoarce și îi șoptește ceva lui Elody, care tace și se uită la mine cu o mutră vinovată. Vreau să le spun că nu-mi pasă – că nu-mi pasă de Rob și de faptul că am pierdut ocazia și de toate astea – dar, deodată, mă simt prea obosită ca să mai vorbesc.

Prin ușa deschisă a băii, o vedem pe Bridget McGuire stând pe marginea căzii de baie. Își ține capul în mâini și plânge.

— Ea ce-a mai pățit? spun eu, încercând să mă lupt cu senzația că înot în propriul meu cap, că vorbele mele vin de la mare distanță.

— I-a dat papucii lui Alex. Lindsay mă apucă de cot. Pare trează, dar pupilele îi sunt enorme și albul ochilor e injectat. N-o să-ți vină să crezi. A aflat că Nazista Nicotinei i-a prins pe Alex și pe Anna împreună. El ar fi trebuit să fie la doctor. Aruncă o privire înspre Bridget. Muzica se mai aude încă, așa că n-o putem auzi pe Bridget, dar umerii îi tremură din cauza plânsului convulsiv. Îi va fi mai bine fără el. Ticălosul!

— Toți sunt niște ticăloși! zice Elody, ridicându-și berea și vărsând o parte din ea. Nici măcar nu cred că știe despre ce vorbim.

Lindsay își ia paharul și îl pune pe o măsuță din colț, pe un exemplar rufos din *Moby Dick*. Șutește și o figurină de ceramică: un păstor cu păr blond, cârlionțat și gene pictate. Întotdeauna fură câte ceva de la petreceri. Spune că sunt suvenirele ei.

— Ar face bine să nu dea la boboci în Tanc, șoptește ea, făcându-mi semn cu capul spre Elody.

Rob e întins pe o canapea la parter, dar reușește să mă apuce de mână când trec pe lângă el și încearcă să mă tragă deasupra lui.

— Un' te duci? bâiguie. Are privirea încețoșată și vocea răgușită.

— Haide, Rob! Dă-mi drumul! Îl împing de pe mine. E și vina lui pentru seara asta.

— Trebuia să... Lasă propoziția în aer, nedumerit, apoi își mijește ochii înspre mine. Mă înșeli?

— Nu fi tâmpit! Vreau să derulez înapoi toată seara, să derulez ultimele săptămâni, să mă întorc la momentul când Rob s-a aplecat, și-a sprijinit bărbia pe umărul meu și mi-a spus că vrea să doarmă lângă mine, să mă întorc înapoi la momentul acela liniștit din camera întunecoasă cu televizorul fără sonor și cu ecranul albastru, și cu sunetul respirației lui, și cu părinții mei dormind la etaj, să mă întorc înapoi la acel moment când am deschis gura și am rostit „Și eu la fel”.

— Da. Mă înșeli. Știam eu. Se ridică în picioare clătînându-se și se uită în jur ca un nebun. Chris Harmon, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Rob, stă într-un colț și râde de ceva, iar Rob se împleticește înspre el.

— Mă înșeli cu prietena mea, Harmon? urlă Rob și îl împinge pe Chris, care se împiedică și se lovește de un raft de cărți. O figurină de porțelan se răstoarnă și se sparge, iar o fată țipă.

— Ești nebun? Chris sare la Rob și se iau la bătaie, învărtindu-se prin încăpere și lovindu-se de mobile, mârâind și strigând. Rob reușește cumva să-l pună în genunchi pe Chris și amândoi ajung pe podea. Fetele țipă și sar din calea lor. Cineva strigă: „Aveți grijă la berel!” înainte ca Rob și Chris să se rostogolească spre intrarea în bucătărie, acolo unde este butoiul.

— Hai să mergem, Sam! Lindsay mă strânge de umeri.

— Nu pot să-l las așa, spun eu, deși o parte din mine vrea să facă asta.

— O să fie bine. Uite, a început să râdă.

Are dreptate. El și Chris au terminat cu bătaia și zac pe podea, râzând cu lacrimi.

— Rob o să fie furios, observ eu, și îmi dau seama că Lindsay știe că mă refer la ceva mai mult decât la faptul că l-am abandonat la petrecere.

Ea mă îmbrățișează scurt.

— Ține minte ce ți-am spus. Începe să cânte: *Just thinking about tomorrow, clear away the cobwebs and the sorrow...*¹¹

Preț de o clipă mi se strânge stomacul, crezând că face mișto de mine, dar e o coincidență. Lindsay nu mă cunoștea când eram mică, atunci nici n-ar fi vorbit cu mine. Nu are cum să știe că mă încuiam în cameră ascultând coloana sonoră din *Annie* și urlam cântecul acela din toți bojocii, până când părinții mă amenințau că mă aruncă în stradă.

Melodia începe să mi se repete în minte și știu că o voi fredona zile întregi. *Tomorrow, tomorrow, I'll love ya tomorrow.*¹² expresie frumoasă, dacă stai să te gândești.

— Jalnică petrecere, nu? exclamă Ally, venind din cealaltă parte a camerei. Chiar dacă știu că e doar furioasă că Matt Wilde n-a apărut, mă bucur că o spune.

Sunetul ploii e mai puternic decât am crezut și mă sperie. Rămânem câteva clipe sub streășină verandei, privind cum respirația ni se condensează în norișori, și ne strângem brațele în jurul corpului. E groaznic de frig. Apa cade în șiroaie prelungi de pe streșini. Christopher Tomlin și Adam Wu aruncă sticle goale de bere în pădure. Din când în când, auzim cum se sparge câte una, și sunetul ajunge până la noi ca o împușcătură.

Puștii râd și țipă și aleargă în ploaia care cade atât de tare, încât totul în jur pare să-și piardă conturul. Nu sunt vecini care să cheme poliția cale de kilometri. Iarba e călcată în picioare și, din loc în loc, se văd gropi mari și negre de noroi.

¹¹ „Doar dacă mă gândesc la ziua de mâine, dispar toate pânzele de păianjen și tristețea”. (n.tr.)

¹² „Ziua de mâine, ziua de mâine, te voi iubi, de mâine”. (n.tr.)

În zare licăresc din când în când farurile mașinilor care trec prin dreptul aleii spre Autostrada 9.

— Alergați! strigă Lindsay și o simt pe Ally trăgând de mine și apoi alergăm, țipând, cu ploaia care ne orbește și curge șiroaie pe jachetele noastre, cu noroiul care ne intră în pantofi; ploaia pare să topească totul în jur.

Când am ajuns la mașina lui Lindsay, deja nu-mi mai păsa deloc cât de groaznică fusese seara asta. Rădem isteric, ude learcă și tremurând, trezite la realitate de frig și de ploaie. Lindsay se plânge de urmele ude de pe scaunele ei de piele și de noroiul de pe podea, și Elody o imploră să mergem la Mic's să mâncăm omletă cu brânză și se plânge că eu mereu mă așez pe locul din dreapta, iar Ally țipă la Lindsay să dea drumul la căldură și amenință că o să moară pe loc de pneumonie.

Bănuiesc că așa am început să vorbim despre asta: la moarte mă refer. Îmi imaginez că Lindsay e în stare să conducă, dar observ că merge mai repede decât de obicei pe aleea aia cumplită, lungă și străjuită de garduri. Copacii arată ca niște schelete dezgolate de o parte și de alta a drumului gemând în bătaia vântului.

— Am o teorie, zic eu în timp ce Lindsay cotește spre Autostrada 9 și cauciucurile scârțâie pe șoseaua neagră și alunecoasă. Ceasul de pe bord strălucește: 12:38. Teoria mea este că, înainte să mori, îți vezi cele mai mari realizări, înțelegeți? Cele mai bune lucruri pe care le-ai făcut vreodată.

— Duke, iubitele, spune Lindsay și ia o mână de pe volan ca să-și scuture pumnul în aer.

— Prima oară când m-am cuplat cu Matt Wilde, continuă Ally imediat.

Elody oftează și se întinde după iPod.

— Muzică, vă rog, înainte să mă sinucid.

— Îmi dați o țigară? întreabă Lindsay, și Elody îi aprinde una de la chiștocul pe care-l ține ea în mână. Lindsay întredeschide fereastra și ploaia înghețată intră înăuntru. Ally începe din nou să se plângă de frig.

Elody pune melodia *Splinter* a celor de la Fallacy ca s-o calce pe Ally pe nervi, poate pentru că s-a săturat de miorlăielile ei. Ally o face „afurisită” și își dă drumul la centură, aplecându-se în față și încercând să-i smulgă iPodul. Lindsay se plânge că o lovește cineva cu cotul în gât. Țigara îi cade din gură și aterizează între coapsele ei. Începe să înjure și încearcă să măture cu mâna scânteile de pe tapițeria scaunului, iar Elody și Ally încă se mai ceartă, în timp ce eu încerc să vorbesc peste ele, amintindu-le de momentul când am făcut îngeri de zăpadă în mai. Ceasul ticăie mai departe: 12:39. Cauciucurile alunecă un pic pe șoseaua umedă și mașina e plină de fum de țigară, micile rotocoale de fum ridicându-se în aer ca niște fantome.

Apoi, deodată, apare un fulger alb în fața mașinii. Lindsay țipă ceva – cuvinte pe care nu reușesc să le disting, ceva gen *stai* sau *sari* – și, brusc, mașina iese de pe șosea și intră în desișul negru al pădurii. Aud un sunet îngrozitor, ca un scrâșnet – metal pe metal, sticlă spartă, o mașină –, și simt miros de fum. Am timp să mă întreb dacă Lindsay a stins sau nu țigara...

Și apoi...

Atunci se întâmplă. Momentul morții e încărcat de căldură, sunet și durere mai mare decât orice, un stâlp de dogoare care mă rupe în două, ceva care mă pârjolește și mă arde și mă sfâșie, iar dacă țipătul ar fi un sentiment, atunci așa ar fi.

Apoi nimic.

Știu că unii dintre voi cred că am meritat-o. Poate că n-ar fi trebuit să îi trimit trandafirul ăla lui Juliet ori să fi vărsat băutura pe ea la petrecere. Poate că n-ar fi trebuit să copiez din testul lui Lauren Lornet. Poate că n-ar fi trebuit să îi fi spus toate lucrurile alea lui Kent. Unii dintre voi, probabil, cred că am meritat asta pentru că aveam de gând să-l las pe Rob să meargă până la capăt pentru că nu aveam de gând să mă păstrez.

Dar înainte să începeți să mă arătați cu degetul, dați-mi voie să vă întreb: e chiar așa de rău ce-am făcut eu? Atât de rău, că am meritat să mor? Atât de rău, că am meritat să mor așa?

Ceea ce am făcut eu e cu mult mai rău decât ceea ce face toată lumea?

E cu mult mai rău decât ce faceți voi?

Gândiți-vă la asta.

DOI

În visul meu știu că mă prăbușesc, deși nu există sus și jos, nu există pereți, margini sau tavane, doar senzația de frig și întuneric. Sunt atât de speriată, că îmi vine să țip, dar când deschid gura, nu se întâmplă nimic și mă întreb dacă atunci când te prăbușești la nesfârșit și nu atingi niciodată pământul, se mai cheamă că te prăbușești?

Cred că mă voi prăbuși pe vecie.

Un zgomot întrerupe liniștea, un behăit slab, apoi din ce în ce mai tare până când devine ascuțit ca o seceră de metal care despică aerul, mă despică pe mine...

Apoi mă trezesc.

Alarma de la ceas urlă de douăzeci de minute. E 6:50 dimineața.

Mă ridic în capul oaselor și dau pilota la o parte. Sunt lac de sudoare, deși în cameră e frig. Am gâtul uscat și sunt disperată după o gură de apă, de parcă am alergat cine știe cât.

Pentru o clipă, când mă uit prin cameră, totul pare încețoșat și ușor distorsionat, de parcă nu mă uit la camera mea, ci doar la un negativ al camerei mele care a fost așezat incorect, astfel încât colțurile nu se potrivesc cu imaginea adevărată. Apoi lumina se schimbă și totul arată din nou normal.

Deodată, îmi amintesc totul și mi se urcă sângele la cap: petrecerea, Juliet Sykes, discuția cu Kent...

— Sammy! Ușa de la camera mea se deschide, izbindu-se de perete, iar Izzy intră tropăind prin cameră, pășind peste caietele mele și peste blugii aruncați pe jos și peste bluza mea de trening Victoria's Secret Team Pink. Simt că e ceva în neregulă; ceva îmi atinge marginea memoriei, dar apoi

dispare, și Izzy Țopăie pe pat, cuprinzându-mă cu brațele. Are brațele fierbinți. Strânge în pumn colierul pe care îl port mereu – un lăntișor subțire de aur cu un pandantiv în formă de pasăre, un cadou de la bunica mea – și trage ușor de el.

— Mami spune că trebuie să te trezești. Respirația îi miroase a unt de arahide și abia după ce o împing de pe mine, îmi dau seama cât de tare tremur.

— E sâmbătă, îi zic.

Habar n-am cum am ajuns acasă aseară. Habar n-am ce s-a întâmplat cu Lindsay, cu Elody sau cu Ally, și îmi vine rău doar când mă gândesc la asta.

Izzy începe să chicotească de parcă ar fi nebună și sare jos din pat, alergând către ușă. Dispare pe coridor și o aud strigând:

— Mami, Sammy nu vrea să se trezească! Îmi pronunță numele *Ssammy*.

— Nu mă face să urc până acolo, Sammy! Vocea mamei răsună din bucătărie.

Îmi pun picioarele pe podea. Senzația de lemn rece mă face să mă simt în siguranță. Când eram mai mică, mă întindeam pe podea toată vara când tata refuza să dea drumul la aerul condiționat; era singurul loc ce rămânea răcoros. Acum îmi vine să fac la fel. Parcă am febră.

Rob, ploaia, sunetul sticlelor spărgându-se în pădure...

Telefonul sună, făcându-mă să tresar. Mă întind și îl deschid. Am un mesaj nou de la Lindsay.

Eu sunt afară. Tu unde ești?

Închid repede telefonul, dar nu înainte să văd data de pe ecranul telefonului: Vineri, 14 februarie. Ieri.

Încă un piuit. Alt mesaj.

Nu mă face să întârzi de Ziua Îndrăgostiților, afurisito!!!

Brusc, am senzația că mă mișc pe sub apă, de parcă aș fi imponderabilă sau ca și cum m-aș privi pe mine însămi de la distanță. Încerc să mă ridic, dar stomacul mi se revoltă și trebuie să fug la baia din hol, cu picioarele tremurându-mi,

sigură că o să vomit. Mă încui în baie și dau drumul și la apa de la robinet, și la cea de la duș. Apoi mă aplec peste toaletă.

Stomacul mi se încordează, dar nu iese nimic din el.

Mașina, derapajul, țipetele...

Ieri.

Aud glasuri din hol, dar apa curge atât de tare, că nu le înțeleg. Abia când bate cineva la ușă, mă îndrept și strig:

— Ce-i?

— Ieși din duș! N-avem timp.

E Lindsay – mama i-a dat drumul în casă.

Deschid un pic ușa și iat-o acolo, cu jacheta ei mare și pufoasă cu fermoarul tras până la bărbie, cu o mutră supărată. Dar mă bucur s-o văd. Arată atât de normală, atât de familiară.

— Ce s-a întâmplat aseară? o întreb. Ea se încruntă o secundă.

— Mda, îmi pare rău. N-am putut să te mai sun. Am terminat de vorbit cu Patrick abia pe la vreo trei dimineța.

— Să mă suni? Dau din cap. Nu, m-am referit...

— O luase razna că părinții lui pleacă la Acapulco fără el, își dă ea ochii peste cap. Bietul pui. Ți jur, Sam, băieții sunt ca animalele de companie. Îi hrănești, îi mângâi și îi bagi în pat. Se apleacă spre mine. Și dacă tot veni vorba – ai emoții pentru diseară?

— Ce? Nici nu știu despre ce vorbește. Cuvintele ei trec dincolo de mine, amestecându-se unele într-altele. Mă țin de bara de prosoape, de teamă că o să cad jos. Apa de la duș e prea fierbinte și peste tot e un abur gros care acoperă oglinda și se condensează pe gresie.

— Tu, Rob, bere Miller Lite și cearșafurile lui de flanel. Râde. Foarte romantic.

— Trebuie să fac duș. Încerc să închid ușa, dar ea își bagă cotul în ultima secundă și se strecoară în baie.

— N-ai făcut încă duș? Clatină din cap. Nu, nu, nici gând. Va trebui să renunți la asta.

Se întinde spre duș și închide apa, apoi mă apucă de mână și mă trage în hol.

— Dar cu siguranță ai nevoie de machiaj, spune ea, cercetându-mi fața. Arăți ca dracu'. Ai avut coșmaruri?

— Ceva de genul ăsta.

— Am trusa mea de la MAC în Tanc. Își descheie fermoarul la haină și văd un smoc alb de blăniță ițindu-se din decolteu: bluzele noastre pentru Ziua Îndrăgostiților. Brusc, îmi vine să mă așez pe podea și să râd nebunește; trebuie să mă străduiesc foarte tare ca să nu fac o criză chiar acolo, în timp ce Lindsay mă împinge în cameră.

— Îmbracă-te, îmi spune și își scoate telefonul mobil, probabil ca să-i dea mesaj lui Elody că întârzim. Se uită la mine o secundă, apoi oftează și se întoarce cu spatele.

— Sper că pe Rob n-o să-l deranjeze că miroși un pic, o trântește ea și, în timp ce ea se hlizește de gluma proprie, eu încep să-mi trag hainele pe mine: bluza fără mâneci, fusta, cizmele.

Din nou.

Cămașa asta de forță îmi face fundul mare?

Când Elody se urcă în mașină, se apleacă să-și ia cafeaua, și mirosul parfumului ei – sprayul pe care îl cumpără cu religiozitate de la Body Shop, din mall, deși a încetat să mai fie la modă din clasa a șaptea – e atât de real și de intens și de familiar, că trebuie să închid ochii, copleșită.

Ce idee proastă. Cu ochii închiși, văd luminile calde și frumoase din casa lui Kent îndepărtându-se în oglinda retrovizoare și copacii negri și subțiri care străjuiau aleea ca niște schelete. Simt miros de ars. O aud pe Lindsay țipând și simt cum stomacul o ia razna când mașina se lasă pe o parte, cu cauciucurile scârțâind...

— Rahat!

Deschid ochii când Lindsay virează ca să evite o veveriță. Își azvârle țigara pe fereastră și mirosul de fum e tare ciudat:

nu-mi dau seama dacă îl simt în nări, dacă mi-l amintesc sau amândouă.

— Tu chiar conduci îngrozitor. Elody chicotește.

— Fii atentă, te rog, murmur eu. Fără să-mi dau seama, mă agăț de marginile scaunului.

— Nu-ți fă griji! Lindsay se apleacă și mă bate cu palma pe genunchi. Nu-mi las prietena cea mai bună să moară virgină.

În acest moment, îmi doresc cu disperare să le spun totul lui Lindsay și lui Elody, să le întreb ce mi se întâmplă – ce ni se întâmplă – dar nu știu cum să formulez.

Am avut un accident de mașină după o petrecere care nu s-a întâmplat.

Am crezut că am murit ieri. Am crezut că am murit în seara asta.

Probabil Elody crede că sunt tăcută pentru că îmi fac griji cu privire la Rob. Își trece brațele pe după spătarul scaunului și se apleacă în față.

— Nu-ți fă griji, Sam! O să fii bine. E ca și cum ai merge pe bicicletă, spune ea.

Încerc să schițez un zâmbet, dar abia mă pot concentra. Mi se pare că acum o veșnicie m-am dus la culcare închipuindu-mi că stau întinsă lângă Rob, închipuindu-mi mâinile lui uscate și răcoroase. Mă doare să mă gândesc la el și am un nod în gât. Deodată, abia aștept să-l văd, abia aștept să-i văd zâmbetul ștregăresc, șapca Yankees și chiar și hanoracul lui murdar care, întotdeauna, miroase puțin a transpirație de băiat, chiar și după ce mama lui l-a obligat să-l spele.

— E ca și cum ai călări, o corectează Lindsay pe Elody. O să fii o campioană cu panglică albastră cât ai zice pește, Sammy.

— Întotdeauna uit că tu călăreai. Elody dă jos capacul de pe cafea și suflă aburul.

— Când aveam vreo șapte ani, spun eu, înainte ca Lindsay să transforme asta într-o glumă. Simt că dacă o să-nceapă să facă mișto de mine acum, o să mă apuce plânsul. Nu i-am

putut explica adevărul niciodată: că eram cu adevărat pasionată de călărie. Adoram să fiu singură în pădure, mai ales toamna târziu, când totul e uscat și auriu, iar frunzele au culoarea focului și miroase ca și cum totul s-ar transforma în pământ. Adoram liniștea aceea, când singurul sunet era tropăitul ritmic al copitelor și respirația calului.

Fără telefoane. Fără răsete. Fără voci. Fără case. Fără mașini.

Am lăsat în jos parasolarul ca să nu-mi intre lumina în ochi, și în oglindă o văd pe Elody zâmbindu-mi. *Poate că o să îi spun ce mi se întâmplă*, mă gândesc, dar în același timp știu că n-o voi face. O să creadă că-s nebună. Toate o să creadă.

Tac din gură și mă uit pe fereastră. Lumina e palidă și apoasă, de parcă soarele tocmai s-a vărsat peste orizont și îi e lene să se curețe. Umbrele sunt subțiri și în același timp ascuțite ca niște ace. Văd cum trei ciori își iau zborul aproape în același timp de pe un cablu de telefon și îmi doresc să pot zbura și eu, cât mai sus, și să mă uit cum pământul rămâne în urma mea, așa cum se întâmplă când ești în avion, împăturindu-se și comprimându-se în sine însuși ca o figurină origami, până când totul devine plat și viu colorat – până când toată lumea arată ca un desen.

— Melodia tematică, vă rog, cere Lindsay, iar eu caut până găsesc melodia lui Mary J. Blige, apoi mă las pe spate în scaun și încerc să nu mă gândesc la nimic altceva decât la muzică și la ritm.

Și îmi țin ochii deschiși.

Până ajungem pe aleea care șerpuiește dincolo de parcare superioară, către parcare profesorilor și Aleea Seniorilor, mă simt mai bine, chiar dacă Lindsay înjură și Elody se plânge că o nouă întârziere îi va aduce o pedeapsă cu ore suplimentare vinerea, și deja au trecut două minute după ce s-a sunat prima oară.

Totul pare cât se poate de *normal*. Știu că, deoarece e vineri, Emma McElroy va ieși de-acasă de la Evan Danzig, și așa și este, uite-o strecurându-se printr-o crăpătură a gardului. Știu că Peter Kourt va fi încălțat cu o pereche de pantofi sport Nike Air Force 1 pe care îi are de un milion de ani pentru că îi poartă în fiecare zi, chiar dacă au atât de multe găuri în ei, că vezi ce șosete poartă (de obicei negre). Pantofii îmi trec rapid prin fața ochilor în timp ce gonește către clădirea principală.

Mă simt de o mie de ori mai bine văzând toate aceste lucruri și încep să mă gândesc că poate ziua de ieri – tot ce s-a întâmplat – a fost doar un soi de vis lung și ciudat.

Lindsay merge încet către Aleea Seniorilor, deși sunt zero șanse să mai găsim un loc. Pentru ea e ca o religie. Stomacul meu tresaltă când trecem pe lângă al treilea loc de lângă terenurile de tenis, unde se află Chevroletul maro al lui Sarah Grundel, cu autocolantul ei cu Echipa de înot de la Thomas Jefferson – și încă unul, mai mic, pe care scrie HAI SĂ NE UDĂM – holbându-se la mine de pe bara de protecție. Mă gândesc: a prins ultimul loc pentru că noi am întârziat, și trebuie să îmi înfig unghiile în palme și să-mi repet că am visat doar – că nimic din toate astea nu s-a mai întâmplat.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să mergem pe jos 354 de metri, zice Elody, bosumflându-se. Nici măcar n-am jachetă.

— Tu ești aia care a ieșit din casă pe jumătate despuiată, i-o întoarce Lindsay. E februarie, totuși.

— Nu știam că o să stau afară.

Trecem de terenurile de fotbal din dreapta noastră, în timp ce ne întoarcem către parcare superioară. La momentul ăsta din an, terenurile arată ca niște brazde, numai noroi și câteva petice de iarbă maronie.

— Parcă am un déjà-vu, spune Elody. Am senzația că sunt din nou în clasa a noua, știți?

— Eu am avut déjà-vu toată dimineața, o trântesc eu, înainte să mă pot opri. Dintr-odată mă simt mai bine, sigură că despre asta e vorba.

— Lasă-mă să ghicesc! Lindsay își duce o mână la tâmplă și se încruntă, prefăcându-se că se concentrează. Ți amintești ultima dată când Elody a fost la fel de enervantă înainte de nouă dimineața.

— Taci din gură! Elody se apleacă și o plesnește pe Lindsay peste braț și amândouă încep să râdă. Zâmbesc și eu, ușurată că am rostit cuvintele cu voce tare. Deci are noimă: odată, în timpul unei excursii în Colorado, eu și părinții mei am mers pe jos cinci kilometri până la o cascadă micuță aflată în inima pădurii. Copacii erau mari și bătrâni, toți erau pini. Norii erau risipiți pe cer, de parcă ar fi fost din vată de zahăr. Izzy era prea mică să meargă ori să vorbească, și stătea în rucsacul pentru bebeluși al tatălui meu, de unde își tot ridica mânuțele către cer, de parcă voia să apuce norii cu mâna.

În fine, cum stăteam acolo privind apa care împrășca pietrele, am avut senzația stranie că totul se mai întâmplase cândva în cel mai mic detaliu, până la mirosul portocalei pe care o curăța mama și felul în care copacii se oglindeau în suprafața apei. Eram *sigură*. Fusese o glumă bună în ziua aceea faptul că mă plânsesem că trebuie să merg pe jos cinci kilometri, iar când le-am spus părinților mei că am sentimentul că totul se mai întâmplase deja, ei au continuat să râdă și au spus că a fost cu adevărat un miracol dacă am acceptat să merg pe jos atât de mult într-o viață anterioară.

Ceea ce vreau să spun este că am fost *sigură* atunci, exact cum sunt *sigură* și acum. Lucrurile astea se întâmplă.

— Ooo! Elody chițăie și începe să scormonească prin poșetă. Scoate un pachet de țigări și două tuburi goale de luciu de buze, plus un cleștișor stricat pentru arcuit genele. Aproape uitasem de cadoul tău.

Trimite prezervativul în zbor peste scaunul din față, iar Lindsay bate din palme și țopăie pe scaun când îl prind.

— Nu iubim fără căciuliță? spun eu, chinându-mă să zâmbesc.

Elody se apleacă și mă sărută pe obraz, lăsându-mi un cerc de luciu de buze roz.

— O să te descurci perfect, puștoaico.

— Nu-mi spune așa, mă zbârlesc eu și arunc prezervativul în geantă. Ieșim din mașină și aerul e atât de rece, că mă înțepă ochii și încep să-mi lăcrimeze. Ignor senzația neplăcută care vibrează prin mine și mă gândesc *Asta e ziua cea mare, asta e ziua cea mare, asta e ziua cea mare*, ca să nu mă mai gândesc la altceva.

Lumea umbrelor

Am citit odată că ai déjà-vu când cele două jumătăți ale creierului tău procesează lucrurile cu viteze diferite: jumătatea dreaptă cu câteva secunde înaintea celei stângi sau invers. Cred că la științe sunt cea mai slabă, așa că n-am înțeles tot articolul, dar asta ar explica sentimentul ciudat și dublu cu care rămâi, de parcă lumea s-ar desface în jumătate – sau de parcă *tu* te-ai desface în jumătate.

Așa mă simt eu, cel puțin: de parcă exist atât eu, cea adevărată, cât și o reflexie a mea, și n-am cum să îmi dau seama cine sunt de fapt.

Chestia cu déjà-vu-urile e că de fiecare dată trec repede – treizeci de secunde, un minut cel mult.

Dar ăsta nu trece.

Totul e la fel: Eileen Cho chicotește pe seama trandafirilor ei la prima oră și Samara Phillips se apleacă spre ea ciripind: „Sigur te iubește foarte mult”. Trec pe lângă aceiași oameni pe culoare, în același timp. Aaron Stern își varsă din nou cafeaua pe hol și Carol Lin începe iarăși să țipe la el.

Până și cuvintele sunt la fel.

— Te-a scăpat maică-ta în cap de prea multe ori când erai mic?

Trebuie să recunosc că e destul de amuzant, chiar și a doua oară. Chiar dacă simt că o iau razna, chiar dacă simt că îmi vine să urlu.

Dar și mai ciudate sunt detaliile, mărunțișurile, lucrurile care s-au schimbat. De exemplu, Sarah Grundel. În drum spre ora a doua, o văd sprijinită de un șir de vestiare, răsucindu-și ochelarii de înot pe degetul arătător și discutând cu Wendy Hale. Când trec pe lângă ele, prind o frântură de conversație.

— ...așa de încântată. Adică, antrenorul spune că mi-aș putea îmbunătăți timpul cu jumătate de secundă...

— Mai avem două săptămâni până la semifinale. Cu siguranță o să reușești.

Mă opresc locului când o aud. Mă vede că mă uit la ea și devine stânjenită. Își netezește părul și trage de fusta care i se ridicase pe talie.

Apoi îmi face cu mâna.

— Salut, Sam, spune trăgând din nou de fustă.

— Voi... trag adânc aer în piept ca să nu mă bâlbâi ca o idioată. Discutați despre semifinale? Pentru echipa de înot?

— Mda. Fața lui Sarah se luminează. O să vii să ne vezi?

Chiar dacă o iau razna, tot îmi trece prin cap că asta e o întrebare *de-a dreptul* tâmpită. Nu am fost în viața mea la vreo competiție de înot și ideea de-a sta pe o podea de gresie jechoasă și de-a o privi pe Sarah Grundel bălăcindu-se în costum de baie e cam la fel de atrăgătoare ca *chow mein*-ul¹³ de la Hunan Kitchen. Ca să fiu sinceră, singurul eveniment sportiv la care mă duc e meciul de fotbal de la începutul anului școlar și, după patru ani, tot nu înțeleg care sunt regulile. De obicei, Lindsay aduce o sticlută cu ceva de băut pe care o împărțim între noi, așa că și asta s-ar putea să aibă de-a face cu faptul că nu pricep nimic.

— Credeam că nu concurezi. Mă chinui foarte tare să par relaxată. Am auzit un zvon... că ai întârziat și antrenorul s-a enervat...

— Ai auzit un zvon? Despre mine? Sarah face ochii mari și arată de parcă tocmai i-am dat un bilet câștigător de loterie.

¹³ Fel de mâncare cu tăieței servit în restaurantele chinezești. (n. red.)

Bănuiesc că motto-ul ei în viață este „e de rău dacă nu se aud bârfe despre mine”.

— Văd că m-am înșelat.

Îmi amintesc că i-am văzut mașina în antepenultimul loc de parcare și simt cum obrazii îmi iau foc. Desigur că n-a întârziat azi. Desigur că o să concureze. N-a trebuit să meargă pe jos de la parcare la superioară. A întârziat *ieri*.

Capul începe să-mi bubuie și, deodată, vreau doar să plec de acolo.

Wendy se uită ciudat la mine.

— Te simți bine? Ești foarte palidă.

— Mda. Bine. Am mâncat niște sushi dubios aseară.

Mă sprijin cu o mână de dulapuri ca să mă pot ține pe picioare. Sarah începe să bată câmpii despre cum a făcut ea odată toxiinfecție alimentară de la mall, dar eu deja mă îndepărtez, simțind că podeaua se rostogolește și se ondulează sub picioarele mele.

Déjà-vu. E singura explicație.

Dacă îți repeți ceva suficient de des, aproape te poți convinge să crezi că e adevărat.

Mă simt atât de dărâmată, că aproape uit că Ally mă așteaptă în baia de lângă laboratorul de științe. Intru într-o cabină, las capacul la toaletă, mă așez și aștept, în timp ce ea pălăvrăgește, ascultând-o doar c-o ureche. Îmi amintesc o chestie pe care ne-a spus-o doamna Harbor odată, într-una din divagările ei țicnite de la ora de engleză: că Platon credea că lumea – tot ce putem vedea – e doar o umbră pe peretele unei peșteri. Noi, oamenii, nu vedem ce anume proiectează umbra pe perete. Acum am exact sentimentul ăsta, că sunt înconjurată de umbre, că văd doar urma unui lucru, înainte de lucrul în sine.

— Alo? Mă ascuți măcar?

Ally zgâlțâie ușa și eu ridic privirea, speriată. Observ AC=GA scrijelit pe interiorul ușii. Sub inscripție mai scrie ceva, cu litere mai mici: *Întoarce-te la rulotă, curvă*.

— Ai spus că, în curând, va trebui să cumperi sutiene din magazinele pentru gravide, spun eu. Sigur că nu ascultam. Nu de data asta, cel puțin.

Mă întreb, vag, de ce-a venit Lindsay până aici ca să scrie pe peretele din baie – adică, de ce-ar fi chestia asta importantă pentru ea. Scrisese deja vreo douăsprezece graffiti-uri în cabinele din fața cantinei, și aceea e baia pe care o folosește toată lumea. Nici nu prea știu de ce n-o suportă pe Anna și asta îmi amintește că tot nu îmi dau seama când a început s-o urască atât de tare pe Juliet Sykes. E ciudat cât de multe poți ști despre cineva fără ca, de fapt, să știi totul. Ai impresia că, într-o zi, o să afli totul, dar nu e așa.

Mă ridic și deschid ușa, arătând spre graffiti.

— Când a făcut Lindsay asta? Ally își dă ochii peste cap.

— N-a scris ea, ci o imitatoare.

— Serios?

— Îhî. Mai e una în vestiarul fetelor. Imitație, mă lămurește, în timp ce-și strânge părul într-o coadă la spate, ciupindu-și buzele ca să le facă să se umfle. E absolut jalnic. Nu putem face nimic în școala asta fără să ne imite toată lumea.

— Jalnic.

Îmi trec degetele peste litere. Sunt groase și negre, desenate cu marker permanent, ca niște viermi. Mă întreb în treacăt dacă Anna folosește baia asta.

— Ar trebui să-i dăm în judecată pentru încălcarea drepturilor de autor. Îți imaginezi? Douăzeci de dolari de fiecare dată când cineva ne imită stilul. Ne-am scâlda în bani, chicotește ea. Mentosane?

Ally ridică pachetul de bomboane. Chiar dacă e încă virgină – și așa va fi și în viitorul apropiat (sau cel puțin până pleacă la facultate), pentru că e total obsedată de Matt Wilde – insistă să ia anticoncepționale, pe care le ține în folia lor mototolită chiar acolo lângă mentosane. Ea pretinde că așa nu le va găsi tatăl ei, dar toată lumea știe că îi place să le

fluturi la ore pentru ca lumea să creadă că face sex. Nu că o crede cineva. Liceul Thomas Jefferson e mic: lucrurile astea se știu.

Odată, Elody i-a spus lui Ally că „îi miroase gura ca la o gravidă” și ne-am stricat de râs. Eram într-a unșpea, în mai, și zăceam într-un hamac imens, acasă la Ally. Era într-o sâmbătă dimineața, după una dintre cele mai bune petreceri ale ei de până atunci. Eram toate un pic mahmure, cu creierele încețoșate, cu burțile pline de toate clătitele și șunca pe care le mâncaserăm la restaurant, în al nouălea cer. Zăceam acolo în timp ce hamacul cobora și se legăna, cu ochii închiși ca să nu-mi intre soarele în ei, și îmi doream ca ziua aceea să nu se termine niciodată.

Se aude soneria și Ally se agită:

— Vai! O să întârziem.

Din nou mi se deschide un gol în stomac. O parte din mine e tentată să se ascundă toată ziua în baie, dar nu pot.

Știu că știți ce se întâmplă mai departe. Că întârziți la ora de chimie. Că mă așez pe ultimul loc, alături de Lauren Lornet. Că domnul Tierney ne dă extemporal cu trei întrebări.

Partea cea mai rea știți care e? Că am mai văzut extemporalul, dar tot nu știu răspunsurile.

O rog să-mi împrumute un pix. Lauren începe să-mi șoptească; vrea să știe dacă funcționează. Cartea domnului Tierney cade cu zgomot pe jos.

Toată lumea tresare, numai eu nu.

Oră. Soneria. Oră. Soneria.

Înnebunesc. Înnebunesc.

În momentul în care încep să fie împărțiți trandafirii la ora de matematică, îmi tremură mâinile. Inspir adânc înainte să deschid mica felicitare laminată atașată de trandafirul pe care mi l-a trimis Rob. Îmi imaginez că va spune ceva incredibil, ceva surprinzător, ceva care va face ca totul să fie bine.

Ești frumoasă, Sam.

Sunt atât de fericit să fiu cu tine.

Sam, te iubesc.

Ridic ușor colțul fetei și trag cu ochiul. *Te iubi...*

Închid repede ochii și o pun în geantă.

— Uau! E frumos.

Ridic privirea. Fata îmbrăcată ca un înger stă acolo, holbându-se la trandafirul pe care mi l-a pus pe pupitru: petale răsucite în nuanțe de roz și crem, ca o înghețată. A rămas cu mâna întinsă și vene subțiri și albastre îi traversează pielea, ca o pânză de păianjen.

— Fă o poză! O să dureze mai mult, mă răstesc eu la ea. Fata se face roșie la față, la fel ca trandafirii pe care îi ține în mână, și bâlbâie o scuză.

Nu mă deranjez să citesc biletul prins la acest trandafir și, cât ține ora, îmi țin privirea lipită de tablă, ca să evit orice semn din partea lui Kent. Mă concentrez atât de tare să nu mă uit la el, că aproape ratez momentul când domnul Daimler îmi face cu ochiul și îmi zâmbește.

Aproape.

După oră, Kent mă ajunge din urmă, ținând în mână trandafirul roz-crem pe care l-am lăsat intenționat pe pupitru.

— L-ai uitat pe ăsta, îmi spune.

Ca întotdeauna, are părul în ochi.

— E în regulă, poți s-o spui: sunt nemaipomenit.

— Nu l-am uitat, zic eu și mă lupt să nu mă uit la el. Nu l-am vrut.

Îi arunc o privire fugară și văd cum, pentru o clipă, îi piere zâmbetul. Apoi zâmbetul îi revine cu mai multă intensitate, ca o nenorocită de rază laser.

— Ce vrei să spui? Kent încearcă să mi-l dea. Nu ți-a spus nimeni niciodată că ești cu atât mai populară, cu cât primești mai mulți trandafiri de Ziua Îndrăgostiților?

— Nu cred că am nevoie de ajutor la capitolul ăsta. Mai ales nu de la tine.

Atunci zâmbetul îi piere cu desăvârșire. O parte din mine urăște ceea ce fac, dar nu mă pot gândi decât la amintirea-sau visul – sau orice-ar fi – când se apleacă spre mine și eu cred că are de gând să mă sărute, sunt sigură de asta, dar el șoptește: *Văd direct prin tine.*

Nu mă cunoști. Nu știi nimic despre mine.

Slavă Domnului!

Îmi înfig unghiile în palme.

— N-am spus niciodată că trandafirul e de la mine, spune el. Glasul îi e așa de grav și de serios, că mă sperie. Mă uit în ochii lui; sunt de un verde strălucitor. Îmi aduc aminte că, atunci când eram mică, mama spunea că Dumnezeu a creat iarba și ochii lui Kent din aceeași culoare.

— Mda, ei bine! E destul de evident. Vreau doar să nu se mai uite la mine așa. El inspiră adânc.

— Uite ce e, dau o petrecere diseară...

Atunci îl văd pe Rob intrând în cantină. În mod normal, aș aștepta să mă observe el, dar astăzi nu pot.

— Rob! strig la el.

El se întoarce și mă vede, îmi face semn cu mâna, apoi se întoarce.

— Rob! Stai! Pornesc pe culoar. Nu alerg de-adevăratelelea – eu, Lindsay, Ally și Elody am făcut un pact cu ani în urmă să nu alergăm la școală, nici măcar la ora de educație fizică (să fim serioși: transpiratul și găfăitul nu sunt tocmai atrăgătoare) – dar nici mult nu mai am.

— Hei, Slamster. Arde undeva?

Rob mă îmbrățișează și eu îmi îngrop nasul în hanoracul lui. Are un ușor iz de pizza veche – nu e cel mai bun miros din lume, mai ales amestecat cu roiniță – dar nu-mi pasă. Îmi tremură picioarele atât de tare, că mi-e teamă că voi cădea. Pur și simplu vreau să rămân acolo pe veci, la el în brațe.

— Mi-a fost dor de tine, îi șoptesc, la pieptul lui.

Pentru o clipă, mă strânge în brațe. Dar când îmi ridică fața către a lui, văd că zâmbește.

— Ai primit Valograma mea? întrebă el.

Dau din cap că da.

— Mersi.

Am un nod în gât și mi-e teamă că o să încep să plâng. E așa de bine să am brațele lui în jurul meu, de parcă el ar fi singurul lucru care mă mai ține în picioare.

— Ascultă, Rob! În legătură cu diseară...

Nici nu sunt sigură ce vreau să spun, dar el mă întrerupe.

— Bine. Acum ce mai e?

Mă trag înapoi un pas, ca să mă uit la el.

— Vreau să... eu doar – e cam aiurea azi. Cred că nu mă simt bine – sau cam așa ceva.

El râde și îmi ciupește nasul cu două degete.

— O, nu! De asta nu scapi. Își lipește fruntea de a mea și șoptește: aștept de prea multă vreme.

— Știu, și eu la fel...

Mi-am imaginat de atâtea ori scena: felul în care luna se va strecura printre copaci și va intra pe fereastră, desenând triunghiuri și pătrate pe perete; felul în care voi simți pătura lui de lână pe pielea mea dezgolită după ce mă voi dezbrăca.

Și apoi mi-am imaginat momentul de după, când Rob avea să mă sărute și să-mi spună că mă iubește, urmând să adoarmă cu gura întredeschisă, iar eu să mă strecor în baie și să le scriu un mesaj fetelor.

Am făcut-o.

Ce nu prea reușesc să-mi imaginez e partea din mijloc.

Simt cum îmi vibrează telefonul în buzunarul de la spate: am un mesaj nou. Stomacul îmi tresaltă. Știu deja ce mesaj am primit.

— Ai dreptate, îi spun lui Rob, strângându-l în brațe. Poate ar trebui să vin direct la tine după școală. Putem să stăm împreună toată după-amiaza și toată noaptea.

— Ești drăguță. Rob se trage de lângă mine, își aranjează șapca și rucsacul. Dar părinții mei nu eliberează locul decât după cină.

— Nu-mi pasă. Ne putem uita la un film sau ce...

— Și, în plus, *Rob* se uită peste umărul meu acum – am auzit de o petrecere la ăla, cum îl cheamă – tipul cu melonul. *Ken*?

— Kent, zic eu, mecanic. Vocile se aud tot mai tare pe coridor și elevii încep să treacă pe lângă noi. Îi simt cum ne privesc din ce în ce mai puternic. Probabil speră să ne certăm.

— Mda, Kent. S-ar putea să trec pe-acolo. Ne vedem la el?

— Chiar vrei să mergi? Încerc să mă lupt cu sentimentul de panică. Îmi plec privirea, apoi mă uit la el așa cum am văzut că se uită *Lindsay* la *Patrick* când își dorește foarte tare ceva. Ar însemna să petreci mai mult timp cu mine.

— O să avem destul timp. *Rob* își sărută degetele apoi le bate ușor, de două ori, de obrazul meu. Ai încredere în mine. Te-am dezamăgit eu vreodată?

O să mă dezamăgești diseară. Gândul acesta mi se înfiripă înainte să-l pot opri.

— Nu, oftez eu prelung.

Dar *Rob* nu mă mai ascultă. Au apărut *Adam Marshall* și cu *Jeremy Tucker*, și acum fac cu toții chestia aia cu salutul în care sar unii pe alții și se luptă. Uneori cred că *Lindsay* are dreptate, că băieții sunt exact ca niște animale de companie.

Îmi scot telefonul să verific mesajul, deși nu e nevoie.

Bairam @ Kent Ciudatul acasă diseară. Vii?

Am degetele amorțite când tastez răspunsul. *Clar.* Apoi intru în cantină, simțindu-mă de parcă sunetul celor trei sute de voci ar avea greutate, ca și cum ar fi un vânt zdravăn care mă va duce sus, sus și departe.

Înainte să mă trezesc

— Deci? Ai emoții? *Lindsay* ridică un picior și îl învârte în aer, admirând pantofii pe care tocmai îi înhățase din dulapul lui *Ally*.

Muzica bubuie din sufragerie. Ally și Elody sunt acolo, urlând din toți rărunchii pe melodia *Like a Prayer*. Ally e complet pe alături. Eu și Lindsay stăm întinse în patul imens al lui Ally. Acasă la Ally, totul e cu douăzeci și cinci la sută mai mare decât la oamenii obișnuiți: frigiderul, fotoliile de piele, televizoarele – până și sticlele de șampanie de un litru și jumătate pe care tatăl ei le ține în pivnița de vinuri (și care ne sunt strict interzise). Odată, Lindsay a spus că, la ea, se simte ca Alice în Țara Minunilor.

Îmi sprijin capul de o pernă enormă pe care scrie *Scorpio e acasă*. Am dat deja pe gât patru pătărele, crezând că o să mă calmeze, iar, deasupra mea, becurile clipesc și își estompează strălucirea. Am întredeschis toate ferestrele, dar tot mă simt de parcă aș avea febră.

— Nu uita să respiri, mă sfătuiește Lindsay. Nu te panica dacă te doare puțin, mai ales la început. Nu te încorda. O să doară și mai rău.

Am o stare de greață și Lindsay nu mă ajută deloc. N-am putut mânca toată ziua, așa că atunci când am ajuns la Ally acasă, eram lihnită și am halit vreo douăzeci și cinci de tartine cu pâine prăjită și pesto cu brânză de capră pe care le-a pregătit Ally. Nu știu cât de bine mergea brânza de capră cu vodca. Și colac peste pupăză, Lindsay m-a pus să înghit vreo șapte fâșii mentolate Listerine, pentru că pesto-ul avea usturoi în el, zicând că Rob s-ar simți de parcă și-ar pierde virginitatea cu o bucătăreasă italiancă.

Nici măcar nu am emoții cu privire la Rob – adică, nu prea reușesc să am emoții cu privire la el. Petrecerea, drumul cu mașina, posibilitatea că se va întâmpla ceva acolo: asta îmi dă crampe la stomac. Măcar vodca m-a ajutat să respir și nu mai tremur.

Desigur că nu pot să-i spun lui Lindsay nimic din toate astea, așa că răspund:

— N-o să mă panichez. Adică, toată lumea o face, nu? Dacă Anna Cartullo o face...

Lindsay se strâmbă.

— Bleah! Orice-ai face tu, nu e ce face și Anna Cartullo. Tu și Rob „faceți dragoste”. Pune ghilimelele în aer cu degetele și chicotește, dar îmi dau seama că vorbește serios.

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da. Își înclină capul să se uite la mine. Tu nu? Vreau s-o întreb: *Cum îți dai seama de diferență?*

În filme, îți dai întotdeauna seama când doi oameni sunt meniți să fie împreună, pentru că începe muzica în fundal – e o prostie, dar e adevărat. Lindsay spune întotdeauna că n-ar putea trăi fără Patrick, dar eu nu știu dacă așa trebuie să te simți sau nu.

Uneori, când sunt cu Rob în mijlocul unei mulțimi, iar el își pune brațul în jurul umerilor mei și mă trage aproape – de parcă nu vrea să dea cineva peste mine ori să verse ceva pe mine, sau ceva de genul ăsta – simt un fel de căldură în stomac, de parcă tocmai am băut un pahar de vin, și sunt foarte fericită, exact în clipa aia. Sunt destul de sigură că asta e dragostea.

Așa că îi mărturisesc lui Lindsay.

— Sigur că da.

Ea chicotește din nou și îmi dă un ghiont.

— Deci? Și-a luat inima în dinți și a spus-o?

— Ce anume?

Își dă ochii peste cap.

— Că te *iubește*.

Nu mai spun nimic câteva clipe, gândindu-mă la biletul lui: *te iubi*. Genul de chestie pe care o mâzgălești în albumul cuiva când nu știi ce altceva să spui.

Lindsay adaugă repede:

— O va face. Băieții sunt retardați. Pariez că o să-ți zică în seara asta. Imediat după ce... Nu termină propoziția, dar începe să dea ritmic din șolduri.

O lovesc cu o pernă.

— Ești o nenorocită, știi asta?

Ea mârâie la mine și își arată dinții. Rădem și apoi ne liniștim un minut, ascultându-le pe Elody și pe Ally cum urlă

din camera alăturată. Au trecut la *Total Eclipse of the Heart* acum. Mă simt bine să stau tolănită în pat: bine și normal. Mă gândesc la momentele în care am stat exact în același loc, așteptând ca Elody și Ally să termine cu gătitul, așteptând să ieșim în oraș, așteptând să se întâmple ceva – iar timpul ticăie și trece, pierdut pentru totdeauna – și brusc îmi doresc să îmi amintesc fiecare moment în parte, ca și cum dacă mi le-aș aminti cumva, le-aș putea primi înapoi.

— Tu ai avut emoții? Prima dată, adică. Mi-e cam jenă să întreb, așa că vorbesc foarte încet.

Cred că întrebarea o ia pe neașteptate. Se înroșește și începe să tragă de împletitura cuverturii de pat a lui Ally; câteva clipe, se lasă o tăcere stânjenitoare. Totuși, sunt destul de sigură că știu la ce se gândește, deși n-aș spune-o niciodată cu voce tare. Noi patru suntem cum nu se poate mai apropiate, dar mai există câteva lucruri despre care nu vorbim niciodată. De exemplu, deși Lindsay susține că Patrick e primul și singurul, nu e tocmai adevărat. Mai exact, primul ei tip a fost unul pe care l-a cunoscut la o petrecere, când își vizita fratele vitreg la NYU¹⁴. Au fumat marijuana, au împărțit șase beri și au făcut sex, iar el n-a știut niciodată că pentru ea era prima dată.

Nu vorbim despre asta. Nu vorbim despre faptul că nu putem niciodată să mergem acasă la Elody după ora cinci pentru că mama ei va fi acasă, beată. Nu vorbim despre faptul că Ally nu mănâncă niciodată mai mult de un sfert din conținutul unei farfurii, deși e obsedată de gătit și se uită ore întregi în weekend la Food Network.

Nu vorbim despre gluma care m-a urmărit pe culoare, în clase și în autobuz, croindu-și drum până și în visele mele: „Ce e roșu, alb și ciudat? Sam Kingston!” Și cu siguranță nu vorbim despre faptul că Lindsay a fost cea care a inventat-o.

Un prieten bun îți păzește secretele. Un prieten foarte bun te ajută să ți le păzești singur.

¹⁴ Universitatea din New York. (n.tr.)

Lindsay se rostogolește pe o parte și se sprijină într-un cot. Mă întreb dacă o să vorbească în sfârșit despre tipul de la NYU. (Nici măcar nu știu cum îl cheamă; în cele câteva rânduri în care a vorbit despre el l-a denumit Misteriosul.)

— N-am avut emoții, spune ea încet, apoi trage aer în piept și fața i se destinde într-un zâmbet larg. Eram excitată, iubito. *În călduri.* O spune cu un fals accent britanic, apoi sare pe mine și începe să se miște în sus și în jos, ca și cum ar călări.

— Ești imposibilă, strig împingând-o de pe mine. Ea se rostogolește și cade jos din pat, râzând.

— Dar tu mă iubești. Lindsay se ridică în genunchi și își suflă bretonul din ochi. Se apleacă și își pune coatele pe pat. Brusc devine serioasă.

— Sam? Face ochii mari și vorbește atât de încet, încât trebuie să mă ridic în capul oaselor ca s-o aud peste muzică. Pot să îți spun un secret?

— Sigur că da. Inima începe să-mi bată mai să-mi spargă pieptul. Știe ce mi se întâmplă. I se întâmplă și ei.

— Trebuie să promiți că nu spui nimănui. Trebuie să juri că n-o iei razna.

Știe, știe. Nu mi se întâmplă numai mie. Capul mi se limpezește și totul se lămurește în jurul meu. Mă simt complet trează.

— Jur. Abia reușesc să îngaim cuvintele.

Ea se apleacă până când gura ei e la doar doi centimetri de urechea mea.

— Eu...

Apoi întoarce capul și râgâie, cu zgomot, în fața mea.

— Dumnezeuule, Lindz! Vântur aerul din fața mea cu mâna. Ea se lasă din nou pe spate, dând din picioare în aer și râzând isteric. Care-i problema ta?

— Ar fi trebuit să-ți vezi fața.

— Tu ești *vreodată* serioasă? O spun în glumă, dar mă copleșește dezamăgirea. Nu știe. Nu înțelege. Orice se

întâmplă mi se întâmplă numai mie. Mă copleșește un sentiment de profundă singurătate, ca o ceață.

Lindsay își șterge colțurile ochilor cu degetul mare și sare în picioare.

— O să fiu serioasă când o să fiu moartă.

Cuvântul mă electrocutează de-a dreptul. Moartă. Atât de final, atât de urât, atât de scurt. Senzația de căldură pe care am avut-o de când am băut vodca se topește brusc și mă aplec să închid fereastra lui Ally, tremurând.

Desișul negru al pădurii, căscându-se. Chipul lui Vicky Hallinan...

Încerc să mă hotărâsc ce-o să fac dacă se va dovedi că am înnebunit de-a binelea. Chiar înainte de ora a opta, am stat la trei metri de cancelarie – acolo unde au biroul domnul Winters, directorul și psihologul școlii – încercând să mă conving să intru acolo și să spun cuvintele: *Cred că înnebunesc*. Dar apoi s-a auzit o bufnitură și Lauren Lornet a țâșnit în hol, trăgându-și nasul, probabil plângând din cauza vreunei drame cu vreun băiat sau a unei discuții aprinse cu părinții, ori dintr-un alt motiv normal. În clipa aceea, tot efortul depus ca să mă integrez a dispărut. Totul e diferit acum. *Eu sunt diferită*.

— Deci mergem sau nu? Elody se năpustește ca o furtună în cameră, urmată de Ally. Amândouă sunt fără suflare.

— Hai s-o facem. Lindsay își ridică geanta și o aruncă pe umăr.

— E doar nouă jumate, chicotește Ally, iar Sam arată deja de parcă i-ar veni să vomite.

Mă ridic și aștept o clipă înainte de a simți din nou podeaua sub picioare.

— O să fiu bine. Mă simt bine.

— Mincinoaso, îmi aruncă Lindsay și zâmbește.

Petrecerea, dubla a doua

— Așa încep filmele de groază, remarcă Ally. Ești sigură că e la numărul patruzeci și doi?

— Sunt sigură. Vocea mea se aude de parcă ar fi la mare depărtare. Apăsarea enormă a fricii a revenit. O simt cum mă strânge din toate părțile, storcându-mă de puteri.

— Ar face bine să nu-mi ia vopseaua, se plânge Lindsay când o creangă atinge portiera din dreapta, făcând un zgomot care seamănă cu niște unghii care zgârie o tablă.

Pădurea rămâne în spate și casa lui Kent se ivește ca o fantomă din întuneric, albă și strălucitoare, de parcă e făcută din gheață. Felul în care apare din inima pădurii, înconjurată din toate părțile de întuneric, îmi amintește de acea scenă din *Titanic*, când aisbergul iese din apă și despică măruntaiele vasului. Rămânem tăcute preț de o clipă. Picături minuscule de ploaie șuieră pe parbriz și pe capotă în timp ce Lindsay își închide iPodul. Un cântec vechi se aude încet de la radio. Abia înțeleg versurile: *Feel it now like you felt it then... Touch me now and around again...*¹⁵

— E aproape la fel de mare ca și casa ta, Al, spune Lindsay.

— Aproape, aprobă Ally. Simt un val nemaipomenit de afecțiune față de ea în acel moment, față de Ally, care adoră casele mari, mașinile scumpe, bijuteriile de la Tiffany, pantofii cu platformă și sclipiciul pentru corp. Ally, care nu e prea isteată și o știe, cea obsedată de băieți care nu sunt suficient de buni pentru ea. Ally, care, în secret, gătește extraordinar de bine. O cunosc. O înțeleg. Le cunosc pe toate.

În casă urlă Dujeous din difuzoare: *All MCs in the house tonight, if your lyrics sound tight then rock the mic*. Scările se prăvălesc sub mine. Când ajungem la etaj, Lindsay îmi ia sticla de vodcă din mână, râzând.

— Ia-o mai moale, Slam-a-Lot. Ai treburi de care să te ocupi.

¹⁵ „Simte și acum așa cum ai simțit atunci... Atinge-mă acum și din nou”. (n.tr.)

— Treburi? Încerc să râd un pic, ca niște icnete scurte. E un fum atât de gros, că abia pot respira. Credeam că fac dragoste.

— Treaba de a face dragoste. Se apleacă spre mine și fața ei se umflă ca o lună plină. Fără vodcă o bucată de vreme, bine?

Dau din cap și ea se dă un pas înapoi. Lindsay cercetează încăperea.

— Trebuie să-l gădesc pe Patrick. Tu o să te descurci?

— Perfect, o asigur și încerc să zâmbesc. Nu reușesc: parcă mușchii feței nu vor să asculte. Ea dă să se întoarcă și eu o prind de încheietură. Lindz?

— Mda?

— O să vin cu tine, bine? Ea ridică din umeri.

— Mda, sigur. Cum vrei. E pe undeva pe-aici, prin spate. Tocmai mi-a dat mesaj.

Începem să ne facem loc printre oameni. Lindsay strigă la mine:

— Zici că-i un labirint aici.

Totul trece pe lângă mine ca într-un vârtej: frânturi de conversație și râsete, senzația de haine frecate de pielea mea, mirosul de bere, de parfum, de gel de duș și de transpirație – toate se amestecă într-un vârtej amețitor. Toată lumea arată ca în vise, chipuri cunoscute, dar vagi, de parcă în orice secundă s-ar putea transforma în altceva. Vise, mă gândesc eu. Totul e doar un vis: toată ziua de azi a fost un vis, și când mă voi trezi, îi voi spune lui Lindsay că visul mi s-a părut real și a ținut ore întregi, și ea își va da ochii peste cap și îmi va spunându-mi că visele nu durează mai mult de treizeci de secunde.

E amuzant să mă gândesc că i-aș spune lui Lindsay – care mă trage de mână și își aruncă părul pe spate, nerăbdătoare, în fața mea – că doar o *visez*, că nu e cu adevărat aici; gândul mă face să râd și încep să mă destind puțin. E doar un vis; pot face orice. Pot să sărut pe oricine, iar când trecem pe lângă grupuri de băieți, îi cântăresc în minte – Adam

Marshall, Rasan Lucas și Andrew Roberts – i-aș putea sărută pe toți dacă aș vrea. Îl văd pe Kent într-un colț, discutând cu Phoebe Rifer și mă gândesc: *Aș putea să mă duc la el și să-i sărut alunița în formă de inimă de sub ochi și n-ar avea nicio importanță.* Nu știu de unde îmi vine ideea. Nu l-aș sărută pe Kent niciodată, nici măcar în vis. Dar aș putea, dacă aș vrea. De fapt acum sunt întinsă sub o pătură călduroasă într-un pat mare, înconjurată de perne, cu mâinile îndoite sub cap, dormind.

Mă aplec să-i spun asta lui Lindsay – că visez ziua de ieri și că poate și ziua de ieri a fost un vis – când o văd pe Bridget McGuire într-un colț, cu brațul în jurul taliei lui Alex Liment. Râde, și el se apleacă să-i sărute gâtul. În clipa aia, ea ridică privirea și vede că mă uit la ei. Atunci îl ia de mână și îl târăște până la mine, împingându-i pe cei care-i stau în drum.

— Ea sigur știe, îi aruncă Bridget lui Alex peste umăr, apoi se întoarce și îmi zâmbește, arătându-și dinții strălucitori de albi. A dat doamna Harbor teme pentru eseu azi?

— Poftim? Sunt atât de nedumerită, că-mi ia un timp să-mi dau seama că vorbește despre ora de engleză.

— Teme pentru eseu. Pentru *Macbeth*?

Ea îl înghiontește pe Alex, care îmi explică:

— Am lipsit la ora a șaptea. Se uită în ochii mei și apoi întoarce capul, luând o înghițitură de bere.

Nu zic nimic. Nu știu ce să spun.

— Deci, le-a dat? Bridget arată ca întotdeauna: un cățeluș care așteaptă o gustare. Alex *a trebuit* să lipsească. A avut programare la doctor. Mama lui l-a pus să-și facă nu știu ce vaccin ca să prevină meningita. Nu-i așa că e penibil? Adică, au murit doar patru oameni din cauza asta anul trecut. Ai mai multe șanse să fii lovit de o mașină...

— Ar trebui să se vaccineze împotriva herpesului, murmură Lindsay, chicotind, dar atât de încet, că numai eu o aud, pentru că stau chiar lângă ea. Dar probabil e prea târziu.

— Nu știu, îi spun lui Bridget.

Mă uit fix la Alex, urmărindu-i reacția. Nu știu dacă ne-a observat pe mine și pe Lindsay în față la Hunan Kitchen azi, când ne uitam pe geam. După cum reacționează, nu prea cred.

El și Anna erau aplecați asupra unui bol de plastic în care se sleia niște carne cenușie, exact așa cum mă așteptasem. Lindsay voise să intrăm și să ne luăm de ei, dar eu am amenințat-o că vomit pe cizmele ei noi Steve Madden dacă simt numai un iz din mirosul neplăcut de carne și ceapă din restaurant.

Până să terminăm noi Cel mai Bun Iaurt din Țară, ei plecaseră deja, și i-am văzut doar un pic la Fumoar. Tocmai plecau când noi ne aprindeam țigările. Alex a sărutat-o rapid pe Anna pe obraz și i-am văzut luând-o în direcții diferite: Alex către cantină și Anna către clădirea cu atelierele de arte.

Când am trecut pe lângă Nazista Nicotinei, aflată în patrularea ei zilnică, ei erau de mult plecați. Nu fuseseră prinși azi.

Și Bridget nu știe unde a fost el *cu adevărat* în timpul clasei a șaptea.

Deodată, lucrurile încep să se așeze la locul lor – toate temerile pe care le țineam în mine – una după alta, ca niște piese de domino care cad. Nu mai pot să neg. Sarah a prins locul de parcare pentru că noi am întârziat. De asta participă la semifinale. Anna și Alex nu s-au certat pentru că eu am convins-o pe Lindsay să mergem mai departe. De asta nu au fost prinși la Fumoar și de asta Bridget e cu Alex, în loc să plângă în baie.

Acesta nu e un vis. Și nu e o senzație de déjà-vu.

Chiar se întâmplă. Se întâmplă din nou.

În clipa când înțeleg, tot corpul meu se face sloi de gheață. Bridget bate câmpii despre cum n-a chiulit ea niciodată și Lindsay dă din cap, cu un aer plictisit, iar Alex își bea berea. Pe urmă, eu nu mai pot respira; frica mă strânge ca o menghină și am senzația că o să mă sparg într-un milion de

bucățele, chiar atunci și acolo. Frigul mă străpunge. Vreau să stau jos și să-mi pun capul între genunchi, dar sunt îngrijorată că, dacă mă mișc, închid ochii sau fac altceva, o să încep să mă descompun – capul se va desprinde de gât și gâtul se va desprinde de umeri – și tot corpul meu va pluti înspre neant.

Craniul desprins de gât, gâtul desprins de șira spinării¹⁶...

Simt niște brațe care mă înlănțuie din spate și gura lui Rob e pe gâtul meu. Dar nici el nu mă poate încălzi. Tremur fără să mă pot controla.

— Sexy Sammy, îngână Rob și mă întoarce spre el. Unde ai fost toată viața mea?

— Rob! Sunt surprinsă că mai pot vorbi, surprinsă că mai pot gândi. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Care-i treaba, iubito?

Are ochii roșii și încețoșați. Poate e din cauză că sunt îngrozită, dar unele lucruri îmi par mai clare decât au fost vreodată, mai limpezi. Observ pentru prima dată că cicatricea în formă de semilună pe care o are sub nas îl face să semene puțin cu un taur.

— Nu putem vorbi aici. Trebuie să... trebuie să mergem undeva. Într-o cameră, undeva într-un loc mai retras.

El rânjește și se apleacă spre mine, suflându-mi un damf de alcool în față când încearcă să mă sărute.

— Pricep. Una din acele conversații.

— Vorbesc serios, Rob. Mă simt... Dau din cap. Nu mă simt bine.

— Tu niciodată nu te simți bine, se depărtează el de mine, încruntându-se. Întotdeauna apare câte ceva, știi?

— Ce vrei să spui?

Se leagănă puțin pe picioare și mă imită.

¹⁶ În original „the head bone disconnected from the neck bone, the neck bone disconnected from the backbone”. Sunt versuri dintr-un cântecel tradițional pentru copii al cărui scop era să îi învețe pe copii anatomia. (n.tr.)

— *Sunt obosită în seara asta. Părinții mei sunt sus. Părinții tăi vor auzi.* Clatină din cap. Am așteptat luni de zile asta, Sam.

Simt că îmi dau lacrimile. Capul îmi pulsează din cauza efortului de a mă stăpâni.

— N-are nimic de-a face cu sexul. Jur, eu...

— Atunci cu ce are de-a face? Își încrucișează brațele pe piept.

— Pur și simplu am nevoie de tine acum. Abia reușesc să scot cuvintele. Sunt surprinsă că mă aude.

El oftează și își freacă fruntea.

— Bine, bine. Îmi pare rău. Își pune o mână pe creștetul meu.

Eu dau din cap. Încep să-mi dea lacrimile și el îmi șterge două dintre ele cu degetul mare.

— Hai să vorbim, bine? Mergem undeva unde e liniște. Face semn cu paharul gol de bere spre mine. Dar mai întâi pot să-mi iau o bere?

— Mda, sigur, spun eu, deși vreau să-l implor să rămână cu mine, să mă prindă în brațe și să nu-mi mai dea drumul.

— Ești cea mai tare, spune el și se apleacă să mă sărute pe obraz. Nu plânge, suntem la o petrecere, îți amintești? Ar trebui să fie distractiv.

Începe să dea înapoi cu spatele și își ridică mâna, cu degetele întinse.

— Cinci minute.

Mă lipesc de perete și aștept. Nu știu ce altceva să fac. Oamenii trec pe lângă mine și eu mi-am acoperit fața cu părul ca să nu-și dea nimeni seama că plâng. E foarte mult zgomot, dar aud totul de parcă ar fi la distanță. Cuvintele sunt distorsionate și muzica se aude ca la un carnaval, de parcă toate notele sunt false și se lovesc unele de altele.

Trec cinci minute, apoi șapte. Trec zece minute, iar eu îmi spun să mai aștept încă cinci și apoi mă duc să-l caut, chiar dacă am impresia că nu mă pot urni din loc. După douăsprezece minute, îi trimit mesaj: *Unde ești?* Dar pe urmă

îmi amintesc că ieri mi-a spus că își lăsase telefonul pe undeva.

Ieri. Azi.

De data asta, când mă imaginez întinsă undeva, nu dorm. De data asta mă imaginez întinsă pe o lespede rece de piatră, cu pielea albă ca laptele, cu buzele vinete și cu mâinile puse pe piept...

Inspir adânc și încerc să mă gândesc la alte lucruri. Număr luminițele de Crăciun care încadrează posterul cu filmul *ET* de deasupra canapelei, număr mucurile de țigară aprinse, de un roșu strălucitor, care zboară în penumbră ca niște licurici. Nu sunt vreo tocilară la matematică, dar întotdeauna mi-au plăcut numerele. Îmi place cum poți să le așezi unul peste altul, până când umplu orice spațiu, orice moment. I-am mărturisit asta lui Lindsay într-o zi, și ea mi-a prezis că o să fiu genul de babă care memorează cărțile de telefon și ține în casă cutii de cereale turtite și ziare, stivuite de la podea la tavan, căutând mesaje din spațiu în codurile de bare.

Dar, peste câteva luni, dormeam la ea acasă, și ea mi-a mărturisit că uneori, când are necazuri, recită o rugăciune catolică de seară pe care a învățat-o când era mică, deși e pe jumătate evreică și nici măcar nu crede în Dumnezeu.

*Acum mă culc pe perna mea
Să-mi ții, Doamne, sufletul în mâna Ta.
Și dacă mor în somnul meu,
Să-mi iei, Doamne, sufletul la pieptul Tău.*

O văzuse brodată pe o pernă, acasă la profesoara ei de pian, și am râs împreună de cât de penibile erau pernele brodate. Dar până am adormit în seara aceea, nu mi-am putut scoate din minte rugăciunea. Un vers anume îmi răsuna iar și iar în minte: *Și dacă mor în somnul meu.*

Tocmai mă pregătesc să mă desprind de perete când aud rostit numele lui Rob. Două tipe dintr-a zecea se împleticeau în cameră, chicotind, iar eu trag cu urechea.

— ...al doilea în două ore.

— Nu, Matt Kessler l-a dat gata pe primul.

— Au făcut-o amândoi.

— Ai văzut cum îl ținea Aaron Stern deasupra butoiului?
Cu capul în jos.

— Așa se dă gata un butoi, fraiero.

— Rob Cokran e tare sexy.

— Șșșt! O, Doamne.

Una dintre fete îi dă coate celeilalte când mă observă. Aceasta se albește la față. Probabil e înspăimântată: vorbea despre prietenul meu (contravenție), dar, mai mult de atât, spunea cât de sexy este (infracțiune). Dacă ar fi fost Lindsay acolo, ar fi luat-o razna, le-ar fi făcut curve pe fete și le-ar fi dat afară de la petrecere. Dacă ar fi fost acolo, s-ar fi așteptat s-o iau eu razna. Lindsay crede că fetele din clasele mici – mai exact, cele din clasa a zecea – trebuie să fie puse la locul lor. Altfel vor cuceri universul ca gândacii, protejate de un atac nuclear de armura bijuteriilor de la Tiffany și de gloss.

Nu am destulă energie să le fac cu ou și cu oțet pe fetele astea și mă bucur că Lindsay nu e cu mine, ca să nu mă bată la cap cu asta. Ar fi trebuit să știu că Rob n-o să se întoarcă. Mă gândesc la ziua de azi, când mi-a cerut să am încredere în el, când a spus că nu mă va dezamăgi niciodată. Ar fi trebuit să-i spun că nu-s decât niște prostii.

Trebuie să ies afară. Trebuie să scap de fum și de muzică. Am nevoie de un loc în care să mă gândesc. Încă îmi mai e frig și sunt sigură că arăt groaznic, deși nu mai simt că-mi vine să plâng. Am vizionat odată la școală un filmuleț despre sănătate în care erau prezentate simptomele șocului, iar eu le am pe toate. Am dificultăți de respirație. Mâini reci și transpirate. Amețală. Și mă simt și mai rău știind toate astea.

Ceea ce arată că n-ar trebui să fiți niciodată atenți la orele de educație sanitară.

La ambele băi stau cel puțin patru persoane la coadă și toate camerele sunt pline. E ora unsprezece și toți cei care au avut în cap să vină au apărut. Câțiva mă strigă deja. Tara Flute se bagă în fața mea și spune:

— O, Doamne! Ador cerceii tăi. I-ai luat de la...

— Nu acum. O întrerup și merg mai departe, căutând cu disperare să găesc un loc întunecat și liniștit. La stânga mea e o ușă închisă, cea cu toate autocolantele lipite de ea. Apuc clanța și apăs. Nu se deschide, desigur.

— Acea e camera VIP.

Mă întorc și îl văd pe Kent în spatele meu, zâmbind.

— Trebuie să fii pe listă. Se sprijină de perete. Ori să-i dai plasatorului douăzeci de dolari. Alege.

— Eu... căutam baia.

Kent își înclină capul către capătul celălalt al holului, unde Ronica Masters, beată criță, bate cu pumnii într-o ușă.

— Haide, Kristen! țipă ea. Trebuie să fac pipi, urgent. Kent se întoarce spre mine și ridică din sprâncene.

— Greșeala mea, spun eu și încerc să trec de el.

— Te simți bine? Kent nu mă atinge, dar ridică mâna de parcă s-ar gândi s-o facă. Arăți...

— Mă simt bine.

Ultimul lucru care-mi trebuie acum e mila lui Kent McFuller. Mă întorc înapoi în hol.

M-am hotărât să ies afară și s-o sun pe Lindsay de pe verandă – o să-i zic că am nevoie să plec imediat, că trebuie să plec – când Elody se năpustește în hol, cuprinzându-mă cu brațele.

— Unde naiba ai fost? țipă ea și mă pupă. E transpirată și-mi amintește de felul în care se cocoța Izzy în patul meu, îmbrățișându-mă și trăgând de lăntișor. N-ar fi trebuit să mă dau jos din pat azi.

— Lasă-mă să ghicesc, lasă-mă să ghicesc! Elody își slăbește strânsoarea și începe să-și împingă șoldurile spre

mine, de parcă suntem pe un ring de dans. Își dă ochii peste cap și începe să geamă: *Oh, Rob, oh, Rob! Da! Așa, așa!*

— Ești o perversă, zic eu și o împing la o parte. Ești mai rea decât Otto.

Ea râde și mă apucă de mână, începând să mă târască înapoi în cameră.

— Haide! Toată lumea e aici.

— Trebuie să plec, răspund eu. Muzica se aude atât de tare că trebuie să țip. Nu mă simt bine.

— Poftim?

— Nu mă simt bine.

Ea duce degetul la ureche în semn de *Nu te aud*. Nu știu dacă e adevărat sau nu. Are palmele ude și eu încerc să mă smulg din strânsoare, dar în aceeași clipă Lindsay și Ally mă observă și încep să țipe, sărind pe mine.

— Te căutăm de-o veșnicie, exclamă Lindsay, cu țigara în mână.

— În gura lui Patrick, poate. Ally râde ca și cum ar necheza.

— Era cu Rob. Elody mă arată cu degetul, legănându-se pe picioare. Uitați-vă la ea. Pare vinovată.

— Stricato! țipă Lindsay.

— Curvo! intervine Ally.

— Destrăbălato! strigă și Elody.

Asta e o glumă veche de-a noastră. Anul trecut, Lindsay a hotărât că *târfă* e plictisitor.

— Mă duc acasă, le anunț. Nu trebuie să mă duceți voi. Mă descurc singură.

Probabil Lindsay crede că glumesc.

— Să te duci acasă? Dar am ajuns abia acum o oră. Se apleacă spre mine și șoptește: și în plus, am crezut că tu și Rob o să... știi *tu*.

De parcă n-ar fi strigat în fața tuturor că am făcut-o deja.

— M-am răzgândit.

Mă străduiesc din greu să vorbesc ca și cum m-ar durea în cot, iar efortul mă epuizează. Sunt furioasă pe Lindsay, fără

să știu de ce – pentru că nu vrea să plece de la petrecere cu mine, cred. Sunt furioasă pe Elody că m-a târât aici și pe Ally pentru că e mereu atât de naivă. Sunt furioasă pe Rob pentru că nu îi pasă cât sunt de supărată și sunt furioasă pe Kent că îi pasă. Sunt furioasă pe toți și pe toate și, în clipa asta îmi imaginez că țigara cu care gesticulează Lindsay dă foc la perdele, că focul pune stăpânire pe încăpere și îi înghite pe toți. Apoi imediat mă simt vinovată. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă transform într-unul dintre ciudații ăia care se îmbracă mereu în negru și desenează arme și bombe pe caiete.

Lindsay cască gura la mine de parcă ar vedea ce gândesc. Apoi îmi dau seama că se uită peste umărul meu. Elody se îmbujorează la chip. Ally deschide și închide gura ca un pește. Zgomotul petrecerii se stinge, de parcă cineva tocmai a apăsat pe butonul de pauză al unei coloane sonore.

Juliet Sykes. Știu încă dinainte să mă întorc, dar tot sunt surprinsă când o văd, cuprinsă încă de uluire. E drăguță.

Astăzi, când am văzut-o plutind prin cantină, arăta ca întotdeauna, cu părul în ochi, cu hainele lălâi, cu umerii cocoșați, de parcă ar putea fi oricine, oriunde, o fantomă sau o umbră.

Dar acum stă dreaptă, are părul prins la spate și ochii îi strălucesc.

Se îndreaptă către noi. Mi se usucă gura. Vreau să spun *nu*, dar ea se oprește în fața lui Lindsay, înainte să pot rosti cuvântul. Îi văd gura mișcându-se, dar îmi ia o secundă să înțeleg ce spune, de parcă i-aș auzi vorbele de sub apă.

— Ești o nenorocită!

Toată lumea şușotește, holbându-se la micul nostru grup: eu, Lindsay, Elody, Ally și Juliet Sykes. Simt cum îmi ard obrazii. Sunetul vocilor începe să crească.

— Ce-ai spus? Lindsay scrâșnește din dinți...

— O nenorocită. O fată rea. O persoană rea.

Juliet se întoarce către Elody:

— Ești o nenorocită!

— Ești o nenorocită, repetă către Ally.

În cele din urmă, se uită în ochii mei. Au exact culoarea cerului.

— Ești o nenorocită!

Vocile sunt ca un vuiet acum, oamenii râd și țipă:

— Psihopato!

— Nu mă cunoști, cârâi eu în cele din urmă, găsimdu-mi vocea, dar Lindsay a pășit deja în față și mă acoperă.

— Prefer să fiu o nenorocită decât o psihopată, mârâie ea; în același timp, își pune mâinile pe umerii lui Juliet și o împinge. Juliet, împleticindu-se, face un pas înapoi și totul e în același timp oribil și familiar. Se întâmplă din nou; *chiar* se întâmplă. Închid ochii. Vreau să mă rog, dar nu pot gândi decât *De ce, de ce, de ce, de ce.*

Când deschid ochii, Juliet vine spre mine, udă learcă, cu brațele întinse. Se uită la mine și pe cuvânt că parcă știe, parcă vede direct în mine, parcă toate sunt cumva din vina mea. Mă simt de parcă m-a lovit cineva în stomac și iese tot aerul din mine; mă reped la ea fără să mă gândesc, o împing și ajunge în fundul încăperii. Ea se prăbușește peste un raft de cărți și apoi se răsucește apucându-se de cadrul ușii ca să își recapete echilibrul. Pe urmă o ia la fugă pe hol.

— Ți vine să crezi? țipă cineva în spatele meu.

— Juliet Sykes își ia niște *cojones*.

— Cucu pentru Cocoa Puffs, omule¹⁷.

Toți râd și Lindsay se apleacă spre Elody, spunând:

— Ce ciudată!

Ally chicotește, iar sticla goală de vodcă i se leagănă în mână. Probabil că restul de băutură l-a vărsat pe Juliet.

Încep să-mi croiesc drum afară din cameră. Mi se pare că e prea multă lume înăuntru și e aproape imposibil să te miști. Împing lumea din jur, folosindu-mă de coate când trebuie, și toți mă privesc ciudat. Nu-mi pasă. Trebuie să ies.

¹⁷ În original „Cuckoo for Cocoa Puffs” – sloganul unei mărci de cereale cu cacao. (n.tr.)

Ajung în cele din urmă la ușă și Kent e acolo, uitându-se la mine cu buzele strânse. Se mișcă de parcă ar vrea să îmi blocheze drumul.

Ridic mâna.

— Nici să nu te gândești! Cuvintele îmi ies ca un mârâit.

Fără un sunet, se dă la o parte, lăsându-mă să mă strecur pe lângă el. Când ajung la jumătatea holului, îl aud strigând:

— De ce?

— D-ai-aia, îi strig, drept răspuns. Dar de fapt mă gândesc la același lucru.

De ce mi se întâmplă mie toate astea? *De ce, de ce, de ce?*

— De ce *Sam* stă mereu pe locul din față?

— Pentru că tu ești întotdeauna prea beată ca să-l revendici.

— Nu-mi vine să cred că l-ai lăsat baltă pe Rob, spune Ally. Are haina trasă peste urechi. În mașina lui Lindsay e așa de frig, că respirația ne iese din gură ca un abur înghețat solid și alb. O să ai necazuri mari mâine.

Dacă mai există un mâine, îmi vine să spun. Am plecat de la petrecere fără să îmi iau la revedere de la Rob, care era întins pe o canapea, cu ochii pe jumătate închiși. O jumătate de oră înainte să plecăm, am stat încuiată într-o baie goală, așezată pe marginea rece și tare a căzii, ascultând muzica care vibra prin pereți și prin tavan. Lindsay insistase să mă dau cu ruj roșu aprins, iar când m-am uitat în oglindă, am văzut că începuse să mi se scurgă de pe buze, ca la clovni. L-am șters încet cu șervețele făcute ghem, pe care le-am lăsat să plutească în vasul de toaletă, ca niște floricele roz.

La un moment dat, creierul încetează să mai judece lucrurile. La un moment dat, renunță, se închide, se izolează. Și totuși, în timp ce Lindsay întoarce mașina – urcându-se pe gazonul lui Kent ca să facă asta, cu cauciucurile învârtindu-se în noroi – mi se face frică.

Copacii, albi și fragili ca oasele, dansează nebunește în vânt. Ploaia răpăie pe capotă și șuvoaiele de apă care se

scurg pe ferestre dau senzația că lumea se dezintegrează. Ceasul de pe bord strălucește: 12:38.

Mă apuc de scaun când Lindsay gonește pe alee, cu ramurile biciuindu-ne de pe margini.

— Cum rămâne cu vopseaua de pe caroserie? întreb, cu inima bubuindu-mi în piept. Încerc să-mi spun că sunt bine, sunt în regulă, că nimic nu se va întâmpla. Dar nu mă ajută.

— Dă-o dracului, spune ea. Mașina e bușită oricum. Ai văzut bara din față?

— Poate că ar trebui să nu mai lovești mașinile parcate, chicotește Elody.

— Poate că ar trebui să-ți iei mașină.

Lindsay își ia mâna de pe volan și se apleacă, întinzându-se după geanta de la picioarele mele. În același timp, smucește de volan și mașina intră puțin în pădure. Ally alunecă pe bancheta din spate, se lovește de Elody și amândouă încep să râdă.

Mă întind și încerc să apuc volanul.

— Iisuse, Lindz!

Lindsay se ridică și mă împinge cu cotul. Îmi aruncă o privire ciudată, apoi începe să desfacă un pachet de țigări.

— Ce-i cu tine?

— Nimic. Eu... Mă uit pe fereastră, înăbușindu-mi lacrimile care amenință să se reverse. Vreau doar să fii atentă, atâta tot.

— Da? Ei bine, eu vreau să-ți iei mâinile de pe volan.

— Haide, fetelor! Nu vă certați, intervine Ally.

— Dă-mi și mie o țigară, Lindz, cere Elody care e pe jumătate întinsă pe bancheta din spate și dă ca apucata din mâini.

— Numai dacă aprinzi una și pentru mine, zice Lindsay, aruncând pachetul pe banchetă. Elody aprinde două țigări și îi dă una lui Lindsay. Ea întredeschide fereastra și suflă un nor de fum. Ally țipă.

— Vă rog, vă rog, nu deschideți fereastra! Mai am puțin și mor pe loc de pneumonie.

— Mai ai puțin și dai colțul pentru că te omor eu, spune Elody.

— Dacă ar fi să muriți, o trântesc eu, cum ați vrea să fie?

— Niciodată, replică Lindsay.

— Vorbesc serios. Am palmele umede de transpirație și le sterg de tapițeria scaunului.

— În somn, spune Ally.

— Mâncând lasagna bunicii mele, zice Elody. Pe urmă, după ce tace o clipă, adaugă: Sau în timp ce fac sex. Asta o face pe Ally să râdă strident.

— Într-un avion, mărturisește Lindsay. Dacă mă prăbușesc, vreau să iau toată lumea cu mine. Face o mișcare de prăbușire cu mâna.

— Dar credeți că veți ști, totuși? Brusc, mi se pare important să discut despre asta. Credeți că veți avea vreo idee despre asta... înainte să se întâmple?

Ally se ridică și se apleacă în față, înlănțuindu-și brațele pe după spătarele scaunelor.

— Într-o zi, bunicul meu s-a trezit și ajurat că a văzut un tip în negru la picioarele patului – purta o glugă mare și n-avea chip. Ținea o sabie sau cum se cheamă chestia aia. Era Moartea, înțelegeți? Și în ziua aia, s-a dus la doctor și l-au diagnosticat cu cancer de pancreas. În aceeași zi.

Elody își dă ochii peste cap.

— Dar n-a murit.

— Ar fi putut muri.

— Povestea asta n-are sens.

— Putem schimba subiectul? Lindsay frânează exact cu o secundă înainte să smucească mașina pe șoseaua udă. E absolut morbid.

Ally chicotește.

— Atenție, cuvânt de dicționar.

Lindsay se întoarce lungindu-și gâtul înapoi și încearcă să-i sufle fum lui Ally în față.

— Nu avem toate vocabularul unui copil de doisprezece ani. Lindsay cotește spre Autostrada 9, care se întinde în față

noastră ca o limbă argintie uriașă. O pasăre colibri lovește cu aripile în piept – se ridică, se ridică, mi se zbate în gât.

Vreau să mă întorc la ce spuneam – vreau să spun: *O să știți, nu? O să știți înainte să se întâmple* – dar Elody o împinge pe Ally din drum și se apleacă în față, cu țigara atârându-i în gură, declarând:

— Muzică!

Și apucă iPodul.

— V-ați pus centurile? spun eu. Nu mă pot abține. Groaza s-a întins peste tot acum, mă apasă, mă lasă fără suflare, făcându-mă să mă gândesc: *dacă nu respiri, o să mori*. Ceasul ticăie mai departe. 12:39.

Elody nici nu răspunde, începe doar să caute prin iPod. Găsește *Splinter*, dar Ally îi dă peste mână și spune că e rândul ei să aleagă muzica. Lindsay le cere să înceteze cu cearta și încearcă să smulgă iPodul de la Elody, luând mâinile de pe volan și fixându-l cu genunchiul. Mă întind să-l apuc, dar ea țipă:

— Ia mâna! Și râde.

Elody lovește țigara din mâna lui Lindsay, făcând-o să-i aterizeze între coapse. Cauciucurile derapează puțin pe pavajul ud și în mașină miroase a ars.

Dacă nu respiri...

Apoi, deodată, apare un fulger alb în fața mașinii. Lindsay țipă ceva – cuvinte pe care nu reușesc să le disting, ceva gen *stai sau sari* – și brusc...

Ei bine.

Știți ce se întâmplă mai departe.

TREI

În visul meu, mă prăbușesc la nesfârșit prin întuneric.

Mă prăbușesc, mă prăbușesc, mă prăbușesc.

Dar se mai cheamă că te prăbușești dacă nu cazii?

Și apoi un țipăt. Ceva care sfâșie liniștea, un urlet îngrozitor, ascuțit, ca un animal sau ca o alarmă...

Bipbipbipbipbipbip.

Mă trezesc înăbușindu-mi un țipăt.

Închid alarma, tremurând, și mă întind înapoi pe perne. Îmi arde gâtul și sunt lac de transpirație. Inspir încet și profund și privesc cum camera se luminează pe măsură ce soarele se ridică treptat peste orizont, iar lucrurile încep să iasă la iveală: bluza de trening de la Victoria's Secret de pe podea, colajul pe care mi l-a făcut Lindsay cu ani în urmă cu citate din trupele noastre preferate și cu decupaje din reviste. Ascult sunetele care vin de jos, atât de familiare și de constante de parcă ar face parte din arhitectură, de parcă au fost ridicate de la zero odată cu pereții: zarva tatei din bucătărie, punând farfuriile pe rafturi; Pickle, mopsul nostru, care zgreptăne frenetic, încercând să iasă pe ușa din spate, probabil ca să facă pipi și să alerge în cerc; murmurul scăzut care înseamnă că mama se uită la știrile dimineații.

Când sunt gata, trag aer în piept și mă întind după telefon. Îl deschid.

Data clipește spre mine.

Vineri, 14 februarie.

Ziua îndrăgostiților.

— Trezește-te, Sammy! Izzy își bagă capul pe ușă. Mami spune că o să întârzie.

— Spune-i mamei că sunt bolnavă. Capul blond al lui Izzy dispare iar.

Iată ce îmi amintesc: îmi amintesc că eram în mașină. Îmi amintesc că Elody și Ally se certau pe iPod. Îmi amintesc felul nebunesc în care se rotea volanul și cum arăta chipul lui Lindsay când mașina aluneca înspre pădure, cu gura căscată și cu sprâncenele ridicate de uimire, de parcă tocmai se întâlnise cu cineva pe care îl cunoștea, într-un loc neașteptat. Și după aceea? Nimic.

Și după aceea, doar visul.

Asta e prima dată când mă gândesc cu adevărat – prima dată când îmi permit să mă gândesc.

Că poate accidentele – amândouă – au fost reale. Și că poate eu n-am supraviețuit.

Poate că atunci când mori, timpul se strânge în jurul tău și tu ești prins în sfera asta mică pentru totdeauna. Ca echivalentul de după moarte al filmului *Ziua Cârțiței*. Nu așa mi-am imaginat că va fi moartea – nu asta mi-am imaginat că vine după aceea – dar, la urma urmei, nici nu s-a mai întors nimeni să ne spună.

Fiți sinceri: sunteți surprinși că nu mi-am dat seama mai devreme? Sunteți surprinși că mi-a luat atât de mult timp să mă gândesc la acest cuvânt – moarte? A muri? Moartă?

Credeți că am fost proastă? Naivă?

Încercați să nu mă judecați. Țineți minte că suntem la fel, voi și cu mine.

Și eu credeam că o să trăiesc veșnic.

— Sam? Mama intră și se sprijină de cadrul ușii. Izzy mi-a spus că te simți rău.

— Eu... cred că am gripă sau ceva.

Știu că arăt ca naiba, așa că trebuie să fie credibil. Mama oftează de parcă o fac intenționat.

— Lindsay trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

— Nu cred că mă pot duce azi la școală. Ideea de a merge la școală mă face să vreau să mă ghemuiesc ca o minge, să dorm și să nu mă mai trezesc.

— De Ziua Îndrăgostiților?

Mama ridică dintr-o sprânceană. Se uită la bluza fără mâneci tivită cu blăniță, așezată cu grijă pe scaunul de la birou – singura piesă de îmbrăcăminte care nu e împrăștiată peste tot pe podea, nici nu atârnă la picioarele patului sau de clanța ușii.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, mamă. Încerc să înghit un nod care mi s-a pus în gât. Cel mai rău e să știu că nu pot spune nimănui ce mi se întâmplă – sau ce mi s-a întâmplat. Nici măcar mamei mele. Cred că de ani de zile n-am mai discutat cu ea lucruri importante, dar încep să-mi doresc să revină acele zile când credeam că ea poate rezolva orice. E amuzant, nu-i așa? Când ești mic, vrei să fii mare, iar mai târziu, îți dorești să te poți întoarce din nou în copilărie.

Mama îmi cercetează fața cu atenție. Simt că aș putea ceda în orice clipă și să trântesc vreo nebulie, așa că mă întorc cu spatele la ea și cu fața la perete.

— Tu adori Ziua Îndrăgostiților, insistă ea. Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic? Nu te-ai certat cu prietenele tale, nu?

— Nu. Sigur că nu. Ezită.

— Te-ai certat cu Rob?

Îmi vine să râd când aud asta. Mă gândesc la cum m-a lăsat să-l aștept la etaj la petrecerea lui Kent și sunt cât pe-aici să răspund *Nu încă*.

— Nu, mamă. Of, Doamne!

— Nu folosi tonul ăsta cu mine. Încerc doar să te ajut.

— Mda, ei bine, nu mă ajuți.

Mă ascund și mai tare sub pături, cu spatele la ea. Aud mișcare și cred că o să vină să stea lângă mine. Dar nu o face. În clasa a noua, după o ceartă zdravănă, am desenat o linie cu oje roșie chiar în fața ușii, și i-am spus că dacă trece vreodată de linia aia, nu mai vorbesc cu ea în veci. Cea mai mare parte a ojei s-a cojit deja, dar în anumite locuri, mai pătează lemnul, ca o dâră de sânge.

La momentul acela am vorbit serios, dar mă așteptam să uite după o vreme. Însă din ziua aceea, n-a mai pus piciorul în camera mea. În unele privințe e aiurea, pentru că nu-mi face niciodată surprize, cum ar fi să-mi facă patul ori să-mi lase rufele spălate și împăturite, sau o rochie de vară nouă pe pat, așa cum făcea când eram în gimnaziu. Dar măcar știu că nu scotocește prin sertarele mele cât sunt la școală, căutând droguri, jucării sexuale sau mai știu eu ce.

— Dacă vrei să vii până aici, aduc termometrul, spune ea.

— Nu cred că am febră. Peretele are o mică spărtură, în formă de insectă, și eu o apăs cu degetul mare, strivind-o.

Aproape că simt cum mama își pune mâinile în șolduri.

— Ascultă, Sam! Știu că e al doilea semestru. Și știu că tu crezi că asta-ți dă dreptul să te lași pe tânjeală...

— Mamă, nu e asta. Îmi îngrop capul sub pernă, simțind că-mi vine să urlu. Ți-am spus, nu mă simt bine.

Mi-e teamă că o să mă întrebe ce se întâmplă, dar și sper că o va face. Ea spune doar:

— În regulă. Îi zic lui Lindsay că te gândești să mergi mai târziu. Poate că, după ce mai dormi puțin, o să te simți mai bine.

Mă îndoiesc.

— Poate, spun eu, și după o clipă aud ușa închizându-se în spatele ei.

Închid ochii și mă transpun din nou în acele ultime momente, ultimele amintiri – privirea uimită a lui Lindsay și copacii care se văd ca niște dinți în lumina farurilor, mugetul sălbatic al motorului – căutând o luminiță, un fir care să lege momentul acesta de acela de atunci, un fel de a coase la loc zilele, ca să aibă noimă.

Dar nu găsesc decât întuneric.

Nu-mi mai pot reține lacrimile. Vin toate în valuri și, înainte să-mi dau seama, plâng cu sughițuri și-mi curge nasul pe cele mai bune perne ale mele, marca Ethan Allen.

Un pic mai târziu aud zgreptănături la ușă. Pickle a avut întotdeauna o intuiție de câine pentru momentele în care

plâng și, în clasa a șasea, după ce Rob Cokran a spus că sunt prea ratată ca să iasă cu mine – chiar în mijlocul cantinei, de față cu toată lumea – Pickle s-a așezat la mine pe pat și mi-a lins toate lacrimile, una după alta.

Nu știu de ce-mi vine în minte exemplul ăsta, dar când mă gândesc la acel moment, un val de furie și frustrare se adună în mine. E ciudat cât de mult mă afectează amintirea aceea. Nu i-am vorbit niciodată lui Rob despre ziua aceea – mă îndoiesc că își amintește – dar întotdeauna mi-a plăcut să mă gândesc la ea când mergem pe culoare, cu degetele împletite, sau când pierdem vremea în subsolul Tarei Flute, și Rob se uită la mine și îmi face cu ochiul. Îmi place să mă gândesc la cât de ciudată e viața: cât de mult se schimbă. Cum se schimbă oamenii.

Dar acum mă întreb doar când anume am devenit eu destul de populară pentru Rob Cokran.

După o vreme, zgreșănăturile încetează. Pickle și-a dat seama până la urmă că n-o să poată intra și îi aud lăbuțele lipăind pe podea în timp ce se îndepărtează. Nu cred că m-am mai simțit vreodată în viață atât de singură.

Plâng până când mi se pare uimitor că o persoană poate avea atâtea lacrimi. Am senzația că îmi vin tocmai din vârful picioarelor.

Apoi adorm fără să visez nimic.

Tactici de evadare

Mă trezesc gândindu-mă la un film pe care l-am văzut odată. Personajul principal moare – nu mai țin minte cum – dar e doar pe jumătate mort. O parte din el zace în comă, iar o altă parte rătăcește prin lume, într-un fel de uitare. Ideea e că, atâta timp cât nu e sută la sută mort, o parte din el e prinsă în locul acesta dintre lumi.

Gândul ăsta îmi dă speranță pentru prima oară în două zile. Ideea că poate zac în comă pe undeva, iar cei din familia mea stau la căpătâiul meu, îngrijiți, și îmi umplu camera de spital cu flori, mă face să mă simt chiar bine.

Pentru că dacă nu sunt moartă – cel puțin nu încă – ar putea exista o cale să opresc asta.

Mama mă duce până la parcare superioară înainte să înceapă ora a treia. (354 de metri sau nu, nu voi fi văzută coborând din Honda Accord maro din 2003 a mamei mele, pe care nu vrea s-o schimbe cu un model mai nou pentru că acesta „consumă puțin”.) Acum abia aștept să ajung la școală. Intuiesc că acolo voi găsi răspunsurile. Nu știu cum sau de ce sunt blocată în bucla asta temporală, dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convinsă că există un motiv pentru asta.

— Ne vedem mai târziu, îi spun eu, și dau să cobor din mașină.

Dar ceva mă oprește. E ideea care m-a tot săcâit în ultimele douăzeci și patru de ore, despre care încercam să le povestesc prietenelor mele în mașină: că e posibil să nu știi niciodată cu adevărat. Că e posibil să mergi pe stradă într-o zi, și zbang!

Întuneric.

— E frig, Sam. Mama se apleacă peste scaunul din dreapta și îmi face semn să închid portiera.

Mă întorc și mă aplec să mă uit la ea. Îmi ia ceva timp să îmi scot cuvintele din gură și mormăi:

— Te iubesc.

Mă simt așa de ciudat să o spun, așa că iese mai degrabă ca *te chinuiesc*. Nici măcar nu sunt sigură că mă înțelege. Trântesc ușa repede, înainte să poată răspunde. Cred că au trecut ani de zile de când nu le-am mai spus părinților mei că îi iubesc, cu excepția zilelor de naștere sau a sărbătorilor de Crăciun, sau când o spun ei primii și se așteaptă să le răspunzi. Am o senzație ciudată în stomac, în parte ușurare și în parte regret și stinghereală.

În timp ce merg către școală, fac un jurământ: nu va fi niciun accident în seara asta.

Și orice ar fi – sfera sau sughițul ăsta temporal – eu o să evadez.

Încă un lucru pe care să nu-l uitați niciodată: speranța te ține în viață. Chiar și atunci când ești mort, e singurul lucru care te ține în viață.

Deja s-a sunat pentru ora a treia, așa că mă grăbesc să ajung la chimie. Ajung acolo chiar la timp ca să mă așez – surpriză, surpriză – lângă Lauren Lornet. Extemporalul se derulează la fel ca ieri și alaltăieri – cu excepția faptului că acum pot răspunde singură la prima întrebare.

Pix. Cerneală. Funcționează? Domnul Tierney. Carte.

Trântită pe jos. Tresar.

— Păstrează-l, șoptește Lauren, fluturând din gene spre mine. O să ai nevoie de el.

Mă pregătesc să i-l dau înapoi, ca de obicei, dar ceva din expresia ei îmi trezește o amintire. Îmi amintesc că am venit acasă după petrecerea la piscină a Tarei Flute, în clasa a șaptea, și mi-am văzut chipul în oglindă, luminat exact la fel, de parcă cineva mi-ar fi dat un bilet câștigător la loterie și mi-ar fi spus că viața mea e pe punctul să se schimbe.

— Mersi.

Îndes pixul în geantă. Ea încă mai are fața aia – o văd cu coada ochiului – și, după un minut, mă întorc și îi spun:

— N-ar trebui să fii așa de drăguță cu mine.

— Poftim? Acum arată de-a dreptul uluită. E cu siguranță o îmbunătățire.

Trebuie să vorbesc în șoaptă, pentru că Tierney și-a început din nou lecția. Reacții chimice, bla, bla, bla. Transformare. Pui două lichide la un loc și ele formează o substanță solidă. Doi plus doi nu face patru.

— Drăguță. Cu mine. N-ar trebui să fii.

— De ce nu? Se încruntă atât de tare, că aproape nu i se mai văd ochii.

— Pentru că eu nu sunt drăguță cu tine.

În mod surprinzător, îmi e foarte greu să rostesc cuvintele astea.

— Ba ești, spune Lauren, privind-și mâinile, dar e clar că nu vorbește serios. Ridică privirea și mai încearcă o dată. Nu trebuie...

Nu termină propoziția, dar știu ce are de gând să spună: NU trebuie să fii drăguță cu mine.

— Exact, zic eu.

— Fetelor! urlă domnul Tierney, izbind cu pumnul în masa lui de laborator. Jur că o ia razna.

Eu și Lauren nu mai vorbim până la sfârșitul orei, dar plec de la chimie simțindu-mă bine, de parcă am făcut ce trebuia.

— Asta vreau să văd. Domnul Daimler bate cu degetele pe banca mea când trece pe culoarele dintre rânduri ca să strângă temele. Un zâmbet larg. E o zi frumoasă...

— Am auzit că o să plouă mai târziu, intervine Mike Heffner și toată lumea râde. E un idiot.

Domnul Daimler nu se întrerupe.

— ...Și e Ziua îndrăgostiților. Dragostea plutește în aer. Se uită la mine și inima îmi stă o clipă în loc. *Toată lumea ar trebui să zâmbească.*

— Doar pentru dumneavoastră, domnule Daimler, răspund eu, îndulcindu-mi vocea. Se aud chicoteli și o pufnitură sonoră în spatele clasei. Mă întorc și îl văd pe Kent, cu capul plecat, mângălind furios ceva pe coperta caietului.

Domnul Daimler râde și spune:

— Și eu care credeam că ți-am stârnit pasiunea pentru ecuațiile diferențiale.

— O pasiune tot i-ați stârnit, asta-i sigur, mormăie Mike. Din clasă se aud mai multe râsete. Nu sunt sigură dacă domnul Daimler aude – nu pare – dar i se înroșesc vârfurile urechilor.

Toată ora a fost așa. Sunt binedispusă, convinsă că totul va fi bine. Mi-am dat seama de tot. O să primesc a doua șansă. Domnul Daimler a fost în mod special atent cu mine azi. După ce au venit Cupidonii, s-a uitat la cei patru

trandafiri ai mei, a ridicat din sprâncene și a spus că probabil am peste tot admiratori secreți.

— Nu așa de secreți, am spus, și el mi-a făcut cu ochiul.

După oră, îmi adun lucrurile și ies pe hol, oprindu-mă doar o clipă, să mă uit peste umăr. Evident, Kent aleargă după mine, cu cămașa scoasă din pantaloni, cu tașca pe jumătate deschisă și lovindu-i coapsele. Câtă neglijență! O iau către cantină. Astăzi m-am uitat cu mai multă atenție la biletul lui: copacul e desenat cu cerneală neagră, fiecare adâncitură și umbră a scoarței fiind conturate perfect. Frunzele sunt minuscule și au formă de romb. Trebuie să-i fi luat ore întregi să facă desenul. L-am pus între două pagini în manualul de matematică, să nu se șifoneze.

— Hei, spune el, ajungându-mă din urmă. Ai primit biletul meu?

Sunt cât pe-aici să-i spun *Desenul e foarte reușit*, dar ceva mă oprește.

— *Nu iubi la băutura?* Ce-i asta, vreun proverb pe care nu-l știam?

— Consider că e datoria mea civică să împrăștii vorba. Kent își duce mâna la inimă.

Îmi trece un gând prin minte – *nu ai vorbi cu mine dacă ți-ai aminti* – dar îl alung din minte. Țsta e Kent McFuller. Are noroc că stau de vorbă cu el. Și în plus, nu am de gând să mă duc la petrecere în seara asta: dacă nu mă duc la petrecere, nu vine Juliet Sykes, iar Kent nu are niciun motiv să se răstească la mine. Și, lucrul cel mai important, nu are loc niciun accident.

— Mai degrabă să împrăștii ciudățenia, zic.

— O iau ca pe un compliment.

Kent devine brusc serios și se încruntă, astfel încât toți pistruii lui decolorați de pe nas se adună ca o constelație.

— De ce flirtezi cu domnul Daimler? E un pervers, să știi.

Sunt atât de surprinsă de întrebarea lui, că îmi ia câteva clipe până să răspund.

— Domnul Daimler nu e un pervers.

— Ba da, crede-mă.

— Ești gelos?

— Absolut deloc.

— Și nu flirtezi cu el, oricum. Kent își dă ochii peste cap.

— Sigur că nu. Ridic din umeri.

— De ce ești atât de interesat?

Kent se înroșește și lasă ochii în pământ.

— Așa, mormăie el.

Stomacul mi se strânge puțin și îmi dau seama că o parte din mine spera că răspunsul lui va fi diferit – mai personal. Sigur, dacă și-ar mărturisi dragostea lui nețărnută față de mine chiar acolo, pe coridor, ar fi un dezastru. Chiar dacă e așa de ciudat, nu am nici cea mai mică intenție să-l umilesc în public – e drăguț și am fost prieteni în copilărie și toate alea – dar n-aș putea niciodată, niciodată, să ies în oraș cu el, nici într-un milion de vieți. Nu în timpul vieții *mele*, oricum: cea pe care o vreau înapoi, în care zilele de ieri sunt urmate de zile de azi și de zile de mâine. Numai când îi văd melonul, îmi spun că-i imposibil.

— Ascultă! Kent îmi aruncă o privire cu coada ochiului. Părinții mei sunt plecați în weekend și o să vină ceva lume pe la mine în seara asta...

— Mda.

În față, îl văd pe Rob îndreptându-se spre cantină. O să mă observe dintr-un moment în altul. Nu am puterea să-l întâlnesc acum. Stomacul mi se strânge și sar în fața lui Kent, întorcându-mă cu spatele la cantină.

— Ăă... pe unde-i casa ta?

Kent se uită ciudat la mine. Practic, m-am așezat ca o baricadă umană.

— La ieșirea de pe Autostrada 9. Nu-ți amintești?

Nu răspund și, doar pentru o clipă, zâmbetul îi dispăre de pe față. Se uită în altă parte, ridicând din umeri.

— Bănuiesc că n-ai cum să-ți amintești. Ai fost acolo doar de câteva ori. Ne-am mutat chiar înainte de gimnaziu. Din Terrace Place. Îți amintești casa noastră veche din Terrace

Place, nu? zâmbește el din nou și mă gândesc că e adevărat: ochii lui au exact culoarea ierbii. Tu stăteai în bucătărie și furai toate prăjiturelele. Și eu te fugăream în jurul arțarilor uriași din curtea din față. Ții minte?

Imediat ce menționează arțarii, în mine se trezește o amintire, ca o piatră care sparge oglinda unei ape clipocind la suprafață. Stăteam într-un spațiu îngust între două rădăcini enorme care se încovoiau afară din pământ ca niște spinări de animal. Îmi amintesc că a despărțit două semințe de arțar și și-a băgat una în nasul lui și alta într-al meu și mi-a spus că, în acest fel, toată lumea o să știe că ne iubim. Cred că aveam vreo cinci sau șase ani.

— Eu...

Ultimul lucru de care am nevoie acum e să îmi amintească el de vremurile bune, când eram făcută numai din genunchi, nas și ochelari, iar el era singurul băiat care se apropia de mine.

— Poate. Mie mi se pare că toți copacii arată la fel, înțelegi?

El râde, chiar dacă eu nu încercam să fiu amuzantă.

— Deci, crezi că o să vii diseară? La petrecere?

Asta mă aduce din nou la realitate. Petrecerea. Dau din cap că nu și încep să mă retrag.

— Nu. Nu cred. Zâmbetul îi pălește puțin.

— O să fie amuzant. Ceva măreț. Amintiri din clasa a douășpea. Cea mai mare distracție din viață și alte prostii din astea.

— Corect, i-o tai eu sarcastic. Raiul din liceu.

Mă întorc și încep să mă îndepărtez de el. Cantina e plină, iar când mă apropii de ușile duble – din care una e deschisă cu un pantof de sport vechi – zgomotul elevilor mă întâmpină ca un vuiet.

— O să vii, strigă el după mine. Știu că o să vii.

— Nu te baza pe asta, îi strig și aproape că adaug: *E mai bine așa.*

Reguli de supraviețuire

— Cum adică nu *poți* ieși?

Ally se uită la mine de parcă tocmai aș fi spus că vreau să mă duc la banchet cu Ben Farsky (sau Pârțâilă, cum l-am poreclit din clasa a patra).

Oftez.

— Pur și simplu n-am chef, bine? schimb eu tactica și încerc din nou. Ieșim în fiecare weekend. Eu doar... nu știu. Vreau să stau acasă, cum făceam pe vremuri.

— Pe vremuri stăteam acasă pentru că nu puteam intra la petrecerile seniorilor, spune Ally.

— Vorbește pentru tine, i-o întoarce Lindsay. E mai greu decât am crezut.

Îmi amintesc că mama m-a întrebat dacă m-am certat cu Rob și, înainte să mă gândesc prea mult, izbucnesc:

— E vorba de Rob, OK? Avem... avem probleme.

Îmi deschid telefonul și verific mesajele pentru a nu știu câta oară. Când am intrat în cantină, Rob era la bufet, turnându-și ketchup și sos barbecue (preferatul lui) pe cartofii prăjiți. Nu m-am putut hotărî să mă duc la el, așa că m-am dus la masa noastră din colțul seniorilor și i-am trimis un mesaj: *Trebuie să vb.*

Mi-a trimis mesaj înapoi: *Despre?*

Diseară, i-am răspuns eu și de atunci telefonul a rămas tăcut. În partea cealaltă a cantinei, Rob stă sprijinit de automatale de sendvișuri și vorbește cu Adam Marshall. Are șapca întoarsă într-o parte. Cred că așa pare mai matur.

Înainte îmi plăcea să adun toate aceste fapte mărunte despre el, să le înmagazinez și să le păstrez aproape de mine, de parcă dacă aș fi adunat toate aceste detalii și le-aș fi ținut minte – de exemplu că îi place sosul barbecue, dar nu și muștarul, că echipa lui favorită e Yankees, deși preferă baschetul, că odată, când era mic, și-a rupt piciorul încercând să sară peste o mașină – l-aș fi înțeles perfect.

Credeam că asta este dragostea: atunci când cunoști pe cineva atât de bine că devine parte din tine.

Dar simt din ce în ce mai tare că, de fapt, nu-l cunosc pe Rob.

Lui Ally îi pică fața.

— Dar trebuia să... știi tu.

Arată ca un pește împăiat cu gura așa deschisă, așa că mă întorc, luptându-mă cu impulsul de a izbucni în râs.

— Trebuia să, dar... N-am fost niciodată bună la minciuni și simt un gol în creier.

— Dar? întreabă Lindsay.

Bag mâna în geantă și scot biletul pe care mi l-a trimis, care acum e boțit și are o bucată de gumă, pe jumătate desfăcută, lipită de el. Îl împing peste masă.

— Uitați-vă puțin.

Lindsay strâmbă din nas și despătorește biletul cu vârful unghiilor. Ally și Elody se apleacă și citesc și ele. Timp de o clipă păstrează tăcerea.

În cele din urmă, Lindsay împătorește la loc biletul și mi-l dă înapoi.

— Nu e așa de rău, spune ea.

— Dar nu e nici așa de bine.

Încercam doar să improvizez o scuză care să ne țină departe de petrecere în seara asta, dar imediat ce încep să vorbesc despre Rob, mă enervez.

— Te *iubi*? Ce fel de rahat e ăsta? Ieșim împreună din octombrie.

— Probabil așteaptă ca să ți-o spună, reflectează Elody. Își dă la o parte bretonul din ochi. Steve n-o spune niciodată.

— La voi e altfel. Nu te aștepți să ți-o spună.

Elody întoarce capul repede, făcându-mă să-mi treacă prin minte că poate, în ciuda aparențelor, se așteaptă la asta. Se lasă o tăcere stânjenitoare, până când Lindsay intervine.

— Nu văd unde-i drama aici. Știi că lui Rob îi place de tine. N-ai doar o aventură de-o noapte sau ceva de genul ăsta.

— Îi place de mine, dar...

Sunt pe punctul de a mărturisi că nu ne potrivim deloc, dar în ultima clipă, mă opresc. Ar crede că sunt nebună. De fapt, nici eu nu înțeleg. Parcă ideea de Rob e mai bună decât Rob în sine.

— Uitați care-i treaba. Nu am de gând să fac sex cu el doar ca să-mi spună că mă iubește, bine?

Nici măcar n-am vrut să scot cuvintele astea și, pentru o clipă, sunt atât de speriată de ele, că nu mai pot spune și altceva. Nu de asta voiam să fac sex cu Rob – ca să aud cuvintele astea. Voiam să termin o dată cu povestea asta. Cred. De fapt, nu sunt sigură de ce părea atât de important.

— Vorbești de lup, murmură Ally.

Apoi simt miros de roiniță și Rob depune un sărut umed pe obrazul meu.

— Bună, doamnelor! Se întinde să ia un cartof prăjit de la Elody, care își mută tava ca să nu mai ajungă la ea, iar el râde. Salut, Slammer. Ai primit biletul meu?

— L-am primit.

Îmi plec privirea către masă. Simt că, dacă mă uit în ochii lui, o să uit de toate, o să uit de bilet, de faptul că m-a lăsat singură și că, atunci când mă sărută, ține ochii deschiși.

În același timp, nu vreau să se schimbe ceva cu adevărat.

— Deci? Ce-am pierdut? Rob se apleacă și își pune mâinile pe masă – un pic cam tare. Cutia de Coca-Cola dietetică a lui Lindsay tresare.

— Petrecerea de la Kent și vestea că Sam nu vrea să meargă, o trăneste Ally, iar Elody îi dă un cot în coaste, făcând-o să geamă.

Rob își întoarce capul și se uită la mine. Nu are nicio expresie pe chip.

— Despre asta voi să vorbim?

— Nu – ei bine, oarecum. Nu mă așteptam să zică ceva despre mesaj și mă enervează că nu-mi dau seama ce gândește. Ochii lui par mai întunecați, aproape cețoși. Încerc să-i zâmbesc, dar mă simt de parcă aş avea obraji umpluți

cu vată. Nu-mi iese din cap imaginea lui clătinându-se pe picioare și spunând „Cinci minute”.

— Ei bine? Se îndreaptă de spate și ridică din umeri. Despre ce, atunci?

Prietenele mele se uită la mine. Le simt privirile de parcă ar radia căldură.

— Nu pot vorbi aici. Adică nu acum, zic eu făcând semn cu capul înspre fete.

Rob râde: un sunet scurt, aspru. Acum îmi dau seama că e furios și o ascunde.

— Sigur că nu. Se dă înapoi cu mâinile ridicate de parcă ar ține ceva la distanță. Ce zici de asta? Anunță-mă când ești *dispusă* să vorbești. *O să aștept* să aud vești de la tine. N-ai vrea niciodată, știi tu, să te *presezi*. Lungește câteva cuvinte și îi aud sarcasmul din voce – doar puțin, dar e acolo.

Este evident – cel puțin pentru mine – că se referă la mai mult decât la o discuție, dar înainte să-i răspund, face un semn cu mâna, un fel de plecăciune, apoi se întoarce și pleacă.

— Iisuse! Ally se joacă cu salata din farfurie. Ce-a fost asta?

— Nu vă certați, nu, Sam? întrebă Elody cu ochii larg deschiși.

Înainte să fiu nevoită să răspund, Lindsay scoate un suierat și își ridică bărbia, arătând ceva în spatele meu.

— Alertă de psihopați. Încuiați cuțitele și bebelușii! Juliet Sykes tocmai a intrat în cantină. Am fost atât de absorbită azi – să îndrept lucrurile, convinsă că le pot îndrepta – că am uitat total de ea. Dar acum mă întorc, mai curioasă ca oricând. O privesc cum plutește prin cantină. Părul îi e lăsat pe spate și îi acoperă fața: e moale, pufos și atât de alb, că îmi amintește de zăpadă. Așa arată, de fapt – ca un fulg de zăpadă plimbat de vânt, care se răsucește și se rotește în curenții de aer. Nici măcar nu se uită înspre noi și mă întreb dacă și acum se gândește la ce va face, dacă plănuiește să ne

facă de răs de față cu toată lumea. Nu pare că ar avea curajul.

Mă uit la ea atât de absorbită, că îmi ia ceva să-mi dau seama că Ally și Elody au terminat de cântat o rundă din *Ucigașa psihopată, qu'est-ce-que c'est* și acum rād isteric. Lindsay face o cruce din două degete, de parcă ar vrea să țină un blestem la distanță, și repetă neconținut:

— Oh, Doamne, ține întunericul la distanță!

— De ce o urăști pe Juliet? o întreb pe Lindsay. Mi se pare ciudat că nu m-am gândit niciodată să întreb până mai deunăzi. Pur și simplu, întotdeauna mi s-a părut ceva normal.

Elody fornăie și aproape că se îneacă în timp ce ia o înghițitură de cola dietetică.

— Vorbești serios?

Evident, Lindsay nu se aștepta la întrebarea asta. Deschide gura, o închide, apoi își trece o șuviță de păr pe după ureche și își dă ochii peste cap, de parcă nu i-ar veni să creadă că întreb.

— Nu o urăsc.

— Ba da, o urăști.

Lindsay a fost cea care a aflat că Juliet nu a primit niciun trandafir în clasa a noua și tot a ei a fost ideea să-i trimită o Valograma. Lindsay a poreclit-o Psihopata, și, cu mulți ani în urmă, a răspândit povestea că Juliet a făcut pipi în excursia cu cortul de la organizația de cercetase.

Lindsay se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Îmi pare rău, replică ea, ridicând din umeri. Nu mai avem loc de bolnavi la cap.

— Nu-mi spune că-ți pare rău pentru ea, spune Elody. Știi că ar trebui internată.

— La Bellevue, chicotește Ally.

— Pur și simplu eram curioasă, dau eu înapoi, înțepenind când Ally spune cuvântul cu B¹⁸. Încă mai există posibilitatea să-mi fi pierdut total mințile. Dar, de fapt, nu

¹⁸ Bellevue e un spital din SUA renumit pentru secția de psihiatrie (n.tr.)

mai cred asta. Am citit odată un articol care spunea că oamenii nebuni nu se consideră nebuni – asta-i toată problema.

— Deci, chiar stăm acasă în seara asta? întrebă Ally, bosumflându-se. Toată noaptea?

Îmi țin respirația și mă uit la Lindsay. Ally și Elody fac același lucru. Ea are ultimul cuvânt cu privire la majoritatea hotărârilor noastre importante. Dacă e ferm hotărâtă să meargă la petrecerea lui Kent, o să-mi fie tare greu să ies din asta.

Lindsay se lasă în scaun și se uită la mine. Văd ceva licărindu-i în ochi și inima mi se oprește, crezând că o să-mi spună să tac și să îndur, că o petrecere o să-mi facă bine.

În schimb, zâmbește și îmi face cu ochiul.

— E doar o petrecere, spune. Probabil o să fie jalnică, oricum.

— Putem închiria un film de groază, adaugă și Elody. Știți, ca pe vremuri.

— E decizia lui Sam, încheie Lindsay. Orice vrea ea. Îmi vine s-o sărut.

Chiulesc din nou de la engleză cu Lindsay. Trecem pe lângă Alex și Anna la Hunan Kitchen, dar astăzi Lindsay nici măcar nu se oprește, probabil pentru că se străduie foarte tare să fie drăguță cu mine și știe că urăsc confruntările.

Dar eu ezit. Mă gândesc la Bridget îmbrățișându-l pe Alex și privindu-l de parcă ar fi singurul tip de pe planetă. Bine, e enervantă, dar merită pe cineva mai bun decât el. Ce păcat!

— Hei? Mai tragi mult cu ochiul? spune Lindsay.

Îmi dau seama că pironită locului, holbându-mă la pliante zdrențuite care fac reclamă la meniuri de prânz de cinci dolari, la trupe de teatru locale și la saloane de coafură, Alex Liment m-a observat prin fereastră. Se uită și el la mine.

— Vin. E păcat, dar pe bune, ce poți să faci? Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască.

La Cel mai Bun Iaurt din Țară, eu și Lindsay comandăm iaurturi cu ciocolată, cu unt de arahide, la care adaug bombonele și cereale Cap'n Crunch. Măcar mi-am regăsit pofta de mâncare, asta e sigur. Totul merge cum am plănuțit. Nu va fi nicio petrecere în seara asta, cel puțin nu pentru noi; nu vom conduce mașini. Sunt sigură că asta va rezolva totul, că această cută a timpului va fi netezită, că mă voi trezi din coșmarul pe care îl trăiesc acum. Poate că mă voi ridica în capul oaselor, icnind, într-un pat de spital, undeva, înconjurată de prieteni și de familie. Îmi pot imagina perfect scena: mama și cu tata în lacrimi, Izzy plângând agățată de gâtul meu, Lindsay și Ally, și Elody, și...

Îmi trece prin minte imaginea lui Kent, dar o alung repede.

...Și Rob. Sigur că da, Rob.

Dar asta e cheia, sunt sigură. Rămâi în viață până la sfârșitul zilei. Urmează regulile. Nu te apropia de petrecerea lui Kent. Simplu.

— Ai grijă. Lindsay zâmbește larg, îndesând o lingură mare cu iaurt în gură. Nu vrei să fii și grasă, și virgină.

— Mai bine grasă decât cu gonoree, spun eu și arunc în ea cu o bomboană de ciocolată.

Pe urmă, aruncă și ea în mine.

— Glumești? Sunt atât de curată, că poți mânca de pe mine.

— Bufetul Lindsay. Patrick știe că te oferi așa?

— Ce scârbos!

Lindsay se luptă cu paharul ei mare de iaurt, încercând să ia în lingură cât pentru o înghițitură. Dar râdem amândouă și ea reușește să arunce cu o lingură plină de iaurt în mine, lovindu-mă chiar deasupra ochiului stâng.

Lindsay icnește și își acoperă gura cu mâinile. Iaurtul îmi alunecă pe față și aterizează cu un plescăit chiar pe blănița care îmi acoperă sânul stâng.

— Îmi pare atât de rău, spune prietena mea, cu glasul înăbușit de mâna pe care și-o ține peste gură. Are ochii mari și e clar că încearcă să nu râdă. Crezi că ți s-a stricat bluza?

— Nu încă, spun eu și iau o lingură mare de iaurt pe care o arunc în ea. O nimeresc chiar într-o parte a capului, drept în păr.

Ea țipă:

— Nenorocito!

Și apoi ne ascundem prin CBIT, ferindu-ne pe după scaune și mese, aruncând una în alta cu linguri de iaurt cu ciocolată pe care le folosim ca pe niște catapulte ca să ne împroșcăm.

Nu poți judeca un profesor de sport după mustață

Eu și Lindsay nu ne putem opri din râs pe drumul către școală. E greu de explicat, dar mă simt mai fericită decât am fost de ani de zile, ca și cum aș vedea totul pentru prima dată: mirosul înțepător al iernii, lumina stranie și piezișă, felul în care se mișcă norii încet pe cer. Blănița bluzelor noastre arată scârbos de la iaurt și avem pete de apă peste tot. Mașinile ne claxonează, și noi le facem cu mâna și trimitem tuturor bezele. Un Mercedes negru trece pe lângă noi și Lindsay se apleacă, își plesnește fundul și țipă:

— Zece dolari! Zece dolari! O lovesc peste braț.

— Ar putea fi tata în mașina aia.

— Îmi pare rău să-ți spun eu asta, dar tatăl tău nu conduce un Mercedes. Lindsay își dă părul din ochi. E năclăit și ud. A trebuit să ne spălăm în baie în timp ce femeia de la CBIT țipa la noi și amenința că sună la poliție dacă mai punem vreodată piciorul în magazin.

— Ești imposibilă, oftez eu.

— Știi că mă iubești, se pisicește ea, apucându-mă de braț și înghesuindu-se în mine. Înghețăm de frig.

— Da, chiar te iubesc, spun eu serioasă. O iubesc, iubesc pereții urâți de culoare galben muștar ai Liceului Thomas Jefferson și holurile zugrăvite cu roz aprins. Iubesc Ridgeview pentru că este un oraș mic și plictisitor și iubesc

totul la el și pe toți care locuiesc în el. Îmi iubesc viața. Îmi vreau viața înapoi.

— Și eu vă iubesc, fetelor.

Când ajungem înapoi la școală, Lindsay vrea să fumeze o țigară, deși din clipă în clipă o să sune pentru ora a opta.

— Două fumuri, spune Lindsay, făcând ochii mari, iar eu râd și o las să mă tragă după ea, pentru că știe că nu pot s-o refuz niciodată când face mutra aceea. Fumoarul e gol. Stăm chiar lângă terenurile de tenis, ghemuite una în alta, în timp ce Lindsay încearcă să convingă un chibrit să se aprindă.

Până la urmă reușește și trage un fum zdravăn, pe care îl suflă încetul cu încetul.

Nu trece nicio clipă, că auzim un strigăt din partea cealaltă a parcerii.

— Hei, tu de colo! Cu țigara!

Înțepenim amândouă. Doamna Winters. Nazista Nicotinei.

— Fugi! țipă Lindsay după o fracțiune de secundă, aruncând țigara. O ia la goană prin spatele terenurilor de tenis, deși eu îi strig:

— Pe aici!

Văd coama blondă și umflată a doamnei Winters pe deasupra mașinilor – nu-mi dau seama dacă ne-a văzut sau doar ne-a auzit râzând. Mă pitesc în spatele unui Range Rover și traversez Aleea Seniorilor către una dintre ușile din spate ale sălii de sport, în timp ce doamna Winters continuă să strige:

— Hei! Hei!

Apuc clanța și trag de ea, dar ușa nu se deschide. Inima îmi stă în loc pentru o clipă și sunt sigură că e încuiată, dar apoi o lovesc cu umărul, făcând-o să se deschidă către o debara ciudată. Intru și închid ușa după mine, cu inima bubuindu-mi în piept. Un minut mai târziu, aud zgomot de pași pe lângă ușă. Pe urmă o aud pe doamna Winters murmurând „rahat” și apoi zgomotul de pași în sens invers.

Toată povestea asta – ziua de azi, lupta de la Cel Mai Bun Iaurt din Țară, faptul că eram cât pe ce să fim prinse

fumând, gândul că Lindsay e ghemuită pe undeva prin pădure în fustă și cu noile cizme cu platformă Steve Madden – mi se pare atât de amuzantă, că trebuie să-mi astup gura cu palma ca să nu izbucnesc în hohote de râs. Camera în care mă aflu miroase a ghete de fotbal, a tricouri și a noroi, și din cauza stivei de conuri portocalii și a plasei cu mingi de baschet din colț, abia am loc să stau în picioare. Pe un perete este o fereastră care dă spre un birou: probabil al lui Otto, din moment ce el practic locuiește în sala de sport. Nu i-am văzut niciodată biroul. Pe masă zac teancuri de hârtii și un computer cu un Screensaver care arată ca o poză de doi lei cu o plajă, descărcată de undeva de pe net. Mă apropiu de fereastră gândindu-mă ce amuzant ar fi să-l prind cu ceva porcos, de exemplu niște lenjerie ieșind dintr-un sertar, o revistă porno sau ceva asemănător, când ușa de la birou se deschide și apare chiar proful.

Mă las imediat la pământ, trebuie să mă ghemuiesc și, chiar și așa, sunt panicată că poate mi se vede părul strâns în coadă peste pervaz. Pare stupid dacă te gândești la tot ce s-a întâmplat, dar în clipa asta n-am în minte decât faptul că, dacă mă vede, chiar sunt un om mort. *Pa, pa, casa lui Ally; salut, stat după ore la școală.*

Stau ghemuită cu fața lângă un sac care pare plin cu tricouri ale echipei de baschet. Nu știu dacă au fost spălate vreodată sau nu, dar mirosul lor mă face să-mi vină să vomit.

Îl aud pe Otto mergând în jurul mesei și mă rog – *mă rog* – să nu se apropie atât de mult de birou ca să mă vadă ghemuită pe niște echipamente sportive vechi. Deja îmi închipui zvonurile: Samantha Kingston a fost găsită călărind conurile pentru cursurile de șofat.

Se foiește vreun minut sau două și încep să mă doară picioarele. Se aude prima sonerie pentru oră – mai sunt trei minute până începe – dar nu am cum să mă strecor afară. Ușa face zgomot și, în plus, nu am cum să știu în ce direcție se uită. Poate e cu fața la ușă.

Singura mea speranță e ca Otto să aibă și el oră, dar nu pare că s-ar grăbi să ajungă undeva. Îmi imaginez că aș putea sta prinsă aici până se termină orele. Numai duhoarea ar fi de ajuns ca să mă termine.

Aud din nou scârțâitul ușii lui Otto și mă ridic, crezând că a plecat. Dar apoi un alt glas spune:

— Fir-ar! Le-am pierdut.

Aș recunoaște dintr-o mie smiorcăitul ăla nazal. Doamna Winters.

— Fumători? întrebă Otto. Vocea lui e aproape la fel de ascuțită ca a ei. Habar n-aveam că ei doi se cunosc.

Singura dată când îi văd în aceeași încăpere e la consiliile școlare, când doamna Winters stă lângă directorul Beneter, arătând de parcă cineva i-a detonat o bombă urât mirositoare sub scaun, iar Otto stă cu profesorii care predau la clasele speciale, cu instructorul de la cursurile de educație sanitară, cu instructorul de la cursurile de șofat și cu toți ceilalți ciudați care sunt angajați ai școlii, dar nu sunt profi.

— Știai că elevii numesc zona aia micuță Fumoar? Aproape o aud pe doamna Winters ciupindu-și nasul.

— Ai apucat să le vezi? întrebă Otto și mușchii mi se încordează.

— Nu chiar. Le-am auzit și am simțit miros de fum. Lindsay are dreptate: femeia asta sigur e pe jumătate ogar.

— Data viitoare, o consolează Otto.

— Cred că sunt vreo două mii de mucuri de țigări acolo, spune doamna Winters. Ai crede că, dacă le arătăm atâtea filmulețe despre sănătate...

— Sunt adolescenți. Fac exact opusul a ce spunem noi. Face parte din cursul firesc al vieții. Coșuri, păr pubian și tupeu.

Aproape o iau razna când Otto spune *păr pubian* și cred că doamna Winters o să-i țină o teorie, dar ea zice doar:

— Uneori nu știu de ce mă mai obosesc.

— A fost o zi proastă, nu? continuă Otto și apoi se aude un sunet ca și cum cineva se lovește de masă și o carte cade la pământ. Doamna Winters *chicotește*.

Și apoi, jur pe ce am mai sfânt, îi aud sărutându-se. Și nu pupături superficiale, ci genul ăla de sărut cu gura deschisă, zgomotos și cu gemete.

Oh, rahat! Trebuie să-mi mușc limba la propriu ca să nu încep să țip, să plâng, să izbucnesc în râs sau să vomit – sau toate la un loc. *Nu. Este. Posibil. Așa. Ceva.* Nu mai pot de nerăbdare să scot telefonul să le trimit mesaj fetelor, dar nu trebuie să mă mișc. Acum chiar că nu vreau să fiu prinsă, pentru că Otto și Nazista o să creadă că le spionam mica petrecere sexy. Bleah!

Exact când simt că nu mai suport să stau nici măcar o secundă înghesuită lângă tricourile alea transpirate, ascultându-i pe Otto și pe Winters cum se mozolesc ca într-un film porno de proastă calitate, se aude a doua sonerie. Acum am întârziat în mod oficial la ora a opta.

— O, Doamne! Trebuie să mă întâlnesc cu Beanie¹⁹, exclamă doamna Winters. Beanie e porecla dată de elevi domnului Beneter, directorul. Dintre toate lucrurile șocante pe care le-am auzit în ultimele cinci minute, cel mai șocant e faptul că ea știe porecla directorului – și că o și folosește.

— Dă-i drumul de aici, o îndeamnă domnul Otto și apoi jur – *jur* – că l-am auzit dându-i o palmă la fund.

O, Doamne! E mult mai tare decât atunci când Marcie Harris a fost prinsă masturbându-se în laboratorul de științe (cu o eprubetă băgată știți voi unde, dacă e să dai crezare zvonurilor). E mult mai tare decât atunci când Mark Hanley a fost suspendat pentru că a administrat ceva timp un site porno. E mult mai tare decât orice scandal care a lovit Liceul Thomas Jefferson până acum.

— Tu nu ai oră? întrebă doamna Winters, aproape gângurind.

¹⁹ Beanie înseamnă „fes de lână” (n. red.)

— Am terminat pe ziua de azi, spune Otto. Mi se oprește răsuflarea – n-am cum să mai rezist aici încă patruzeci și cinci de minute. Nu din cauza durerii care mi se urcă în tendoane și în coapse: am niște bârfe nemaipomenite ce nu suportă amânare.

Dar trebuie să mă pregătesc pentru meciurile de selecționare.

— Bine, iubi. *Iubi?* Ne vedem diseară.

— La ora opt.

Aud cum se deschide ușa și știu că doamna Winters a plecat. Slavă Domnului! Din felul languros în care își vorbeau, mă îngrijorasem că o să mai suport încă o ședință de cinci minute de pupăceală. Nu cred că tendoanele și psihicul meu ar mai fi suportat.

După câteva secunde de fâțâială și de butonat ceva la tastatură, îl aud pe Otto ducându-se către ușă. Camera de lângă mine se întunecă. Apoi ușa se deschide și se închide și știu că am scăpat.

Rostesc un *slavă Domnului* pe tăcute și mă ridic. Înțepăturile din picioare sunt atât de puternice că aproape mă prăbușesc, dar mă împleticesc până la ușă și mă sprijin de ea. Când ajung afară, tropăi mărunț și înghit aerul cu lăcomie. În cele din urmă, cedez: îmi las capul pe spate și râd isteric, hohotind și pufnind, fără să-mi pese dacă par dusă cu capul.

Doamna Winters și nenorocitul de Otto. Cine-ar fi ghicit, într-un milion, într-un trilion de ani?

Pe când mă îndepărtez de sala de sport, mă gândesc la cât de ciudați sunt oamenii. Îi vezi în fiecare zi – crezi că îi cunoști – și pe urmă afli că nu-i cunoști mai deloc. Mă simt binedispusă, de parcă sunt dusă de un vârtej, înconjurând din ce în ce mai aproape aceiași oameni și aceleași întâmplări, dar văzând lucrurile din perspective diferite.

Încă mai chicotesc când ajung în clădirea principală, chiar dacă domnul Kummer o să se înfurie că am întârziat, și tot mai trebuie să fac o oprire la dulap să îmi iau manualul de

spaniolă (în prima zi de școală, ne-a zis că trebuie să ne purtăm cu manualele așa cum ne-am purta cu copiii noștri. Evident, el n-are copii). Tocmai apăs pe butonul *Trimite* pentru un mesaj către Elody, Ally și Lindsay – *n-o să vă vină să credeți ce s-a întâmplat* – când *zbang!* mă izbesc în plin de Lauren Lornet.

Amândouă ne împleticim și facem un pas în spate, iar telefonul îmi sare din mână și zboară în partea cealaltă a holului.

— La dracu’! Ne lovim atât de tare, că îmi ia un timp să îmi recapăt suflarea. Uită-te pe unde mergi!

Mă duc spre telefon, întrebându-mă dacă pot s-o pun să plătească în caz mi s-a crăpat ecranul sau altceva, când mă apucă de braț. Tare.

— Ce nai...?

— Spune-le, exclamă ea în culmea agitației, apropiindu-și fața de a mea. Trebuie să le spui.

— Despre ce vorbești? încerc să mă trag înapoi, dar Lauren mă apucă și de celălalt braț, de parcă ar vrea să mă scuture.

Are fața roșie și pătată și pare cam lipicioasă. E clar că a plâns.

— Spune-le că n-am făcut nimic greșit.

Își întoarce capul, privind peste umăr. Stăm exact în fața cancelariei și în acel moment îmi amintesc cum era ieri, cu părul în ochi, plângând pe coridor.

— Habar n-am despre ce vorbești, îi răspund, cât de blând pot, pentru că mă sperie. Probabil are programări la psihologul școlii de două ori pe săptămână pentru a-și controla paranoia sau tulburările de comportament, sau care-o mai fi problema ei.

Ea inspiră profund. Îi tremură vocea.

— Ei cred că am copiat de la tine la chimie. Beanie m-a chemat la el... Dar n-am copiat. Pe cuvânt că n-am copiat. Am învățat...

Încerc să mă smucesc, dar ea își menține strânsoarea. Senzația că sunt prinsă într-un vârtej mă cuprinde iar, dar de data asta e oribil: sunt trasă în jos, tot mai jos, de parcă aș avea o greutate peste mine.

— Ai copiat de la mine? Am impresia că rostesc cuvintele de la distanță. Nici când mă aud, parcă nu sunt eu.

— N-am copiat, pe cuvânt... Lauren scoate un suspin tremurat. O să mă lase corigentă. A spus că o să mă lase corigentă dacă nu iau note mai mari și am făcut meditații, iar acum ei cred că... directorul a spus că o să sune la Penn State. N-o să merg niciodată la facultate și... nu înțelegi. Tata o să mă omoare. O să mă omoare, repetă și chiar că mă scutură, cu ochii plini de spaimă. Trebuie să le spui.

Reușesc să mă eliberez. Mi-e cald și mi-e rău. Nu vreau să știu, nu vreau să știu nimic din toate astea.

— Nu te pot ajuta, rostesc, dându-mă înapoi, simțindu-mă în continuare de parcă nu eu vorbesc, ci doar aud niște cuvinte pronunțate de altcineva.

Lauren arată de parcă tocmai aș fi pălmuit-o.

— Poftim? Cum adică nu mă poți ajuta? Spune-le doar...

Îmi tremură mâinile când mă duc să îmi ridic telefonul.

Îmi alunecă din mână de două ori și cade pe podea cu zgomot. Nu așa trebuie să fie. Mă simt de parcă cineva a apăsat butonul de revers la un aspirator și toate mizeriile pe care le-am făcut sunt scuipate înapoi pe covor, ca să le văd.

— Ai noroc că nu mi-ai stricat telefonul, mă mulțumesc să răspund, simțindu-mă amortită. M-a costat două sute de dolari.

— Tu m-ai *ascultat* măcar? Vocea lui Lauren se ridică isteric, iar eu nu mă pot uita în ochii ei. Sunt terminată, sunt la pământ...

— Nu te pot ajuta, spun din nou. Parcă nu-mi amintesc alte cuvinte.

Lauren scoate un sunet care e pe jumătate țipăt, pe jumătate suspin.

— Ai spus azi că n-ar trebui să fiu drăguță cu tine. Știi ce? Ai avut dreptate. Ești îngrozitoare, ești o nenorocită, ești...

Brusc, parcă își amintește cine suntem: cine e ea și cine sunt eu. Își pune palma peste gură atât de repede, că scoate un sunet gol, ca de ecou, pe hol.

— O, Doamne! Acum vocea ei se aude ca o șoaptă. Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta.

Nici măcar nu răspund. Cuvintele acelea – *ești o nenorocită* – îmi îngheață tot corpul.

— Îmi pare rău. Te rog... nu te supăra!

Nu pot să mai suport – nu suport s-o aud scuzându-se în fața mea. Și, înainte să-mi dau seama, încep să alerg pe coridor, cu inima bubuindu-mi în piept, simțind că trebuie să țip, să plâng ori să lovesc cu pumnul în ceva. Strigă ceva după mine, dar nu știu ce e, nu-mi pasă, nu trebuie să știu, și când ajung în baia fetelor, mă sprijin cu spatele de ușă și mă las în jos până când ajung cu genunchii la piept, cu gâtul atât de încordat, că mă doare când respir. Telefonul vibrează și, după ce mă liniștesc puțin, îl deschid și găsesc mesaje de la Lindsay, Ally și Elody: *Ce e? Spune. Zi tot. Te-ai împăcat cu Rob?*

Arunc telefonul în geantă și îmi sprijin capul în mâini, așteptând ca pulsul să-mi revină la normal. Toată fericirea pe care am simțit-o mai devreme a dispărut. Nici măcar situația cu Otto și cu Winters nu mai pare amuzantă. Bridget și Alex, Anna și Sarah Grundel și locul ei tâmpit de parcare cu Lauren Lornet, și extemporalul la chimie – am senzația că sunt prinsă într-o pânză imensă de păianjen și, oriunde m-aș întoarce, văd că sunt lipită de altcineva, că toți ne zvârcolim în aceeași pânză. Și nu vreau să știu nimic din toate astea. Nu e problema mea. Nu-mi pasă.

Ești o nenorocită.

Nu-mi pasă. Am lucruri mai importante la care să mă gândesc.

În cele din urmă, mă ridic. Am renunțat la ideea de a mai merge la spaniolă. Îmi dau cu apă rece pe față și îmi refac

machiejul. Am fața atât de palidă în lumina fluorescentă, că abia mi-o recunosc.

Doar un vis

— Haide, înveselește-te! Lindsay mă lovește în cap cu o pernă.

Elody aruncă în gură ultimul rulou cu ton, ceea ce nu sunt sigură că e o idee bună, pentru că zăcuse de trei ore pe o măsuță.

— Nu-ți face griji, Sam! Rob o să se dea pe brazdă. Toate trei cred că sunt atât de tăcută din cauza lui Rob.

Dar desigur, nu asta e motivul. Sunt tăcută pentru că, imediat ce a trecut de douăsprezece noaptea, frica s-a cuibărit din nou în sufletul meu. M-a copleșit încet, încet, așa cum nisipul umple o clepsidră. Cu fiecare secundă care trece, mă apropii tot mai mult de Momentul Acela. Momentul Zero. În dimineața asta, eram atât de sigură că e foarte simplu – că tot ce trebuie să fac este să nu mă apropii de petrecere, să stau departe de mașină. Că timpul se va clătina înapoi pe șine. Că voi fi salvată.

Dar acum îmi simt inima zdrobită între coaste și mi-e din ce în ce mai greu să respir. Sunt îngrozită că, într-o clipă – în spațiul dintre două respirații – totul se va evapora în întuneric și voi fi din nou singură în dormitorul meu de acasă, deșteptată în zori de sunetul strident al alarmei. Nu știu ce-o să fac dacă o să se întâmple asta. Cred că mi se va frânge inima. Cred că inima îmi va sta în loc. Ally închide televizorul și aruncă telecomanda.

— Și acum ce facem?

— Ia să consult eu spiritele! Elody alunecă de pe canapea pe podea, unde pusesem mai devreme o tablă veche de Ouija²⁰, de dragul vremurilor trecute. Am încercat să jucăm, dar, evident, toate împingeam și indicatorul nu arăta decât

²⁰ Tăblițe inscripționate cu litere, folosite în spiritism pentru comunicarea cu spiritele celor decedați (n.tr.)

cuvinte ca *penis* și *sculă*, până când Lindsay a început să țipe în aer:

— Spirite perverse! Violatori de copii!

Elody împinge indicatorul cu două degete. Se învâрте o dată înainte să se oprească la cuvântul DA.

— Uite, mami! zice ea ridicând mâinile. Fără mâini.

— Nu era o întrebare cu da și nu, idioato. Lindsay își dă ochii peste cap și ia o înghițitură mare din vinul Châteauneuf-du-Pape pe care l-am șutit din cramă.

— Orașul ăsta e varză, se vaită Ally. Nu se întâmplă niciodată nimic.

Douăsprezece treizeci și trei. Douăsprezece treizeci și patru. Niciodată n-am văzut secunde și minutele trecând atât de repede, gonind una după alta. Douăsprezece treizeci și cinci. Douăsprezece treizeci și șase.

— Avem nevoie de muzică sau ceva de genul ăsta, decide Lindsay, sărind în picioare. Nu putem să lăncezim ca pensionarii.

— Cu siguranță muzică, spune Elody și se reped amândouă în camera cealaltă, unde e instalația de sunet marca Bose.

— Fără muzică, protestez eu, dar e prea târziu. Deja urlă Beyonce. Vazele încep să zornăie pe rafturi. Simt că îmi explodează capul și mă trec fiori pe șira spinării. Doisprezece treizeci și șapte. Mă cuibăresc mai adânc pe canapea, trag o pătură peste genunchi și îmi acopăr urechile.

Lindsay și Elody mărșăluiesc înapoi în cameră. Toate suntem în boxeri și maiouri. E clar că Lindsay a dat iama prin debaraua lui Ally, pentru că ea și Elody și-au pus acum ochelari de schi și căciuli din lână. Elody șchiopătează cu un picior băgat într-un clăpar pentru copii.

— O, Doamne! țipă Ally, ținându-se de burtă și chircindu-se de răs.

Lindsay se întoarce cu un băț de schi pe care și l-a băgat între picioare și se leagănă înainte și înapoi.

— Oh, Patrick! Patrick!

Muzica e atât de tare, că abia o aud pe Lindsay, chiar și când îmi iau mâinile de pe urechi. Douăsprezece treizeci și opt. Un minut.

— Haide! strigă Elody, întinzându-mi mâna. Mi-e atât de teamă că nici nu mă pot mișca, nici nu pot să dau din cap.

Ea se apleacă spre mine și strigă:

— Trăiește și tu un pic!

Atât de multe gânduri și cuvinte mi se învălmășesc în cap. Vreau să țip *Nu, opriți-vă* sau *Da, să trăiesc*, dar tot ce pot să fac este să închid strâns ochii și să-mi imaginez cum se scurg secunde ca apa într-o piscină nemărginită, cum înaintăm cu viteză prin timp, și mă gândesc *Acum, acum, o să se întâmple acum...*

Pe urmă tăcere...

Mi-e teamă să deschid ochii. Un gol imens se cascadează în mine. Nu simt nimic. Așa te simți când ești mort. Apoi aud o voce:

— E prea tare. O să vă spargeți timpanele până la douăzeci de ani.

Deschid repede ochii. Doamna Harris, mama lui Ally, stă în pragul ușii, într-o pelerină de ploaie pe care lucește apa, netezindu-și părul. Lindsay a încremenit cu ochelarii de schi și cu căciula pe cap, iar Elody încearcă stânjenită să-și scoată piciorul din clăpar.

Am reușit. A mers. Ușurarea și bucuria curg prin mine cu o asemenea forță, că aproape scot un țipăt.

Dar nu o fac, ci râd. Izbucnesc în râs în liniștea din încăperea și Ally îmi aruncă o privire supărată, de parcă ar zice *Acum te-ai hotărât că e amuzant?*

— Sunteți băute, fetelor? Mama lui Ally se uită la fiecare dintre noi și apoi se încruntă la sticla de vin de pe podea, aproape goală.

— Încă nu. Ally se aruncă pe canapea. Ne-ai stricat cheful. Lindsay își ridică ochelarii de schi pe cap.

— Dăm o petrecere cu dans, doamnă Harris, spune ea veselă, de parcă dansatul pe jumătate dezbrăcate și acoperite cu echipament de ski ar fi o activitate aprobată de asociația cercetașilor.

Doamna Harris oftează.

— Păi gata cu petrecerea. A fost o zi lungă. Mă duc la culcare.

— Maaaaaaaamă, se smiorcăie Ally. Doamna Harris îi aruncă o privire.

— Fără muzică.

Elody își smulge piciorul din clăpar în cele din urmă și se împleticește, lovindu-se de un raft de cărți. *Manualul gospodinelor de Martha Stewart* zboară de pe raft și aterizează la picioarele ei.

— Vai! Se face roșie la față și se uită la doamna Harris de parcă se așteaptă să fie bătută la funduleț în orice clipă.

Nu mă pot abține. Încep din nou să mă hlizesc. Doamna Harris își ridică ochii în tavan și dă din cap dezaprobator.

— Noapte bună, fetelor!

— Bravo, n-am ce spune! Ally se apleacă și mă ciupește de coapsă. Retardato!

Elody începe să chicotească și imită vocea lui Lindsay.

— Dăm o petrecere cu dans, doamnă Harris.

— Măcar eu n-am căzut peste un raft, ripostează Lindsay, care se apleacă și ne arată fundul. Pupați-mă-n fund!

— Poate că o s-o fac. Elody se repede la ea, prefăcându-se că vrea s-o pupe. Lindsay țipă și se ferește. Ally șuieră Șșșș! exact când o auzim pe doamna Harris strigând *Fetelor!* de la etaj. Toate încep să râdă. Mă simt grozav să râd și eu cu ele.

M-am întors.

O oră mai târziu, stăm tolănite pe canapeaua în formă de L. Am tălpile lipite de ale lui Lindsay, și ea tot dă din degete ca să mă enerveze. Dar nimic nu mă mai poate enerva acum. Ally a târât jos salteaua gonflabilă și păturile de la etaj (insistă că nu poate dormi fără pilota ei Society). Parcă

suntem iar într-a noua. Am dat televizorul la minimum, pentru că lui Elody îi place să-i audă bâzâitul și, în camera întunecoasă, lumina ecranului îmi amintește de serile de vară când intram pe furiș la piscina clubului ca să înotăm, de felul în care lumina strălucea prin toată apa aia întunecată, de liniștea și de sentimentul că ești singurul om în viață de pe toată planeta.

— Fetelor? șoptesc eu. Nu știu cine mai e trează.

— Hmm, mormăie Lindsay.

Închid ochii, lăsând sentimentul de pace interioară să mă cuprindă, să mă umple din cap până în picioare.

— Dacă ar trebui să retrăiți iar și iar o zi din viața voastră, pe care ați alege-o?

Nu-mi răspunde nimeni și, peste câteva clipe, o aud pe Ally sforăind în pernă. Au adormit toate. Eu nu sunt obosită încă. Sunt prea fericită că sunt aici, în siguranță, că am evadat din sfera aia de timp și spațiu care mă ținea prizonieră. Dar închid totuși ochii și încerc să-mi imaginez ce fel de zi aș alege. Amintirile se derulează în fața ochilor – zeci și zeci de petreceri, ieșirile la cumpărături cu Lindsay, distracția petrecerilor în pijamale și bocitul la *Jurnalul unei iubiri*²¹ cu Elody și, înainte de asta, concediile cu familia și petrecerea mea de când am împlinit opt ani și prima dată când am sărit de pe trambulina cea mai înaltă și apa mi-a intrat în nas și m-a amețit – dar toate par imperfecte, pătate și umbrite.

Într-o zi perfectă n-aș avea ore, asta e clar. Și aș mânca clătite la micul dejun – clătite făcute de mama. Și tata ar face faimoasele lui ouă ochiuri, iar Izzy ar pune masa cum o face uneori la sărbători, cu farfurii desperecheate cu fructe și flori pe care le adună de prin casă, le trânteste în mijlocul masei și le numește „piessă țentrală”.

²¹ Film în regia lui Nick Cassavetes după un roman de Nicholas Sparks (n.tr.)

Închid ochii și simt cum mă scufund, de parcă aș fi pe marginea unui abis și întunericul s-a ridicat să mă poarte de-acolo...

Sunt smulsă la granița cu somnul și, pentru o clipă îngrozitoare, mă gândesc: e alarma ceasului, sunt acasă, mi se întâmplă din nou. Întind mâna, ca un spasm, și Lindsay scâncește:

— Au!

Sunetul ăsta îmi potolește inima și respirația îmi revine la normal.

Acum, că sunt trează, îmi dau seama că nu e alarma. E telefonul, care sună strident în mai multe camere, creând un efect ciudat de ecou. Mă uit la ceas. 1:52.

Elody geme. Ally se întoarce pe partea cealaltă și murmură:

— Oprește-l. Telefonul încetează să sune și apoi începe din nou și, dintr-odată, Ally se ridică în capul oaselor, dreaptă ca un băț, complet trează, și zice:

— Rahat. Rahat. Mama o să mă omoare.

— Oprește-l, Al, mormăie Lindsay, de sub pernă.

Ally încearcă să se desprindă din cearșafuri, încă bodogănind.

— Rahat. Unde e nenorocitul ăla de telefon? Se împiedică, se rostogolește din pat și se lovește cu umărul de podea. Elody geme din nou, de data asta mai tare.

Lindsay spune:

— Încerc să dorm, oameni buni.

— Am nevoie de telefon, îi șuieră Ally drept răspuns.

E prea târziu, oricum. Aud pași la etaj. E clar că doamna Harris s-a trezit. O secundă mai târziu, telefonul încetează să mai sune.

— Slavă Domnului. Lindsay se foiește, îngropându-se și mai adânc sub pături.

— E aproape ora două. Ally se ridică – îi văd conturul vag al siluetei îndreptându-se înapoi spre pat. Cine naiba sună la unu jumate dimineața?

— Poate e Matt Wilde, ca să-și mărturisească dragostea, spune Lindsay.

— Foarte amuzant, se stropșește Ally. Se bagă înapoi în pat și niciuna dintre noi nu mai spune nimic. Aud murmurul scăzut al vocii doamnei Harris, scârțâitul pașilor ei când merge. Apoi o aud zicând foarte clar:

— O, nu. Doamne sfinte!

— Ally... încep eu.

Dar a auzit și ea. Se ridică și aprinde lumina. Lumina care se revarsă brusc mă face să tresar. Lindsay injură și își trage păturile peste cap.

— S-a întâmplat ceva.

Ally își înfășoară brațele în jurul corpului, clipind repede. Elody se întinde după ochelari, apoi se sprijină în coate. În cele din urmă, Lindsay își dă seama că nu s-a stins lumina și iese din coconul de pături.

— Care-i problema? Întreabă, frecându-se la ochi.

Nimeni nu răspunde. Toate simțim asta acum: s-a întâmplat ceva grav. Ally stă împietrită în mijlocul camerei. În tricoul ei mare și în șortul lălâu, pare mai mică decât e de fapt.

La un moment dat, vocea de la etaj încetează și pașii se mișcă de-a lungul încăperii, către scări. Ally se duce înapoi la saltea, strângându-și picioarele sub ea, și începe să-și roadă unghiile.

Doamna Harris nu pare surprinsă să ne găsească treze, așteptând-o. E îmbrăcată cu o cămașă de noapte lungă de mătase și are o apărătoare de ochi în vârful capului. Nu am văzut-o niciodată pe doamna Harris arătând altfel decât perfect, iar imaginea asta îmi cuibărește frica în stomac.

— Ce e? Vocea lui Ally e aproape isterică. Ce s-a întâmplat? A pățit tata ceva?

Doamna Harris clipește și pare să se concentreze asupra noastră de parcă tocmai a fost trezită dintr-un vis.

— Nu, nu. Tatăl tău n-a pățit nimic. Inspiră adânc, apoi oftează prelung. Ascultați, fetelor. Trebuie să vă spun ceva

care o să vă afecteze. V-o spun acum, pentru că oricum ați fi aflat mai devreme sau mai târziu.

— Hai, zi odată, mamă. Doamna Harris dă încet din cap.

— O cunoașteți pe Juliet Sykes.

Ăsta e un șoc: ne uităm una la alta, complet nedumerite. Dintre toate cuvintele pe care doamna Harris le-ar fi putut rosti în acest moment, sunt destul de sigură că „O cunoașteți pe Juliet Sykes” e în capul listei celor mai neașteptate.

— Mda. Și? Ally ridică din umeri.

— Ei bine, ea... Doamna Harris se oprește, își netezește cămașa de noapte cu mâinile și începe din nou. Era Mindy Sachs la telefon.

Lindsay ridică din sprâncene și Ally oftează ca și cum ar ști despre ce este vorba. O știm pe Mindy Sachs. Are cincizeci de ani și e divorțată, dar încă se îmbracă și se poartă ca o puștoaică dintr-a zecea. E mai obsedată de bârfe decât orice elev din școala noastră. De fiecare dată când o văd pe doamna Sachs, îmi amintesc de un joc pe care îl jucam când eram copii, în care unul șoptește un secret și celălalt îl repetă și tot așa mai departe, doar că în Ridgeview, doamna Sachs e singura care șoptește. Ea și cu doamna Harris stau una lângă alta la ședințele cu părinții, așa că doamna Harris știe întotdeauna cine a mai divorțat și cine și-a pierdut toți banii sau cine are o aventură.

— Mindy locuiește chiar lângă familia Sykes, continuă doamna Harris. Se pare că pe strada lor ambulanțele au roit în ultima jumătate de oră.

— Nu pricep, spune Ally și ori e prea târziu, ori e din cauza stresului ultimelor zile, dar nici eu nu înțeleg nimic.

Doamna Harris are brațele încrucișate la piept și se strânge puțin, ca și cum i-ar fi frig.

— Juliet Sykes a murit. S-a sinucis în seara asta. Liniște. O liniște deplină. Ally încetează să-și mai roadă unghiile și Lindsay rămâne mai nemișcată decât am văzut-o vreodată. Chiar cred că, pentru câteva clipe, inima încetează să-mi mai bată. Am senzația ciudată că parcă am fost proiectată afară

din trupul meu și acum doar mă uit la el de la distanță, de parcă, timp de câteva clipe, suntem doar imagini ale noastre.

Îmi amintesc brusc de o poveste pe care mi-au spus-o părinții mei odată: pe vremea când Thomas Jefferson era numit Liceul Sinucigașilor, un tip s-a spânzurat în dulapul lui, chiar acolo, printre puloverele care miroseau a naftalină și a teniși vechi. Era un ratat; cânta în fanfară, avea fața plină de coșuri și aproape niciun prieten. Așa că nimeni nu a făcut caz de asta când a murit. Adică, oamenii s-au întristat și așa mai departe, dar au priceput mesajul.

Dar în anul următor – la un an de la data aceea – unul dintre cei mai populari tipi din școală s-a sinucis *exact în același mod*. Totul era la fel: metoda, ziua, locul. Doar că tipul ăsta era căpitanul echipei de înot și al echipei de fotbal și se pare că, atunci când poliția a intrat în dulap, a găsit atâtea trofee sportive vechi pe rafturi, că s-ar fi zis că a fost îngropat într-un seif plin cu aur. A lăsat doar un rând pe un bilet: *Toți suntem Călăi*.

— În ce fel? întrebă Elody, abia șoptind.

Doamna Harris dă din cap și, pentru o clipă, cred că o să înceapă să plângă.

— Mindy a auzit împușcătura. A crezut că e o petardă. A crezut că e o farsă.

— S-a împușcat? întrebă Ally încet, aproape respectuos, și știu că ne gândim la același lucru: dintre toate, ăsta e cel mai rău mod de a te sinucide.

— Cum... Elody își aranjează ochelarii și își linge buzele. Se știe de ce?

— Nu a lăsat niciun bilet, răspunde doamna Harris, și jur că aud ceva în cameră: un suspin tăcut. Un suspin de ușurare. M-am gândit să vă spun.

Se duce la Ally și se apleacă, sărutând-o pe frunte. Ally se trage înapoi, probabil surprinsă. N-am văzut-o niciodată pe doamna Harris să o sărute pe Ally. N-am văzut-o niciodată pe doamna Harris să arate așa, ca o mamă.

După ce doamna Harris pleacă, rămânem acolo, nemișcate, în timp ce tăcerea se întinde și se lărgeste în cercuri uriașe în jurul nostru. Simt că toate așteptăm ceva, dar nu-mi dau seama ce anume. În cele din urmă, Elody rupe tăcerea.

— Credeți... înghite în sec, uitându-se de la una la alta. Credeți că e din cauza trandafirului nostru?

— Nu fi tâmpită, se răstește Lindsay, dar îmi dau seama că e supărată; e palidă la față și tot răsucesce marginea păturii. Doar n-a fost prima dată.

— Cu atât mai grav, spune Ally.

— Măcar noi știam cine era. Lindsay mă vede că mă uit la mâinile ei și le pune ferm în poală. Cei mai mulți se purtau de parcă era invizibilă.

Ally își mușcă buzele.

— Totuși, în ultima ei zi... Elody lasă propoziția în aer.

— E mai bine așa, zice Lindsay.

Asta e josnic până și pentru ea și o pironim cu privirea.

— Ce e? își ridică bărbia și se uită la noi sfidătoare. Doar și voi gândiți același lucru. Era nefericită. A scăpat. Gata.

— Dar – lucrurile ar fi putut decurge mai bine, răspund eu.

— Ba n-ar fi putut, mi-o taie Lindsay.

Ally clatină din cap și își trage genunchii la piept.

— Doamne, Lindsay!

Sunt șocată. Cea mai ciudată parte din toate e arma. Pare atât de dur, de zgomotos, un mod atât de fizic de-a o face. Sânge, creieri pe pereți și căldură fumegândă. Dacă trebuia s-o facă – să moară – trebuia să se înece, trebuia să intre în apă și să meargă până când s-ar fi închis deasupra capului ei. Sau trebuia să sară. Mi-o imaginez pe Juliet plutind înoace și încolo, ca și cum ar fi susținută de curenți de aer. Mi-o imaginez întinzând brațele și sărind, de pe un pod sau de pe un canion, undeva, dar în mintea mea, începe să se ridice pe curenți de aer imediat ce tălpile nu-i mai ating pământul.

Nu o armă. Armele sunt pentru seriarele cu polițiști, pentru jafuri, pentru dependenții de droguri și pentru luptele între bande. Nu pentru Juliet Sykes.

— Poate ar fi trebuit să fim mai drăguțe cu ea, murmură Elody. Își pleacă privirea, de parcă i-ar fi rușine s-o spună.

— Te rog! Vocea lui Lindsay e sonoră și aspră prin comparație. Nu poți să fii mereu răutăcios cu cineva și apoi să-ți pară rău când moare.

Elody ridică privirea și se uită la Lindsay.

— Dar îmi pare rău. Vocea ei devine mai puternică.

— Atunci ești o ipocrită. Și asta e mai rău decât orice altceva.

Se ridică și stinge lumina. O aud cum se urcă înapoi pe canapea și se foiește în pături, cuibărindu-se.

— Acum vă rog să mă scuzați, spune ea, dar eu am de recuperat câteva ore de somn.

O vreme, se lasă o liniște deplină. Nu știu dacă Ally s-a întins sau nu, dar când ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, văd că nu: încă mai stă acolo cu genunchii trași la piept, uitându-se în gol.

După un minut, zice:

— Mă duc să mă culc la etaj. Își adună cearșafurile și păturile, făcând o grămadă de zgomot, probabil ca să se răzbune pe Lindsay.

O clipă mai târziu, Elody se ridică și ea:

— Mă duc cu ea. Canapeaua asta are gloduri. E clar că e supărată. Dormim pe canapeaua asta de ani de zile.

După ce pleacă Elody, stau o vreme și ascult respirația lui Lindsay. Mă întreb dacă doarme. Nu văd cum ar putea. Eu sunt trează, cum n-am fost niciodată. Dar, la urma urmei, Lindsay a fost mereu diferită de majoritatea oamenilor, mai puțin sensibilă, mai alb și negru. Echipa mea, echipa ta. Partea asta a liniei, partea cealaltă a liniei. Neînfricată și nepăsătoare. Întotdeauna am admirat-o pentru asta – toate am admirat-o.

Mă simt neliniștită, de parcă am nevoie să aflu răspunsuri la întrebări pe care nu știu cum să le pun. Cobor încet de pe canapea, încercând să n-o trezesc pe Lindsay, dar îmi dau seama că nu doarme deloc. Se întoarce, și în întuneric abia îi disting pielea lividă și ochii adânciți în orbite.

— Și tu te duci sus? șoptește ea.

— La baie, îi șoptesc și eu.

Îmi pipăi drumul până pe hol și mă opresc acolo. Undeva în casă ticăie un ceas, dar în afară de asta, e liniște. E întuneric peste tot și podeaua de piatră e rece sub tălpile mele. Îmi sprijin mâna de perete pentru a mă orienta. Nu se mai aude ploaia. Când mă uit afară, văd că ploaia s-a transformat în zăpadă; mii de fulgi de zăpadă se topesc pe ferestrele zăbrelite și fac ca lumina care intră pe geamuri să pară apoasă și plină de mișcare, cu umbre care se răsucesc și se amestecă pe podea, vii. Iată și baia, dar nu într-acolo mă îndrept. Întredeschid ușa care duce înspre subsolul lui Ally și cobor pe orbecaite, ținându-mă de balustrade.

Imediat ce ating cu tălpile covorul de la baza scărilor, băjbâi pe perete, la stânga mea, găsind până la urmă întrerupătorul. Subsolul se dezvăluie brusc, mare, curat și normal: canapele bej de piele, o masă veche de ping-pong, alt televizor cu ecran plat și o zonă circulară cu bandă pentru alergat, un stepper cu mânere și o oglindă cu trei panouri în mijloc. E mai răcoare aici și miroase a chimicale și a vopsea proaspătă.

În spatele zonei cu aparate pentru gimnastică e o altă ușă care duce într-o cameră pe care noi am numit-o întotdeauna Altarul lui Allison Harris. Camera e tapetată cu desenele vechi ale lui Ally, nu foarte reușite, majoritatea datând din școala primară. Rafturile sunt pline cu poze de-ale ei: Ally deghizată în caracatiță de Halloween în clasa întâi, Ally într-o rochie verde din catifea și zâmbind în fața unui pom de Crăciun bogat împodobit; Ally strâmbându-se în costum de baie; Ally râzând; Ally încruntându-se; Ally gânditoare. Și pe raftul de jos, toate albumele școlare ale lui Ally, de la

grădiniță până acum. Odată, Ally ne-a arătat cum doamna Harris a luat toate albumele la rând, și a pus în ele bilețele colorate pe toți prietenii lui Ally, an după an. („Ca să-ți amintești întotdeauna cât de populară ai fost”, i-a spus doamna Harris.)

Mă așez în genunchi. Nu sunt foarte sigură ce caut, dar în minte începe să mi se contureze o idee, o amintire veche care dispare de câte ori încerc să-i dau formă, ca la jocurile acelea de tip Ochiul Magic în care vezi o siluetă ascunsă doar atunci când ochii tăi nu focalizează.

Încep cu albumul din clasa întâi. Îl deschid direct la clasa domnului Christensen – norocul meu – și iată-mă acolo, așezată un pic mai departe de grup. Blițul mi s-a reflectat în ochelari, astfel că nu mi se văd deloc ochii. Zâmbetul e mai degrabă o strâmbătură, de parcă m-ar durea. Dau repede pagina. Urâsc să mă uit prin albume școlare vechi; nu-mi trezesc tocmai un șuvoi de amintiri fericite. Ale mele sunt aruncate pe undeva prin pod, împreună cu alte vechituri pe care mama insistă să le păstrez „pentru că o să le vrei mai târziu”, precum păpușile mele vechi și un miel de pluș jerpelit pe care îl căram cu mine peste tot.

Două pagini mai încolo, găsesc ceea ce caut: clasa întâi a doamnei Novak. Și uite-o pe Lindsay, în față și în centru ca de obicei, zâmbind larg la aparatul foto. Lângă ea e o fată slabă, drăguță, cu un zâmbet timid și un păr atât de blond, că e aproape alb. Ea și Lindsay stau atât de aproape una de alta, că brațele li se ating.

Juliet Sykes.

În albumul din clasa a doua, Lindsay e îngenuncheată în primul rând din clasa ei. Din nou, Juliet Sykes e alături de ea.

În albumul din clasa a treia, Juliet și Lindsay sunt separate de câteva pagini. Lindsay era în clasa domnișoarei Derner (cu mine – în anul acela a inventat gluma: *Ce e roșu, alb și ciudat pe de-a-ntregul?*). Juliet era în clasa domnului Kuzma. Pagini diferite, clase diferite, atitudini diferite –

Lindsay are mâinile împreunate în față; Juliet stă cu trupul ușor într-o parte – și totuși arată exact la fel, purtând aceleași tricouri Petit Bateau, bleumarin, și pantaloni trei sferturi alb, cu tivul exact sub genunchi; părul lor, blond și strălucitor, e separat pe mijloc de o cărare îngrijită, iar la gât amândouă au lănțișoare de argint sclipitoare. În anul ăla era la modă să te îmbraci ca prietenele tale – prietenele tale cele mai bune.

Scot albumul din clasa a patra, cu degetele grele și amortite, cu frigul intrându-mi adânc în oase. Pe copertă e un tablou color al școlii, în nuanțe de roz bombon și roșu, probabil pictat de vreun profesor de desen. Durează un pic până găsesc clasa lui Lindsay, dar imediat ce dau de ea, inima începe să-mi bată nebunește. Iat-o, cu același zâmbet larg, de parcă ar provoca aparatul foto s-o prindă pe film, arătând aproape perfect. Și lângă ea e Juliet Sykes. Drăguța, fericita Juliet Sykes, zâmbind de parcă ar avea un secret. Mă uit mai bine, concentrându-mă asupra unui punctuleț încețoșat dintre ele, și cred că pot distinge degetele lor arătătoare prinse unul de altul.

Clasa a cincea. O găsesc ușor pe Lindsay, în fața și în centrul clasei doamnei Krakow, zâmbind atât de larg, că pare că își dezvelește amenințător dinții. Durează mai mult s-o găsesc pe Juliet. Mă uit prin toate fotografiile căutând-o și trebuie s-o iau de la capăt până când o remarc, în colțul din dreapta spate, înghesuită între Lauren Lornet și Eileen Cho, trăgându-se în spate de parcă ar fi vrut să se șteargă de tot din cadru. Părul îi atârnă în față ca o perdea. Lângă ea, atât Lauren, cât și Eileen stau un pic mai departe, de parcă nu vor să aibă nimic de-a face cu ea, de parcă Juliet ar avea vreo boală contagioasă.

Clasa a cincea: anul excursiei cu cercetașele, când a făcut pipi în sacul de dormit și Lindsay a poreclit-o Pișăcioasa.

Pun albumele la loc cu grijă, asigurându-mă că le aranjez în ordine. Inima îmi bubuie nebunește, într-un ritm scăpat de sub control. Deodată, vreau să ies cât mai repede din

subsol. Sting luminile și băjbâi în sus pe scări. Întunericul pare să se amestece cu forme și umbre, și în gât îmi urcă groaza. Sunt sigură că dacă mă întorc o s-o văd, îmbrăcată în alb, cu pași șovăielnici și cu mâinile întinse, voind să mă prindă, cu fața descompusă, plină de sânge.

Pe urmă ajung sus și iat-o: o viziune, un coșmar. Fața îi e complet ascunsă în întuneric, ca o gaură, dar îmi dau seama că se uită la mine. Încăperea se clatină; mă țin de perete ca să-mi recapăt echilibrul.

— Ce-i cu tine? Lindsay intră în hol și lumina lunii cade într-un fel anume, conturându-i trăsăturile. De ce te uiți așa la mine?

— Doamne! Îmi duc mâna la piept, apăsându-mi inima ca să revină la ritmul ei normal. M-ai speriat.

— Ce făceai aici? Are părul vâlvoi și în boxerii și maioul alb, zici că e o fantomă.

— Ai fost prietenă cu ea, spun eu. Sună ca o acuzație. Ai fost prietenă cu ea ani de zile.

Nu știu la ce răspuns să mă aștept, dar ea întoarce capul și apoi se uită din nou la mine.

— Nu e vina noastră, spune ea, de parcă mă provoacă să o contrazic. E total țicnită. Știi asta.

— Știu, răspund, dar am senzația că nici măcar nu vorbește cu mine.

— Și am auzit că taică-su e alcoolic sau cam așa ceva, insistă Lindsay, pe un ton repezit, imperios. Toată *familia* ei e țicnită.

— Mda, zic eu.

Câteva clipe, rămânem tăcute. Îmi simt corpul greu, inutil, așa cum îl simți uneori în coșmaruri, când trebuie să fugi, dar nu poți. După o vreme, îmi trece ceva prin cap și spun:

— Era.

Deși nu scosese nicio vorbă, Lindsay inspiră brusc, de parcă am întrerupt-o în mijlocul unui lung discurs.

— Poftim?

— *Era* țicnită, spun. Acum nu mai e nimic.

Lindsay nu răspunde. Trec pe lângă ea pe holul întunecos și băjbâi spre canapea. Mă bag sub pături și, un pic mai târziu, vine și ea lângă mine.

Stau întinsă, convinsă că nu voi fi în stare să adorm. Îmi amintesc de un moment, în clasa a zecea, când eu și Lindsay ne-am strecurat afară într-o seară obișnuită a săptămânii – într-o marți sau poate joi – și ne-am plimbat aiurea cu mașina pentru că n-aveam altceva de făcut. La un moment dat, ea a parcat brusc pe Fallow Ridge Road și a stins farurile, așteptând ca o altă mașină să-și croiască drum către noi pe șoseaua cu sens unic. Apoi a turat motorul, a aprins farurile și a început să meargă încet către cealaltă mașină. Urlam din toți răunchii, în timp ce farurile se făceau mari ca niște sori, fiind sigură că o să murim, în timp ce ea avea mâinile încleștate pe volan și striga, acoperindu-mi țipetele:

— Nu-ți fă griji, întotdeauna se feresc ei primii.

A avut dreptate. În ultima clipă, cealaltă mașină a intrat direct în șanț.

Asta îmi amintesc înainte ca visul să mă tragă în el. Și în visul meu, cad prin întuneric. În visul meu, cad pentru totdeauna.

PATRU

Chiar înainte să mă trezesc, pun mâna pe ceasul deșteptător și mă scutur complet de somn în clipa în care trântesc ceasul de perete. Înainte să se facă praf, mai scoate un ultim târâit.

— Eeee, mă întâmpină Lindsay, când mă urc în mașină, peste un sfert de oră. E vreun post liber în cartierul cu felinar roșu de care eu n-am aflat?

— Condu și gata.

Abia mă pot uita la ea. Furia curge prin mine ca un lichid. E o mincinoasă; toată lumea asta e o minciună, o escrocherie mare și strălucitoare. Și eu sunt cea care plătește pentru asta. Eu sunt cea care a murit. Eu sunt cea care e prinsă în capcană.

Uitați care-i treaba: n-ar fi trebuit să fiu eu. Lindsay e cea care conduce de parcă ar fi în versiunea reală a jocului Grand Theft Auto. Lindsay e cea care se gândește mereu la noi metode de a-și bate joc de oameni sau de a-i umili, cea care îi critică mereu pe ceilalți. Lindsay e cea care a mințit că n-a fost prietenă cu Juliet Sykes și a torturat-o în toți anii ăștia. Eu n-am făcut nimic; eu doar am urmat-o pe ea.

— O să îngheți, să știi. Lindsay își aruncă țigara și ridică geamul.

— Mersi, mamă. Las în jos oglinda să mă asigur că nu mi s-a întins rujul. Mi-am îndoit betelia fustei de vreo două ori, că abia îmi acoperă fundul când stau jos, și sunt încălțată cu pantofi cu tocuri de doișpe și talpă groasă pe care i-am cumpărat în glumă cu Ally dintr-un magazin care sigur nu aduce decât marfă pentru stripteuze. Am păstrat bluza cu marginile de blăniță, dar am adăugat un colier cu strasuri, cumpărat tot în glumă de un Halloween când ne-am

îmbrăcat toate patru ca niște asistente medicale obraznice. Scrie CURVĂ pe el cu litere mari și strălucitoare.

Nu-mi pasă. Am chef să se uite lumea la mine. Simt că acum pot face orice: să-i trag cuiva un pumn, să jefuiesc o bancă, să mă îmbăt și să fac o prostie. Țasta e singurul avantaj al faptului că ești mort. Nu există consecințe.

Lindsay nu se prinde că sunt ironică sau mă ignoră.

— Mă mir că ai tăi te-au lăsat să ieși așa din casă.

— Nu m-au lăsat. Încă un lucru care mă face să mă simt jalnic e meciul de urlete de zece minute pe care l-am avut cu mama înainte să ies valvârtej din casă. Chiar și după ce Izzy s-a dus să se ascundă în camera ei și tata a amenințat că mă pedepsește pe viață (*ha!*), cuvintele au continuat să curgă. Mă simțeam bine să țip, ca atunci când rupi coaja de pe o bubă și începe să curgă din nou sânge.

Nu ieși pe ușa aia decât dacă te duci sus să mai pui niște haine pe tine. Asta a spus mama. O să faci pneumonie. Și, mai mult decât atât, nu vreau să-și facă o impresie proastă colegii tăi despre tine.

Și deodată totul plesnise în mine, se rupsesse și explodase.

— Acum îți pasă? S-a dat înapoi la sunetul vocii mele de parcă mă întinsesem și o pălmuisem. Acum vrei să mă ajuți? Acum vrei să mă protejezi?

Ceea ce voiam cu adevărat să spun era: *Unde erați acum patru zile? Unde erați când mașina derapa de pe marginea drumului în toiul nopții? De ce nu vă gândeați la mine? De ce nu erați acolo?* Îmi urâsc ambii părinți acum: pentru că stăteau liniștiți acasă, în timp ce acolo, în întuneric, inima mea bătea ultimele secunde din viață, una câte una, până când mi-a sosit ceasul; pentru că au lăsat firul dintre noi să se întindă atât de mult și de departe că, în momentul în care a fost retezat, ei nici n-au simțit.

În același timp, știu că nu e vina lor, cel puțin nu în întregime. Și eu am partea mea de vină. Am greșit într-o sută de zile diferite și într-o mie de moduri diferite și știu asta.

Dar asta nu mă ajută deloc, ci mă înfurie și mai tare. Ar trebui ca părinții să aibă grijă de noi.

— Hei, care-i problema ta? Lindsay se uită fix la mine o clipă. Te-ai trezit cu fața la cearșaf sau ce?

— De câteva zile, da.

Încep să mă satur de lumina asta slabă, cu cerul de un albastru palid și bolnăvicios – nici măcar nu e un albastru adevărat – și cu soarele spălăcit și umed la orizont. Am citit odată că oamenii care mor de foame încep să aibă halucinații cu mâncare, zac și visează ore întregi piure fierbinte de cartofi, cubulețe cremoase de unt și fripturi de vită în sânge, din care curge suc roșu pe farfurii. Acum pricep care-i faza. Mi-e foame de o lumină diferită, de un soare diferit, de un cer diferit. Nu m-am gândit niciodată la asta cu adevărat, dar e un miracol să vezi câte feluri de lumină sunt pe lume, câte feluri de cer: strălucirea palidă a primăverii, când ai impresia că tot universul se îmbujorează; îndrăzneala luxuriantă și luminoasă a unei după-amiezi de iulie; cerurile vineții de furtună, cu o nuanță verzuie chiar înainte să fulgere, și apusurile în culori nebunești care arată ca viziunile unui drogat.

Ar fi trebuit să mă bucur mai mult de ele, să mi le fi întipărit în minte. Ar fi trebuit să mor într-o zi cu un apus de soare superb. Ar fi trebuit să mor într-o vacanță de vară sau de iarnă. Ar fi trebuit să mor în altă zi. Îmi lipesc fruntea de geam și îmi imaginez cum lovesc cu pumnul prin sticlă, până la cer, și îl sparg ca pe o oglindă.

Mă gândesc la ce voi face ca să supraviețuiesc milioanei și milioanei de zile care vor fi exact ca asta, două oglinzi față în față ce răsfrâng la nesfârșit o reflexie. Încep să îmi fac un plan: o să încetez să mă mai duc la școală, o să fur mașina cuiva și o să conduc cât de departe pot, în fiecare zi în altă direcție. La est, la vest, la nord, la sud. Îmi dau frâu liber imaginației și-mi închipui că merg atât de departe și atât de repede, că mă ridic la cer ca un avion, zburând către

un loc unde timpul curge ca nisipul suflat de vânt de pe dune.

Vă amintiți ce v-am spus despre speranță?

* * *

— La mulți ani de Ziua îndrăgostiților! ciripește Elody când se urcă în Tanc.

Lindsay își mută privirea de la Elody la mine.

— Ce-i asta? Vreo competiție pentru Cea Mai Dezbrăcată?

— Păi, dacă am ce arăta! Elody se uită la fusta mea când se apleacă să-și ia cafeaua. Ți-ai uitat chiloștii acasă, Sam?

Lindsay se hlizește.

— Ești geloasă cumva? răspund, fără să mă întorc de la fereastră.

— Care-i problema ei? Elody se apleacă din nou.

— Cineva a uitat să-și ia pilula de fericire azi-dimineață. Cu coada ochiului, văd că Lindsay se uită la Elody și face o față gen „las-o baltă”. Ca și cum aș fi o mucoasă care trebuie potolită. Mă gândesc la pozele alea vechi în care stă lipită braț la braț cu Juliet Sykes și apoi îmi vin în minte creierii lui Juliet zburăți și împrăștiați pe un perete de subsol. Furia mă cuprinde iar și abia mă pot abține să mă întorc la ea și să țip că e o prefăcută, o mincinoasă, că văd direct prin ea.

Văd direct prin tine... Inima îmi tresaltă când îmi amintesc cuvintele lui Kent.

— Știu ceva care o să te înveselească. Elody începe să scoțească prin poșetă, părând mulțumită de sine însăși.

— Pe cuvânt, Elody, că dacă îmi dai un prezervativ acum... îmi apăs degetele pe tâmpole.

Elody înțepenește și se încruntă, cu un prezervativ între degete.

— Dar... e cadoul tău. Se uită la Lindsay, căutând sprijin. Lindsay ridică din umeri.

— Cum vrei tu, spune ea. Nu se uită la mine, dar îmi dau seama că atitudinea mea începe s-o calce pe nervi și, ca să

fiu sinceră, mă bucur. Dacă vrei, poți să fii o purtătoare ambulantă de BTS.

— Păi tu ești expertă în asta. N-am vrut să-mi scape; s-a întâmplat.

Lindsay se răsucește să se uite la mine.

— Ce-ai spus?

— Nimic.

— Ai spus...

— N-am spus nimic. Îmi sprijin din nou capul de geam.

Elody a rămas cu prezervativul între degete.

— Haide, Sam! Nu iubim fără căciuliță, nu-i așa?

Pierderea virginității mi se pare absurdă acum, de parcă ar fi dintr-un alt film, cu un alt personaj, dintr-o altă epocă. Încerc să-mi amintesc ce iubesc la Rob – ce iubeam la el – dar nu-mi vin în minte decât un amalgam de imagini, într-o ordine aleatorie: Rob prăbușit pe canapeaua lui Kent, apucându-mă de braț și acuzându-mă că-l înșel; Rob așezându-și capul pe umărul meu în subsol, șoptindu-mi că vrea să adoarmă lângă mine; Rob întorcându-mi spatele în clasa a șasea; Rob ridicând mâna și spunând „Cinci minute”; Rob luându-mă pentru prima dată de mână când mergeam pe hol la școală și sentimentul de mândrie și forță care m-a cuprins. Parcă sunt amintirile altcuiva.

Și atunci am o revelație: nimic nu mai contează din toate astea, chiar nu mai contează.

Mă răsucesc în scaun și mă întind să iau prezervativul de la Elody.

— Nu iubim fără căciuliță, repet eu, zâmbind încordată. Elody mă încurajează.

— Asta-i fetița mea.

Mă întorc din nou când Lindsay frânează brusc la culoarea roșie a semaforului. Sunt aruncată în față și trebuie să întind o mână ca să nu mă lovesc de bord, iar apoi, când mașina se oprește, mă izbesc de tetieră. Cafeaua din suportul pentru băuturi se revarsă și mă stropește pe coapsă.

— Vai! chicotește Lindsay. Îmi pare atât de rău.

— Ești un pericol public. Elody râde și se întinde să-și pună centura.

Furia pe care am simțit-o toată dimineața iese la suprafață ca un val.

— Care naiba e problema ta?

Lui Lindsay îi îngheață zâmbetul pe față.

— Poftim?

— Am spus „Care naiba e problema ta?”

Scot niște șervețele din torpedou și încep să mă șterg pe picior. Cafeaua nici măcar nu e fierbinte – Lindsay scosese capacul ca să se răcorească – dar îmi lasă un semn roșu, ca o pată, pe coapsă și îmi vine să plâng.

— Nu e așa de greu. Roșu: stop. Verde: privește. Știu că, pentru tine, culoarea galbenă e ceva mai greu de priceput, dar cred că, după un pic de exercițiu, o să te obișnuiești și cu asta.

Lindsay și Elody se uită fix la mine într-o tăcere uimită, dar eu nu mă opresc, nu pot să mă opresc, totul e din vina lui Lindsay și a halului în care conduce.

— S-ar putea antrena maimuțe care să conducă mai bine decât tine. Așa, și? Care-i treaba? Vrei să dovedești că nu dai doi bani pe nimic? Că nu-ți pasă de nimic? Nu-ți pasă de nimeni? Zgârii o aripă aici, îndoii o oglindă acolo, vai, slavă Domnului că avem airbaguri, pentru asta sunt barele de protecție, mergi mai departe, condu mai departe, nimeni nu va ști niciodată. Știi ce, Lindsay? Nu trebuie să dovedești nimic. Noi știm deja că nu-ți pasă de nimeni altcineva decât de tine însăși. Am știut *dintotdeauna*.

Rămân fără aer și după ce termin, se lasă o liniște deplină pentru o clipă. Lindsay nici măcar nu se uită la mine. Se uită drept în față, cu mâinile încleștate atât de tare pe volan, că încheieturile degetelor îi sunt albe. Semaforul se face verde și ea apasă cu putere piciorul pe accelerație. Motorul se turează, bubuind ca un tunet îndepărtat.

Durează ceva timp până când Lindsay poate să spună ceva; și când începe, vocea îi e scăzută și gătită.

— Cum de ai tu tupeul...?

— Fetelor, intervine Elody din spate, neliniștită. Nu vă certați, bine? Lăsați-o baltă!

Furia încă mai curge prin mine, ca un curent electric. Mă face să mă simt mai ageră și mai atentă decât am fost în ani de zile. Mă întorc să mă uit la Elody.

— Și tu de ce nu te aperi niciodată? spun eu. Ea se face mică, uitându-se când la Lindsay, când la mine. Știi că e adevărat. E o nenorocită. Haide, spune-o!

— N-o băga și pe ea în asta, șuieră Lindsay.

Elody deschide gura, apoi dă imperceptibil din cap.

— Știam eu, continui eu, simțindu-mă triumfătoare și scârbită în același timp. Te temi de ea. Știam eu.

— Ți-am spus s-o lași în pace. Lindsay ridică vocea în cele din urmă.

— Eu s-o las în pace? repet, simțind că acuitatea, sentimentul clarității încep să dispară; totul pare că se învârte, că îmi scapă de sub control. Tu ești cea care o tratează tot timpul ca pe un rahat. Tu ești aia. „Elody e așa de penibilă. Uitați-o pe Elody cum sare pe Steve – el nici măcar n-o place. Ia uite, Elody s-a făcut iar criță. Sper să nu vomite în mașina mea; nu vreau să-mi miroasă scaunele de piele a bețivă.”

Elody inspiră adânc la ultimul cuvânt. Știu că am mers prea departe. În secunda în care o spun, vreau să-mi retrag cuvintele. Oglinda e tot coborâtă și o văd că privește în gol pe fereastră, cu gura tremurând de parcă s-ar abține să nu plângă. Regula numărul unu a celor mai bune prietene: există anumite lucruri pe care e mai bine să nu le spui niciodată.

Deodată, Lindsay apasă pe frână. Suntem în mijlocul Autostrăzii 120, la vreo opt sute de metri de școală, iar în spatele nostru e o coadă de mașini. O mașină trebuie să intre

pe cealaltă bandă ca să nu ne lovească. Din fericire, nu vin mașini din față. Până și Elody țipă.

— Iisuse! Ce faci?

Inima îmi bate nebunește. Mașina ne depășește, claxonând furios. Pasagerul din dreapta își coboară fereastra și strigă ceva la noi, dar nu-l aud; văd doar o șapcă de baseball și o privire furioasă.

Mașinile din spatele nostru încep să claxoneze și ele, dar Lindsay a oprit mașina și nu se mișcă.

— Lindsay, începe Elody neliniștită. Sam are dreptate. Nu e amuzant.

Lindsay se întinde spre mine și cred că o să mă lovească. Dar nu, doar se apleacă și deschide portiera. Jos, șoptește ea, cu glasul încărcat de furie.

— Poftim? Aerul rece pătrunde în mașină ca un pumn în stomac, tăindu-mi avântul. Dispare și ultima fărâmă de furie și neînfricare, și mă simt doar obosită.

— Lindz! Elody încearcă să râdă, însă sunetul iese ascuțit și isteric. Nu poți s-o lași să meargă pe jos. E îngrozitor de frig.

— Jos, repetă Lindsay. Mașinile încep să ne înconjoare acum și toată lumea claxonează și își coboară geamurile ca să țipe la noi. Toate cuvintele lor se pierd în urletul motoarelor și vuietul claxoanelor, dar tot e umilitor. Ideea de a coborî acum, de a fi obligată să merg prin zloată, cu toate mașinile alea trecând pe lângă mine, cu toți oamenii ăia privindu-mă, mă face să mă fac mică în scaun. Mă uit la Elody, căutând sprijin, dar ea întoarce capul.

Lindsay se apleacă.

— Am. Spus. Jos, șoptește, iar gura îi e atât de aproape de urechea mea, că dacă n-ai auzi-o, ai crede că îmi spune un secret.

Îmi iau geanta și ies afară în frig. Aerul înghețat pe picioarele mele aproape mă paralizează. În secunda în care am ieșit din mașină, Lindsay pornește, cu portiera încă deschisă.

O iau prin șanțul plin de frunze și gunoaie care merge paralel cu șoseaua. Degetele de la mâini și de la picioare îmi amortesc instantaneu și bat din picioare pe frunzele acoperite de brumă ca să îmi țin sângele în mișcare. Durează un minut până ce coada de mașini se subțiază; mașinile din spate încă mai claxonează, iar sunetul seamănă cu șuieratul îndepărtat al unui tren în mișcare.

O Toyota albastră oprește lângă mine. Din ea scoate capul o femeie cu părul cărunt, probabil de vreo șaizeci de ani, care mă privește dezaprobator.

— Copilă nebună, spune, încruntându-se la mine.

Pentru o clipă, stau acolo pur și simplu, dar, în timp ce mașina începe să se îndepărteze, îmi amintesc că nu contează, că nimic nu mai contează, așa că îi arăt degetul mijlociu, sperând că mă vede.

Până la școală repet în minte – nu contează, nimic nu mai contează – până când cuvintele își pierd înțelesul.

Iată un lucru pe care l-am învățat în dimineața aia: dacă depășești o linie și nu se întâmplă nimic, linia își pierde sensul. E ca în ghicitoarea aia veche despre un copac care cade într-o pădure, cu întrebarea dacă face vreun zgomot, dacă nu e nimeni prin preajmă să-l audă.

Continui să desenezi o linie, din ce în ce mai departe, depășind-o de fiecare dată. Așa ajung oamenii să pășească peste marginea lumii. Ați fi surprinși cât de ușor e să ieși de pe orbită, să ajungi într-un loc unde nimeni nu te poate atinge. Să te pierzi pe tine însuși – să te rătăcești.

Sau poate că n-ați fi surprinși. Poate că unii dintre voi știu deja.

Acelor oameni nu le pot spune decât atât: îmi pare rău.

Chiulesc la toate orele de dimineață doar pentru că pot și petrec vreo două ore plimbându-mă pe holuri fără niciun țel sau destinație. Aproape sper să mă oprească cineva – un profesor sau doamna Winters, vreun asistent la catedră sau

oricine – și să mă întrebe ce fac sau chiar să mă acuze direct că chiulesc și să mă trimită la biroul directorului. Sunt nemulțumită de cearta cu Lindsay și încă mai simt o dorință vagă, dar urgentă de a *face ceva*.

Însă majoritatea profesorilor dau din cap sau zâmbesc, ori mă salută cu un gest vag. Nu au de unde să știe ce orar am, dacă nu am o oră liberă sau dacă ora nu a fost anulată, și sunt dezamăgită de cât de ușor e să încalci regulile.

Când intru la ora domnului Daimler, nu mă uit la el, dar îi simt privirea și, după ce mă așez în bancă, vine direct la mine.

— E un pic cam devreme pentru hainele de plajă, nu crezi? rânjește el.

În mod obișnuit, când se uită la mine mai mult de câteva secunde, mă pierd toată, dar azi fac un efort și îl privesc drept în ochi. O căldură mi se împrăștie prin tot corpul; îmi amintește de când aveam cinci ani și mă încălzeam la lumina veiozei, acasă la bunica. E uimitor cum pot face asta niște ochi, cum pot transforma lumina în căldură. N-am simțit niciodată asta cu Rob.

— Păi dacă am ce arăta, răspund, pe un ton șoptit și calm.

Văd cum îi licărește ceva în ochi. L-am luat prin surprindere.

— Bănuiesc că da, murmură el, atât de încet, că sunt sigură că numai eu îl aud. Apoi se îmbujorează tot la față, de parcă nu-i vine să creadă. Dă din cap spre banca mea, care e goală, cu excepția unui pix și a unui carnețel pătrat de notițe pe care eu și Lindsay îl folosim ca să ne scriem bilețele în timpul orelor.

— Nu ai trandafiri azi? Sau buchetul tău s-a făcut prea greu ca să-l mai cari după tine?

N-am fost la nicio oră azi, așa că nu am primit nicio Valogramă. Și nici măcar nu-mi pasă. În trecut aș fi preferat să mor decât să fiu văzută pe holurile de la Thomas Jefferson de Ziua Îndrăgostiților fără niciun trandafir. În trecut, aș fi considerat-o o soartă mai rea decât moartea.

Desigur, asta a fost înainte să știi cu adevărat cum e.

Îmi ridic privirea, dând din umeri.

— Am cam trecut peste asta.

Am senzația că încrederea se revarsă în mine din altcineva, dintr-o persoană mai matură și mai frumoasă, că joc doar un rol.

El îmi zâmbeste și din nou văd ceva licărindu-i în ochi. Pe urmă se întoarce la catedră și bate din palme, făcându-ne semn să ne așezăm. Ca întotdeauna, lănțișorul murdar din sfoară se întrevește pe sub gulerul cămășii și eu îmi imaginez că îmi trec degetele prin el, că îl trag spre mine și îl sărut. Are buzele pline, dar nu chiar așa de pline – și au exact forma pe care ar trebui s-o aibă gura unui bărbat, ca și cum, dacă ar deschide puțin gura, buzele tale s-ar potrivi perfect pe ale lui. Mă gândesc la poza din albumul de liceu, în care stă cu brațul pe după partenera lui de la banchet. Era slabă, cu părul lung, castaniu, și cu un zâmbet sincer. Ca mine.

— OK, oameni buni, spune el în timp ce colegii mei se foiesc și se fâțâie în băncile lor, chicotind și foșnindu-și buchetele. Știu că e Ziua Îndrăgostiților și dragostea plutește în aer, dar știți ce? Și derivatele la fel.

Câțiva colegi oftează. Kent trăneste ușa, cu întârziere, iar din tașca deschisă hârtiile se împrăștie în spatele lui, de parcă e Hânsel sau Gretel și trebuie să se asigure că îi poate lua cineva urma luându-se după schițele neterminate și notițele de la ora de matematică. Tenișii lui în carouri negre și albe se ițesc de sub pantalonii de camuflaj prea mari.

— Scuze, murmură el precipitat către domnul Daimler. Urgență la *The Tribulation*. Probleme cu imprimanta. O tumoare malignă de hârtie în tava doi. A trebuit să operez imediat sau riscam s-o pierd.

Imediat ce ajunge la mijlocul culoarului, manualul lui de mate – care se ridică tot mai mult pe un val de hârtii mototolite în geanta lui deschisă – cade cu zgomot pe podea și toată lumea râde. Simt un val de enervare. De ce e mereu

atât de dezordonat? Cât de greu e să tragi fermoarul la geantă?

Mă prinde că mă uit la el și cred că îmi ia expresia feței drept îngrijorare pentru că îmi zâmbește larg și spune din vârful buzelor *Un dezastru ambulant*. De parcă ar fi și mândru de asta.

Îmi întorc din nou privirea spre domnul Daimler. Stă în fața clasei cu brațele încrucișate, cu o falsă expresie de seriozitate pe chip. Țasta e un alt lucru care îmi place la el: nu se înfurie niciodată cu adevărat.

— Mă bucur că imprimanta a supraviețuit, spune el, ridicând din sprâncene. Are mânecele suflecate și brațele îi sunt bronzate. Sau poate că asta e culoarea pielii lui; ca mierea arsă. Așa cum vă spuneam, știu că sunteți foarte încântați de Ziua Îndrăgostiților, dar asta nu înseamnă că putem ignora activitățile de zi cu zi...

— Cupidonii! chițăie cineva și clasa începe să se hlizească. Așa e, iată-i: diavolița, pisicuța și îngerul palid, îmbrăcat în alb, cu ochii mari.

Domnul Daimler își ridică mâinile în aer și se sprijină de catedră.

— Mă dau bătut, exclamă el, după care se întoarce și îmi zâmbește fugar – doar o secundă, dar suficient de mult timp pentru ca tot corpul să mi se aprindă ca un pom de Crăciun.

Îngerul îmi livrează trei trandafiri – de la Rob, de la Tara Flute și de la Elody – iar pe urmă continuă să caute metodic prin buchet, răsucind fiecare felicitare și căutându-mi numele. Mișcările ei au ceva grijuliu și sincer, de parcă s-ar concentra să facă totul corect. În timp ce citește destinatarii, le citește ușor numele, mirată, de parcă nu-i vine să creadă că sunt atât de mulți elevi în școală, atât de mulți trandafiri de livrat și atât de mulți prieteni. E dureros s-o privesc și mă ridic brusc, smulgându-i din mână trandafirul cu petale albe, crem și roz. Ea se dă un pas înapoi, speriată.

— E al meu, îi zic. Îl recunosc.

Ea dă din cap înspre mine, cu ochii mari. Mă îndoiesc că i s-a mai adresat vreodată un senior. Dă să spună ceva. Mă aplec spre ea, ca să nu mă audă nimeni.

— Nu zice nimic, o rog, iar ochii ei se fac și mai mari. Nu suport să o aud spunând că e frumos. Nu suport mai ales faptul că trandafirul – și orice altceva – e gunoi acum, fără sens. O să ajungă la gunoi.

Și vorbesc serios. Imediat ce domnul Daimler le face vânt afară Cupidonilor și toți cei din clasă chicotesc și își arată bilețelele scrise de prieteni, încercând să ghicească numărul de trandafiri pe care îl vor primi până la sfârșitul zilei – eu îmi adun trandafirii, mă duc în fața clasei și îi arunc în coșul mare de gunoi de lângă catedra domnului Daimler.

Hlizelile încetează imediat. Doi colegi au rămas fără suflare, iar Chrissy Walker își face semnul crucii, de parcă aș fi scuipat pe Biblie sau ceva la fel de rău. Iată cât de importanți sunt trandafirii ăștia. Becca Roth se ridică pe jumătate din bancă, de parcă ar vrea să se arunce după trandafiri ca să-i salveze de o soartă mai rea decât cea de a fi striviți sub hârtie și rumeguș de creioane, teste de nota patru și cutii goale de suc. Nici măcar nu mă uit la Kent. Nu vreau să-i văd fața.

Becca îngaimă:

— Nu poți să-ți arunci trandafirii, Sam. Ți i-a trimis cineva.

— Da, intervine și Chrissy. Nu se face așa ceva. Ridic din umeri.

— Poți să-i iei tu dacă vrei, îi fac semn spre coșul de gunoi, căruia Becca îi aruncă o privire melancolică. Probabil încearcă să se hotărască dacă, pentru saltul social pe care l-ar face având mai mulți trandafiri, merită să-și calce pe mândrie și să scotocească în gunoi.

Domnul Daimler zâmbește și îmi face cu ochiul.

— Ești sigură că vrei să faci asta, Sam? zice ridicându-și mâinile cu palmele desfăcute. Frângi inimi în dreapta și în stânga.

— A, da? Îmi spun că totul va dispărea, se va evapora, va fi șters mâine, iar ziua de mâine va fi ștearsă în ziua următoare, și ziua următoare va fi ștearsă după aceea, astfel încât totul să rămână curat și fără pată. Dar a dumneavoastră?

În clasă se lasă o liniște mormântală; cineva tușește. Îmi dau seama că domnul Daimler nu știe dacă îi arunc o momeală sau nu.

Își linge nervos buzele și își trece o mână prin păr.

— Poftim?

— Inima dumneavoastră.

Mă ridic pe vârfuri, astfel încât ajung să stau pe colțul catedrei, iar fusta mi se ridică atât de mult, că aproape mi se văd chiloții. Inima îmi bate atât de tare, că se aude aproape ca un zumzet. Am senzația că plutesc deasupra aerului.

— V-o frâng?

— Bine, zice el, plecându-și privirea, și își face de lucru cu mâneca de la cămașă. Ia loc, Sam! Trebuie să începem ora.

— Credeam că vă place priveliștea. Mă las puțin pe spate și îmi întind brațele deasupra capului. E un fel de electricitate în aer, o energie, o tensiune sonoră care curge în toate direcțiile; parcă e momentul dinaintea unei furtuni, când fiecare particulă de aer e supraîncărcată și vibrează. Un elev din spate râde și altul murmură:

— Dumnezeu!

Poate e doar imaginația mea, dar cred că recunosc vocea lui Kent.

Domnul Daimler se uită la mine, negru la față.

— Stai jos!

— Dacă insistați.

Mă dau jos de pe marginea catedrei și mă duc la scaunul lui, apoi mă așez și pun picior peste picior, încet, împreunându-mi mâinile în poală. Din clasă se aud chicoteli și pufnete, explozii de sunete. Nu știu de unde vine asta, sentimentul ăsta de control complet și profund. Până acum câteva luni, tremuram ca gelatina de fiecare dată când mi se

adresa un tip, inclusiv Rob. Dar acum mi se pare ușor, natural, de parcă, pentru prima dată în viața mea, m-am strecurat în pielea care îmi aparține.

— În banca ta.

Domnul Daimler aproape urlă și fața i s-a făcut de un stacojiu închis, aproape mov. L-am făcut să-și piardă cumpătul – probabil o premieră în istoria Liceului Thomas Jefferson. Știu că, în jocul pe care îl jucăm, tocmai am câștigat un punct. Gândul ăsta îmi lasă un nod în stomac, dar nu în sens negativ, ci mai degrabă ca în momentul în care ajungi în partea cea mai înaltă a unui montaigne russe, când știi că, în orice secundă, o să fii deasupra parcului, suspendat preț de o clipă, gata să ai parte de cea mai tare experiență din viață. E acea senzație de plutire pe aripile vântului, când scoți un țipăt, chiar înainte să te abandonezi cu totul. Râsul din clasă devine un vuiet. Dacă ar sta cineva afară, l-ar confunda cu niște aplauze.

Nu mai scot un sunet tot restul orei, deși colegii continuă să șușotească și să izbucnească în chicoteli, și primesc cel puțin trei bilețele. Unul e de la Becca și în el scrie: *Ești nemaipomenită*, unul e de la Hana Gordon și în el scrie: *Ești atât de sexy*. Altul îmi aterizează direct în poală, mototolit ca și cum ar fi aruncat la gunoi, înainte să văd cine mi l-a trimis. Pe el scrie: *Târfă*. O clipă, mă inundă un val fierbinte de jenă, ca greața sau amețea. Dar îmi trece repede. Nimic nu mai e real. Nici eu nu mai sunt reală.

Chiar înainte să se termine ora, mai primesc un bilețel. Are forma unui avion miniatural și plutește direct către mine, aterizând cu un foșnet discret pe pupitrul meu exact când domnul Daimler se întoarce de la tabla pe care scrisese o ecuație. E atât de perfect, că detest să-l ating, dar îi desfac aripile și găsesc un mesaj scris cu litere mari, ordonate.

Ești prea bună pentru asta.

Chiar dacă nu e semnat, știu că e de la Kent și, pentru o clipă, ceva ascuțit și profund trece prin mine, ceva ce nu pot înțelege sau descrie, ca o lamă care mi se înfige pe sub

coaste și aproape mă face să rămân fără aer. N-ar trebui să fiu moartă. N-ar trebui să fiu eu.

Iau biletul cu grijă și îl rup, o dată, de două ori.

Am fost agitată toată ora, așa că domnul Daimler pune punct lecției cu două minute înainte să se sune.

— Nu uitați: luni aveți extemporal. Limite și asimptote. Se duce la catedră și se apleacă, părând obosit. Se aude un suspin general de ușurare, un foșnet colectiv de haine și scaune târșâite pe linoleum.

— Samantha Kingston, te rog să rămâi puțin după oră. Nici măcar nu se uită la mine, dar tonul vocii lui mă tulbură. Pentru prima dată îmi trece prin cap că aș putea avea necazuri. Nu că ar conta, dar dacă domnul Daimler o să-mi țină o teorie despre responsabilitate, o să mor de rușine. O să mor *din nou*.

— Baftă, îmi urează Becca în drum spre ieșire. Nici măcar nu suntem prietene – Lindsay a poreclit-o „Curcă proastă” pentru că mănâncă sendvișuri de curcan în fiecare zi – dar urarea ei îmi mai potolește nodul din stomac.

Domnul Daimler așteaptă până când iese și ultimul elev din clasă – cu coada ochiului, îl văd pe Kent oprindu-se în prag – apoi se duce încet la ușă și o închide. Ceva din felul în care se trânteste ușa – atât de final, atât de rapid – îmi face inima să stea în loc. Închid ochii o clipă, având senzația că sunt din nou în mașină cu Lindsay pe Fallow Ridge Road, cu farurile încețoșate ale celeilalte mașini venind înspre noi din întuneric, ca o acuzație. Întotdeauna se feresc ei primii, spusese ea, dar, în clipa aceea, înțeleg cu o claritate absolută că nu de aia a făcut-o – nu de aia o face. O face pentru momentul acela plin de fiori când nu știi, când dai peste cineva care nu se ferește și te trezești aruncat de pe șosea în întuneric.

Când deschid ochii, domnul Daimler are mâinile în șolduri și mă urmărește cu privirea.

— Ce dracu' a fost în capul tău?

Asprimea din glasul lui mă sperie. Niciodată nu mi s-a mai adresat un profesor cu asemenea cuvinte.

— Eu... nu știu despre ce vorbiți. Vocea îmi sună mai slabă, mai copilărească decât aveam de gând.

— Porcăria aia – chiar acolo, în fața tuturor. Ce-a fost în capul tău?

Mă ridic în picioare, ca să nu fiu nevoită să îmi ridic privirea la el, ca un copil mic. Îmi tremură picioarele și trebuie să mă sprijin cu o mână de bancă. Inspir adânc, încercând să mă adun. Nu contează: totul va fi șters, va dispărea.

— Îmi pare rău, spun, simțindu-mă un pic mai puternică. Chiar nu știu despre ce vorbiți. Am făcut ceva greșit?

Se uită către ușă și îi tresare un mușchi pe chip. Doar acea tresărire îmi redă toată încrederea. Vreau să mă întind spre el și să-l ating, să îmi trec degetele prin părul lui.

— Ai putea să ai mari necazuri, să știi, zice el fără să se uite la mine. Eu aș putea să am mari necazuri.

Se aude prima sonerie: ora s-a terminat în mod oficial. Senzația de jubilarie îmi revine în sânge, în aer. Pășesc cu grijă în jurul pupitrului meu și mă duc direct în fața clasei. Mă opresc când suntem la câțiva pași unul de altul. El nu se dă înapoi. În schimb, se uită la mine. Are ochii atât de profunzi și de plini de ceva, că aproape mă înspăimântă. Dar nu mi-e frică.

Mă sprijin relaxată de pupitrul Beccăi, lăsându-mă pe spate și sprijinindu-mă în coate, astfel că sunt cu totul expusă în fața lui: piept, picioare, totul. Am senzația că îmi plutește capul departe de corp; că îmi plutește corpul departe de sânge, că mă dizolv în energie și vibrații.

— Nu mă deranjează să am necazuri, rostesc, pe tonul meu cel mai sexy.

Domnul Daimler se uită în ochii mei, fără să privească și restul corpului meu, dar știu că face un efort.

— Ce faci?

Fusta mi se ridică atât de mult, că știu că mi se văd chiloții. Sunt niște bikini roz din dantelă, una dintre primele perechi pe care mi i-am cumpărat. Când port bikini, am mereu senzația că am o bandă de cauciuc între fese, dar anul trecut, eu și Lindsay ne-am cumpărat același model de la Victoria's Secret și am jurat să îi purtăm.

Cuvintele îmi vin în minte dintr-un scenariu sau dintr-un film.

— Mă pot opri dacă vrei.

Vocea mea e șoptită, dar nu pentru că mă străduiesc. Nu mai respir – totul, toată lumea, îngheață în momentul acela în care aștept să-mi răspundă.

Dar când vorbește, el pare obosit, plictisit – nu la asta mă așteptam.

— Ce vrei tu de fapt, Samantha?

Tonul vocii lui mă sperie și, pentru o secundă, mintea mi se învâрте în gol. Acum se uită la mine cu o privire nerăbdătoare, de parcă l-aș fi rugat să-mi schimbe nota. Se aude și a doua sonerie. Simt că o să mă expedieze din clipă în clipă și o să-mi reamintească de extemporalul de luni. Am pierdut controlul situației în cele din urmă și nu știu cum să-l recapăt. Vibrațiile sunt tot acolo, dar acum par amenințătoare, de parcă aerul ar fi plin de chestii ascuțite care stau să cadă.

— Te... te vreau pe tine. Nu vreau să par așa de nesigură. Asta e ceea ce vreau.

Asta am vrut tot timpul: pe domnul Daimler. O clipă, mintea mi se învâртеște, cuprinsă de o panică oarbă, căci nu-mi amintesc numele lui mic și îmi vine să râd isteric; sunt întinsă pe jumătate goală în fața profului meu de mate și nici măcar nu știu cum îl cheamă. Apoi îmi amintesc. Evan.

— Te vreau pe tine, Evan, spun eu, mai îndrăzneată. E prima oară când îi folosesc numele mic.

El se uită prelung la mine. Încep să devin neliniștită. Vreau să întorc capul, să-mi trag fusta sau să-mi încrucieșez brațele, dar mă forțez să stau nemișcată.

— La ce te gândești? întreb în cele din urmă, dar în loc să răspundă, el înconjoară catedra, își pune mâinile pe umerii mei și mă apleacă pe spate, astfel că mă întind pe pupitrul Beccăi. Apoi vine peste mine, mă sărută și îmi linge gâtul și urechea, scoțând niște gemete scurte care îmi amintesc de Pickle când vrea să facă pipi. Lipită de el, mă simt așa fragilă; are brațele puternice care îmi frământă umerii și brațele. Își strecoară o mână sub bluza mea și îmi strânge sânii atât de tare, că îmi vine să țip. Are limba mare și umedă. Mă gândesc: *Îl sărut pe domnul Daimler, îl sărut pe domnul Daimler, Lindsay n-o să mă creadă niciodată*, dar nu mă simt așa cum mi-am imaginat. Obrazul pe care începe să-i crească barba mă zgârie și îmi trece prin minte gândul oribil că așa se simte mama când îl sărută pe tata.

Când deschid ochii, văd plăcile de ceramică pătate din tavanul clasei – plăcile din tavan la care m-am holbat ore întregi semestrul ăsta – și mintea începe să se învârtă în cercuri în jurul lor, numărându-le, de parcă ar fi o muscă bâzâind undeva în afara corpului meu. Mă gândesc: cum poate tavanul să fie tot acolo când se întâmplă asta? De ce nu ne cade în cap? Deodată, nimic nu mai e amuzant: toate chestiile alea ascuțite și strălucitoare cad deodată și, în același timp, ceva se prăbușește în interiorul meu. Parcă m-aș trezi după o noapte de beție.

Îmi pun palmele pe pieptul lui și încerc să-l împing de pe mine, dar e prea greu, prea puternic. Îi simt mușchii sub buricele degetelor – juca lacrosse în liceu, am descoperit împreună cu Lindsay – și peste ele e un strat subțire de grăsime. Se lasă pe mine cu toată greutatea și nu pot respira. Sunt ținută sub el, cu picioarele desfăcute, cu stomacul lui cald și gras și greu peste al meu. Mă chinui să-mi îndepărtez gura de a lui.

— Nu... nu putem face asta aici.

Cuvintele ies fără să vreau. Ceea ce voiam să spun era: *Nu putem face asta. Nu aici. Nicăieri.*

Ce voiam să-i spun era: *Oprește-te!*

Respiră greu, uitându-se în continuare la gura mea. La baza părului are o picătură de sudoare și o privesc cum se scurge pe frunte și apoi pe vârful nasului. În cele din urmă, se îndepărtează de mine, își freacă bărbia cu mâna și dă din cap.

În momentul în care se dă jos de pe mine, mă ridic în picioare și îmi trag în jos fusta, ca să nu vadă că îmi tremură mâinile.

— Ai dreptate, murmură el, scuturând rapid din cap, de parcă încearcă să se trezească din somn. Ai dreptate.

Face câțiva pași înapoi și se întoarce cu spatele la mine. Câteva clipe stăm așa acolo, în tăcere. Creierul mi-e amortit. E la doar câțiva pași de mine, dar pare incredibil, imposibil de departe, ca și cum abia îl poți distinge în zare, ca o siluetă pierdută în viscol.

— Samantha? În cele din urmă se întoarce spre mine, frecându-și ochii cu palmele și oftând de parcă l-aș fi epuizat. Ascultă, ceea ce s-a întâmplat aici... Nu cred că e nevoie să-ți spun că trebuie să rămână între noi doi.

Îmi zâmbeste, dar nu e zâmbetul lui firesc, degajat. Nu simt niciun pic de umor în el.

— E important, Samantha, înțelegi? Oftează din nou, de parcă încearcă să explice ceva simplu și eu nu pricep. Toți facem greșeli... Lasă propoziția în aer, cu ochii pe mine.

— Greșeli, repet eu și cuvântul mi se învârte în cap. Nu-mi dau seama dacă el crede că a făcut o greșeală sau că eu am făcut o greșeală. Greșeală, greșeală, greșeală. Un cuvânt ciudat: oarecum usturător.

Gura, ochii, nasul domnului Daimler – toată fața lui pare să se recompună într-un model necunoscut, ca un tablou de Picasso.

— Trebuie să știu că pot conta pe tine.

— Desigur că poți, mă aud spunând și el se uită la mine, ușurat, de parcă, dacă ar putea, m-ar mângâia pe cap și ar spune: *Ce fetiță cuminte!*

După aceea, mai rămân un pic. Nu știu dacă o să vină să mă sărute sau să mă îmbrățișeze – pare o nebunie să plec pur și simplu, să-mi iau lucrurile și să plec de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar el mă privește, clipind, și spune până la urmă:

— Ai să întârzii la prânz.

Acum știu că m-a expediat, așa că îmi iau geanta și plec.

Imediat ce ies pe hol, mă sprijin de un perete, recunoscătoare pentru senzația pe care mi-o dă piatra rece pe spate. Ceva clocotește în mine și nu știu dacă să sar în sus, să râd ori să țip. Din fericire, holurile sunt goale. Toată lumea e deja la prânz.

Îmi scot telefonul să-i trimit un mesaj lui Lindsay, dar pe urmă îmi amintesc că ne-am certat. Nu e niciun mesaj de la ea în care să mă întrebe dacă merg la petrecerea lui Kent. Probabil e încă furioasă. Nu-mi dau seama dacă sunt certată și cu Elody. Îmi amintesc ce-am spus în mașină și mă simt groaznic.

Mă gândesc să-i trimit mesaj lui Ally – sunt sigură că măcar ea nu e supărată pe mine – și petrec o grămadă de vreme încercând să-mi dau seama cum să mă exprim. Mi se pare ciudat să scriu „L-am sărutat pe domnul Daimler”, dar dacă scriu Evan, n-o să știe despre cine vorbesc. Evan Daimler mi se pare nepotrivit și, în plus, am făcut mai mult decât să ne sărutăm. A stat *deasupra* mea.

Până la urmă, trântesc telefonul înapoi în geantă fără să scriu nimic. Mă gândesc să aștept până mă împac cu Lindsay și cu Elody și atunci o să le spun chiar eu. O să fie mai ușor așa, mai ușor să fac totul să sune mai frumos decât a fost în realitate; în plus, o să le văd și mutrele. Gândul că Lindsay va fi geloasă face să merite așteptarea. Îmi dau cu niște fond de ten corector pe bărbie ca să acopăr petele roșii, acolo unde fața domnului Daimler mi-a făcut o exfoliere de care nu aveam nevoie, și mă îndrept spre cantină.

Nu poți judeca o carte după o pereche de bocanci cu bombeuri de oțel

Când intru în cantină peste zece minute, masa noastră obișnuită e goală și îmi dau seama că am fost în mod intenționat și oficial părăsită.

Pentru o fracțiune de secundă, simt ochii tuturor asupra mea, holbându-se. Îmi duc mâna la față fără să vreau, înspăimântată că toți îmi vor remarca bărbia înroșită și vor înțelege ce-am făcut.

Ies din nou pe hol. Am nevoie să fiu singură, să mă adun. Mă îndrept spre toaletă, dar când mă apropii, două fete de clasa a zecea (Lindsay le spune „biscuiți cu cremă”, pentru că întotdeauna sunt lipite una de alta și mai mult de două îți vor face greață) ies pe ușă chicotind, braț la braț. În pauza de prânz e oră de vârf la baie – toate au nevoie să-și împrăpăteze luciul de buze, să se plângă că sunt grase, să amenințe că vomită într-una dintre cabine – și ultimul lucru de care am nevoie acum e un șuvoi constant de prostie.

Mă îndrept către baia veche din capătul îndepărtat al laboratorului de științe. Mai nimeni n-o folosește, pentru că anul trecut a fost construită o nouă baie între laboratoare – una care nu se înfundă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte. Cu cât mă îndepărtez mai mult de cantină, cu atât mai mult se diminuează vuietul general, până când se aude ca și cum ar fi oceanul în depărtare. Cu fiecare pas mă liniștesc tot mai mult. Tocurile mele marchează un ritm constant pe podeaua de gresie.

Laboratorul de științe e pustiu, așa cum mă așteptam, și miroase, ca întotdeauna, a produse de curățat chimice și a sulf. Dar astăzi mai simt ceva: un miros de fum și ceva mai argilos, mai înțepător. Împing cu umărul în ușa de la baie, dar inițial nu se întâmplă nimic. Împing mai tare și se aude un scrâșnet; mă proptesc cu umărul în ușă, care se deschide în cele din urmă, iar eu mă avânt înăuntru. În aceeași clipă mă lovesc cu genunchiul de scaunul care fusese pus ca să

blocheze clanța și durerea mi se urcă pe picior. Mirosul din baie devine și mai puternic.

Îmi las jos geanta și mă aplec, apucându-mă strâns de genunchi, și exclam:

— Rahat!

— Ce naiba?

Vocea mă face să tresar. Nu mi-am dat seama că mai era și altcineva în baie. Ridic privirea și o văd pe Anna Cartullo, cu o țigară în mână.

— Dumnezeu! strig eu. M-ai speriat.

— Eu te-am speriat pe tine? Se sprijină de blat și își scutură scrumul în chiuvetă. Tu ești aia care a forțat ușa ca să intre. Nu știi să bați la ușă?

De parcă i-aș fi intrat cu forța în casă.

— Scuză-mă că ți-am stricat petrecerea. Mă îndrept spre ușă fără tragere de inimă.

— Stai! ridică ea o mână, părând neliniștită. O să mă torni?

— În legătură cu ce?

— Cu asta.

Inhalează și suflă un nor de fum. Țigara pe care o fumează e foarte subțire și arată ca și cum și-ar fi rulat-o ea însăși. Apoi mă prind: e un joint. Probabil canabisul e amestecat cu foarte mult tutun pentru că nu am recunoscut imediat mirosul și vin acasă cu hainele puțind a marijuana după fiecare petrecere. Elody a spus odată că am noroc că mama nu intră în camera mea, pentru că ar crede că distribuie marijuana pe care o țin în coșul meu de rufe murdare.

— Așa deci. Vii aici și fumezi după prânz? Nu o zic cu răutate, dar așa iese. Ochii ei se îndreaptă o secundă spre podea și apoi observ acolo o pungă goală de sendvișuri și o pungă începută de chipsuri. Îmi trece prin cap că n-am văzut-o niciodată la cantină. Probabil își ia prânzul aici în fiecare zi.

— Mda. Îmi place decorul. Mă vede că mă uit la punga cu sendvișuri, stinge jointul și își încrucișează brațele.

— Și oricum, ce faci aici? Nu ai...

Se întrerupe, dar știi ce voia să spună: *Nu ai prietene?*

— Trebuie să fac pipi, spun eu. Asta e clar o minciună, din moment ce nu am făcut niciun efort să folosesc toaleta, dar sunt prea obosită să mai inventez altă scuză, iar ea nu-mi cere niciuna.

Stăm puțin acolo, într-o liniște stânjenitoare. N-am vorbit cu Anna Cartullo în viața mea, în afară de o singură dată când am zis „Nu-i spune scorpia dracului”, după ce a făcut-o pe Lindsay scorpia dracului. Dar prefer să stau aici cu ea decât să ies pe hol. În cele din urmă îmi zic: *la dracu'*, mă așez pe scaun și îmi sprijin piciorul pe una dintre chiuvete. Ochii Annei sunt cam tulburi acum; s-a mai relaxat și se sprijină de perete. Face un semn cu capul înspre genunchi.

— Pare umflat.

— Mda, ei bine, cineva a proptit un scaun în ușă. Ea începe să chicotească. Clar e drogată.

— Ce pantofi drăguți, face ea semn din sprâncene înspre picioarele mele, care atârnă deasupra uneia dintre chiuvetele circulare. Nu-mi dau seama dacă e sarcastică. Nu ți-e greu să mergi în ei?

— Pot să merg, răspund eu prea repede, după care ridic din umeri. Pe distanțe scurte, cel puțin.

Ea pufnește, apoi își acoperă gura.

— I-am cumpărat în glumă.

Nu știu de ce simt nevoia să mă justific în fața Annei Cartullo, dar bănuiesc că azi nimic nu e așa cum ar trebui să fie. Toate regulile s-au cam dus pe apa sâmbetei. Anna se relaxează. Se poartă de parcă n-ar fi ciudat că pierdem vremea într-o baie de mărimea unei celule de pușcărie, când ar trebui să fim la cantină.

Se cocoată pe blat și dă din picioare în direcția mea. Nu mă surprinde faptul că nu poartă nimic legat de Ziua Îndrăgostiților. E îmbrăcată cu vreo două bluze negre fără mâneci, puse una peste alta, și cu un hanorac desfăcut în față. Blugii i se destramă la tiv și au un ac de siguranță la

șliț, acolo unde le lipsește un nasture. În picioare are o pereche de bocanci enormi, cu talpă groasă și cu bombeul rotund, care arată cam ca o pereche de bocanci Doc Martens aiuristici.

— Ai nevoie de o pereche din ăștia. Își lovește călcâiele unul de altul, ca o Dorothy speriată care încearcă să se întoarcă acasă din Oz. Sunt cei mai confortabili bocanci pe care i-am avut vreodată.

Mă uit la ea ca și cum aș spune *Mda, sigur*. Ea ridică din umeri.

— Nu zice hop pân' nu i-ai încercat.

— Bine, atunci, dă-i încoace!

Anna se uită la mine o clipă, de parcă nu e sigură că vorbesc serios.

— Uite! Îmi dau jos pantofii, care lovesc podeaua cu un zornăit. Facem schimb.

Anna se apleacă fără niciun cuvânt, deschide fermoarul bocancilor, apoi îi scoate din picioare. Are șosete în dungi de culorile curcubeului, ceea ce mă surprinde. M-aș fi așteptat la cranii sau la alte chestii de genul ăsta. Își scoate și șosetele, le face ghem într-o mână și mi le întinde.

— Bleah! strâmb eu din nas. Nu, mersi! Prefer mai militărește.

Ea ridică din umeri, râzând.

— Cum vrei.

Când încalț bocancii, îmi dau seama că are dreptate. Sunt foarte confortabili, chiar și fără șosete. Pielea e răcoroasă și foarte moale. Îi admir în picioarele mele.

— Mă simt de parcă ar trebui să terorizez copiii mici.

Lovesc unul de altul bombeurile placate cu oțel scoțând un clinchet plăcut.

— Eu am senzația că ar trebui să ies pe centură. Anna s-a încălțat cu pantofii mei și acum se balansează experimental prin baie, cu brațele întinse de parcă ar dansa pe sârmă.

— Avem aceeași mărime la picior, spun, deși e evident.

— Treizeci și nouă. Destul de banal.

Se uită peste umăr la mine, de parcă ar vrea să mai spună ceva, apoi se apleacă sub chiuvetă și își scoate geanta, o chestie rufoasă din petice, care arată de parcă și-ar fi cusut-o chiar ea. Scoate dinăuntru o cutie mică de bomboane Altoid. Înăuntru are o punguliță de canabis – bănuiesc că e bun și Alex Liment la ceva – foițe de rulat și câteva țigări.

Începe să ruleze alt joint, ținând cu grijă în echilibru mapa cu materiale pentru orele de prim ajutor, pe care o folosește pe post de tavă. (Notă de subsol: până acum am văzut mapa cu materiale pentru orele de prim ajutor folosită ca (1) umbrelă, (2) prosop improvizat, (3) pernă, și acum asta. Nu am văzut niciodată pe nimeni să studieze ceva din ea, ceea ce înseamnă că toți absolvenții Liceului Thomas Jefferson nu vor ști să acorde primul ajutor sau că anumite lucruri nu pot fi învățate din cărți.) Are degete subțiri și se mișcă repede. E clar că a exersat. Mă întreb dacă asta fac ea și Alex după ce fac sex, dacă stau întinși unul lângă altul și fumează. Mă întreb dacă se gândește vreodată la Bridget când o fac. Sunt tentată s-o întreb.

— Nu te mai holba la mine, zice ea, fără să ridice privirea.

— Nu mă holbez. Îmi dau capul pe spate și mă uit la tavanul de culoarea vomei, îmi amintesc de domnul Daimler, apoi mă uit din nou la ea. Nu am prea multe opțiuni.

— Nu ți-a cerut nimeni să vii aici. Îi revine asprimea în voce.

— E o proprietate publică.

Fața i se întunecă o fracțiune de secundă și sunt sigură că o s-o ia razna și că ăsta va fi sfârșitul pauzei noastre fericite împreună. Aduug repede:

— Serios, nu e chiar așa de rău aici. Pentru o baie, adică.

Se uită la mine bănuitoare, nesigură dacă nu cumva îi arunc vreo momeală ca să fac mișto de ea după aia.

— Ai putea să pui niște perne pe podea. Mă uit în jur. Să decorezi puțin, chestii d-astea.

Ea își pleacă privirea cercetându-și degetele.

— Există un artist care mi-a plăcut întotdeauna – tipul ăla care desenează scările ce urcă și coboară în același timp...

— M.C. Escher?

Ea înalță capul, evident surprinsă că știu despre cine vorbește.

— Mda, el. Un zâmbet îi traversează chipul. Mă gândeam, nu știu, să atârn un poster de-al lui aici. Să-l lipesc cu scotch, doar ca să am la ce mă uita.

— Eu am vreo zece cărți de-ale lui acasă, mărturisesc eu, bucuroasă că nu s-a supărat și că nu mă dă afară din baie. Tata e arhitect. E pasionat de chestii din astea.

Anna își rulează jointul, linge marginea și o apasă cu câteva răsuciri din degete. Face semn cu capul înspre scaun.

— Dacă ai de gând să stai pe ăla, blochează măcar ușa. În felul ăsta devine o proprietate privată.

Scaunul scârțâie pe podeaua de gresie când mă dau cu spatele către ușă și amândouă ne strâmbăm, ne observăm una pe alta că ne strâmbăm și începem să râdem. Anna scoate o brichetă violet cu flori pe ea – nu e genul de brichetă pe care mă așteptam s-o aibă – și încearcă să aprindă jointul. Bricheta aruncă scânteii de câteva ori și ea o aruncă, înjurând. Apoi scotocește prin geantă și scoate o brichetă în forma unui bust de femeie. O apasă pe cap și două flăcărui albastre îi ies prin sfârcuri. Acum da, ăsta e *genul* de brichetă pe care mă așteptam să-l aibă Anna Cartullo.

Anna face o mutră serioasă și trage adânc din joint, apoi se uită la mine prin norul de fum albăstrui.

— Deci, ia spune, de ce mă urâți?

Mă așteptam să aud orice, numai asta nu. Și mai surprinzător e faptul că îmi întinde jointul și mi-l oferă.

Ezit doar o secundă. Hei, doar pentru că sunt moartă nu înseamnă că sunt o sfântă.

— Nu te urâm.

Nu sună foarte convingător. Adevărul este că nu sunt sigură. De fapt, nu o urăsc pe Anna; Lindsay a spus mereu că o urăște, dar e greu de știut dacă are vreun motiv. Trag

un fum din joint. Am mai fumat iarbă doar o dată, dar am văzut de o sută de ori cum se face. Inhalez și plămâni mi se umplu de fum: simt un gust plin, greu, de parcă aș mesteca mușchi de pădure. Încerc să-mi țin respirația așa cum ar trebui, dar fumul îmi înțepă cerul gurii. Încep să tușesc și îi dau înapoi țigara.

— Atunci care e motivul?

Nu spune: „Pentru toate lucrurile de rahat pe care le-ai făcut. Pentru inscripțiile din baie. Pentru e-mailul trimis tuturor în clasa a zecea: *Anna Cartullo are chlamydia*”. Nu trebuie să spună. Îmi pasează din nou jointul.

Mai trag un fum. Deja imaginea se deformează, anumite obiecte își pierd contururile, iar altele devin mai clare, de parcă s-ar juca cineva la focalizatorul unui aparat de fotografiat. Nici nu-i de mirare că lumea vorbește cu Alex, chiar dacă e un dobitoc.

— Nu știu. Pentru că e ușor. Bănuiesc că trebuie să te descarci pe cineva.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să-mi dau seama că sunt adevărate. Mai trag un fum și îi dau jointul Annei. Am senzația că totul s-a amplificat, că îmi simt greutatea brațelor și a picioarelor, că îmi aud bătăile inimii și sângele gonind prin vene. Iar la finalul zilei se va așterne tăcerea peste toate, cel puțin până când timpul își va relua curgerea de la capăt.

Se aude soneria. Pauza de prânz s-a terminat. Anna spune:

— Rahat, rahat, trebuie să ajung undeva.

Încearcă să-și adune lucrurile, dar lovește din greșeală cutia de bomboane Altoid. Punguța cu iarbă zboară sub chiuvetă și hârtiuțele se împrăstie în toate părțile.

— Rahat! repetă ea nervoasă.

— Te ajut, mă ofer eu. Ne așezăm amândouă în patru labe. Îmi simt degetele amorțite și umflăte și mi-e greu să ridic hârtiuțele de pe podea. Toată povestea mi se pare amuzantă, așa că începem amândouă să râdem, aplecându-ne una spre

cealaltă și înghițind lacom aerul. Ea continuă să spună „rahat” la intervale regulate.

— Mai bine te-ai grăbi, îi spun.

Toată furia și durerea din ultimele zile se ridică, lăsându-mă liberă, fără griji și fericită.

— Alex se va înfuria.

Anna înțepenește. Frunțile noastre sunt atât de apropiate, că aproape se ating.

— De unde ai știut că mă întâlnesc cu Alex? întrebă ea. Vorbește încet, cu vocea limpede.

Îmi dau seama prea târziu că am dat-o-n bară.

— Te-am văzut furișându-te pe la Fumoar după ora a șaptea, o dată sau de două ori, răspund eu vag și ea se relaxează.

— N-o să spui nimănui, nu? întrebă ea, mușcându-și buza de jos. N-aș vrea să... se oprește și mă întreb dacă are de gând să spună ceva despre Bridget. Dar ea clatină din cap și continuă să-și adune hârtiuțele, mai repede de data asta.

Ideea de a o pârî pe Anna pentru că s-a culcat cu Alex, după ce eu am făcut ce-am făcut – cu domnul Daimler – mi se pare ridicolă. Eu n-am dreptul să spun nimic nimănui. Fumez iarbă într-o baie. Nu am prietene, proful meu de mate și-a vârat limba în gura mea, iubitul meu mă urăște pentru că nu mă culc cu el. Sunt moartă, dar încă mai trăiesc. Absurditatea situației mă lovește în plin și încep din nou să râd. Anna a devenit serioasă. Are ochii ca două bile mari și strălucitoare de sticlă.

— Ce e? spune ea. Râzi de mine?

Clatin din cap că nu, dar nu pot răspunde imediat. Râd prea tare ca să mai pot respira. Stau pe vine lângă ea și mă hlizesc atât de tare, că mă dezechilibrez și aterizez în fund cu o bufnitură. Anna izbucnește din nou în râs.

— Ești nebună, spune ea, chicotind.

Inspir de câteva ori, trăgându-mi răsuflarea.

— Măcar eu nu mă baricadez în toalete.

— Măcar eu nu bat câmpii după doar jumătate de joint.

— Măcar eu nu mă culc cu Alex Liment.

— Măcar eu nu am niște prietene ticăloase.

— Măcar eu am prietene.

Schimbul ăsta de replici ne face să râdem din ce în ce mai tare. Anna se sparge de râs atât de tare, că se lasă pe o parte și se sprijină într-un cot. Apoi se rostogolește pe podeaua băii și scoate niște scâncete haioase, care mă fac să mă gândesc la un pudel. Din când în când pufnește, ceea ce mă face din nou să izbucnesc în râs.

— Hai să-ți zic ceva, spun eu, imediat ce simt că pot vorbi din nou.

— Ai cuvântul! Anna se preface că bate cu un ciocan în masă și apoi râde pe înfundate.

Ador senzația asta de densitate în jurul meu. Înot în ape tulburi. Pereții verzi sunt valuri.

— L-am sărutat pe domnul Daimler.

Imediat ce o spun, mă prăpădesc din nou de râs. Cred că astea sunt cele mai ridicole cinci cuvinte rostite vreodată.

Anna se ridică într-un cot.

— Ce-ai făcut?

— Șșșș! Ne-am sărutat. Și-a băgat mâna sub bluza mea. Și-a băgat mâna... spun eu și fac semn între picioarele mele.

Ea dă din cap, uluită. Părul îi șfichiuipe fața, amintindu-mi de o tornadă.

— Nu se poate. Nu se poate. Nu se poate.

— Pe cuvânt.

Ea se apleacă în față, atât de aproape, că îi simt respirația. Miroase a Altoid.

— Ce grețos! Știi, nu?

— Știu.

— Grețos, grețos, grețos. A făcut liceul aici acum vreo zece ani.

— Opt. Am verificat.

Izbucnește în râs și pentru o clipă își pune capul pe umărul meu.

— Toți sunt niște perversi, spune, rostind încet cuvintele, direct în urechea mea, după care se trage de lângă mine și zice: Rahat! Sunt un om mort.

Se ridică, sprijinindu-se cu o mână de perete. Se clatină un moment în fața oglinzii, în timp ce își netezește părul. Scoate niște picături din buzunarul de la spate, apoi și le pune în ochi. Încă mai stau pe podea, holbându-mă la ea. Pare să fie la kilometri distanță.

Nu mă pot abține și izbucnesc:

— Ești prea bună pentru Alex.

Ea a pășit deja peste mine, în drum spre ușă. Văd cum i se încordează spatele și cred că se va enerva. Se oprește, cu o mână pe scaun. Dar când se întoarce, zâmbește.

— Ești prea bună pentru domnul Daimler, mi-o întoarce și ne spargem amândouă de râs. Apoi împinge scaunul din drum și deschide ușa, strecurându-se în hol.

După ce pleacă, îmi ațintesc privirea în tavan, bucurându-mă de felul în care baia pare să facă salturi. *Așa trebuie să se simtă soarele*, mă gândesc; apoi realizez cât de drogată sunt, după care îmi trece prin minte că e tare amuzant să știi că ești drogată, dar să nu te poți abține să nu gândești gânduri drogate.

Văd ceva alb ținându-se de sub chiuvetă: o țigară. Mă aplec și mai găsesc una. Anna a uitat să le culeagă. Chiar atunci aud o bătaie rapidă în ușă; înșfac amândouă țigările și mă ridic în picioare. Imediat ce mă ridic, amețeala și sentimentul că sunt sub apă devin și mai acute. Mi se pare că îmi ia o veșnicie să împing scaunul din drum. Totul e atât de greu.

— Ai uitat astea, zic, ținând țigările între două degete, în timp ce deschid ușa.

Dar nu e Anna. E doamna Winters, care stă pe hol cu brațele încrucișate și cu fața atât de încruntată, încât ai zice că nasul ei e o gaură neagră și restul feței e absorbit încetul cu încetul spre ea.

— Fumatul este interzis pe domeniul școlii, recită ea, rostind clar fiecare cuvânt. Apoi zâmbește, arătându-și toți dinții.

Moapsele

În GC-ul Liceului Thomas Jefferson (adică în *Ghidul de Conduită*) se spune așa: *orice student prins că fumează pe domeniul școlii este pasibil de exmatriculare timp de trei zile.* (Știu asta pe de rost pentru că tuturor fumătorilor le place să smulgă pagina asta din ghid și s-o ardă la Fumoar, uneori ghemuindu-se și aprinzându-și țigara de la foc, în timp ce cuvintele de pe pagină se încrețesc și se înnegresc.)

Dar eu scap cu un avertisment. Bănuiesc că administrația școlii face o excepție pentru elevii care știu mizerii despre un anume director-adjunct și un anume profesor de educație fizică/antrenor de fotbal/purtător de mustață. Doamna Winters arăta de parcă urma să facă un atac cerebral grav când am început să bat câmpii despre *modele de urmat în viață* și despre *biata mea minte impresionabilă* – ador expresia asta, de parcă toți oamenii sub douăzeci și unu de ani au creierul făcut din plastilină – și *responsabilitatea administrației de a da un exemplu*, mai ales când i-am amintit de pagina șaiszeci și nouă din GC: *actele indecente sau de natură sexuală pe domeniul sau în preajma domeniului școlii sunt interzise.* (Regula asta o știu pentru că pagina a fost smulsă și atârnată de o mie de ori în diverse băi din campus, cu marginile decorate cu desene de natură clar indecentă ori sexuală. Dar administrația o căuta cu lumânarea. Cine pune o regulă ca asta la pagina șaiszeci și nouă?)

Dar măcar cele nouăzeci de minute petrecute cu doamna Winters m-au trezit. Tocmai a sunat ultima sonerie și în jurul meu elevii ies în valuri din clase, făcând mult mai mult zgomot decât e necesar – țipând, râzând, trântind ușile la dulapuri, scăpând bibliorafturile pe jos, împingându-se – un zgomot agitat fără sens, neobosit, specific zilelor de vineri.

Mă simt bine, mă simt puternică și mă gândesc: *Trebuie s-o găsesc pe Lindsay*. N-o să-i vină să creadă. O să moară de răs. Apoi o să mă ia după umeri și o să declare: „Ești o vedetă, Samantha Kingston” și totul va fi bine. În același timp, mă uit și după Anna Cartullo – în timp ce stăteam în biroul doamnei Winters, mi-a trecut prin cap că n-am mai schimbat încălțăminte. Încă mai am în picioare bocancii ei uriași.

Ies din clădirea principală. Frigul îmi înțepă ochii și o durere ascuțită îmi urcă în piept. Februarie e cea mai rea lună din an. Vreo șase autobuze așteaptă în șir lângă cantină, cu motoarele încându-se, tușind și scuipând o dâră groasă de fum de eșapament. Prin ferestrele murdare, fețele palide ale unor elevi din clasele inferioare – toți adânciți în scaune, sperând să nu fie văzuți – sunt lipsite de trăsături și identice. Încep să traversez parcare profesorală către Aleea Seniorilor, dar abia ajung la jumătatea drumului când văd un Range Rover argintiu uriaș – cu portierele vibrând pe melodia *No More Drama* – țâșnind de pe alee și începând să accelereze spre Parcare Superioară. Mă opresc și sentimentul de bine și de energie pozitivă se scurge brusc și complet din mine. Desigur că nu m-am așteptat cu adevărat ca Lindsay să mă aștepte, dar, undeva, în adâncul sufletului, cred că am sperat. Apoi îmi dau seama: nu am mașină, nu am unde să mă duc. Ultimul loc unde vreau să fiu este acasă. Chiar dacă îngheț, simt furnicături de fierbințeală care mi se ridică din degete și urcă pe șira spinării.

E o chestie tare ciudată. Sunt populară – foarte populară – dar nu am așa de mulți prieteni. Și, fapt și mai ciudat, asta e prima oară când observ.

— Sam!

Mă întorc și le văd pe Tara Flute, Bethany Harps și Courtney Walker venind către mine. Ele întotdeauna se deplasează în haită și, deși suntem oarecum prietene cu toate trei, Lindsay le-a poreclit Moapsele: drăguțe de la distanță, urâte de aproape.

— Ce faci? Tara are întotdeauna un zâmbet larg pe față, de parcă mereu ar da probe pentru o reclamă la pastă de dinți, și acum îl îndreaptă asupra mea. Sunt vreo mie de grade sub zero afară.

Îmi dau părul din ochi, încercând să par nonșalantă. Ultimul lucru de care am nevoie acum e ca Moapsele să știe că am fost lăsată baltă.

— Trebuia să îi spun ceva lui Lindsay. Fac un gest vag în direcția Aleii Seniorilor. Ea și fetele au trebuit să o șteargă fără mine – ceva legat de munca în folosul comunității, o chestie pe care o fac o dată pe lună. Penibil.

— Atât de penibil, repetă Bethany, dând din cap energic.

Din câte îmi dau eu seama, singurul ei rol în viață e să fie de acord cu orice s-a spus până atunci.

— Hai cu noi! Tara își strecoară o mână pe după brațul meu și mă strânge. Ne ducem în La Villa să facem niște cumpărături. Apoi ne-am gândit să dăm o raită pe la petrecerea lui Kent. Cum ți se pare?

Inventariez rapid celelalte opțiuni: acasă la mine nici nu se pune problema. Nu sunt bine-venită acasă la Ally. Lindsay a fost cum nu se poate mai clară în privința asta. Și ar mai fi acasă la Rob... Să stau pe canapea în timp ce el joacă Guitar Hero, să ne giugiulim un pic, să mă prefac că nu observ când îmi rupe încă un sutien pentru că nu știe să-i desfacă închizătoarea. Să fac conversație și să-i salut părinții în timp ce încarcă mașina pentru weekend. După ce pleacă ei, pizza și bere călăie din rezerva din garaj. Apoi iar giugiulit. Nu, mersi.

Verific parcare încă o dată, căutând-o pe Anna. Mă simt cam prost că am plecat cu bocancii ei – dar la urma urmei, nici ea nu a făcut vreun efort să mă găsească pe mine. Și în plus, Lindsay spune întotdeauna că o pereche de pantofi îți poate schimba viața. Iar dacă am avut vreodată nevoie de vreo schimbare în viața mea – sau în viața de apoi, sau mă rog – acum e momentul.

— Sună perfect, spun, și dacă așa ceva e posibil, zâmbetul Tarei devine și mai larg, iar dinții îi sunt atât de albi, că par niște oase.

În timp ce plecăm de la școală, le povestesc Moapselor – nu mă pot abține să nu le spun așa – despre excursia mea la director, despre faptul că doamna Winters își face de cap cu domnul Otto și despre cum am scăpat de pedeapsa cu statul peste program pentru că i-am promis că o să șterg o poză făcută cu telefonul, în care ea și Otto se giugiulesc în biroul lui (inventată, desigur – în niciun caz n-aș păstra o dovadă a cuplării lor și cu atât mai puțin în format digital). Tara se îneacă de răs și Courtney se uită la mine de parcă tocmai am vindecat cancerul sau am inventat o pastilă care te face să ai cu o măsură în plus la sutien, în timp ce Bethany își acoperă gura și exclamă:

— Maică Sfântă a pufuleților!

Nu prea știu exact ce înseamnă asta, dar cu siguranță e cel mai original lucru pe care l-am auzit vreodată din gura ei. Toate astea mă fac să mă simt din nou bine și încrezătoare și îmi amintesc că asta e ziua mea cea mare: pot face ce vreau.

— Tara? mă strecor mai în față. Mașina Tarei e o Honda Civic minusculă, cu două uși, iar eu și Bethany suntem înghesuite în spate. Ne putem opri la mine acasă o clipă, înainte să ne îndreptăm spre centrul comercial?

— Sigur. Iată zâmbetul ei din nou, reflectat în oglinda retrovizoare ca o bucată de cer. Trebuie să lași ceva?

— Trebuie să iau ceva, o corectez, răspunzându-i cu cel mai larg zâmbet de care sunt în stare.

E aproape ora trei, așa că îmi imaginez că mama s-a întors de la cursurile de yoga și, desigur, mașina ei e pe alee când ajungem aproape de casă. Tara vrea să tragă în spatele Accordului, dar eu o bat pe umăr și îi fac semn să mergem mai departe. Ea merge un pic mai în josul străzii și parchează în spatele unui gard viu pe care arhitectul peisagist l-a plantat la cererea mamei, după ce a descoperit

că vecinului nostru de atunci, domnul Horferly, îi plăcea să facă plimbări nocturne prin grădina lui, gol pușcă. Acesta e răspunsul la mai toate problemele de care te lovești în suburbii: plantează un copac și speră că n-o să vezi părțile intime ale nimănu.

Cobor din mașină și dau târcoale casei, sperând că mama nu se uită pe vreuna dinspre ferestrele din sufragerie sau din biroul tatălui meu. Mizez pe faptul că e în baie, făcând unul dintre dușurile ei nesimțit de lungi, înainte să plece s-o ia pe Izzy de la gimnastică. Am avut dreptate; când introduc cheia în ușa din spate și mă strecor în bucătărie, aud apa curgând la etaj și câteva note ascuțite și tremurate: mama cântă. Ezit o fracțiune de secundă, suficient cât să identific melodia – Frank Sinatra, *New York, New York* – și spun o rugăciune de mulțumire că Moapsele au rămas afară și nu asistă la reprezentația improvizată a mamei. Apoi mă furîșez pe vârfuri până în debara unde, ca de obicei, mama și-a lăsat poșeta ei enormă. E căzută într-o parte. Câteva monede și o cutie de bomboane mentolate s-au împrăștiat pe mașina de spălat și un colț din portofelul ei verde Ralph Lauren se ițește de sub bucla groasă a curelei de piele. Scot cu atenție portofelul, ciulind urechile la ritmul apei de la etaj, gata s-o las baltă și să fug dacă se oprește. Și portofelul mamei e vraște, plin ochi cu poze – Izzy, eu, eu și Izzy, Pickle într-un costum de Moș Crăciun – chitanțe, cărți de vizită. Și carduri de credit.

Mai ales carduri de credit.

Pescuiesc cu atenție cardul Amex. Ai mei îl folosesc doar pentru cumpărături importante, așa că mama nu va observa că lipsește. Palmele îmi sunt umede de transpirație și inima îmi bate atât de tare, că mă doare. Închid cu grijă portofelul și îl strecor înapoi în poșetă, atentă să-l pun exact în aceeași poziție ca înainte.

Deasupra mea, se mai aude un ultim șuvoi de apă, un sunet scârțâitor când țevile se golesc, apoi liniște. Melodia lui Sinatra încetează. Dușul s-a terminat. O clipă, sunt atât de

îngrozită că nu-mi pot mișca picioarele. O să mă audă. O să mă prindă. O să mă vadă cu Amexul în mână. Apoi începe să sune telefonul și îi aud pașii ieșind din baie, traversând holul și pe ea ciripind: „Vin, vin”.

În clipa asta plec, mă furișez din debara, traversez bucătăria, ies pe ușa din spate – și alerg, alerg, alerg în jurul casei, iar gazonul brumat mă mușcă de gambe și încerc să mă abțin din răs, strângând atât de tare cardul Amex din plastic rece, încât, atunci când deschid palma, văd că mi-a lăsat un semn.

În mod normal, am o sumă fixă de cheltuit la centrul comercial: de două ori pe an, părinții îmi dau cinci sute de dolari pentru haine noi. Pe lângă ăștia, mai pot cheltui orice câștig făcând-o pe bona pentru Izzy sau slugărind pe lângă casă la cererea părinților, împachetând cadourile de Crăciun pentru vecini, greblând frunzele în noiembrie sau ajutându-l pe tata să curețe jgheburile. Știu că cinci sute de dolari pare mult, dar trebuie să țineți minte că cizmele de cauciuc Burberry ale lui Ally costă aproape cam atât – și le poartă în ploaie. *În picioare.* Așa că n-am fost niciodată prea pasionată de cumpărături. Nu e foarte amuzant, mai ales când prietenele tale cele mai bune sunt Ally cu-card-de-credit-nelimitat Harris și Lindsay tatăl-meu-vitreg-încearcă-să-mi-cumpere-afecțiunea Edgcombe.

Astăzi, problema e rezolvată.

Prima oprire e la magazinul Bebe, de unde cumpăr o rochie superbă cu bretele subțiri, care e atât de strâmtă, că trebuie să-mi țin respirația ca să încap în ea. Și, chiar și așa, Tara trebuie să intre în cabina de probă ca să mă ajute să închid ultimul centimetru la fermoar. De fapt, îmi place cum se asortează bocancii Annei cu rochia asta, arăt sexy și dură, de parcă aș fi o asasină dintr-un joc video sau o eroină din desene animate. Mă joc puțin de-a *Îngerii lui Charlie* în oglindă, formând o armă cu degetele, arătând înspre reflexia

mea și spunând din vârful buzelor *Îmi pare rău*. Apăs pe trăgaci și îmi imaginez o explozie.

Courtney aproape că se pierde cu firea când îi dau vânzătoarei cardul de credit fără să mă uit la sumă. Nu că nu observ. E cam greu să treci cu vederea suma de 302,10 \$ care pâlpâie verzui pe casa de marcat, clipind la mine de parcă m-ar acuza de ceva. Stomacul meu se revoltă când vânzătoarea îmi dă chitanța s-o semnez, dar bănuiesc că toți anii ăia de falsificat semnătura mamei pe scutirile de la medic și pe biletele cu scuze pentru întârziere dau rezultate, pentru că desenez o imitație buclată și perfectă a scrisului mamei, iar vânzătoarea zâmbește și spune: „Mulțumesc, domnișoară Kingston”, de parcă eu i-am făcut ei o favoare. Și uite-așa ies de acolo cu cea mai perfectă rochie neagră din lume, cuibărită în hârtie de mătase pe fundul unei pungii albe de cumpărături. Acum înțeleg de ce Ally și Lindsay adoră să meargă la cumpărături. E mult mai bine când poți lua orice îți dorești.

— Ești atât de norocoasă că părinții tăi ți-au dat un card de credit, spune Courtney, tropăind după mine în timp ce ieșim din magazin. Eu îi implor de ani de zile să-mi ia și mie unul. Dar ei spun că trebuie să aștept până intru la facultate.

— Păi nu mi l-au dat ei, ca să fiu mai exactă, mărturisesc eu, ridicând o sprânceană. Rămâne cu gura căscată.

— Fugi de aici! Courtney clatină din cap scuturând din părul ei castaniu. Fugi de aici! Vrei să spui că... l-ai furat?

— Șșșșș!

Centrul comercial La Villa este amenajat în stil italian și e plin de fântâni imense din marmură și alei cu lespezi de piatră, așa că sunetele se amestecă, se precipită și se împrăștie în jur, astfel că e imposibil să distingî ce spun cei din preajmă dacă nu stai chiar lângă ei, dar totuși. Nu are rost să forțez nota, acum că sunt pe val.

— Prefer să cred că l-am împrumutat.

— Ai mei m-ar strânge de gât. Ochii lui Courtney sunt atât de mari, că mi-e teamă că o să îi sară din cap. M-ar omori până aș muri.

— Absolut, spune Bethany.

Apoi mergem în magazinul MAC, unde eu mă las machiată de un tip pe nume Stanley, care e mai slab decât mine, în timp ce Moapsele încearcă nuanțe diferite de tuș pentru pleoape și sunt certate pentru că deschid tuburi sigilate de luciu de buze. Cumpăr tot ce folosește Stanley: fond de ten, fluid corector, pudră pentru bronzat, bază pentru fardul de ochi, trei nuanțe de fard de ochi, două nuanțe de tuș pentru pleoape (unul alb de dat pe pleoapa inferioară), rimel, creion pentru buze, luciu de buze, patru perii diferite, un cleștișor pentru curbat genele. Merită. Plec arătând ca un fotomodel faimos și simt privirile oamenilor asupra mea în timp ce ne plimbăm prin La Villa. Trecem pe lângă un grup de tipi care sigur sunt la facultate și unul dintre ei murmură:

— Sexy.

Tara și Courtney mă flanchează de o parte și de alta și Bethany e în spatele meu. Mă gândesc că așa se simte Lindsay tot timpul.

Apoi ne ducem la Neiman Marcus: un magazin în care nu intru niciodată decât dacă mă târăște Ally, pentru că totul costă vreun catralion de dolari. Courtney probează pălării ciudate pentru babe, iar Bethany îi face poze și amenință că le postează pe net. Eu aleg un bolero minunat din blană artificială verde pădure, care mă face să arăt ca și cum ar trebui să petrec într-un avion privat, pe undeva, și o pereche de cercei din argint cu granate.

Singura problemă apare când tipa de la casă – Irma, conform numelui de pe ecuson – cere să-mi vadă buletinul.

— Buletinul? clipesc eu nevinovată. Nu-l țin niciodată la mine. Anul trecut mi-a fost furată identitatea.

Se uită lung la mine de parcă se gândește să treacă cu vederea, apoi sparge un balon de gumă și îmi zâmbește strâmb. Împinge boleroul și cerceii înapoi peste teighea.

— Îmi pare rău, *Ellen*. Buletinul e obligatoriu pentru toate cumpărăturile peste două sute cincizeci de dolari.

— De fapt, prefer să mi se spună Miss Kingston, zâmbesc și eu încordată. *Afurisito. Trucul cu balonul de gumă? Lindsay l-a inventat.*

Dar, la urma urmei, și eu aș fi o afurisită dacă părinții mei m-ar fi botezat Irma.

Deodată îmi vine o idee, scotocesc prin poșetă până când găsesc un card de membru la Clubul de înot și de tenis Hildebridge, clubul unde merge mama. Jur, securitatea de acolo e mai dură decât la un aeroport – de parcă obezitatea în America ar fi vreun complot terorist și următoarele chestii care vor dispărea vor fi stepererele cu mânere ale întregii națiuni – și cardul are o poză micuță cu mine, un număr de membru și numele și inițialele mele: KINGSTON, S.E.

Irma se strâmbă.

— De la ce vine S?

Mintea mea face chestia aia când sughițe și apoi intră în comă ireversibilă.

— Ăăă – Severus.

Ea se holbează la mine.

— Ca în *Harry Potter*?

N-ar fi trebuit *niciodată* să mă ofer să îi citesc lui Izzy cărțile alea tâmpite.

— E de origine germană, de fapt. Cred că înțelegi de ce prefer să folosesc al doilea prenume.

Irma încă mai ezită, mușcându-și colțul buzei. Tara stă chiar lângă mine, trecându-și degetele peste Amex, de parcă așa s-ar putea molipsi și ea de linia de credit. Se apleacă în față și chicotește.

— Sunt sigură că înțelegi. Tara își mijește ochii de parcă s-ar chinui să înțeleagă numele scris pe ecuson de la o distanță de cincisprezece centimetri. Irma, nu-i așa?

Courtney vine din spate, având pe cap o pălărie cu boruri mari și cu un sturz enorm cu pene cocoțat într-o parte.

— Când erai mică ți se spunea *Worma?* Sau *Squirma*²²?

Irma își încordează gura într-o linie subțire și albă, îmi ia cârdul și îl trece prin cititor.

— *Guten Tag*, salut eu la plecare; sunt singurele cuvinte în germană pe care le știu.

* * *

Tara și fetele încă mai râd de Irma când ieșim din parcare centrului comercial La Villa.

— Nu-mi vine să cred, repetă Courtney ca o moară stricată, aplecându-se în față ca să se uite la mine, de parcă o să dispar brusc. De data asta m-au lăsat imediat să stau în față. Nici n-a trebuit să scot vreun sunet.

— Fir-ar să fie, nu-mi vine să cred.

Îmi îngădui un mic zâmbet în timp ce mă întorc spre fereastră și, pentru o clipă, sunt speriată de imaginea pe care o văd: ochi negri, imenși, fum și umbră și buze pline și roșii. Apoi îmi amintesc de machiaj. Pentru o clipă nu m-am recunoscut.

— Ești nemaipomenită, zice Tara, apoi strânge volanul cu palmele și înjură când ratăm semaforul.

— Te rog! Fac un semn vag din mână. Mă simt destul de bine. Aproape că mă bucur că m-am certat cu Lindsay de dimineață.

— O, rahat, nu se poate. Courtney mă bate pe umăr când un Chevy Tahoe uriaș, vibrând de bași, trage lângă noi. Chiar dacă e ger afară, toate ferestrele sunt deschise: sunt tipii de facultate din La Villa, cei care s-au uitat după noi mai devreme. Care s-au uitat după mine. Râd și se ceartă cu privire la ceva din mașină – unul dintre ei țipă: *Mike, ești un fătălău* – prefăcându-se că nu ne văd, cum fac tipii când mor să se uite la tine.

— Sunt așa de sexy, zice Tara, aplecându-se peste mine ca să vadă mai bine, apoi ascunzându-se la loc în spatele volanului.

²² Aproximativ, Viermușă sau Târâtoarea (n. red.)

— Ar trebui să le ceri numărul de telefon.

— Ceee? Sunt patru tipi.

— Numerele, atunci.

— Absolut.

— O să le arăt sânii, anunț eu, și deodată sunt încântată de simplitatea pură și perfectă a situației: o s-o fac. E mult mai ușor și mai curat decât *Poate ar trebui* sau *N-o să avem probleme?* sau *O, Doamne, eu n-aș putea niciodată*. Da. Două litere. Mă întorc spre Courtney.

— Mă provocă?

Ochii ei fac din nou chestia aia cu ieșitul din orbite. Tara și Bethany se holbează la mine de parcă mi-au crescut tentacule.

— N-ai curaj, spune Courtney.

— Nu poți, zice și Tara.

— Pot, am curaj și o s-o fac.

Cobor fereastra și frigul mă izbește, șterge totul, îmi amortește corpul, astfel încât simt doar părți din mine, un cot îndoit aici, o crampă în coapsă acolo, degetele care mă furnică. Muzica bubuitoare din mașina băieților e atât de tare că mă dor urechile, dar nu aud niciun cuvânt, nicio linie melodică, ci doar ritmul, pulsația, pulsația – atât de tare, că nici măcar nu mai e un sunet, ci doar vibrație, senzație.

— Hei. La început abia rostesc cuvântul, așa că îmi dreg glasul și încerc din nou. Hei! Băieți!

Șoferul întoarce capul spre mine. Sunt așa de neliniștită, că abia pot să focalizez, dar în secunda aceea, văd că nu e așa de drăguț, de fapt – are dinții cam strâmbi și un cercel cu stras într-o ureche, ca și cum ar fi rapper sau ceva de genul ăsta – dar apoi spune „hei, scumpo” și îi văd pe cei trei prieteni ai lui aplecându-se către fereastră ca să vadă; unul, două, trei capete apar ca dintr-o cutie cu surprize, *unu, doi, trei*, iar eu îmi ridic bluza, apoi se aude un vuiet și un sunet grăbit, melodios – râsete? țipete? – și Courtney țipă:

— Hai, hai, hai!

Pe urmă cauciucurile mașinii noastre scârțâie și mașina se smucește înainte, alunecând puțin, vântul mă mușcă de față și mirosul de cauciuc încins și de benzină umple aerul. Inima îmi coboară la loc în piept, iar căldura și senzațiile îmi revin în corp. Ridic fereastra. Nu pot să explic sentimentele care mă cuprind, o stare de agitație pe care o ai dacă râzi prea tare sau dacă te învârti prea mult în cerc. Nu e chiar fericire, dar mă mulțumesc și cu asta.

— De neprețuit! *Legendar!* Courtney dă un ghiont scaunului pe care stau, și Bethany clatină din cap și se întinde să mă atingă, cu ochii largi, uimită, de parcă aș fi vreo sfântă și ea ar încerca să se vindece de o boală. Tara moare de răs.

Abia mai vede drumul, are ochii plini de lacrimi. Reușește să spună doar:

— Le-ai văzut fețele? Le-ai văzut?

Și îmi dau seama că nu le-am văzut. N-am văzut nimic, n-am simțit nimic în afară de vuietul din jurul meu, greu și sonor; îmi trece prin cap că nu știu dacă așa te simți când ești cu adevărat viu sau așa te simți când ești mort și totul mi se pare teribil de amuzant. Courtney mă mai înghiontește o dată și, în oglinda retrovizoare, îi văd fața ridicându-se în spatele meu, roșie ca un măr, încep să râd și eu și râdem în cor tot drumul până la Ridgeview – peste treizeci de kilometri – în timp ce lumea zboară pe lângă noi în pete de negru și de gri, ca o reproducere proastă a realității.

Ne oprim acasă la Tara ca să ne schimbăm. Tara mă ajută să mă îmbrac din nou cu rochia și, după ce îmi pun boleroul de blană și cerceii și îmi las părul pe spate – care e ondulat, pentru că a stat răsucit într-un coc toată ziua – mă întorc la oglindă și inima îmi bate nebunește. Arăt ca altcineva. Închid ochii și îmi amintesc de momentele din copilărie când aburul de la duș se retrăgea de pe oglinzi și mă rugam să fi suferit o transformare. Îmi amintesc gustul greșos al dezamăgirii de fiecare dată când reapărea fața mea, la fel de banală ca

întotdeauna. Dar de data asta, când deschid ochii, funcționează. Iată-mă: diferită, superbă și altcineva.

Fac cinste cu cina, desigur. Mergem la Le Jardin du Roi, un restaurant franțuzesc foarte scump, unde toți chelnerii sunt sexy și francezi. Comandăm cea mai scumpă sticlă de vin din meniu și nimeni nu ne cere buletinele, așa că începem cu un rând de șampanie. E atât de bună, că mai cerem încă un rând, înainte să vină aperitivele. Bethany se îmbată imediat și începe să flirteze cu chelnerii într-o franceză jalnică, doar pentru că anul trecut a petrecut vara în Provence. Comandăm aproape jumătate din meniu: crocheté minuscule de brânză care ți se topesc în gură, felii groase de pateu care probabil au mai multe calorii decât ar trebui să mănânci într-o zi întreagă, salată cu brânză de capră și midii în vin alb, vită în sos *béarnaise*, biban întreg cu tot cu cap, cremă de zahăr ars și mousse de ciocolată. Cred că e cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o vreodată și bag în mine până nu mai pot să respir, iar dacă mai iau vreo înghițitură, rochia o să-mi explodeze. Apoi, în timp ce semnez cecul, unul dintre chelneri (cel mai drăguț) ne aduce patru păhăruțe de lichior dulce și roz pentru digestie, doar că el rostește *penthruru diijestie*.

Nu-mi dau seama cât de mult am băut până când mă ridic și lumea se leagănă nebunește o clipă, de parcă s-ar strădui să-și găsească echilibrul, și eu mă gândesc că poate lumea e beată, nu eu, și încep să chicotesc. Ieșim afară în ger; asta mă trezește un pic.

Îmi verific telefonul și văd că am un mesaj de la Rob. *Unde ești? Aveam un plan pt diseară.*

— Haide, Sam, strigă Courtney. Ea și Bethany s-au urcat pe bancheta din spate a Civicului. Mă urc din nou pe locul din față. Ne așteaptă o petrecere.

Îi scriu repede un mesaj lui Rob. *Rămâne cum am stabilit. Ne vedem curând.*

Apoi mă urc în mașină și ne îndreptăm spre petrecere.

Petrecerea e abia la început când ajungem și o iau direct spre bucătărie. Având în vedere că e devreme și încă nu e așa de multă lume, observ o grămadă de detalii pe care nu le-am văzut înainte. Încăperea e atât de ticsită cu statuete mici din lemn și tablouri ciudate în ulei și cărți vechi, că ar putea fi un muzeu.

Bucătăria e luminată puternic și totul aici e ordonat. Chiar la intrare sunt aliniate două butoaie de bere și majoritatea invitaților s-au adunat aici. La ora asta, sunt mai mult băieții și câteva tipe dintr-a zecea, adunate în grupuri mici, cu degetele strânse pe paharele lor de plastic de parcă ar conține toată energia lor vitală și cu niște zâmbete atât de forțate, că îmi dau seama că le dor obrajii.

— Sam! Rob mă vede și îi pică fața când intru. Dă din coate să ajungă la mine, apoi mă împinge cu spatele până la un perete, cuprinzându-mă cu mâinile ca într-o capcană. Nu credeam că o să vii.

— Ți-am spus că vin. Îmi pun mâinile pe pieptul lui, simțind cum inima îi tresaltă sub degetele mele. Nu-mi dau seama din ce motiv, chestia asta mă întristează. Nu ai primit mesajul meu?

El ridică din umeri.

— Te-ai purtat ciudat toată ziua. Credeam că poate nu ți-a plăcut trandafirul.

Te iubi. Uitasem de asta; uitasem cât de supărată am fost. Acum, nimic nu mai contează. Și oricum, sunt doar cuvinte.

— Trandafirul a fost OK.

Rob zâmbeste și își pune o mână pe capul meu, de parcă aș fi un animăluț de companie.

— Arăți sexy, scumpo, spune el. Vrei o bere?

Dau din cap că da. Efectul vinului pe care l-am băut la restaurant începe să se risipească. Mă simt prea trează, prea conștientă de corpul meu, de brațele mele, care atârnă de parcă ar fi moarte. Rob dă să se întoarcă, dar se oprește și se holbează la pantofii mei. Se uită la mine, pe jumătate amuzat, pe jumătate nedumerit.

— Ce sunt ăia? Arată spre bocancii Annei.

— Pantofi. Ridic degetul mare de la picior, dar pielea bocancului nici nu se clintește. Din nu știu ce motiv, asta îmi face plăcere. Ți plac?

Rob se strâmbă.

— Arată ca niște bocanci de soldat sau cam așa ceva.

— Ei bine, mie îmi plac.

El clatină din cap.

— Nu par genul tău, iubito.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut azi și care l-ar șoca pe Rob: am chiulit de la ore, l-am sărutat pe domnul Daimler, am fumat iarbă cu Anna Cartullo, am furat cardul de credit al mamei. Lucruri care nu sunt genul meu. Nici măcar nu sunt sigură ce înseamnă asta; nu sunt sigură cum de știi așa ceva. Încerc să adun în minte toate lucrurile pe care le-am făcut în viață, dar nu se formează nicio imagine clară, nimic care să-mi arate ce fel de persoană sunt – doar un nor de ceață și margini neclare, amintiri indistincte, cu râsete și plimbări aiurea. Am senzația că încerc să fac o poză în *contre-jour*: toți oamenii din amintirile mele apar fără trăsături și seamănă unii cu alții.

— Nu știi totul despre mine, spun eu.

El râde cu jumătate de gură.

— Știu că ești drăguță când te înfurii. Mă atinge cu degetul între ochi. Nu te mai încrunta atât! O să faci riduri.

— Cum rămâne cu berea aia? întreb, mulțumită că Rob se îndepărtează. Speram că o să mă relaxez când o să-l văd, dar, în schimb, sunt și mai agitată.

Când Rob se întoarce cu berea mea, îmi iau paharul și mă duc la etaj.

Sus, e cât pe ce să mă lovesc de Kent. El se dă cu un pas în spate când mă vede.

— Scuze, zicem amândoi în același timp și simt că mă îmbujorez.

— Ai venit, spune el. Are ochii mai verzi ca oricând. Și pe față are o expresie ciudată – se schimonosește de parcă ar mesteca ceva acru.

— Pare locul potrivit în care să fii în seara asta. Întorc capul, dorindu-mi să nu se mai uite așa la mine. Știu că o să spună ceva groaznic. O să spună din nou că poate vedea prin mine. Și am imboldul nebunesc să-l întreb ce vede – ca și cum m-ar putea ajuta să îmi dau seama care-i treaba cu mine. Dar mi-e teamă de răspunsul lui.

Kent își privește picioarele.

— Sam, voiam să-ți spun...

— Nu! ridic eu mâna. Apoi îmi dau seama brusc: știe ce s-a întâmplat cu domnul Daimler. Și-a dat seama. Știu că sunt paranoică, dar convingerea e atât de puternică, încât mi se învâрте capul și trebuie să întind mâna să mă apuc de balustradă.

— Dacă vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat la ora de mate, nu vreau să aud.

Se uită din nou la mine, cu buzele strânse.

— Ce s-a petrecut acolo?

— Nimic. Încă o dată, simt greutatea domnului Daimler apăsându-mă, căldura gurii lui lipită de a mea. Nu e treaba ta.

— Daimler e un nenorocit, să știi. Ar trebui să stai departe de el. Se uită într-o parte. Ești prea bună pentru așa ceva.

Mă gândesc la biletul care aterizase mai devreme pe biroul meu. Știam eu că era de la el. La gândul că lui Kent McFuller îi pare rău pentru mine, că mă privește de sus, ceva se rupe în mine.

Cuvintele îmi ies ca un șuvoi.

— Nu trebuie să-ți explic nimic. Nu suntem nici măcar prieteni. Nu suntem... nimic.

Kent face un pas în spate, scoțând un zgomot care e pe jumătate pufnet, pe jumătate răs.

— Ești incredibilă, știi? Clatină din cap, părând dezgustat sau trist, ori poate amândouă. Poate că toată lumea are dreptate cu privire la tine. Poate că ești doar o... superficială.

Se oprește.

— Ce anume? Superficială și mai ce? Îmi vine să-i dau o palmă ca să-l fac să se uite la mine, dar el își ține ochii îndreptați spre perete. O nesuferită superficială, corect? Asta crezi?

Ochii lui privesc din nou într-ai mei, limpezi și fără sentimente, ca o stâncă. Acum îmi doresc să nu se fi uitat deloc la mine.

— Poate. Poate că e așa cum ai zis tu. Nu suntem prieteni. Nu suntem nimic.

— Mda? Ei bine, măcar eu nu-mi petrec timpul pretinzând că sunt mai bună decât toți cei din jurul meu. Vorbele explodează din mine înainte să le pot opri. Nu ești perfect, să știi. Sunt sigură că ai făcut lucruri rele. Sunt sigură că faci lucruri rele. Imediat ce-mi ies cuvintele astea pe gură, am senzația că nu e adevărat. Știu asta. Kent McFuller nu face lucruri rele. Sau măcar nu le face altor oameni lucruri rele.

Acum Kent chiar râde.

— Eu sunt cel care pretinde că e mai bun decât toți ceilalți? Își mijește ochii. E amuzant, Sam. Ți-a spus vreodată cineva cât de amuzantă ești?

— Nu glumesc. Îmi încleștez pumnii. Nu știu de ce sunt atât de furioasă pe el, dar îmi vine să-l zgudui ori să plâng. Știe despre domnul Daimler. Știe totul despre mine și mă urăște pentru asta.

— N-ar trebui să-i faci pe oameni să se simtă prost doar pentru că nu sunt perfecți.

Rămâne cu gura căscată.

— Eu n-am spus niciodată...

— Nu e vina mea că nu pot fi ca tine, bine? Nu mă trezesc dimineața crezând că lumea e un loc mare, strălucitor și fericit, bine? Nu așa funcționez eu. Nu cred că pot fi îndreptată.

Am vrut să spun „Nu cred că situația poate fi îndreptată”, dar îmi iese greșit și deodată sunt pe punctul de-a izbucni în plâns. Trebuie să înghit porții mari de aer ca să împiedic lacrimile să curgă. Mă întorc cu spatele la Kent ca să nu mă vadă.

Urmează un moment de liniște care pare să dureze o veșnicie. Apoi Kent își pune mâna pe cotul meu, doar o secundă, și atingerea lui seamănă cu a unor aripi care mă mângâie în trecere. Acea atingere ușoară îmi dă fiori.

— Voiam să-ți spun doar atât: ești frumoasă cu părul lăsat pe spate. Atât aveam de gând să spun.

Vocea lui Kent e fermă și profundă. Se mișcă în jurul meu către scări, oprindu-se pe prima treaptă. Când se întoarce înapoi înspre mine, pare trist, deși zâmbește puțin.

— Nu ai nevoie să fii îndreptată, Sam.

Cuvintele îi ies pe gură, dar parcă nu le aud; parcă îmi trec prin tot corpul în același timp, parcă le absorb din aer. Cred că știe și el că nu e adevărat. Deschid gura să i-o spun, dar el deja dispăre în jos pe scări, topindu-se în mulțimea care se revarsă în casă. Sunt o non-persoană, o umbră, o fantomă. Chiar și înainte de accident, nu știu dacă eram un om întreg – acum îmi dau seama. Și nu înțeleg de unde începe stricăciunea.

Iau o înghițitură mare de bere, dorindu-mi să mă fac praf. Vreau ca lumea să dispară din jurul meu. Mai iau o înghițitură. Berea asta măcar e rece, dar are gust de apă stătută.

— Sam! Tara urcă scările, cu zâmbetul ei ca raza unei lanterne. Te căutam.

Când ajunge sus, gâfâie puțin, îndoită de mijloc, ținându-se cu mâna de burtă. În mâna stângă ține o țigară, fumată doar pe jumătate.

— Courtney a fost în recunoaștere. A găsit marfa bună.

— Marfa bună?

— Whisky, vodcă, gin, lichior de afine și toate cele. Marfa bună.

Mă apucă de mână și coborâm împreună scările care, încet, încet, se umplu de lume. Toți se mișcă în aceeași direcție: de la intrare către bere și apoi la etaj. În bucătărie ne facem loc prin mulțimea adunată în jurul butoiului. În partea cealaltă a bucătăriei se află o ușă cu un afiș scris de mână pe ea. Recunosc scrisul lui Kent.

Scrie: VĂ ROG, NU INTRAȚI.

În josul paginii e scrisă o notă de subsol, cu litere mici: VORBESC SERIOS, OAMENI BUNI. EU SUNT GAZDA ACESTEI PETRECERI ȘI ATÂTA VĂ ROG. UITE! E UN BUTOI CU BERE ÎN SPATELE VOSTRU!

— Poate n-ar trebui... încep eu să spun, dar Tara s-a strecurat deja pe ușă, așa că o urmez.

De partea cealaltă a ușii e întuneric și frig. Singura lumină vine de la două ferestre enorme, cât peretele, care dau spre curtea din spate.

Aud chicoteli de undeva din interior, apoi sunetul cuiva care se izbește de ceva.

— Ai grijă, șuieră cineva și o aud pe Courtney spunând:

— Încearcă tu să torni pe întuneric.

— Pe aici, șoptește Tara. E ciudat cum oamenii încep să vorbească mai încet pe întuneric, de parcă nu se pot abține.

Suntem în sufragerie. Din tavan atârnă un candelabru, ca o floare exotică, iar de o parte și de alta a ferestrelor sunt draperii groase. Înconjurăm masa – mama ar face atac de cord de încântare, are pe puțin douăsprezece locuri – și intrăm într-un fel de alcov. Aici e barul. În spatele alcovului mai e o cameră întunecată: după canapelele și rafturile cu cărți pe care le disting, pare o bibliotecă sau un salon. Mă întreb câte camere sunt. Casa pare să se întindă la nesfârșit. E și mai întuneric aici, dar Courtney și Bethany scotocesc prin niște dulăpioare.

— Cred că sunt vreo cincizeci de sticle aici, se bucură Courtney. E prea întuneric ca să citim etichetele, așa că deschide fiecare sticlă și o miroase, ghicindu-i conținutul. Țsta e rom, cred.

— Ce casă ciudată, nu? spune Bethany.

— Nu mă deranjează, răspund eu repede, dar nu știu de ce sunt atât de defensivă. Pariez că e frumos aici în timpul zilei: cameră după cameră, pline de lumină. Pariez că întotdeauna e liniște acasă la Kent sau că întotdeauna se aude muzică clasică sau ceva de genul ăsta.

Lângă mine se sparge un obiect din sticlă și simt ceva ud care mă împroașcă pe picior. Tresar când Courtney șoptește:

— Ce-ai făcut?

— Nu eu, mă apăr, dar în același timp Tara spune:

— N-am vrut.

— Era o vază?

— Bleah! Mi-a curs pe pantof.

— Hai să luăm sticla și să plecăm de aici.

Ne strecurăm înapoi în bucătărie chiar când RJ Ravner strigă:

— Păzea!

Matt Dorfman ia un pahar de bere și începe să-l dea pe gât. Toată lumea râde și Abby McGail aplaudă când termină de băut. Cineva dă muzica tare și Dujeous intervine și toată lumea începe să cânte în cor: *All MCs in the house tonight if your lyrics sound light then rock the mic... Aud* râsete ascuțite.

Apoi o voce din holul de la intrare.

— Doamne, cred că am ajuns la momentul potrivit.

Simt un nod în stomac. A venit Lindsay.

Anumite lucruri nu se spun niciodată

Iată marele secret al lui Lindsay: când s-a întors din vizita pe care i-a făcut-o fratelui ei vitreg la NYU în clasa a unsprezecea, s-a purtat îngrozitor zile întregi – se răstrea la toată lumea, făcea mișto de Ally pentru că avea probleme ciudate cu mâncarea, făcea mișto de Elody pentru că e o bețivă și o parașută, făcea mișto de mine pentru că eram ultima care face anumite chestii, de la adoptat ținutele la modă până la pipăitul între picioare (ceea ce n-am făcut până

spre sfârșitul clasei a zecea). Știam că s-a întâmplat ceva la New York, dar Lindsay nu ne-a zis nimic când am întrebat-o, și noi n-am insistat. Nu insiști când e vorba de Lindsay. Asta înrăutățește lucrurile.

Apoi, într-o seară, spre sfârșitul anului școlar, eram toate la Rosalita's, un restaurant mexican de doi bani din orașul vecin, unde nu-ți cer buletinul, beam *margaritas* și așteptam să ne vină mâncarea. Lindsay nu mânca – nu mâncase mai deloc de când se întorsese de la New York. Nu se atingea de cartofii prăjiți oferiți gratuit, spunând că nu îi este foame, în schimb, își tot înmuia degetul în sarea care acoperea buza paharului de *margaritas* și ronțăia cristalele, unul câte unul.

Nu-mi amintesc despre ce vorbeam, când, deodată, Lindsay a trântit-o:

— Am făcut sex.

Pur și simplu. Ne-am uitat toate la ea în tăcere și ea s-a aplecat și ne-a spus fără să-și tragă sufletul că se îmbătase și că fratele ei vitreg n-avea chef să plece de la petrecere și tipul ăsta – Misteriosul – s-a oferit s-o conducă la căminul unde stătea cu fratele ei vitreg. Au făcut sex pe patul dublu al fratelui ei vitreg. Lindsay fusese când conștientă, când inconștientă, iar tipul – Misteriosul – a plecat înainte ca fratele ei să se întoarcă de la petrecere.

— A durat doar vreo trei minute, a încheiat ea și am știut atunci că deja îl înregistrase la Lucruri Despre Care Nu Vorbim Niciodată, azvârlindu-l în vreun colț îndepărtat al minții și construind alte povești alternative despre asta, povești mai bune: am fost la New York și m-am distrat de minune. Cu siguranță o să mă mut acolo într-o zi. Am sărutat un băiat și el a vrut să vină acasă cu mine, dar eu nu l-am lăsat.

Imediat după aceea a venit mâncarea. Lindsay era cumplit de ușurată că ne-a mărturisit – chiar dacă ne-a pus să jurăm pe viața noastră că păstrăm tăcerea – și dispoziția i s-a schimbat instantaneu. A trimis înapoi salata pe care o comandase („De parcă aș vrea să-mi bag pe gât porcăria aia

pentru iepuri”) și a comandat quesadilla cu brânză și ciuperci, burrito cu carne de porc, smântână extra și cu pastă de avocado, chimichanga pentru toată lumea și încă un rând de *margaritas*. Parcă ni se ridicase o greutate de pe umeri și am avut cea mai grozavă cină de când ne știam. Toate ne îndopam, până și Ally, beam margarita după margarita, cu arome diferite – mango, zmeură, portocale – și râdeam atât de tare, că niște clienți de la o masă alăturată au cerut să fie mutați în altă parte a restaurantului. Nici nu mi amintesc despre ce vorbeam, dar la un moment dat, Ally i-a făcut o poză lui Elody cu o tortilla pe cap și cu o sticlă de sos iute în mână. În colțul pozei, se vede o treime din profilul lui Lindsay. E aplecată, cu fața de un purpuriu aprins, și râde ținându-se cu mâinile de burtă.

După cină, Lindsay a scos cardul mamei ei ca să plătească nota. Cardul era destinat numai urgențelor, dar ea s-a aplecat peste masă și ne-a pus să ne luăm de mâini de parcă ne rugam:

— Asta, dragele mele prietene, a fost o urgență, a spus ea și am râs în cor pentru că era melodramatică, la fel ca întotdeauna. Planul era să mergem la o petrecere în grădina botanică: o tradiție din primul weekend călduros din an. Aveam toată noaptea la dispoziție. Toată lumea se simțea bine. Lindsay era din nou normală.

Lindsay s-a dus la baie să-și împrăspăteze machiajul și, cinci secunde după ce a plecat, toate margaritele și tot râsul acela m-au copleșit: niciodată, în toată viața mea, nu mi-a venit așa de rău să fac pipi ca acum. Am alergat la baie, încă râzând, în timp ce Elody și Ally aruncau în mine cu cartofi mâncați pe jumătate și cu șervețele mototolite, strigând:

— Să ne trimiți o vedere de la cascada Niagara!

— Dacă e galben, să curgă!

Ca urmare, persoanele de la încă o masă au cerut să fie mutate.

Toaleta era de o singură persoană, așa că m-am sprijinit de ușă, strigând la Lindsay să mă lase să intru și trăgând de

clanță în același timp. Cred că se grăbise să intre în baie, pentru că nu încuiase ușa corect și s-a deschis în timp ce mă sprijineam de ea. M-am împleticit în baie, încă râzând, așteptându-mă s-o văd pe Lindsay în fața oglinzii, cu buzele țuguiate, aplicându-și două straturi de gloss MAC Vixen.

În schimb, am văzut-o îngenunchată în fața WC-ului, în care pluteau rămășițe de quesadilla și burrito cu carne de porc. A tras apa, dar nu destul de repede. Am văzut două bucăți întregi de roșii coborând sub jetul de apă.

Râsul m-a părăsit instantaneu.

— Ce faci? am întrebat-o, deși era evident.

— Închide ușa, a șuierat ea.

Am închis-o repede și zgomotul din restaurant s-a estompat, lăsând în urmă liniște.

Lindsay s-a ridicat încet.

— Ei bine? a întrebat, uitându-se la mine de parcă deja își pregătea argumentele, de parcă se aștepta să o acuz de ceva.

— Mi-a venit să fac pipi, am explicat. Era atât de jalnic, dar altceva nu-mi venea în minte. Avea o bucățică de mâncare în păr, și când am văzut-o mi-a venit să plâng. Ea era Lindsay Edgecombe: era armura noastră.

— Atunci fă pipi, a spus ea, părând ușurată, deși cred că am văzut licărindu-i și altceva în ochi – tristețe, poate.

Am făcut pipi. Am făcut pipi în timp ce Lindsay era aplecată deasupra chiuvetei, cu mâinile făcute căuș, sorbind apă din ele, plimbând-o prin gură și făcând gargară. Ce lucru ciudat: ai crede că atunci când se întâmplă ceva îngrozitor, se oprește totul, că uiți să faci pipi și să mănânci și să-ți fie sete, dar nu e chiar așa. Parcă tu și corpul tău sunteți două entități separate, de parcă trupul te trădează, înfulecând în continuare, idiot și animalic, tânjind după apă, sendvișuri și pauze de mers la toaletă, în timp ce tot universul tău se prăbușește.

Am privit-o pe Lindsay scoțând o fâșie de Listerine, băgând-o în gură și strâmbându-se puțin. Apoi s-a apucat de

machiaj, aplicându-și rimelul și împrăștiându-și luciul de buze. Baia era mică, dar ea părea foarte departe.

În cele din urmă a spus:

— Nu e un obicei. Cred că am mâncat prea repede.

— Bine, am spus, și niciodată după aceea n-am știut dacă spunea sau nu adevărul.

— Nu le zice lui Al și lui Elody, bine? Nu vreau să facă din țânțar armăsar.

— Evident!

S-a oprit, și-a lipit strâns buzele, le-a țuguia în oglindă. Apoi s-a întors spre mine.

— Voi, fetelor, sunteți familia mea. Știți asta, nu?

A spus-o banal, de parcă mi-ar fi admirat blugii, dar eu știam că era unul dintre cele mai sincere lucruri pe care mi le spusese vreodată. Știam că vorbea serios.

Ne-am dus la petrecerea din grădina botanică, așa cum am plănuit. Elody și Ally s-au simțit minunat, dar pe mine m-a durut burta și a trebuit să mă ghemuiesc pe capota mașinii lui Ally. Habar n-am dacă a fost de la mâncare sau de la altceva, dar aveam senzația că ceva încearcă să-și facă drum cu ghearele afară din mine.

Lindsay a avut o seară fantastică: în noaptea aceea, l-a sărutat pe Patrick pentru prima oară. Peste patru luni, la sfârșitul verii, au făcut sex. Când ne-a povestit despre cum și-a pierdut virginitatea cu iubitul ei – cu lumânări, pătura pe podea, flori și tot tacâmul – și cât de frumos a fost că prima ei dată s-a petrecut așa de romantic, niciuna dintre noi nu a clipit măcar. Toate ne-am grăbit s-o felicităm, i-am cerut detalii și i-am spus că o invidiam. Am făcut-o pentru Lindsay, să se simtă bine. Și ea ar fi făcut-o pentru noi.

Asta-i treaba cu cei mai buni prieteni. Asta fac ei. Te împiedică să te prăbușești peste marginea prăpastiei.

Unde începe totul

Lindsay Elody și Ally se duc probabil la etaj, imediat ce ajung – având în vedere că și-au adus vodcă de acasă –

pentru că nu le mai văd timp de vreo oră și mai bine. Am băut patru păhărele de rom și totul mă copleșește deodată: camera se învâрте, o lume cețoasă de sunet și culoare. Courtney a terminat sticla de rom, așa că mă duc să iau o bere. Trebuie să mă concentrez pe fiecare pas, și când ajung la butoi, rămân acolo o clipă, uitând după ce am venit.

— Bere? Matt Carnegie umple un pahar și mi-l întinde.

— Bere, repet eu, mulțumită că rostesc cuvântul atât de clar, mulțumită că mi-am amintit că asta voiam.

Mă duc din nou sus. Înregistrez lucrurile în episoade scurte, ca pe o rolă de film care a fost ciopârțită: senzația balustradei din lemn dur; Emma McElroy sprijinindu-se de un perete, cu gura deschisă și icnind – sau poate râzând? – ca un pește în cârlig; sclipirea luminiițelor de Crăciun, ca într-o ceață. Nu știu unde mă duc sau pe cine caut, dar deodată o văd pe Lindsay în partea cealaltă a camerei și îmi dau seama că am ajuns în spatele casei, în camera unde se fumează.

O clipă ne încrucișăm privirile și sper că o să-mi zâmbească, dar ea întoarce capul. Ally stă lângă ea. Se apleacă și îi șoptește ceva lui Lindsay, apoi vine către mine.

— Salut, Sam!

— A trebuit să-i ceri voie ca să vorbești cu mine? Cuvintele astea nu-mi mai ies atât de clar.

— Nu fi bestie! Ally își dă ochii peste cap. Lindsay e foarte supărată de ce-ai spus.

— Elody e și ea supărată? Elody e în colț cu Steve Dough, bâțându-se pe lângă el, deși el vorbește cu Liz Hummer de parcă ea nici n-ar fi acolo. Îmi vine să mă duc la ea s-o îmbrățișez.

Ally ezită și îmi aruncă o privire pe sub breton.

— Nu e supărată. O știi pe Elody.

Îmi dau seama că Ally minte, dar sunt prea beată ca să insist.

— Nu m-ai sunat azi.

Urăsc că am spus-o. Mă face să mă simt iar ca o exclusă, ca una care încearcă să se integreze într-un grup. A trecut doar o zi, dar mi-e dor de ele: de singurele mele prietene adevărate.

Ally ia o gură din sticla de vodcă pe care o ține în mână, apoi explică.

— Lindsay a luat-o razna. Ți-am spus, a fost foarte supărată.

— Dar e adevărat, nu? Ce-am spus.

— Nu contează dacă e adevărat. Ally clatină din cap înspre mine. E Lindsay. E a noastră. Ne aparținem una alteia, știi?

Niciodată nu mi s-a părut că Ally dă în brânci de deșteaptă, dar acesta e, probabil, cel mai inteligent lucru pe care l-am auzit la ea de multă vreme.

— Ar trebui să-i spui că-ți pare rău, propune Ally.

— Dar *nu-mi* pare rău. Acum deja cuvintele mi se împleticesc. Simt limba groasă și grea în gură și nu pot s-o conving să facă ce vreau eu. Vreau să-i povestesc totul lui Ally – despre domnul Daimler, despre Anna Cartullo și despre doamna Winters și despre Moapse – dar nu pot nici măcar să gândesc cuvintele.

— Spune-i, Sam! Ally a început să privească aiurea prin încăpere. Apoi brusc, se dă iute un pas în spate. Rămâne cu gura căscată și își duce palmele la gură.

— O, Doamne, face ea, uitându-se peste umărul meu, și colțul gurii i se ridică într-un zâmbet. Nu-mi vine să cred.

Am impresia că timpul se oprește în loc când mă întorc. Am citit odată că, la marginea unei găuri negre, timpul se oprește de tot, așa că dacă ai naviga vreodată spre ea, te-ai bloca la buza ei, sfâșiat veșnic, murind veșnic. Așa mă simt în clipa asta. Apăsarea oamenilor adunați în jurul meu, marginea prăpastiei, tot mai mulți oameni.

Și iat-o și pe ea, în pragul ușii. Juliet Sykes. Juliet Sykes – care ieri și-a zburat creierii cu revolverul părinților ei.

Are părul legat în coadă și, nu mă pot abține, mi-l imaginez înnodat și năclăit de sânge, cu o gaură mare și

adâncă exact sub șuvițele de păr de la ceafă. Sunt îngrozită de ea: o fantomă în pragul ușii, genul de chestie care îți apare în coșmaruri când ești mic, genul de chestii care constituie subiectul filmelor de groază.

Îmi vine în minte o expresie dintr-un buletin de știri despre condamnării la moarte, la care a trebuit să mă uit pentru tema la educație civică: mort viu. Am crezut că e ceva groaznic prima oară când am auzit de așa ceva, dar abia acum înțeleg cu adevărat. Juliet Sykes e un mort viu. Cred că, într-un fel, și eu sunt la fel.

— Nu! exclam eu, fără să fi avut de gând s-o spun cu glas tare. Fac un pas în spate, iar Harlowe Rosen geme și mă avertizează:

— Țala e piciorul meu.

— Nu-mi vine să cred, repetă Ally din nou, dar vocea ei sună îndepărtat. Deja se întoarce cu spatele la mine, strigând-o tare pe Lindsay, ca să acopere muzica.

Juliet rămâne în prag, șovăitoare. Pare calmă, dar are pumnii încleștați.

Mă arunc înainte, dar toți aleg momentul ăsta ca să se strângă și mai tare în jurul meu. Nu mai pot privi asta încă o dată. Nu vreau să văd ce se întâmplă mai departe. Nu mă țin foarte bine pe picioare, iar ceilalți mă tot împing încoace și încolo și eu rîcoșez printre ei ca o minge, încercând cu disperare să ies din încăpere. Știu că îi calc pe picioare pe cei din jurul meu și-i lovesc cu coatele în spate, dar nu-mi pasă. Trebuie să ies afară.

În cele din urmă, străpung zidul de oameni. Juliet blochează ușa. Nici nu se uită la mine. Stă nemișcată ca o statuie, cu ochii fixați spre ceva aflat la distanță, peste umărul meu. Se uită la Lindsay. Înțeleg atunci că pe Lindsay o vrea – pe Lindsay o urăște cel mai mult – dar asta nu mă face să mă simt mai bine.

Chiar când sunt pe punctul să trec de ea și să ies în holul întunecat din spatele ei, un tremur îi trece prin corp și Juliet mă privește în ochi.

— Stai, îmi spune, punându-și o mână pe încheietura mea. E rece ca gheața.

— Nu. Mă desprind de ea și merg mai departe împleticindu-mă, aproape încându-mă de frică. Imagini amestecate cu Juliet îmi tot apar în minte: Juliet aplecată, cu mâinile întinse, acoperită de bere din cap până-n picioare și împiedicându-se; Juliet întinsă pe podeaua rece într-o baltă de sânge. Nu gândesc clar și, în mintea mea, cele două imagini se amestecă; o văd rătăcind prin cameră cu părul ud, picurându-i, plină de sânge, în timp ce toată lumea râde.

Din cauza agitației nu-l văd pe Rob pe hol, dar la un moment dat mă ciocnesc de el.

— Hei! Rob e beat acum. Între buze îi atârnă o țigară aprinsă. Hei, tu!

— Rob... Mă lipesc de el. Lumea se învârte. Hai să plecăm de aici, bine? Mergem la tine acasă. Sunt pregătită acum, doar eu și cu tine.

— Hei, sălbatico! Rob zâmbește strâmb. După ce termin țigara. Începe să se îndrepte către partea din spate a casei. Apoi mergem.

— Nu! Aproape țip.

El se întoarce spre mine, legănându-se și, înainte să reacționeze, îi smulg țigara din gură și îl sărut, ținându-l cu palmele de obraji, împingându-mi corpul într-al lui. Durează o secundă să-și dea seama ce se petrece, dar apoi începe să mă pipăie peste rochie, să-și miște limba în gura mea, gemând puțin.

Ne împleticim amândoi pe hol, aproape ca și cum am dansa. Simt cum podeaua se-nvârte cu mine, apoi se oprește, iar Rob mă împinge din greșală într-o balustradă și eu gem.

— Scuze, iubito. Privirea lui e când clară, când încețoșată.

— Avem nevoie de o cameră. Din spatele casei aud cum încep să strige. *Psihopata. Psihopata.* Avem nevoie de o cameră acum.

Îl iau pe Rob de mână și ne împleticim pe hol, croindu-ne drumul prin valul de oameni care se mișcă în direcția opusă. Toți se duc să vadă ce-i cu gălăgia aia.

— Aici! Rob izbește cu umărul cât de tare poate în prima ușa închisă peste care dă, cea cu autocolantele. Se aude un declic și amândoi ne rostogolim înăuntru. Îl sărut din nou și încerc să mă pierd în senzația de apropiere dintre corpurile noastre și în căldura lui, încercând să înăbuș hohotele din ce în ce mai tari din camera din spate. Mă prefac că sunt doar un corp cu o minte la fel de goală și neclară ca un televizor plin de purici. Încerc să mă micșorez, să mă concentrez asupra pielii, de parcă singura senzație care există e cea pe care mi-o dau degetele lui Rob.

După ce închidem ușa, e beznă. Întunericul din jurul nostru nu e străpuns de nimic – fie nu sunt ferestre aici, fie sunt trase draperiile. E covârșitor de întuneric, și, brusc, mă apucă teama că suntem prinși într-o cutie. Rob se clatină atât de mult pe picioare acum, cu brațele în jurul meu, că mă ia cu ametele. Simt un val de greață și îl împing cu brațele până când dăm de ceva moale: un pat. Se lasă pe spate și eu mă cațăr peste el.

— Stai, murmură el.

— Nu asta voiai? șoptesc eu. Chiar și acum aud sunetul râsetelor și al țipetelor – *Psihopata, psihopata* – pe deasupra muzicii. Îl sărut pe Rob mai tare și el se luptă cu fermoarul de la rochie. Aud cum se rupe țesătura, dar nu-mi pasă. Îmi dau jos rochia până la talie și Rob începe atacul asupra sutienului.

— Ești sigură? bâiguie Rob în urechea mea.

— Sărută-mă și tac!

Psihopata, psihopata. Vocile răsună pe hol. Îmi bag mâinile sub hanoracul lui Rob și i-l trag cu greu peste cap, apoi încep să-l sărut pe gât și pe sub gulerul tricoului său polo. Pielea lui are gust de transpirație, de sare și de țigări, dar eu continui să-l sărut în timp ce mâinile lui se mișcă peste spatele meu și în jos, spre fund. Din întuneric se ridică o

imagine cu domnul Daimler deasupra mea – și tavanul pătat – dar o alung.

Îi scot tricoul lui Rob, așa că acum suntem lipiți unul de altul. Pielea noastră face niște zgomote ciudate, de lipire și dezlipire, în timp ce pânțelele ni se apropie și se îndepărtează. La un moment dat, își dă mâinile în lături. Încă îl mai sărut și cobor spre piept, simțind puful de păr. Părul de pe piept mi-a făcut mereu scârbă; e un alt lucru la care nu vreau să mă gândesc.

Rob e tăcut. Probabil e șocat. Niciodată n-am mai făcut așa ceva cu el. În mod normal, când ne giugiulim, el e cel care preia controlul. Mie mi-a fost întotdeauna teamă că o să fac ceva greșit. Mi se pare ciudat să te porți de parcă știi ce faci. Niciodată n-am fost complet goală cu el.

— Rob? șoptesc eu, iar el geme încetișor. Brațele îmi tremură din cauză că mi-au susținut greutatea atât de mult timp, așa că mă ridic. Vrei să-mi scot rochia?

Liniște. Inima îmi bate tare de tot și, chiar dacă în cameră e frig, simt că sunt lac de sudoare.

— Rob? repet eu.

Deodată, el scoate un sforăit sonor, ca un claxon, și se rostogolește pe-o parte. Sforăiturile continuă, în valuri prelungi.

O vreme, stau acolo pur și simplu și ascult. Când Rob sforăie, îmi amintesc mereu de când eram mică și stăteam pe veranda din față, privindu-l pe tata cum făcea cercuri înguste cu aparatul lui de tuns gazonul marca Sears, vechi de șase ani, care zbârnâia atât de tare, încât trebuia să-mi acopăr urechile. Dar niciodată nu intram înăuntru. Îmi plăcea să privesc urmele compacte, mici și ordonate, lăsate de tata și sutele de fire minuscule de iarbă care se învârteau în aer ca niște balerine.

E atât de întuneric în cameră, că îmi ia o veșnicie să îmi găsesc sutienul și tâmpenia aia de bolero; trebuie să băjbâi după ele în patru labe. Nu sunt supărată. Nu mai simt nimic,

nu mai gândesc, ci doar rememorez lucrurile pe care le am de făcut. Găsește sutienul. Ridică rochia. Ieși pe ușă.

Mă strecor pe hol. Muzica bubuie și lumea intră și iese din camera din spate. Juliet Sykes a plecat.

Câțiva colegi se uită ciudat la mine. Sunt sigură că arăt ca naiba, dar nu am energia să-mi pese. E uimitor cât de bine îmi țin firea, de fapt, și chiar dacă am creierul încetoșat, gândesc foarte clar: *e uimitor cât de bine-ți ții firea*. Mă gândesc: *Lindsay ar fi mândră*.

— Ai fermoarul desfăcut la rochie.

Carly Jablonski se hlizește la mine.

În spatele ei, cineva întreabă:

— Ce-ai făcut acolo?

Nu bag pe nimeni în seamă. Continui să mă deplasez – să plutesc, mai degrabă, fără să știu exact unde mă îndrept – plutind în jos pe scări și ieșind pe veranda care înconjoară casa, iar frigul mă izbește ca un pumn, așa că intru înapoi în casă și mă duc în bucătărie. Deodată, ideea camerei întunecate și tăcute care se întinde liniștită dincolo de afișul cu NU INTRAȚI, unde luna taie pătrate de lumină, plină de ceasuri vechi care ticăie, pare atrăgătoare. Așa că mă duc într-acolo, dincolo de ușă, prin sufragerie, prin alcovul unde Tara a vărsat vaza; bocancii mei scârțâie pe sticla spartă și ajung în salon.

Un perete e format aproape numai din ferestre. Dă spre gazonul din față. Afară, noaptea pare argintie și brumată, cu toți copacii înfășurați într-un lințoliu de gheață, de parcă ar fi din ipsos. Încep să mă întreb dacă totul din lumea asta, dacă lumea în care sunt blocată, e doar o copie, o imitație ieftină a realității adevărate. Apoi mă așez pe covor – chiar în mijlocul unui pătrat perfect iluminat de lună – și încep să plâng. Primul suspin e aproape un țipăt.

Nu știu cât timp stau acolo – cel puțin un sfert de oră, din moment ce reușesc să plâng până la epuizare. Din cauza asta, mă umplu de muci și distrug boleroul de blană,

mânjindu-l cu rimel și fond de ten. Dar la un moment dat, devin conștientă că mai e ceva în cameră.

Rămân nemișcată. Cea mai mare parte a încăperii e ascunsă în întuneric, dar prind o mișcare cu colțul ochiului. Un pantof sport în carouri apare și dispare din fața ochilor.

— De cât timp stai acolo? întreb, ștergându-mi pentru a nu știu câta oară nasul cu mâneca.

— Nu de mult. Kent vorbește foarte încet. Îmi dau seama că minte, dar nu-mi pasă. De fapt, mă simt mai bine știind că n-am fost singură în tot acest timp.

— Te simți bine? Face câțiva pași, până când lumina lunii îl atinge cu poleiala ei argintie. Adică, e clar că nu te simți bine, dar voiam să știu doar dacă pot să fac ceva, dacă vrei să vorbești despre asta sau...

— Kent? îl întrerup eu. Întotdeauna a avut obiceiul să divagheze, chiar și când eram mici.

Se oprește.

— Da?

— Poți să... îmi dai un pahar de apă?

— Da. Stai o clipă!

Pare ușurat să facă ceva, și aud foșnetul tenișilor săi pe covor. Se întoarce în mai puțin de un minut cu un pahar mare de apă. Are cantitatea corectă de cuburi de gheață.

După ce iau câteva înghițituri zdravene, spun:

— Scuze că am intrat aici. Cuafișul și tot restul.

— E în regulă. Kent se așază lângă mine cu picioarele încrucișate, nu suficient de aproape ca să ne atingem, dar destul de aproape ca să-l simt acolo. Adică, afișul era pentru ceilalți. Știi tu, ca să nu spargă prostiile alor mei sau mă rog... N-am mai dat niciodată o petrecere.

— De ce ai dat una acum? întreb, doar ca să-l fac să vorbească mai departe.

El râde cu jumătate de gură.

— M-am gândit că, dacă dau o petrecere, o să vii și tu.

Simt un val de rușine, o fierbințeală care mi se urcă din vârfurile picioarelor. Mărturisirea lui e atât de neașteptată,

că nu știu ce să spun. Dar el nu pare jenat. Doar stă acolo și se uită la mine. E atât de tipic pentru Kent. El n-a înțeles niciodată că nu poți să trântești chestii din astea așa, pur și simplu.

Liniștea durează câteva secunde prea mult. Caut ceva să-i spun.

— Camera asta trebuie să fie foarte luminoasă ziua.

Kent râde.

— Ai zice că stai în mijlocul soarelui.

Liniște din nou. Încă mai auzim muzica, dar e înăbușită, de parcă trebuie să călătorească kilometri întregi ca să ajungă la noi. Îmi place asta.

— Ascultă! încep, dar imediat ce încerc să spun ce vreau să spun, mi se pune un nod în gât. Îmi pare rău de ce am spus mai devreme. Eu chiar – mulțumesc că mă faci să mă simt mai bine. Îmi pare rău că am fost mereu... Dar, în cele din urmă, cuvintele nu-mi ies din gură. *Îmi pare rău că am fost mereu atât de îngrozitoare. Îmi pare rău că e ceva în neregulă cu mine.*

— Am vorbit serios mai devreme, zice Kent încet. Despre părul tău.

Își schimbă puțin poziția – se apropie cu un centimetru – și îmi dau seama că stau în mijlocul unei camere, în lumina lunii, cu Kent McFuller.

— Ar trebui să plec. Mă ridic. Încă nu sunt sigură pe picioare și camera se clatină cu mine.

— Hei. Kent se ridică și întinde o mână ca să mă ajute să-mi recapăt echilibrul. Ești sigură că ești bine?

— Eu...

Îmi trece prin cap că nu știu unde să mă duc și că nu am pe nimeni să mă conducă, oricum. Îmi vine rău când mă gândesc la zâmbetul Tarei, iar Lindsay iese din discuție. În momentul ăsta e așa de îngrozitor, că devine amuzant, prin urmare scot un hohot scurt de râs.

— Nu vreau să mă duc acasă.

Kent nu întreabă de ce îi sunt recunoscătoare pentru asta. Își îndeasă mâinile în buzunare. Contururile feței lui sunt atinse de lumină, de parcă strălucesc.

— Ai putea... înghite în sec. Ai putea să stai aici.

Mă uit la el. Slavă Domnului că e întuneric. Habar n-am cum arată fața mea.

Se bâlbâie repede.

— Nu să stai cu mine. Clar că nu. Ziceam – ei bine, avem câteva camere de oaspeți, cu cearșafuri deja puse pe pat. Cearșafuri curate, evident, doar nu le lăsăm acolo după ce oamenii...

— Bine.

— ...le folosesc, asta ar fi scârbos. De fapt, avem o menajeră care vine de două ori pe săptămână și...

— Kent? Am zis *bine*. Adică, aș vrea să stau. Dacă nu te deranjează.

El rămâne o clipă cu gura căscată, de parcă ar fi sigur că m-a auzit greșit. Apoi scoate mâinile din buzunare, le îndoiaie și le dezdoiaie, le ridică, apoi le lasă în jos, pe lângă coapse.

— Sigur, da, e în regulă.

Dar nu se clintește încă un minut. Se holbează la mine, pur și simplu. Fierbințeala se întoarce, doar că, de data asta, mi se urcă la cap și totul pare întunecat și îndepărtat. Brusc, îmi simt pleoapele grele.

— Ești obosită, spune el, și vocea îi este din nou blândă.

— A fost o zi lungă.

— Haide!

Întinde mâna și, fără să mă gândesc, o apuc. E caldă și uscată și mă duce undeva mai adânc în casă, departe de muzică, în umbre, iar eu închid ochii și îmi amintesc cum, odinioară, își strecura mâna într-a mea și șoptea: *Nu-i asculta. Mergi mai departe. Ține capul sus*. Parcă timpul n-a trecut deloc. Nu mi se pare o nebunie că mă țin de mână cu Kent McFuller și îl las să mă conducă undeva – mi se pare normal.

Muzica dispare cu totul. E incredibil de liniște. Tălpile noastre abia dacă scot vreun sunet pe covoare și fiecare încăpere e plină de umbre și de lumina lunii. Casa miroase a lemn lustruit și a ploaie și un pic a fum de șemineu, de parcă cineva a făcut recent focul. Mă gândesc: *asta ar fi casa perfectă în care să rămâi izolat în timpul unei furtuni de zăpadă.*

— Pe aici, îmi arată Kent. Împinge o ușă – scârțâie din balamale – și îl aud bâjbâind după un întrerupător pe perete.

— Nu, zic eu.

El șovăie.

— Nu aprind lumina?

— Nu aprinde lumina.

Mă conduce în cameră, încet de tot. Aici e întuneric aproape deplin. Abia dacă pot să-i disting conturul umerilor.

— Patul e aici.

Îl las să mă tragă înspre el. Suntem doar la câțiva centimetri distanță și am senzația că îi simt forma în întuneric, parcă a prins contur în jurul lui. Încă ne mai ținem de mână, dar acum suntem față în față. Nu mi-am dat niciodată seama cât de înalt e: e cu cel puțin zece centimetri mai înalt decât mine. Dinspre el vine o cantitate ciudată de căldură. E peste tot, radiază în afară și îmi trimite furnicături în degete

— Pielea ta, zic eu, într-o șoptă abia auzită. E fierbinte.

— Întotdeauna e așa, spune el. Ceva foșnește în întuneric și știu că și-a mișcat brațul. Degetele lui se opresc la un centimetru de fața mea și parcă le văd, albe și arzând de fierbințeală. Apoi își lasă brațul să cadă, luând căldura cu el.

Și e incredibil de ciudat, însă faptul că stau cu Kent McFuller într-o încăpere atât de întunecată, că ar putea fi îngropată undeva, mă face să simt cum o scânteie minusculă se aprinde în mine, ca o flacără micuță în străfunduri, care mă face să nu-mi mai fie teamă.

— Mai sunt pături în dulap, spune el. Buzele lui aproape că-mi ating obrazul.

— Mulțumesc, șoptesc eu.

Stă acolo până mă urc în pat și apoi trage pătura pe mine de parcă ar fi ceva normal, de parcă m-a dus la culcare în fiecare seară a vieții mele. Tipic pentru Kent McFuller.

CINCI

Vedeți voi, atunci încă mai căutam răspunsuri. Încă mai voiam să știu de ce. De parcă urma să-mi răspundă cineva la întrebări, de parcă orice răspuns mi-ar fi fost de ajuns.

Nu atunci, ci după aceea, am început să mă gândesc la timp și la cum continuă să se deplaseze, să se prelingă și să înainteze mereu, cum secundele devin minute care devin zile, care devin ani, și totul duce în același loc, ca un râu care se scurge mereu în aceeași direcție. Și toți mergem și înotăm cât de repede putem, ajutându-l să curgă în acea direcție.

Ce vreau să spun este: poate că îți poți permite să aștepti. Poate că, pentru tine, există ziua de mâine. Poate că, pentru tine, mai există o mie de zile de mâine sau trei mii de zile sau zece mii de zile, atât de mult timp că poți să te scalzi în el, să te rostogolești în el, să îl lași să se scurgă ca monedele printre degete. Atât de mult timp, că îl poți irosi.

Dar pentru unii dintre noi nu există decât ziua de azi. Și adevărul este că nu poți ști niciodată.

Mă trezesc încercând să-mi recapăt respirația, iar alarma mă smulge din întuneric, de parcă m-a adus la suprafață dintr-un lac adânc. E a cincea oară când mă trezesc în dimineața zilei de 14 februarie, dar astăzi sunt ușurată. Închid alarma și rămân întinsă în pat, privind lumina albă și lăptoasă care se furișează în sus pe pereți, așteptând ca bătăile inimii mele să revină la normal. O dungă de lumină se îndreaptă în sus, peste colajul pe care l-a făcut Lindsay pentru mine. În partea de jos a scris cu cerneală roz cu sclipici *Te voi iubi mereu*. Astăzi, eu și Lindsay suntem din nou prietene. Astăzi nimeni nu e supărat pe mine. Astăzi nu

l-am sărutat pe domnul Daimler și n-am stat să dau apă la șoareci singură la o petrecere.

Ei bine, nu chiar singură. Îmi imaginez soarele care umple încet casa lui Kent, umflându-se ca spuma de la șampanie.

În timp ce zac în pat, încep să fac în minte o listă cu toate lucrurile pe care aș vrea să le fac în viață, de parcă ar mai fi posibile. Majoritatea sunt doar niște nebunii, dar nu mă gândesc la asta, ci doar fac liste, de parcă ar fi la fel de ușor precum ai scrie o listă de cumpărături. Să zbor cu un avion privat. Să mănânc un croissant proaspăt copt la o brutărie din Paris. Să călăresc un cal pe ruta Connecticut – California, dar să stau numai în cele mai bune hoteluri de pe drum. Unele dintre ele sunt mai simple: să o duc pe Izzy la Piscul Gâștelor, un loc pe care l-am descoperit prima și singura dată când am încercat să fug de acasă. Să comand Festinul Grașilor la un fast-food – cheeseburger cu bacon, un milk shake și o farfurie mare de cartofi prăjiți cu cașcaval – și să-l mănânc fără să mă stresez, așa cum făceam de ziua mea în fiecare an. Să alerg prin ploaie. Să mănânc omletă în pat.

Când Izzy intră în cameră și sare în pat, alături de mine, mă simt destul de calmă.

— Mama spune că trebuie să te duci la școală, spune Izzy împungându-mă cu capul în umăr.

— Nu mă duc la școală.

Asta este: așa începe. Una dintre cele mai bune – dar și cele mai rele – zile din viața mea începe cu aceste cinci cuvinte.

O prind pe Izzy de burtă și o gâdil. Ea încă se încăpățânează să poarte tricoul ei vechi cu Dora Exploratoarea, dar e atât de mic, că îi lasă la vedere pliul mare și roz de burtică – singura grăsime de pe corpul ei. Se sparge de răs, rostogolindu-se de lângă mine.

— Oprește-te, Sam. Am spus oprește-te!

Izzy țipă și râde, dă din mâini și din picioare când intră mama pe ușă.

— E șase patruzeci și cinci. Stă în prag, cu picioarele chiar în spatele liniei roșii desenată acum mulți ani. Lindsay trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

Izzy mă plesnește peste mâini ca să mi le îndepărteze, cu ochii strălucitori. N-am mai observat asta până acum, dar chiar seamănă cu mama. Pentru un minut, asta mă întristează. Mi-aș fi dorit să semene mai mult cu mine.

— Sam mă gădilă.

— Sam o să întârzie. Și tu la fel, Izzy

— Sam nu se duce la școală. Și nici eu nu mă duc.

Izzy își umflă pieptul de parcă e gata să se lupte pentru asta. Poate că o să semene cu mine când va fi mai mare. Poate că atunci când timpul va începe din nou să meargă înapoi – chiar dacă sunt măturată de el, ca mizeria de un val – pomeții ei se vor înălța și va crește mare și părul ei va fi mai închis la culoare. Îmi place să cred că e adevărat. Îmi place să cred că, mai târziu, oamenii vor spune: *Izzy seamănă leit cu sora ei, Sam.*

Vor spune: *O ții minte pe Sam? Era drăguță. Nu sunt sigură ce altceva ar mai putea spune: Era amabilă. Oamenii o plăceau. Le-a fost dor de ea.* Poate niciunul dintre aceste lucruri.

Îmi scot acest gând din minte și mă întorc la lista mea mentală. Un sărut care să-mi dea senzația că îmi explodează capul. Un dans lent în mijlocul unei camere goale pe o muzică superbă. O partidă de înot în ocean, la miezul nopții, fără haine pe mine.

Mama își freacă fruntea.

— Izzy du-te să iei micul dejun! Sunt sigură că e gata deja.

Izzy se cațără până la mine. O strâng de grăsimea de pe burtică și mai scot un ultim chițait de la ea, înainte să sară jos din pat și să țâșnească pe ușă. Singurul lucru care o pune în mișcare pe Izzy atât de repede este un covrigel cu scorțișoară și stafide, cu unt de arahide, și îmi imaginez că aș fi în stare să îi ofer un covrigel cu scorțișoară și stafide cu

unt de arahide în fiecare zi pentru tot restul vieții ei, că i-aș umple o casă întreagă cu ei.

După ce pleacă Izzy, mama se uită la mine cu o privire pătrunzătoare.

— Care-i treaba, Sam? Ți-e rău?

— Nu chiar.

Un lucru care nu e pe lista mea de dorințe e să-mi petrec măcar o clipă în cabinetul unui medic.

— Atunci, ce e? Trebuie să fie ceva. Credeam că Ziua Îndrăgostiților e una dintre preferatele tale.

— Este. Adică era. Mă ridic în coate și oftez. Nu știu, e o prostie, dacă stai să te gândești.

Ea ridică din sprâncene.

Eu încep să bat câmpii mai departe, fără să mă gândesc cu adevărat la ce vreau să spun înainte s-o spun, dar, după aceea, îmi dau seama că e adevărat.

— Ideea e să le arăți celorlalți cât de mulți prieteni ai. Dar toți știu deja câți prieteni are fiecare. Și nici măcar nu-ți *faci* mai mulți prieteni așa sau, nu știu, nu te apropii de prietenii pe care îi ai deja.

Mama zâmbește puțin, cu jumătate de gură.

— Ei bine, tu ești norocoasă să ai prietene foarte bune și să știi asta. Sunt sigură că trandafirii au o însemnătate foarte mare pentru unele persoane.

— Doar zic și eu, toată povestea e cam de prost gust.

— Parcă nu ești Samantha Kingston pe care o cunosc.

— Mda, ei bine, poate că mă schimb.

Nu cred cu adevărat aceste cuvinte până nu le rostesc. Apoi mă gândesc că poate sunt adevărate, și simt o scânteie de speranță. Poate că mai e o șansă pentru mine, la urma urmei. Poate că *trebuie* să mă schimb.

Mama se uită la mine cu o expresie de parcă aș fi vreo rețetă pe care nu o poate stăpâni.

— S-a întâmplat ceva, Sam? Ceva cu prietenele tale?

Astăzi nu sunt atât de iritată de faptul că mă întrebă. Astăzi mi se pare amuzant, de fapt. Așa de mult mi-aș dori

ca singurul lucru care mă deranjează să fie o ceartă cu Lindsay sau o tâmpenie pe care a spus-o Ally sau ceva de genul ăsta.

— Nu e vorba de prietenele mele. Bâjbâi după o scuză care s-o facă să cedeze. E vorba de... Rob.

Mama își încrețește fruntea.

— V-ați certat?

Mă cufund mai adânc în pat, sperând că asta mă face să par deprimată.

— El... mi-a dat papucii.

Într-un fel, nu e o minciună. Nu s-a despărțit de mine, ca să fiu mai exactă, dar poate nici n-am avut niciodată o relație serioasă așa cum am crezut eu atât de multă vreme. Oare e posibil să ieși de-adevăratelea cu cineva care nici măcar nu te cunoaște?

Funcționează mai bine decât m-am așteptat. Mama își duce mâna la piept.

— O, scumpa mea! Ce s-a întâmplat?

— Cred că fiecare voia altceva.

Mă joc cu marginea pilotei, gândindu-mă la toate acele nopți singură cu el, la subsol, îmbăiați în lumina albastră, simțindu-mă protejată de toată lumea. Nu fac niciun efort să par supărată când mă gândesc la asta, și buza de jos începe să-mi tremure.

— Nici nu cred că m-a plăcut vreodată. Nu *cu adevărat, cu adevărat*. Țasta e cel mai sincer lucru pe care i l-am zis mamei de ani de zile și, deodată, mă simt foarte expusă. Îmi amintesc de un moment de când aveam vreo șase, șapte ani și a trebuit să mă dezbrac la piele ca să mă caute de căpușe. Mă ascund și mai mult sub cuverturi, strângându-mi pumnii atât de tare, că îmi intră unghiile în carne.

Apoi se întâmplă cel mai nebunesc lucru din lume. Mama pășește peste linia roșie de demarcație și vine până la pat, de parcă n-ar fi mare scofală. Sunt atât de surprinsă, că nici măcar nu protestez când se apleacă peste mine și mă sărută pe frunte.

— Îmi pare atât de rău, Sam. Îmi netezește fruntea cu degetul mare. Sigur că poți sta acasă.

Mă așteptasem la o ceartă, așa că rămân fără cuvinte.

— Vrei să rămân acasă cu tine? întrebă ea.

— Nu. Încerc să zâmbesc. O să fiu bine. Pe bune.

— Vreau să stau acasă cu Sam! Izzy a venit din nou la ușă, de data asta pe jumătate îmbrăcată pentru școală. E într-o fază galben cu roz – nu e o combinație flatantă, dar e destul de greu să-i explici combinațiile de culori unei fetițe de opt ani – și și-a tras pe ea o rochie de un galben muștar peste o pereche de colanți roz. În picioare are niște șosete flaușate mari și galbene. Arată ca un fel de floare tropicală. O parte din mine e tentată să mă iau de mama că o lasă pe Izzy să se îmbrace cu ce vrea. *Sigur* ceilalți copii o iau în răs.

Dar, la urma urmei, nu cred că lui Izzy îi pasă. Țasta e alt lucru care mi se pare ciudat: că sora mea de opt ani e mai curajoasă decât mine. Probabil e mai curajoasă decât majoritatea elevilor din Liceul Thomas Jefferson. Mă întreb dacă asta se va schimba vreodată, dacă bravura va fi scoasă cu forța din ea.

Ochii lui Izzy sunt enormi și își împreunează mâinile, de parcă s-ar ruga.

— Te rog?

Mama oftează, exasperată.

— Sigur că nu, Izzy. Nu e nimic în neregulă cu tine.

— Mă simt rău, spune Izzy. E cam greu de crezut asta, având în vedere că țopăie și face piruete de pe un picior pe altul când spune asta, dar soră-mea nu s-a priceput niciodată să mintă.

— Ți-ai luat micul dejun? Mama își încrucișează brațele și adoptă fața ei de „părinte”.

Izzy dă din cap.

— Cred că am toxiinfecție alimentară. Se apleacă și se apucă de burtă, apoi se îndreaptă imediat și începe din nou să țopăie. Nu mă pot abține și scot un chicotit.

— Haide, mamă, spun eu. Las-o să stea acasă.

— Sam, te rog, n-o încuraja! Mama se întoarce spre mine, clătinând din cap, dar îmi dau seama că ezită.

— E în clasa a treia, spun eu. Nu învață mare lucru acolo.

— Ba da! intonează Izzy, apoi își pune palma peste gură când îi arunc o privire. Surioara mea se pare că nu e campioană nici la negocieri. Clatină din cap și bâlbâie repede: Adică, nu învățăm așa de mult.

Mama coboară glasul.

— Știi că o să te bată la cap toată ziua, nu? N-ai prefera să fii singură?

Știu că se așteaptă să spun da. De ani de zile, asta a fost cuvântul de ordine în casă: Sam vrea să fie singură. „Vrei să ieși cina?” „Mi-o iau sus în cameră.” „Unde te duci?” „Vreau să fiu singură.” „Pot să intru?” „Lasă-mă în pace, vreau să fiu singură. Ieși din camera mea. Nu vorbi cu mine când sunt la telefon. Nu vorbi cu mine când ascult muzică.” Singură, singură, singură.

Dar lucrurile se schimbă după ce mori – poate pentru că actul cel mai mare de însingurare pe care poți să-l faci este să mori.

— Nu mă deranjează, răspund eu, și vorbesc serios. Mama își ridică mâinile în aer și spune „Cum vreți voi”, dar înainte ca vorbele să-i iasă din gură, Izzy aleargă prin cameră și se trânteste cu burta pe mine, înlănțuindu-mi gâtul cu brațele:

— Putem să ne uităm la televizor? Putem să facem macaroane cu brânză?

Miroase a nucă de cocos, ca de obicei, și îmi amintesc când era atât de micuță că îi făceam baie în chiuvetă, și ea râdea și împrășca apa, de parcă locul cel mai bun din lume era un pătrat de porțelan de treizeci pe patruzeci și cinci de centimetri, ca și cum chiuveta era cel mai mare ocean din lume.

Mama îmi aruncă o privire care înseamnă *Ți-ai făcut-o cu mâna ta*.

Eu zâmbesc peste umărul lui Izzy și ridic din umeri.
Și e așa de ușor.

În pădure

E ciudat cât de mult se schimbă oamenii. De exemplu, când eram copil, adoram tot soiul de chestii – gen caii și Festinul Grașilor și Piscul Gâștelor – dar cu timpul, toate au dispărut, una după alta, și au fost înlocuite cu prietenii, messengerul, telefoanele mobile, băieții și hainele. E cam trist, dacă te gândești. Parcă n-ar exista deloc continuitate în oameni. De parcă se rupe ceva când împlinești doisprezece sau treisprezece ani sau ce vârstă o fi, când nu mai ești copil, ci adolescent, și pe urmă ești o persoană complet diferită. Poate o persoană mai puțin fericită. Poate o persoană mai rea.

Iată cum am descoperit eu Piscul Gâștelor: odată, înainte ca Izzy să se nască, părinții mei au refuzat să îmi cumpere o bicicletă mică și mov, cu un coș roz cu floricele și claxon.

Nu-mi amintesc de ce – poate aveam deja o bicicletă – dar m-am enervat și am hotărât să fug de acasă. Iată cele două reguli de bază pentru a fugi de acasă cu succes:

1. Du-te într-un loc cunoscut.
2. Du-te într-un loc pe care nu-l mai știe nimeni.

Evident, pe atunci nu cunoșteam aceste două reguli și cred că scopul meu era altul: să mă duc într-un loc necunoscut și apoi să fiu găsită de părinții mei, care s-ar simți atât de prost, încât ar fi de acord să îmi cumpere orice vreau, inclusiv bicicleta (și poate și un ponei).

Era luna mai și era cald. În fiecare zi se întuneca tot mai târziu. Într-o după-amiază, mi-am pus lucrurile în sacul meu de voiaj preferat și m-am strecurat pe ușa din spate. (Îmi amintesc că m-am gândit cât sunt de isteată că evit curtea din față, unde tatăl meu lucra la grădină.) Îmi mai amintesc exact și ce am pus în sac: o lanternă, o bluză de trening, un costum de baie, un pachet întreg de biscuiți Oreo, un exemplar din cartea mea preferată, *Matilda*; un colier imens din perle false pe un lanț de aur pe care mama mi-l dăduse să-l port de Halloween cu un an în urmă. Nu știam unde mă

duc, așa că am mers drept înainte, am traversat veranda, am coborât scările și am tăiat curtea din spate, intrând în pădurea care separa casa noastră de a vecinului. Am cutreierat pădurea o vreme, părându-mi rău de mine însămi și sperând că vreo persoană foarte bogată mă va observa, i se va face milă de mine, mă va adopta și-mi va cumpăra un garaj întreg de biciclete mov.

Dar după o vreme, a început să-mi placă, așa cum se întâmplă cu toți copiii. Soarele era blând și auriu. Toate frunzele arătau de parcă aveau halouri de lumină, peste tot zburdau păsările, straturi întregi de mușchi verde și catifelat se întindeau sub picioarele mele. Nu se mai vedea nicio casă. Intrasem adânc în pădure și mi-am imaginat că sunt singura persoană care a ajuns vreodată așa de departe. Mi-am imaginat că voi rămâne acolo pentru totdeauna, că o să dorm pe un pat de mușchi, o să port flori în păr și o să trăiesc în armonie cu urșii, cu vulpile și cu inorogii. Am ajuns la un pârâu și l-am traversat. M-am cățărat pe un deal înalt, mare cât un munte.

În vârful dealului era cea mai mare stâncă pe care am văzut-o vreodată. Aceasta se rotunjea în sus precum carena pântecoasă a unei nave, dar avea un vârf neted ca o masă. Nu-mi amintesc mare lucru din acea expediție, decât că am mâncat biscuiții, unul după altul, și m-am simțit de parcă eram stăpâna acelei bucăți de pădure. Îmi mai amintesc și că, atunci când m-am întors acasă, cu o durere zdravănă de burtă de la toți biscuiții aceia, am fost dezamăgită că părinții mei nu fuseseră îngrijorați în privința mea. Eram sigură că stătusem ore întregi acolo, dar ceasul arăta că plecasem de mai puțin de patruzeci de minute. Atunci am decis că stânca aceea era specială: că acolo timpul stătea în loc.

M-am dus des acolo în vara aceea, de câte ori simțeam nevoia să evaderez, precum și în vara următoare. Odată, stăteam acolo întinsă pe platoul stâncos, uitându-mă la cerul roz și mov care se întindea nesfârșit, de culoarea caramelelor de la bălciuri, și am văzut sute de găște migratoare, într-un

V perfect. O singură pană a plutit în jos, prin aer, și a aterizat chiar lângă mâna mea. Am botezat locul Piscul Gâștelor și am ținut ani de zile pana aceea într-o cutiuță decorativă, ascunsă într-o firidă din burta stâncii. Apoi, într-o zi, cutia a dispărut. Mi-am imaginat că a fost luată de furtună și am căutat-o prin frunze și prin tufișuri ore întregi. Am plâns pentru că n-am găsit-o.

Chiar și după ce m-am lăsat de călărie, mă mai cățaram uneori pe Piscul Gâștelor, deși mergeam din ce în ce mai rar. M-am dus acolo odată în clasa a șasea, după ce băieții de la ora de educație fizică au spus că am fundul prea „turtit”. M-am dus acolo când n-am fost invitată la petrecerea aniversară în pijamale a Lexei Hill, deși fusesem partenere la ora de științe și petrecuserăm patru luni împreună vorbind despre cât de drăguț e Jon Lippincott. De fiecare dată când mă întorceam acasă, trecuse mai puțin timp decât mă așteptasem. De fiecare dată mi-am spus, deși știam că e o prostie, că Piscul Gâștelor e special.

Apoi într-o zi, Lindsay Edgecombe a intrat în bucătăria Tarei Flute în timp ce mă aflam acolo, și-a apropiat fața de a mea și a șoptit: „Vrei să vezi ceva?”, iar în momentul acela, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna. Din ziua aceea, nu m-am mai dus acolo niciodată.

Poate că de aceea mă hotărâsc s-o duc pe Izzy acolo, deși e un ger cumplit afară. Vreau să văd dacă mai e la fel, dacă eu mai sunt la fel. E important pentru mine, nu-mi dau seama din ce motiv. Și la urma urmei, din toate lucrurile de pe lista mea mentală, ăsta e cel mai ușor. Doar n-o să aterizeze un avion privat în fața casei mele. Și dacă înot în pielea goală o să fiu arestată sau o să mă îmbolnăvesc de pneumonie, ori amândouă.

Așa că ăsta e următorul cel mai bun lucru. Și cred că atunci am o revelație: toată șmecheria e să faci ceea ce poți.

— Ești sigură că ăsta e drumul cel bun? Izzy țopăie lângă mine, înfășurată în atâtea haine, că arată ca un om de

zăpadă îngrozitor. Ca de obicei, a insistat să-și pună prea multe accesorii și poartă apărători de urechi cu imprimeu leopard în roz și negru și două fulare diferite.

— Țsta e drumul cel bun, spun eu, deși la început eram sigură că ajunseserăm într-un loc greșit. Totul e atât de mic. Pârâul – un firisor subțire și rece de apă, cu pete de gheață din loc în loc – nu e mai lat de un pas. Dealul de dincolo de el are o pantă ușoară, deși în mintea mea a fost întotdeauna un munte.

Dar partea cea mai rea sunt clădirile noi. Cineva a cumpărat pământ aici și sunt două case în stadii diferite de construcție. Una dintre ele e doar un schelet care se ridică din pământ, făcut din lemn înălbit, așchii și țepi, ca o barcă naufragiată pe țarm. Cealaltă e aproape terminată. E enormă și pare goală, precum casa lui Ally și stă cocoțată pe deal de parcă s-ar uita la noi. Îmi ia un pic să-mi dau seama de ce: încă nu are obloane la nicio fereastră.

Mă simt dezamăgită. E clar că a fost o idee proastă să venim aici și îmi amintesc o chestie pe care ne-a zis-o profa mea de engleză într-o zi, în timpul unei digresiuni întâmplătoare. A spus că motivul pentru care nu te mai poți întoarce acasă – studiam o listă de citate celebre și discutam despre înțelesul lor, și unul dintre ele era acesta: „Nu te poți întoarce niciodată acasă” de Thomas Wolfe – nu e neapărat pentru că locurile se schimbă, ci pentru că oamenii se schimbă. Așa că nimic nu mai pare la fel.

Sunt cât pe ce să sugerez să ne întoarcem, dar Izzy a sărit deja peste pârâu și urcă dealul în fugă.

— Haide! strigă ea peste umăr. Să ne întrecem, adaugă, când mai are cincisprezece metri până în vârf.

Măcar Piscul Gâștelor e la fel de mare pe cât îl știu. Izzy se cațără pe vârful plat și eu vin după ea, cu degetele deja amortite în mânuși. Suprafața stâncii e acoperită cu frunze înghețate, sfărâncioase, și cu un strat de brumă. E suficient spațiu să ne întindem amândouă, dar ne ghemuim una în alta ca să ne încălzim.

— Deci ce crezi? spun eu. Crezi că e o ascunzătoare bună?

— Cea mai bună. Izzy își înclină capul înspre mine. Chiar crezi că timpul curge mai încet aici?

Ridic din umeri.

— Așa credeam când eram mică, îi explic, uitându-mă în jur. Urâsc faptul că poți vedea casele de aici. Înainte era așa de izolat, de secret. Era total diferit aici. Mult mai bine. Nu era nicio casă. Chiar simțeau că ești în mijlocul pustietății.

— Dar în felul ăsta, dacă îți vine să faci pipi, poți să te duci la cineva să bați la ușă și să-i rogi să te lase să folosești baia.

Stâlcește toate „s”-urile: *usă, lasse, folosești*.

— Da, cred că da, râd eu. Stăm o clipă în liniște. Izzy?

— Mda?

— Ceilalți copii... râd de tine? Din cauza felului în care vorbești?

Simt cum, sub straturile ei de haine, se încordează.

— Uneori.

— Și de ce nu faci ceva? Ai putea învăța să vorbești altfel, să știi.

— Dar asta e *vocea* mea. O spune încet, dar hotărâtă. Cum îți-ai mai da seama că eu vorbesc?

E un răspuns așa de ciudat, tipic pentru Izzy că nu știu ce replică să-i dau, așa că mă întind înspre ea și o strâng în brațe. Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să i le spun, atât de multe lucruri pe care nu le știe: că îmi amintesc când a venit acasă de la spital, un boț mare și roz cu un zâmbet lipit pe față, și că adormea ținându-mă de degetul arătător; că obișnuiam să ne jucăm de-a calul pe plaja din Cape Cod și ea mă trăgea de păr ca să mă îndrepte într-o direcție sau în alta; cât de moale și de pufos era capul ei când s-a născut; că prima oară când săruți pe cineva o să ai emoții și o să fie ciudat și nu va fi la fel de bine pe cât îți dorești, dar asta e în regulă; că ar trebui să te îndrăgostești numai de băieții care să se îndrăgostească și ei de tine. Dar înainte să spun ceva

din toate astea, ea se îndepărtează de mine, în patru labe, chicotind.

— Uite, Sam! Se apropie de marginea stâncii și încearcă să scoată ceva prins într-o crăpătură. Se întoarce în genunchi, ținând triumfătoare în mână o pană, de un alb palid, tivită cu cenușiu, udă de la brumă.

Simt cum mi se frânge inima în secunda asta pentru că știu că nu voi putea niciodată să îi spun lucrurile pe care vreau să i le spun. Nici măcar nu știu de unde să încep. În schimb, îi iau pana din mână și o pun într-unul dintre buzunarele gecii North Face.

— O s-o păstrez bine, îi spun eu. Apoi mă las pe spate pe piatra înghețată și mă uit la cer, care începe să se întunece odată cu apropierea furtunii.

— Ar trebui să mergem acasă, Izzy. O să plouă.

— Acuș. Se întinde lângă mine și își pune capul în scobitura umărului meu.

— Nu ți-e frig?

— Sunt bine.

Parcă nu mai e așa de frig dacă stăm ghemuite una în alta; îmi deschei puțin geaca la gât. Izzy se lasă într-un cot și se întinde spre gâtul meu, trăgându-mă de lăntișorul cu pasărea de aur.

— De ce nu mi-a dat și mie ceva bunica? mă întrebă.

Asta e o poveste veche.

— Pentru că nu existai pe atunci, creier de găină.

Izzy continuă să tragă de lăntișor.

— E drăguț.

— E al meu.

— Bunica era drăguță?

Și asta face parte din poveste.

— Mda, era drăguță. De fapt nu-mi amintesc mare lucru despre ea – a murit când aveam șapte ani – doar mișcarea mâinilor ei prin părul meu când mi-l peria și faptul că mereu cânta melodii din spectacole, indiferent ce treabă avea. Făcea

niște briose enorme cu ciocolată și portocale și întotdeauna mi le dădea pe cele mai mari. Ți-ar fi plăcut de ea.

Izzy oftează.

— Mi-aș dori să nu moară nimeni niciodată, spune ea.

Simt o durere în gât, dar reușesc să zâmbesc. Prin mine trec în același timp două dorințe care se bat cap în cap, fiecare la fel de ascuțită ca lama unui cuțit: *Vreau să te văd crescând* și *Să nu te schimbi niciodată*. Îmi pun mâna pe creștetul ei.

— Ar fi cam mare aglomerație pe aici, Pufoso, îi spun.

— M-aș muta în ocean, explică Izzy ca și cum ar fi cel mai normal lucru din lume.

— Pe vremuri, zăceam aici toată vara, îi spun eu. Veneam aici și mă uitam la cer.

Ea se rostogolește din nou pe spate și se uită în sus.

— Pariez că priveliștea asta nu s-a schimbat prea mult, nu?

Ce spune ea e atât de simplu, încât aproape că mă apucă râsul. Are dreptate, desigur.

— Nu, arată exact la fel.

Bănuiesc că ăsta e secretul, dacă îți dorești vreodată ca lucrurile să fie la fel cum au fost. Trebuie doar să te uiți la cer.

Prin întuneric

Când ajung acasă, îmi verific telefonul: trei mesaje noi. Lindsay, Elody și Ally mi-au scris același lucru: *Ziua Îndrăgostiților <3 tn*. Probabil erau împreună când le-au scris. Asta e o chestie pe care o facem uneori, tastăm și trimitem exact același mesaj în exact același timp. E o prostie, dar mă face să zâmbesc. Însă nu răspund. De dimineață i-am trimis lui Lindsay un mesaj în care i-am spus să plece la școală fără mine, dar, deși azi nu ne certăm, mă simt ciudat să scriu

„xxo”²³-ul nostru obișnuit de la sfârșit. Undeva – într-un timp, sau loc, într-o viață paralelă sau ceva de genul – încă mai sunt supărată pe ea și ea e supărată pe mine.

Mă uimește cât de ușor se schimbă lucrurile, cât de ușor este să pornești pe drumul pe care mergi în fiecare zi și să ajungi în altă parte. Doar un singur pas greșit, o pauză, un ocol, și ajungi să ai parte de noi prieteni sau de o reputație proastă, de un iubit sau de o despărțire. Niciodată nu mi-a trecut asta prin cap; n-am fost niciodată în stare să văd asta. Și asta mă face să simt, în mod ciudat, că poate toate aceste posibilități diferite există în același timp, că poate în spatele fiecărui moment pe care îl trăim sunt mii de alte momente care arată altfel.

Poate că eu și Lindsay suntem cele mai bune prietene, dar ne și urâm. Poate că sunt doar la o oră de matematică distanță de a deveni o târfă ca Anna Cartullo. Poate că, în adâncul sufletului, sunt la fel ca ea. Poate că toți suntem: doar la o pauză de prânz distanță de a mânca singur în baie. Mă întreb dacă e posibil vreodată să aflî adevărul despre altcineva sau dacă lucrul cel mai bun pe care-l putem face e să ne ciocnim unul de altul, cu capetele plecate, sperând să evităm impactul. Mă gândesc la Lindsay în baia de la Rosalita's și mă întreb câți oameni au secrete încleștate ca niște pumnișori, ca niște pietre care le zac pe fundul burților. Poate că toți.

Al patrulea mesaj e de la Rob și în el scrie doar: *Ești bolnavă?* îl șterg, după care închid telefonul.

Eu și Izzy petrecem restul după-amiezii uitându-ne la DVD-uri vechi, majoritatea filme Disney și Pixar pe care le îndrăgim amândouă, cum ar fi *Mica Sirenă* sau *În căutarea lui Nemo*. Facem floricele de porumb cu mult unt și sos tabasco, așa cum le face tata, și ne cuibărim în salon cu toate luminile stinse, în timp ce, afară, cerul se face tot mai negru și copacii încep să se unduiască în vânt. Când se

²³ În limbaj colocvial, *xxo* înseamnă *hugs and kisses*, adică „îmbrățișări și sărutări”. (n.tr.)

întoarce mama acasă, îi cerem o vineri la Formaggio's – pe vremuri mergeam la același local italian în fiecare vineri seară și îl numeam așa pentru că restaurantul (care avea pe mese mușamale în carouri roșii și albe și un cântăreț la acordeon și trandafiri de plastic) era nemaipomenit de siropos²⁴ – și ea răspunde că o să se mai gândească, iar asta înseamnă că mergem.

A trecut o veșnicie de când n-am mai stat acasă într-o seară de weekend, și când tata intră pe ușă și ne vede pe mine și pe Izzy pe canapea, se clatină în prag, cu mâna la inimă, de parcă ar face atac de cord.

— Oare am halucinații? spune el, lăsându-și jos servieta. Să fie oare posibil? Samantha Kingston? Acasă? Vineri seara?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu știu. Ai luat mult LSD în anii '60? Ai putea avea flashbackuri de LSD.

— Aveam doi ani în 1960. Am ajuns prea târziu la petrecere. Se apleacă și mă pupă pe frunte, iar eu mă feresc din obișnuință. Și nici măcar nu o să te întreb de unde știi despre flashbackuri de LSD.

— Ce-s alea? căraie Izzy

— Nimic, răspundem în același timp eu și tata, iar el îmi zâmbește.

Până la urmă mergem la Formaggio's (numele oficial: Luigi's – Bucătărie ca la mama acasă), care de fapt nu mai e Formaggio's (sau Luigi's) și nu mai e așa de ani de zile. Acum cinci ani, un restaurant cu sushi i-a luat locul și a schimbat toată faianța falsă art-deco și felinarele de sticlă cu mese subțiri din metal și un bar lung din stejar. Dar nu contează. Pentru mine va fi mereu Formaggio's.

Restaurantul e foarte aglomerat, dar primim una dintre cele mai bune mese, chiar lângă acvariul enorm plin de pești exotici, așezat lângă fereastră. Ca de obicei, tata face o glumă

²⁴ În limba italiană, *formaggio* înseamnă „brânză” (*cheese*), iar termenul pentru „siropos” este *cheesy*, de la *cheese*. (n.tr.)

proastă despre cât de mult îi plac restaurantele în care ți se arată dinainte ingredientele și mama îi spune să se ocupe de arhitectură și să lase comedia pe seama profesioniștilor. La cină, mama e foarte drăguță cu mine, crezând că trec prin depresie postdespărțire, iar eu și Izzy comandăm jumătate din meniu și ajungem prin a ne îndopa cu tofu și pachetele cu creveți, tempura și salată de alge înainte să vină felurile principale. Tata bea două beri, se ametește și ne povestește întâmplări cu clienți nebuni, iar mama îmi tot spune să comand ce vreau, și Izzy își pune un șervet pe cap și se preface că e un pelerin care gustă rulouri cu sushi pentru prima oară în viață.

Până acum am avut o zi bună – una dintre cele mai bune. Aproape perfectă, de fapt, chiar dacă nu s-a întâmplat nimic special. Bănuiesc că, probabil, am avut multe zile ca asta, dar, nu știu de ce, nu fac parte dintre cele pe care le ții minte. Acum, lucrul ăsta mi se pare greșit. Mă gândesc la momentul în care stăteam întinsă în pat la Ally și mă întrebam dacă am trăit vreodată o zi care să merite trăită din nou. Mi se pare că n-ar fi așa de rău să o trăiesc iar și iar pe asta și mă gândesc că asta este ceea ce voi face. O să continui așa, la nesfârșit, până când timpul o să se scurgă cu totul, până va îngheța universul.

Chiar înainte de desert, în restaurant intră un grup mare de eleve dintr-a noua și a zecea pe care le recunosc de la Jefferson. Câteva dintre ele poartă încă jachetele JV de la echipamentul de înot. Probabil au avut antrenament la o oră târzie. Par atât de tinere, cu părul strâns în cozi, fără machiaj – total diferite de felul în care arată când apar la petrecerile noastre, când zici că și-au petrecut o oră și jumătate testând eșantioanele din magazinul MAC. Vreo două dintre ele observă că le privesc și lasă privirea în pământ.

— Înghețată de ceai verde și fasole azuki. Chelnerița pune un bol mare și patru linguri în fața noastră. Izzy se dezlănțuie asupra înghețatei de fasole azuki.

Tata geme și își pune mâna pe stomac.

— Nu știi cum de vă mai e foame.

— Sunt în creștere. Izzy deschide gura și ne arată înghețata topită pe limbă.

— Scârbos, Izzy! Ridic lingura și iau puțină înghețată din partea verde.

— Sykes! Hei! Sykes!

Mă întorc rapid când îi aud numele. Una dintre fetele din echipa de înot se ridică pe jumătate din scaun, făcând semn cu mâna. Mă uit prin restaurant, căutând-o pe Juliet, dar nu e decât o fată la ușă. E slabă și palidă și foarte blondă; stă în prag și își scutură picăturile de ploaie de pe jachetă. Îmi ia câteva clipe s-o recunosc, dar când se întoarce, căutându-și prietenele, îmi dau seama cine e: Cupidonul de la ora de matematică – îngerul care mi-a dat trandafirii.

Când își vede colegele, ridică scurt mâna și le face semn din degete. Apoi începe să-și croiască drum spre ele, și când trece de masa noastră, observ jacheta ei de înot albastră cu portocaliu, și parcă toată încăperea îngheață și rămân numai acele cinci litere, aprinse ca o reclamă fluorescentă.

SYKES.

Sora mai mică a lui Juliet.

— Sammy, recepție. Izzy mă înghiontește cu lingura. Înghețata ta se topește.

— Nu-mi mai e foame. Pun lingura deoparte și mă ridic de la masă.

— Unde te duci? Mama se întinde și îmi pune mâna pe încheietură, dar eu abia o simt.

— Cinci minute.

Apoi mă duc țintă către masa ocupată de echipa de înot, uitându-mă fix la fata cea palidă și la chipul ei în formă de inimă. Nu-mi vine să cred că n-am remarcat asemănarea până acum. Surorile au aceiași ochi albaștri mari, aceeași piele transparentă și aceleași buze palide. Dar, la urma urmei, până de foarte curând nici nu m-am uitat cu adevărat la Juliet, chiar dacă am văzut-o de vreo zece mii de ori.

Puștoaicele din echipa de înot au primit meniurile, râd și se înghiontesc una pe alta. O aud clar pe una dintre ele rostind numele lui Rob – probabil spunând cât de drăguț arată în hanoracul lui Lacrosse (eu știu cel mai bine; o spuneam tot timpul). Dar nu-mi pasă de absolut nimic. Când ajung la un metru și ceva de ele, o fată mă observă și imediat la masă se face liniște. Fata care vorbea despre Rob se face de culoarea meniului pe care îl ține în mână.

Micuța Sykes e înghesuită chiar la capătul mesei. Mă duc direct la ea.

— Salut! Acum, că stau acolo, nu mai știu de ce am venit. Cel mai ciudat este că *eu* sunt cea neliniștită. Cum te cheamă?

— Ăă... am făcut eu ceva? îi tremură vocea. Celelalte fete nu-i sunt de niciun ajutor. Se uită la mine de parcă s-ar aștepta să mă arunc asupra ei în orice clipă ca să-i înghit capul sau altceva la fel de groaznic.

— Nu, nu. Eu doar... îi zâmbesc cu căldură. Acum, că mi-am dat seama, asemănarea dintre ea și Juliet mă sperie. Ai o soră mai mare, nu?

Gura ei se încordează într-o linie subțire și ochii i se întunecă, de parcă ar ridica un zid. Nu o învinovățesc. Probabil crede că o să mă iau de ea pentru că are o soră mai mare ciudată. Probabil i se întâmplă des.

Dar își ridică bărbia și se uită drept la mine. Îmi amintește de un lucru pe care l-ar face Izzy. *Sam nu se duce la școală, și nici eu nu mă duc.*

— Mda, Juliet Sykes. Apoi așteaptă răbdătoare să încep să râd.

Are privirea atât de intensă, încât cobor capul.

— Mda. Eu, ăă, o știu pe Juliet.

— Serios? ridică ea din sprâncene.

— Păi, oarecum. Toate fetele se uită la mine acum. Am senzația că abia se abțin să nu rămână cu gurile căscate. E... partenera mea de laborator, oarecum.

M-am gândit că merg la sigur. Orele de științe sunt obligatorii și toată lumea primește un partener de laborator.

Fața surorii lui Juliet se relaxează puțin.

— Juliet e foarte bună la biologie. Adică, e foarte bună la învățatură. Își îngăduie un zâmbet. Eu sunt Marian.

Marian e un nume bun pentru ea: un nume pur, oarecum. Îmi transpiră palmele. Le șterg de blugi.

— Eu sunt Sam.

Marian coboară privirea și spune timidă:

— Știu cine ești.

Două brațe îmi înconjoară talia. Izzy a venit în spatele meu împungându-mă cu vârful bărbiei.

— Aproape s-a terminat înghețata, zice ea. Sigur nu vrei și tu?

Marian îi zâmbește lui Izzy

— Cum te cheamă?

— Elizabeth, spune Izzy cu mândrie, dar apoi se bosumflă puțin. Dar toată lumea îmi spune Izzy.

— Când eram mică, toată lumea îmi spunea Mary. Marian se strâmbă. Dar acum toată lumea îmi spune Marian.

— Nu mă deranjează *Izzy* așa de mult, răspunde soră-mea, mușcându-și buzele de parcă tocmai s-a hotărât.

Marian își ridică privirea spre mine.

— Și tu ai o soră mai mică?

Brusc nu mai suport să mă uit la ea. Nu suport să mă gândesc la ce se va întâmpla mai târziu. Eu știu: liniștea din casă, împușcătura.

Și apoi... ce? Ea va coborî prima scările? Oare acea ultimă imagine a surorii ei va fi cea care va dura, cea care va șterge toate amintirile pe care și le-au clădit împreună de-a lungul anilor?

Intru în panică, încercând să mă gândesc ce fel de amintiri are Izzy cu mine – ce amintiri va avea cu mine.

— Haide, Izzy! Să le lăsăm pe fete să mănânce. Îmi tremură vocea, dar cred că nu observă nimeni. O mângâi pe Izzy pe cap și ea zburdă înapoi spre masa noastră.

Fetele de la masă devin mai încrezătoare acum. Le înfloresc zâmbetele pe chip și toate se uită la mine cu admirație, de parcă nu le vine să creadă ce drăguță sunt, de parcă le-am făcut un cadou. Urăsc chestia asta. Ar trebui să mă urască. Dacă ar ști ce fel de om sunt, m-ar urî, sunt sigură.

Nu știu de ce îmi vine Kent în minte, dar așa se întâmplă. Și el m-ar urî dacă ar ști totul. În mod straniu, gândul ăsta mă întristează.

— Spune-i lui Juliet să n-o facă, trântesc eu, fără să-mi vină să cred că am spus-o.

Marian își încrețește fruntea.

— Ce să facă?

— O chestie pentru un proiect la științe, mint eu repede. O să știe ea despre ce-i vorba, adaug.

— Bine. Marian îmi zâmbește. Dau să mă întorc, dar ea mă strigă:

— Sam!

Mă întorc și ea își pune palma peste gură și chicotește, de parcă nu-i vine să creadă că a avut curajul să-mi rostească numele.

— O să-i spun mâine. Juliet iese în oraș în seara asta. Zice asta de parcă ar spune că Juliet o să fie șefă de promoție. Îmi și imaginez scena. Mama, tata și sora la parter, cu Juliet încuiată în dormitor, ca de obicei, cu muzica la maximum, singură. Și apoi – miracolul miracolelor – coboară, cu părul prins la spate, încrezătoare, anunțând că se duce la o petrecere. Probabil au fost așa de fericiți, așa de mândri. Fetita lor singuratică își schimbă atitudinea la sfârșitul clasei a douăsprezecea.

La petrecerea lui Kent. Să o caute pe Lindsay. Să mă caute pe mine. Să fie împinsă, îmbrâncită și stropită cu bere.

Deodată, mi se ridică tot sushi-ul din stomac. Dacă ar ști ei...

— Dar sigur îi spun mâine. Marian zâmbește, ca un far care mă urmărește din întuneric.

Tot drumul spre casă, încerc să uit de Marian Sykes. Când tata îmi spune noapte bună – întotdeauna pică lat de somn după o bere și în seara asta a băut (vai!) două – încerc să uit de Marian Sykes. Când Izzy vine după o jumătate de oră, după ce a făcut duș și miroase a curat în pijamalele ei vechi cu Dora și îmi depune un pupic umed pe obraz, încerc s-o uit; o oră după aceea, când mama stă în ușa și spune: „Sunt mândră de tine, Sam”, încă mă mai gândesc la ea.

Mama se duce la culcare. În casă se lasă liniștea. Undeva, în întunericul profund, ticăie un ceas și, când închid ochii, mi-o imaginez pe Juliet Sykes venind spre mine calmă, bocănind pe podeaua de lemn, cu sângele curgându-i din ochi...

Mă ridic în pat, cu inima bubuind. Apoi mă dau jos și îmi caut geaca North Face în întuneric.

În dimineața asta am jurat că nimic pe lumea asta nu mă va face să mă duc iar la petrecerea lui Kent, dar iată-mă, cobor scările în vârfurile picioarelor, mă strecor pe holurile întunecate și iau cheile mamei de pe raft din debara. A fost uimitor de umană azi, dar ultimul lucru de care am nevoie e o conversație de genul „Ce te face să crezi că poți chiuli de la școală și apoi să ieși în oraș?”.

Încerc să-mi spun că Juliet Sykes nu e, de fapt, problema mea, dar continui să îmi imaginez cât de oribil ar fi dacă ar trebui să trăiască iar și iar ziua de astăzi. Mă gândesc că aproape toată lumea – până și Juliet Sykes – merită să moară într-o zi mai bună decât asta.

Balamalele de la ușile din față și din spate scârțâie atât de tare, că ar putea funcționa pe post de ceasuri deșteptătoare (uneori cred că părinții mei au făcut asta intenționat). În bucătărie, vărs cu grijă niște ulei de măsline pe un prosop de hârtie și îl frec pe balamalele de la ușa din spate. Lindsay m-a învățat trucul ăsta. Întotdeauna inventează metode noi, mai bune, s-o șteargă afară din casă, deși ea nu are oră fixă de venit acasă și nu-i pasă nimănui la ce oră vine și la ce oră

pleacă. Cred că, de fapt, îi e dor de asta. Cred că de asta e așa de atentă la detalii – îi place să creadă că trebuie să fie așa.

Nu m-am gândit de ce mă duc acasă la Kent sau ce-o să fac când ajung acolo, așa că, în loc să mă duc acolo direct, mă trezesc că o iau la întâmplare pe străduțe și pe alei infundate. Majoritatea caselor sunt așezate departe de stradă și ferestrele luminate apar ca prin magie din întuneric, ca niște felinare. E uimitor cât de diferit arată totul noaptea – aproape de nerecunoscut, mai ales când plouă. Casele se profilează pe pajiști solemne și vii. Arată atât de diferit de Ridgeview ziua, când totul e curat, lustruit și pus la locul lui, când totul se desfășoară într-un mod precis, cu soții care se îndreaptă spre mașini cu căni de cafea în mână, cu soțiile care îi urmează la scurt timp, îmbrăcate în echipamentul de Pilates, cu fetițe în rochițe Baby Gap așezate în scaune de mașină pentru bebeluși, cu SUV-uri Lexus, pahare de cafea de la Starbucks și *normalitate*. Mă întreb care versiune e cea adevărată.

Nu mai e aproape nicio mașină pe drum. Continui să conduc cu douăzeci și cinci de kilometri la oră. Caut ceva, dar nu știu ce. Trec de strada lui Elody și merg mai departe. Fiecare stâlp aruncă o pâlnie perfectă de lumină, iluminând o secundă interiorul mașinii, după care rămân iar în întuneric.

Farurile mașinii mele scot la iveală un indicator strâmb la vreo cincisprezece metri mai în față: Aleea Tăcerii. Deodată îmi amintesc că stăteam în bucătăria lui Ally în clasa a noua în timp ce mama ei flecărea la telefon la nesfârșit, plimbându-se de colo, colo pe verandă, desculță și în pantaloni de yoga. „Își ia doza zilnică de bărfă”, spusese Ally dându-și ochii peste cap. Mindy Sachs e mai bună decât *Us Weekly*. Și Lindsay adăugase că e culmea ironiei că doamna Sachs locuiește pe Aleea Tăcerii, *de parcă n-ar aduce*

zgomotul cu ea; atunci a fost prima oară când am înțeles cu adevărat sensul cuvântului „ironie”.

Trag de volan în ultima secundă și frânez, cotind pe Aleea Tăcerii. Nu e o stradă lungă – nu sunt mai mult de două duzini de case – și, ca majoritatea străzilor din Ridgeview, se termină într-o fundătură. Îmi sare inima din piept când văd un Saab argintiu parcat cuminte în fața unei case. Pe plăcuța de înmatriculare scrie MAMĂ DE 4. Asta e mașina doamnei Sachs. Cred că sunt pe aproape.

Următoarea casă are numărul cincizeci și nouă. E marcată cu o cutie poștală de tablă în formă de cocoș ce se ridică dintr-un strat de flori care, în această perioadă a anului, e doar un petic lung de noroi negru. Pe aripa cocoșului scrie SYKES cu niște litere atât de mici, că trebuie să te uiți cu atenție ca să le vezi.

Nu-mi pot explica, dar am senzația că aș fi recunoscut casa oricum. Nu e nimic *în neregulă* cu ea – nu e diferită de alte case, nu e nici cea mai mare, nici cea mai mică, e decentă și îngrijită, cu var alb și obloane negre, cu o singură lumină la parter. Dar e vorba de altceva, o calitate pe care nu o pot defini și care face casa să pară prea mare pentru ea însăși, de parcă ceva din interior se chinuie să iasă afară, de parcă tot locul e gata să plesnească pe la cusături. Nu știu cum, dar mi se pare o casă disperată.

Întorc pe aleea din fața casei. N-am ce căuta aici, știu, dar nu mă pot abține. Parcă mă trage ața spre casă. Afară toarnă cu găleata, așa că iau un hanorac vechi de pe bancheta din spate – probabil de-al lui Izzy – și mi-l pun pe cap în timp ce alerg din mașină către veranda din față, făcând aburi la gură. Înainte să mă gândesc prea mult la ce fac, sun la ușă.

Durează mult până răspunde cineva, așa că tropăi pe loc, suflând abur alb și încercând să mă încălzesc. În cele din urmă, se aude o mișcare înăuntru și apoi scârțâit de balamale. Ușa se deschide și apare o femeie, clipind nedumerită: mama lui Juliet. E îmbrăcată cu un halat de baie pe care îl ține cu o mână. E la fel de slabă ca Juliet și

are aceiași ochi limpezi și albaștri și aceeași piele palidă ca fiicele ei. Mă uit la ea, și în fața ochilor îmi apare o șuviță de fum care se ridică în întuneric.

— Te pot ajuta cu ceva? Are vocea foarte blândă.

Sunt cam luată prin surprindere. Din nu știu ce motiv, mă așteptam ca Marian să fie cea care deschide ușa.

— Mă numesc Sam – Samantha Kingston. O caut pe Juliet. E partenera mea de laborator, adaug, pentru că a funcționat de prima oară.

Dinăuntru, un bărbat – tatăl lui Juliet, probabil – strigă:

— Cine e? Vocea e lătrată și tare, foarte diferită de vocea doamnei Sykes. Fără să vreau, mă dau înapoi.

Doamna Sykes tresare puțin și întoarce repede capul, deschizând fără să vrea ușa un pic mai tare. Holul din spatele ei e întunecat. Umbre cețoase albastre și verzi dansează pe pereți, imagini proiectate de un televizor dintr-o cameră pe care nu o văd.

— Nimeni, spune ea repede, cu vocea îndreptată spre întunericul din spatele ei. E pentru Juliet.

— Pentru Juliet? E cineva aici pentru Juliet? Se aude exact ca un câine. *Ham, ham, ham, ham*. Mă lupt cu un impuls nebunesc, nervos de a râde.

— Mă ocup eu.

Doamna Sykes se întoarce spre mine și din nou ușa se închide de parcă s-ar sprijini pe ea. Zâmbeste, dar zâmbetul nu i se vede în privire.

— Juliet nu e acasă acum. Te pot ajuta eu cu ceva?

— Eu, ăă, am lipsit de la școală azi. Aveam o temă importantă... Mă bâlbâi neajutorată, începând să regret că am venit. În ciuda gecii North Face, tremur ca o nebună. Probabil arăt ca o nebună, țopăind de pe un picior pe altul, cu un hanorac pe cap pe post de umbrelă.

Doamna Sykes pare să observe, în cele din urmă, că stau în ploaie.

— De ce nu intri? mă invită ea și se dă un pas înapoi pe hol. O urmez înauntru.

O ușă deschisă dă direct în hol: acolo e televizorul. Disting cu greu un fotoliu și silueta cuiva care stă acolo, profilul unei fălci enorme luminată de albastrul televizorului. Îmi amintesc ce spusese Lindsay că tatăl lui Juliet e alcoolic. Îmi amintesc vag de un zvon, și de altceva – că a avut loc un accident, ceva despre o semiparalizie sau despre pastile, sau ceva de genul ăsta. Îmi doresc să fi fost mai atentă.

Doamna Sykes mă prinde că mă uit și se duce repede la ușă și o închide. Acum e atât de întuneric, că abia văd și îmi dau seama că încă mi-e frig. Dacă e pornită căldura în casă, eu n-o simt. Din camera cu televizorul se aud țipete dintr-un film de groază și ritmul regulat și sacadat al unei mitraliere.

Acum, fără nicio îndoială, îmi pare rău că am venit. O clipă îmi trece prin minte trăsnaia că Juliet se trage dintr-o familie de ucigași în serie nebuni și că, în orice secundă, doamna Sykes o să-mi facă o fază ca-n *Tăcerea mieilor*. *Toată familia lor e țicnită*, asta spusese Lindsay. Întunericul mă apasă din toate părțile, mă înăbușă, și aproape izbucnesc în strigăte de recunoștință când doamna Sykes aprinde o lumină, iar holul se luminează și pare normal, nu e plin de cadavre împăiate sau altele asemenea. Pe o măsuță laterală e un aranjament cu flori uscate pe un mileu, lângă o fotografie de familie. Aș vrea să mă uit la ea mai îndeaproape.

— Era importantă, tema asta? întrebă doamna Sykes, aproape în șoaptă. Aruncă o privire nervoasă în direcția camerei cu televizorul și mă întreb dacă i se pare că vorbește prea tare.

— Eu doar... i-am promis lui Juliet că o să iau niște chestii pentru prezentarea noastră de luni. Încerc să vorbesc încet, dar ea tot tresare. Am crezut că o să fie acasă în seara asta.

— Juliet a ieșit, spune ea, și apoi, de parcă n-ar fi obișnuită să spună cuvintele și le-ar testa pe limbă, repetă: A ieșit. Dar poate a lăsat ceva pentru tine?

— Aș putea să caut, mă ofer eu, dându-mi seama că vreau să-i văd camera: de asta sunt aici. Am nevoie s-o văd.

— Probabil le-a lăsat pe pat sau pe undeva. Încerc să par relaxată, de parcă noi două am fi în relații bune, de parcă n-ar fi ciudat din partea mea să vin la ea acasă la zece seara într-o zi de vineri și să încerc să mă furișez în camera ei.

Doamna Sykes ezită.

— Pot s-o sun pe mobil, propune ea. Lui Juliet nu-i place să-i intre cineva în cameră, adaugă, drept scuză.

— Nu trebuie s-o sunați, răspund repede, gândindu-mă că probabil Juliet i-ar spune mamei ei să asmuță poliția asupra mea. Nu e prea important. O să le iau mâine.

— Nu, nu. O s-o sun. Durează doar o clipă. Mama lui Juliet dispare deja în bucătărie. E uimitor cât de repede și de silențios se mișcă, asemenea unui animal care intră și iese din umbre.

Mă gândesc s-o șterg cât e la bucătărie. Mă gândesc să mă întorc acasă, să mă târăsc în pat, să mă uit la filme vechi pe calculator. Poate îmi fac un ibric de cafea și stau trează toată noaptea. Poate că, dacă nu mă culc deloc, ziua de azi *va trebui* să devină ziua de mâine. Mă întreb într-o doară cât de mult aș putea rezista fără somn până să mă ia gaia și să alerg pe străzi în chiloți, strigând că văd păianjeni purpurii.

Însă rămân acolo, așteptând. Nu am altceva de făcut, așa că fac câțiva pași și mă aplec ca să mă uit la fotografia de pe masă. O clipă, sunt nedumerită: e o fotografie cu o femeie necunoscută, de vreo douăzeci și cinci sau treizeci de ani, cu brațele strânse în jurul unui tip arătos într-o cămașă de flanel. Culorile sunt saturate și luminoase, iar cei doi arată perfect, strălucitori, cu dinții albi și zâmbete orbitoare și păr șaten, frumos. Apoi văd cuvintele tipărite în colțul de jos al fotografiei – ShadowCast Images, Inc. — și îmi dau seama că nici măcar nu e o fotografie de familie adevărată. E una dintre pozele alea care sunt vândute odată cu rama, o reclamă veselă și fericită pentru toate momentele vesele și fericite pe care le poți etala în interiorul *ramei de argint de 13 x 17 cm cu un fluture într-un colț*. Nimeni nu s-a deranjat s-o înlocuiască.

Sau poate că familia Sykes nu are prea multe momente vesele și fericite de care să-și amintească.

Mă dau înapoi repede, dorindu-mi să nu mă fi uitat. Chiar dacă e o fotografie cu două modele, mă simt, în mod straniu, de parcă aș fi văzut ceva prea personal, de parcă aș fi zărit, din greșeală, chiloții cuiva, părul din nas sau altceva de genul ăsta.

Doamna Sykes nu s-a întors încă, așa că mai fac câțiva pași și intru în sufrageria din dreapta. Aici e întuneric și peste tot sunt pleduri, mileuri și flori uscate. Arată de parcă n-a mai fost redecorată din anii '50.

E o singură lumină chioară lângă fereastră, care aruncă o reflexie circulară pe un ochi negru de sticlă; acolo apare o versiune miniaturală a camerei.

Și o față.

O față care țipă, lipită de fereastră.

Scot un mic strigăt, până îmi dau seama că și asta e tot o reflexie. Pe masă, chiar în fața ferestrei, e o mască. Mă duc la ea și o ridic cu grijă de pe suport. E fața unei femei, făcută din ziare și cusături roșii, dispuse în zigzag peste piele ca niște cicatrice oribile. Pe nas și pe frunte urcă niște cuvinte, titluri din ziare, vizibile în totalitate sau pe jumătate, precum „Trucuri de frumusețe” și „Tragedia lovește”, iar fâșii mici de hârtie se desprind din diverse locuri de pe fața ei, de parcă s-ar topi. Gura și ochii sunt niște tăieturi deschise; îmi pun masca pe față și observ că mi se potrivește perfect. Imaginea pe care o văd e îngrozitoare; arăt ca o ciumată sau ca un monstru dintr-un film de groază. Nu pot întoarce capul. Mă întreb dacă așa se vede Juliet pe sine însăși sau dacă așa ne vede pe noi. Poate că ambele variante.

— Juliet a făcut asta.

Vocea din spatele meu mă face să tresar. Doamna Sykes a reapărut și se sprijină de ușă, încruntându-se la mine.

Scot masca și o pun repede înapoi în suport.

— Îmi pare foarte rău. Am văzut-o și... am vrut s-o probez, închei eu jalnic.

Doamna Sykes vine spre mine și aranjează la loc masca, îndreptând-o și asigurându-se că e pusă cum trebuie.

— Când Juliet era mai mică, desena întotdeauna, mereu schița sau picta ceva sau își cosea singură rochiile. Doamna Sykes ridică din umeri, fluturând din mână. Nu cred că mai e interesată de chestiile astea acum.

— Ați vorbit cu Juliet? întreb eu cu neliniște, așteptând să mă dea afară.

Doamna Sykes clipește înspre mine de câteva ori, de parcă încearcă să mă prindă cu privirea.

— Juliet... repetă ea, și apoi clatină din cap. Am sunat-o de câteva ori pe mobil. N-a răspuns. De obicei nu iese la sfârșit de săptămână... Doamna Sykes se uită la mine neajutorată.

— Sunt sigură că e bine, o liniștesc eu cât pot de veselă, simțind fiecare cuvânt ca un cuțit care mă înjunghie în stomac. Probabil că n-a auzit telefonul.

Deodată, mă cuprinde o dorință nebunească să plec de acolo. Nu mai suport s-o mint pe doamna Sykes. Arată atât de tristă, așa cum stă acolo, în cămașa de noapte, pregătită pentru culcare – de parcă e deja adormită. Așa îmi pare toată casa, de parcă ar fi scufundată într-un somn adânc, genul de somn care te copleșește, care nu te lasă să te trezești, care te târăște înapoi în cearșafuri, sufocându-te, chiar și când te opui.

Mi-o închipui pe Juliet strecurându-se în camera ei în întuneric, îmi imaginez liniștea, prin atmosfera de somn atât de densă încât pare materială, cântecul de leagăn al podelelor scârțâitoare și radiatoarele care șuieră încet, mișcarea cu încetinitorul a oamenilor care gravitează fără cuvinte unul în jurul celuilalt... Și apoi...

Bum.

Doamna Sykes mă conduce înapoi spre holul de la intrare.

— Poți veni mâine, spune ea. Sunt sigură că Juliet va avea totul pregătit până atunci. De obicei e foarte responsabilă. E o fată bună.

— Sigur că da. Măine. Nici măcar nu suport să rostesc cuvântul, așa că îmi iau la revedere cu un gest al mâinii și apoi o iau la goană din nou prin întuneric, spre mașină.

E și mai frig decât înainte. Ploaia, amestecată cu ace de gheață, ricoșează de pe capota mașinii în timp ce stau și aștept să se încălzească motorul, suflând în mâini și tremurând, recunoscătoare că am scăpat. Imediat ce am ieșit din casă, mi s-a luat o greutate de pe piept, de parcă atmosfera și presiunea din interior ar fi fost diferite, mai grele. Prima mea impresie a fost corectă: chiar este o casă disperată. Văd silueta mamei lui Juliet dincolo de fereastră. Mă întreb dacă așteaptă să plec eu sau își așteaptă fiica să vină acasă.

Acesta e momentul când iau o decizie. Știu ce voi face. Mă duc la Kent, o prind pe Juliet și, dacă trebuie, o s-o lovesc în față. O s-o fac să vadă cât de tâmpită e toată ideea asta cu moartea. (Cu siguranță, nu e o plăcere pentru mine.) Dacă o să fie nevoie, o s-o leg în spatele mașinii ca să *nu poată* pune mâna pe armă.

Îmi dau seama că n-am făcut niciodată ceva bun pentru cineva, cel puțin nu în ultima vreme. Uneori fac voluntariat pentru cantina socială, dar doar pentru că universitățile văd cu ochi buni chestiile astea; BU a menționat activitatea caritabilă în secțiunea de admitere a site-ului lor. Și evident că sunt drăguță cu prietenele mele și fac cadouri *minunate* la aniversări (odată, am petrecut o lună și jumătate colecționând solnițe în formă de vaci pentru Ally, pentru că ea adoră vacile și sarea). Dar, de obicei, nu fac fapte bune doar de dragul de a le face. Asta va fi fapta mea bună.

Apoi îmi trece prin minte o idee. Îmi amintesc că, atunci când l-am studiat pe Dante la ora de engleză, Ben Gowan tot întreba dacă sufletele chinuite sunt aruncate în iad (Ben Gowan a fost odată exmatriculat trei zile pentru că a desenat o imagine cu o bombă care arunca în aer cantina și peste tot zburau capete desprinse de trup, așa că, pentru el, întrebarea era normală), iar doamna Harbor a început iar să

divagheze și a spus că nu, nu e posibil, dar că unii gânditori creștini credeau că poți ajunge din purgatoriu în rai după ce ți-ai ispășit păcatele. Eu n-am crezut niciodată, cu adevărat, în rai. Întotdeauna mi s-a părut că sună aiurea: toată lumea fericită și reunită, Fred Astaire și Einstein dansând tango pe norișori, genul ăsta de chestii.

Dar, dacă stau să mă gândesc, nici n-am crezut vreodată că o să trăiesc aceeași zi la nesfârșit. Nu e mai aiurea decât ce mi s-a întâmplat deja. Poate că toată ideea e să dovedesc că sunt o persoană cumsecade. Poate că trebuie să dovedesc faptul că merit să merg mai departe.

Poate că Juliet Sykes e singurul lucru care stă între mine și o eternitate de fântâni de ciocolată și dragoste perfectă și tipi care te sună când spun că te sună și înghețate cu banane care te ajută să arzi caloriiile.

Poate că ea e biletul meu de ieșire.

Mai mult decât în întârziere

Nici nu mă obolesc să parchez pe alea lui Kent. N-am de gând să stau mult aici și nu vreau să rămân blocată înăuntru. Și, în plus, mă atrage ideea de a merge prin pădure în ploaie. E o încercare, un alt mod de a mă sacrifica. Și, din amintirile mele foarte limitate de la școala de duminică (mama a renunțat să mă mai trimită după ce am făcut o criză uriașă când aveam șapte ani și am amenințat că mă convertesc la voodoo, deși nu eram sigură exact ce înseamnă), știu că așa funcționează: trebuie să sacrific ceva.

Trag pe dreapta pe marginea udă a Autostrăzii 9 și îmi pun din nou hanoracul lui Izzy deși e ud learcă. Totuși, e mai bun decât nimic. Mi-l aranjez pe cap și ies din mașină, oprindu-mă o clipă. Șoseaua e pustie, fâșiile de negru alternează cu bălțile slabe de lumină ale stâlpilor de pe margine. Încerc să identific exact locul în care mașina lui Lindsay a ieșit de pe șosea în prima noapte, dar totul arată la fel. Ar putea fi oriunde. Închid ochii, încercând să-mi

amintesc ceva dinainte de impact, un semn de viață din întuneric, dar nu-mi apare nimic.

Iau o lanternă din portbagaj și pornesc prin pădure.

E o plimbare mai lungă decât aș fi crezut, iar sub straturile subțiri de gheață subțire dau peste noroiul moale care îmi cuprinde pantofii New Balance ca nisipurile mișcătoare. După câteva minute, încep să aud bubuitul îndepărtat al muzicii de la petrecere, pulsând prin întuneric de parcă ar face parte din peisaj, de parcă ritmul ar fi parte din noapte, dar mai merg încă zece minute până când văd clipocitul slab al luminilor licărind din când în când printre copaci – slavă Domnului, că începusem să cred că merg în cerc – și încă cinci minute până se rărește pădurea și văd casa, ca un tort de înghețată așezat pe pajiște, sclipind intermitent, în timp ce ploaia stinge și aprinde luminile de pe verandă. Sunt moartă de frig și regret sută la sută că am luat decizia să merg pe jos. Asta e marea problemă cu sacrificiul. E dureros, la propriu.

Imediat ce intru pe ușă, două fete încep să se hlizească și un grup întreg de elevi de-a unșpea cască gura la mine. Nu-i învinovățesc. Știu că, probabil, arăt ca dracu'. Nici nu m-am obosit să-mi schimb pantalonii de casă înainte să plec – o pereche de pantaloni de trening din velur, mai mari cu câteva numere, pe care mi i-a făcut mama cadou pe vremea când erau încă la modă.

Însă nu pierd vremea cu fetele alea. Deja îmi fac griji că am venit prea târziu.

Tara coboară pe scări în timp ce eu dau din coate ca să urc și o apuc de braț aplecându-mă înspre urechea ei.

— Juliet Sykes! trebuie să țip.

— Poftim? țipă și ea, zâmbind.

— Juliet Sykes! E aici?

Tara își atinge urechea ca să îmi dea de înțeles că nu mă aude.

— O cauți pe Lindsay?

Courtney e în spatele Tarei și se apleacă, proptindu-și bărbia pe umărul Tarei.

— Am găsit rezerva secretă – rom și toate cele. Tara a spart o vază. Vrei și tu?

Clatin din cap. N-am fost niciodată atât de trează printre oameni atât de beți și spun o rugăciune scurtă de mulțumire că nu sunt nici pe jumătate atât de enervantă ca ei când sunt beată. Continui să urc scările, în timp ce Tara țipă:

— Lindsay e în spate.

Înainte să mă îndepărtez prea tare, o aud pe Courtney zbierând:

— Ai văzut cu ce e îmbrăcată?

Trag adânc aer în piept și îmi spun că n-are importanță. Singurul lucru care contează e s-o găsesc pe Juliet. Măcar atât să fac.

Dar, cu fiecare pas, îmi pierd speranța. Holul de la etaj e plin ochi și probabil că a și plecat; poate n-a venit deloc – ceea ce nu prea pot să sper.

Totuși, merg mai departe și reușesc în cele din urmă să ajung în camera din spate. Imediat ce intru, Lindsay se catapultează peste mine ca o grenadă – de fapt, sare peste cinci oameni – și, o clipă, sunt recunoscătoare să o văd, fericită și beată și cea mai bună prietenă a mea, răsfățată cu una dintre îmbrățișările ei de urs și să uit de ce sunt acolo.

— Fetiță rea ce ești, zice lovindu-mă peste mână când se retrage. Chiulești de la școală, dar vii la petrecere? Ce obrăznicătură!

— Caut pe cineva, spun eu. Verific încăperea: Juliet nu e aici. Nu că mă așteptam să fie aici, nu știu, să stea pe canapea și să flecărească cu Jake Somers, dar instinctul – și speranța – de a căuta nu mă părăsesc.

— Rob e jos. Lindsay face un pas înapoi și ridică mâna, încadrându-mă în unghiul dintre degetul mare și arătător. Arăți ca un vagabond care a dat spargere la Wal-Mart. Tu încerci să nu ți-o tragi sau ce?

Mă enervez din nou. Lindsay are întotdeauna ceva de spus.

— Ai văzut-o pe Juliet Sykes? întreb.

Lindsay se uită la mine o fracțiune de secundă și apoi izbucnește în râs.

— Vorbești serios?

Mă cuprinde un sentiment enorm de ușurare. Poate că n-a apărut. Poate că a avut probleme cu mașina sau și-a pierdut curajul, sau...

— Mi-a zis că sunt o nenorocită.

În momentul ăsta, Lindsay mă dărâmă. A venit.

— Îți vine să crezi?

Lindsay încă se amuză. Mă cuprinde cu un braț pe după umăr și strigă:

— Elody! Ally! A venit Sammy! Și o caută pe prietena ei cea mai bună, Juliet!

Elody nici măcar nu se întoarce; e prea ocupată cu Steve Dough. Dar Ally se leagănă în direcția mea, zâmbeste și strigă:

— Bună, dulceață! apoi ridică sticla goală de vodcă. Dacă o vezi pe Juliet, întreab-o ce-a făcut cu restul băuturii mele!

Ea și Lindsay cred că e o glumă bună, iar Lindsay strigă:

— Psihopata!

Am ajuns prea târziu. Când îmi dau seama, îmi vine rău și furia mea împotriva lui Lindsay se întoarce cu aceeași intensitate.

— Prietena mea cea mai bună? repet eu. Ce amuzant! Credeam că tu ai fost cea care era la cataramă cu ea.

— Despre ce vorbești? Lindsay devine serioasă.

— Prietene din copilărie. Cele mai bune prietene. Două boabe într-o păstaie. Lindsay dă să spună ceva, dar o întrerup. Am văzut pozele. Deci ce s-a întâmplat? Te-a prins trăgând părți sau ce? Te-a văzut improșcând mucii? A descoperit că faimoasa Lindsay Edgcombe nu e perfectă, totuși? Ce-a făcut de-a fost așa de rău?

Lindsay deschide gura și apoi o închide.

— E o ciudată, șoptește ea cu ferocitate, dar în ochii ei văd ceva ce nu am mai văzut niciodată, o expresie pe care nu o pot identifica.

— Mă rog. *Trebuie* s-o găsec pe Juliet Sykes.

Mă chinui să cobor înapoi la parter, ignorându-i pe cei care mă strigă, care mă bat pe umăr, care șoptesc că am apărut în public arătând de parcă m-aș fi pregătit să mă duc la culcare – ceea ce e adevărat, desigur. Mă gândesc că, dacă sunt destul de rapidă, o prind pe Juliet la ieșire. Trebuie să fi parcat pe undeva. Probabil e blocată. O să-i ia vreo oră să-i facă pe unii să-și miște mașinile (asta dacă reușește să convingă pe cineva s-o ajute, ceea ce mă îndoiesc) și chiar mai mult, dacă se hotărăște s-o ia pe jos spre casă.

Din fericire, ajung la parter fără să mă întâlnesc cu Rob. Ultimul lucru de care am nevoie acum e să-i dau lui explicații. Aproape de intrare e un grup de fete dintr-a zecea, arătând îngrozite și mai mult sau mai puțin treze, așa că îmi încerc norocul cu ele.

— Ați văzut-o pe Juliet Sykes?

Fetele se uită la mine ca vițelul la poarta nouă.

Oftez, înghițindu-mi frustrarea.

— Păr blond, ochi albaștri, înaltă.

Ele îmi aruncă aceeași privire pierdută și îmi dau seama că nu știu exact cum s-o descriu. *Jalnică*, am tendința să spun – asta aș fi spus acum trei zile. Dar acum nu pot să rostesc asta.

— Drăguță, zic, testând cuvântul. Nu funcționează, iar eu îmi încleștez pumnii. E probabil udă learcă.

În cele din urmă, chipurile fetelor se luminează.

— La baie, spune una dintre ele, arătând spre un mic intrând, chiar în fața bucătăriei. În fața unei uși închise, e un șir de fete. Una dintre ele țopăie de nerăbdare cu picioarele strânse. Alta bate încontinuu la ușă. Alta se uită la ceas și spune ceva ce nu aud, dar pare enervată.

— Stă acolo de vreo douăzeci de minute, se plânge o tipă dintr-a zecea. Mi se pune un nod în stomac și sunt cât pe ce să vomit.

În băi sunt pastile. În băi sunt lame de ras. Oamenii se încuie în băi când vor să facă lucruri rele, cum ar fi să facă sex sau să vomite. Ori să se sinucidă.

Nu așa trebuie să fie. Trebuie să te salvez. Dau din coate să ajung la baie, împingându-mă prin șirul de fete strânse ciorchine în fața ușii.

— La o parte, mă răstesc la Joanne Polerno, care lasă imediat mâna jos și se dă din calea mea.

Îmi apăs urechea de ușă, încercând să aud plânsete sau icneli de vomă. Nimic. Am un nod în stomac. Totuși, e imposibil să aud ceva, cu muzica atât de tare.

Bat și strig:

— Juliet? Te simți bine?

— Poate că doarme, presupune Rachel Zorf. Îi arunc o privire care sper să-i comunice cât de inutilă și de stupidă e observația ei.

Bat din nou, lipindu-mi fața de ușă. E greu de spus dacă aud un geamăt slab din interior – în clipa aceea, muzica urlă și mai tare, acoperind orice altceva. Dar mi-o pot imagina, murind, dincolo de ușă, cu venele tăiate, într-o baltă de sânge.

— Adu-l pe Kent, cer eu, inspirând profund.

— Pe cine? întrebă Joanne.

— Trebuie să fac pipi, spune Rachel, ținând.

— Kent McFuller. Acu. Mișcă, urlu la Joanne și ea pare speriată, dar o ia la goană pe hol. Fiecare secundă pare o eternitate. E prima oară când înțeleg cu adevărat ce a spus Einstein despre relativitate, despre faptul că timpul se îndoiaie și se întinde ca un ursuleț de gumă.

— Și ție ce-ți pasă? spune Rachel, mormăind suficient de tare ca să aud.

Nu răspund. Adevărul e că nu știu ce să răspund. Trebuie s-o salvez pe Juliet – simt asta. E fapta mea bună. Trebuie să mă salvez pe mine însămi.

Brusc, însă, nu-mi mai dau seama dacă asta mă face mai bună sau mai rea decât cineva care nu face nimic, așa că alung gândul ăsta din mintea mea.

Joanne se întoarce cu Kent după ea. El pare îngrijorat, cu fruntea încruntată sub claia de păr castaniu care îi cade peste ochi. Mi se strânge iarăși stomacul. Ieri am stat într-o cameră întunecată împreună cu el, la nici cinci centimetri distanță, atât de aproape, că i-am simțit fierbințeala uimitoare a pielii.

— Sam, zice el, și se apleacă să mă apuce de încheietura mâinii, privindu-mă în ochi. Te simți bine?

Sunt atât de surprinsă de atingerea neașteptată, că mă trag în spate doar un pic și Kent își ia mâna. Nu știu cum să explic că asta mă goleşte pe dinăuntru.

— Da, răspund, pe deplin conștientă în momentul acela de cât de ridicol trebuie să arăt în ochii lui: părul vâlvoi, pantalonii de trening. El, prin comparație, arată destul de îngrijit. E ceva drăguț de dezordonat la tenișii lui în carouri și la pantalonii largi de camuflaj cu talia joasă, iar mânecile cămășii îi sunt suflecate, lăsând să se vadă un bronz pe care Dumnezeu știe unde și l-o fi făcut. Cu siguranță, nu în Ridgeview în ultimele șase luni.

Pare nedumerit.

— Joanne a spus că ai nevoie de mine.

— Chiar am nevoie de tine. Vocea îmi sună ciudat, serioasă, și simt că se apropie o criză de îmbujorare. Adică, nu am nevoie de tine. Am nevoie de... inspir adânc. Cred că văd o licărire fugară în ochii lui Kent și asta îmi distrage atenția.

— Sunt îngrijorată că Juliet Sykes e încuiată în baie. După ce spun asta, tresar. Sunt ridicolă. O să-mi spună că sunt nebună. La urma urmei, el nu știe ce știu eu.

Licărul din ochi i se stinge și chipul lui devine serios. Se duce în spatele meu și încearcă ușa, apoi se oprește o secundă și se gândește. Nu-mi spune că sunt nebună, paranoică sau ceva de genul ăsta. Spune doar:

— Nu avem cheie. Aș putea să forțez încuietoarea. Putem s-o și spargem, dacă e nevoie.

— Mă duc să fac pipi la etaj, anunță Rachel, apoi se întoarce pe călcâie și pleacă împleticindu-se.

Kent bagă mâna în buzunarul de la spate și scoate niște ace de siguranță.

— Nu întreba, spune, când ridic din sprânceană. Ridic mâinile și nu forțez nota. Sunt recunoscătoare că se ocupă de asta fără să pună întrebări.

Se lasă pe vine, îndoie acul de siguranță și îl folosește ca să umble la încuietoare. Își ține urechea lipită de ușă de parcă ascultă să audă vreun clinchet. Până la urmă, curiozitatea mă copleştește.

— Ce faci după școală, lucrezi ca spărgător de bănci sau ce?

El se strâmbă, încearcă ușa, pune acul de siguranță la loc în buzunar, apoi scoate un card de credit din portofel.

— Nu chiar.

Kent vâă cardul de credit în fanta dintre cadru și ușă și îl mișcă înainte și înapoi.

— Mama ținea junk-foodul încuiat în cămară.

Se îndreaptă și răsucesce clanța. Ușa se deschide puțin, iar eu am inima în gât. O parte din mine speră că o voi zări pe Juliet, plină de furie, sau că ușa îmi va fi trântită în față. Așa aș face eu dacă ar încerca cineva să deschidă ușa când sunt înăuntru. Asta dacă aș fi trează – în viață – ca s-o închid.

Dar ușa rămâne pur și simplu întredeschisă. La început, eu și Kent ne uităm unul la altul. Cred că amândurora ne e teamă să o deschidem și mai mult.

Apoi, el împinge ușa cu piciorul și strigă: „Juliet?” în același timp în care ușa se deschide – iar timpul se întinde

iarăși, pare să dureze la nesfârșit – și în secunda aia, sau jumătate de secundă, am timp să îmi imaginez cele mai îngrozitoare posibilități, să-mi închipui corpul ei prăbușit la pământ.

Pe urmă, ușa se deschide: baia este curată lună, cu desăvârșire goală. Luminile sunt aprinse și un prosop umed e întins peste chiuvetă. Singurul lucru care nu se potrivește cu restul e fereastra. E larg deschisă și ploaia cade pe gresia din interior.

— A ieșit pe fereastră, spune Kent în același timp în care îmi dau și eu seama. Nu pot identifica exact nuanța din vocea lui. E pe jumătate tristă, pe jumătate plină de admirație.

— Rahat! Sigur că da. După o umilință ca asta, era normal să caute cea mai ușoară metodă de scăpare cu putință, una care să nu atragă prea mult atenția. Fereastra dă spre o pajiște în pantă și, desigur, spre pădure. Probabil a luat-o spre pădure, plănuiind să dea un ocol ca să ajungă înapoi la alee.

Ies în goană din baie. În urma mea, Kent strigă:

— Stai!

Dar eu deja am ajuns pe hol și ies pe ușă, pe verandă. Îmi iau lanterna și hanoracul din spatele jardinierei și pornesc pe pajiște. Nu mai plouă atât de tare, mai degrabă o ceață înghețată cade în straturi compacte din cer, dar e un frig din ăla care te pătrunde până la os. Îmi țin lanterna îndreptată în jos în timp ce cotesc spre spatele casei. Nu sunt eu o expertă în urmăriri, dar am văzut destule filme polițiste ca să știu că trebuie să te uiți mereu după urme de pași. Din nefericire, noroiul e atât de gros și de ud, că pământul pare arat. Și totuși, în dreptul băii găsesc o adâncitură, probabil acolo unde a aterizat, și un șir de semne amestecate care duc, așa cum am bănuț, drept spre pădure.

Îmi strâng hanoracul și mai tare pe mine și o iau la goană după ea. Nu văd nimic, în afară de cei câțiva centimetri de lumină care se întind într-un cerc în fața mea. Nu mi-a fost

niciodată teamă de întuneric cu adevărat, dar scârțâitul și gemetele nesfârșite ale copacilor, precum și răpăiala constantă a ploii printre crengi îmi dau senzația că pădurea e vie și mormăie, ca un nebun din ăia pe care îi vezi în New York împingând cărucioare de cumpărături pline cu pungi goale.

Nu are rost să încerc să mă iau după urmele de pași ale lui Juliet. Sunt total invizibile în pasta udă de frunze moarte, noroi și scoarță de copac putredă. În schimb, merg în direcția în care sper să fie drumul către șosea, gândindu-mă că poate o s-o prind din urmă dacă s-a dus pe jos acasă. Sunt sigură că asta vrea să facă. Dacă ești atât de disperat să fugi de la o petrecere – și de oamenii de acolo – încât te cațeri pe o fereastră, nu prea e posibil să te întorci după câteva minute ca să-i rogi să-și mute Hondele.

Ploaia începe să cadă din ce în ce mai tare, zuruind printre crengile înghețate, ca sunetul unor oase care se freacă unele de altele. Mă doare pieptul de frig și, deși merg cât pot de repede, mi-au amorțit degetele și abia mai pot ține lanterna.

Abia aștept să mă întorc la mașină și să dau căldura la maximum. Pe urmă o să conduc pe străzi căutând-o. În cel mai rău caz, o prind la ea acasă. Numai să ies din pădurea asta nenorocită.

Îmi dau osteneala să merg și mai repede, aproape alergând acum, încercând să mă încălzesc. La fiecare câteva minute, strig „Juliet”, dar nu mă aștept să-mi răspundă cineva. Răpăiala ploii e din ce în ce mai deasă și mai constantă și picături mari și groase de apă mă lovesc pe ceafă și mă lasă fără suflu.

— Juliet! Juliet!

Răpăiala devine vijelie. Pumnale de apă înghețată mă înjunghie. Continui să alerg, cu lanterna ca de plumb în mână. Nu-mi mai simt degetele de la picioare; nici măcar nu știu dacă merg în direcția bună. Cine știe, poate că alerg în cerc.

— Juliet!

Începe să mi se facă frică. Mă întorc pe călcâie, măturând cu lanterna prin întuneric: sunt înconjurată din toate părțile de copaci. Nu mi-a luat atât de mult să vin prin pădure către casa lui Kent, sunt sigură de asta. Am senzația că am degetele de două ori mai groase decât ar trebui și, în timp ce mă rotesc, lanterna îmi zboară din mână. Se aude o bufnitură și un sunet de sticlă spartă. Lumina pâlpâie și moare, iar eu rămân singură într-un întuneric deplin.

— Rahat, rahat, rahat! Mă simt mai bine dacă înjur cu voce tare.

Fac câțiva pași șovăielnici spre lanternă, cu brațele întinse în fața mea ca să nu mă lovesc de ceva. După câțiva pași târșăiți, cad în genunchi, distrugându-mi pantalonii de casă, în timp ce umezeala trece prin țesătură. Greblez cu mâinile mâzga din fața mea, încercând să nu mă gândesc prea mult la ce ating. Ploaia îmi intră în ochi. Hanoracul mi se lipește de piele, duhnind a câine ud. Nu mă mai pot opri din tremurat. Asta se întâmplă când încerci să ajuți oamenii. Ți-o iei în freză. Simt cum mi se pune un nod în gât.

Ca să nu mă deprim cu totul, mă gândesc la ce-ar spune Lindsay dacă ar fi cu mine în toiul nopții, în mijlocul unei păduri care se întinde pe cine știe câți kilometri, în plin muson, dacă m-ar vedea scormonind pământul ca o cârțiță nebună, complet acoperită de noroi.

„Samantha Kingston, ar zice ea, zâmbind. Am știut întotdeauna că ești o fată cu gânduri murdare.”

Imaginea asta mă înveselește pentru o clipă. Lindsay nu e aici cu mine. Probabil că acum se giugiulește cu Patrick într-o cameră foarte călduroasă și uscată sau trage fumuri dintr-un joint pe care îl poștește cu celelalte întrebându-se cu voce tare, de față cu Ally de ce m-am purtat așa de straniu. Sunt cu totul pierdută, nefericită și singură. Durerea din gât devine din ce în ce mai puternică, până când am senzația că am un animal acolo, care încearcă să iasă sfâșiindu-mă cu ghearele.

Și deodată mă înfurii pe Juliet, mă înfurii atât de tare, că îmi vine s-o pocnesc. Nu știu cum poate fi atât de egoistă. În ciuda tuturor – indiferent cât de rele sunt lucrurile – are de ales. Nu toți suntem atât de norocoși.

Și atunci, aud cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată în toți cei șaptesprezece ani de viață ai mei (plus cinci zile de viață după moarte).

Aud un claxon.

Sunetul e îndepărtat și dispare imediat – un vaiet lung prin noapte, ca și cum cineva care trece în viteză s-ar sprijini pe claxon. Sunt mai aproape de șosea decât am crezut.

Mă ridic în picioare și merg într-un suflet spre locul din care a venit sunetul, ținându-mi brațele întinse în față ca o mumie, izbindu-mă de crengi și de acele umede ale brazilor.

Inima îmi bubuie de nerăbdare și ciulesc urechile să mai aud un zgomot – orice zgomot – care să mă ghideze. După încă vreun minut, aud un claxon, de data asta mai aproape. Îmi vine să suspin de ușurare. Peste încă un minut, aud bașii dintr-un sistem audio, apropiindu-se și apoi îndepărtându-se în viteză. După încă un minut, văd vag printre copaci scânteierea luminilor stradale. Am găsit șoseaua.

Pe măsură ce luminile se apropie și copacii se răresc, văd tot mai bine și o iau la fugă. Am mintea atât de ocupată cu imaginea teancurilor de pături – o să le iau pe toate pe care le găsesc în casă – gândindu-mă la ciocolată fierbinte, la papuci călduroși și dușuri, că nu o văd pe Juliet Sykes decât în ultima clipă, când sunt cât pe ce să mă lovesc de ea.

E ghemuită la vreo doi sau trei metri de șosea, cu brațele strânse în jurul genunchilor. Are bluza transparentă din cauza ploii și îi văd sutienul – cu dungi – și oasele șirei spinării. Sunt atât de uimită să dau peste ea aici, că uit, pe moment, că ea e motivul pentru care și eu sunt aici.

— Ce faci? o întreb cu voce tare, ca să acopăr zgomotul ploii.

Ea se uită la mine. Becurile de pe stradă îi luminează fața. Are o privire absentă.

— Tu ce faci? repetă ea.

— Eu, aăă, de fapt, te căutam pe tine. Chipul ei nu înregistrează nicio emoție – nici surpriză, nici șoc, nici furie, nimic, ceea ce mă deconcertează. Nu ți-e frig?

Ea clatină din cap, doar un pic, și continuă să mă fixeze cu privirea aia goală și obosită. Nu așa mi-am imaginat că o să fie. Am crezut că avea să fie fericită că am venit s-o caut – poate chiar recunoscătoare. Sau poate că avea să fie furioasă. În orice caz, am crezut că va simți ceva.

— Ascultă, Juliet... Abia pot să vorbesc, așa de tare îmi clănțâne dinții. Cred că e unu dimineața și e un ger cumplit aici. Nu vrei să vii un pic la mine acasă? Să vorbim? Știu ce s-a întâmplat acolo – fac semn în direcția casei lui Kent – și îmi pare tare rău.

Vreau doar s-o fac să intre în mașina aia afurisită, dar e adevărat; *chiar* îmi pare rău.

Juliet mă privește intens câteva clipe, care par că nu se mai sfârșesc, în ploaia care înceteșează cei câțiva pași dintre noi. Apoi se ridică și sunt sigură că am convins-o, dar ea se întoarce și face câțiva pași înspre șosea.

— Scuze, spune ea. Însă n-o spune ca o scuză. Ci sec.

Mă întind și o apuc de încheietură. Îmi pare imposibil de mică în mâna mea, ca un pui de pasăre pe care l-am găsit odată la Piscul Gâștelor și l-am luat în palmă, iar el a murit acolo, dându-și ultima suflare întretăiată în palma mea. Juliet nu se desprinde, dar se uită la mâna mea de parcă ar fi un șarpe gata s-o muște.

— Ascultă, încerc din nou. Ascultă. Știu că pare o nebunie, dar... Vântul șuieră printre copaci și mai eliberează un nou șuvoi de ploaie. Am senzația că avem ceva în comun noi două. Dacă am putea să mergem undeva să vorbim...

— Nu merg nicăieri, spune Juliet. Se uită la șosea și mi se pare că întrezăresc un zâmbet slab și trist pe buzele ei, care dispare însă instantaneu.

Am stat prea mult afară. Mintea mea se oprește brusc. Nimic nu mai are sens. Îmi trec prin cap imagini ciudate, un caleidoscop bizar de fantezii cu lucruri calde. O piscină plină cu ciocolată fierbinte. Un teanc de pături stivuite până în tavan. Și o parte din mine spune *La naiba cu toate*. Să facă ce-o vrea. Mâine totul o va lua de la capăt oricum.

Dar o altă parte din mine – taurul meu interior, cum îi spunea mama – îmi șoptește că ea îmi e datoare cu asta. Sunt acoperită de noroi; îngheț de frig și jumătate dintre elevii de la Thomas Jefferson cred că sunt o nebună care se îmbracă în pijamale.

— Ce-ar fi să mergem la tine acasă? Mă gândesc că va trebui să se întoarcă acolo până la urmă. Mă privește ciudat și, pentru o clipă, simt că se uită drept prin mine.

— De ce faci asta? spune ea.

Trebuie să strig și mai tare decât înainte. De pe aleea lui Kent încep să curgă mașinile, zbârnâind pe lângă noi pe șoseaua udă.

— Vreau... vreau să te ajut.

Ea clatină din cap, un gest abia vizibil.

— Mă urăști.

Se apropie tot mai mult de șosea, ceea ce îmi dă o stare de agitație. O mașină vâjâie pe lângă noi, cu bașii la maximum. Strălucește când trece pe sub stâlp și disting silueta cuiva care râde. Undeva, în dreapta, cred că aud pe cineva strigându-mi numele, dar e greu de spus în ploaia torențială.

— Nu te urâsc. Nu te cunosc. Dar aș vrea să schimb asta. Să o luăm de la capăt.

Aproape țip acum. Nu sunt sigură dacă mă mai aude.

Ea spune ceva, dar nu aud. Mai trece o mașină, ca un glonț argintiu.

— Poftim?

Juliet își întoarce puțin capul și zice, mai tare:

— Ai dreptate. Nu mă cunoști.

Încă o mașină. Când trece pe lângă noi, din ea se aud râsete. Cineva aruncă în pădure o sticlă de bere care se

sparge. Atunci sunt sigură că aud pe cineva strigându-mă pe nume, deși nu-mi dau seama din ce direcție vine sunetul. Vântul șuieră și deodată îmi dau seama că Juliet e la un centimetru de șosea, clătînându-se pe linia subțire unde începe asfaltul, de parcă și-ar ține echilibrul pe o frânghie întinsă.

— Poate că ar trebui să te îndepărtezi de șosea, spun eu, dar în timpul ăsta, undeva în subconștient, crește o idee, îmi dau seama de ceva oribil, îngrozitor, ceva care se mărește și se umflă ca norii de la orizont. Îmi aud numele. Și apoi, în zare, aud jelană răgușită a melodiei *Splinter* a celor de la Fallacy bubuind din mașina cuiva.

— Sam! Sam!

Îmi dau seama acum că e vocea lui Kent.

*Last night for the last time... you said you would be mine again...*²⁵

Juliet se întoarce cu fața spre mine. Zâmbește, dar e cel mai trist zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— Poate data viitoare, spune ea. Dar poate că nu.

— Juliet, încerc să articulez, dar numele mi se oprește în gât. Am senzația că frica m-a transformat în piatră. Vreau să spun ceva, să mă mișc, să mă întind și s-o prind, dar timpul trece atât de repede și apoi îmi dau seama, ca o explozie, că muzica din boxe devine tot mai tare și un Range Rover argintiu țâșnește din întuneric. Ca o pasăre sau ca un înger – ca și cum s-ar arunca de pe o stâncă – Juliet ridică brațele și înaintază cu viteză pe șosea, apoi se aude un țipăt care străpunge aerul și un scrâșnet cumplit, și abia când trupul lui Juliet zboară de pe capota mașinii lui Lindsay și aterizează cu fața în jos pe șosea, în timp ce Range Roverul alunecă în pădure și se lovește, contorsionându-se, de un copac, iar fuioare lungi de fum și flăcări încep să lingă aerul, îmi dau seama că eu sunt cea care țipă.

²⁵ „Aseară, pentru ultima dată, ai spus că o să fii din nou a mea”. (n.tr.)

Înainte de trezire

Atunci ajunge Kent la mine.

— Sam, spune el fără suflare, cercetându-mă cu privirea. Ești teafără?

— Lindsay, șoptesc. E singurul lucru pe care-l pot spune. Lindsay, Elody și Ally sunt în mașina aia.

Se întoarce spre șosea. Din pădure se înalță coloane negre de fum. Din locul unde stăm noi, vedem bara îndoită de metal a mașinii, ridicându-se ca un deget din pământ.

— Așteaptă aici, spune el. E un miracol, dar pare calm. Aleargă pe șosea, scoate telefonul și îl aud strigând instrucțiuni cuiva de la celălalt capăt al firului. *A avut loc un accident. Incendiu. Autostrada 9, chiar după Devon Drive. Îngenunchează lângă trupul lui Juliet. Cel puțin o persoană rănită.*

Alte mașini opresc cu scrâșnet de frâne. Colegii mei se dau jos din mașini nesiguri, treziți brusc din beție, toată lumea vorbește în șoaptă, uitându-se la corpul mic și ghemuit de pe șosea, la fumul și la focul care se ridică din pădure. Emma McElroy oprește și coboară din Mini cu mâinile la gură, cu ochii ieșindu-i din orbite, lăsând portiera deschisă. Muzica urlă din aparatul de radio. Melodia lui Jay-Z, *99 Problems* bubuie în noapte și normalitatea asta e cel mai oribil lucru din toate. Cineva țipă:

— Pentru Dumnezeu, Emma, închide muzica!

Emma se duce înapoi în mașină și apoi e liniște, și nu se mai aude decât ploaia și sunetul cuiva care plânge în hohote.

Am senzația că sunt într-un vis. Mă tot chinui să mă mișc, dar nu pot. Nici măcar nu mai simt ploaia. Nu-mi mai simt trupul.

Un singur gând mi se învârte iar și iar prin cap: fulgerul alb pe care l-am văzut înainte să derapăm în desișul negru al pădurii, Lindsay țipând ceva ce n-am putut înțelege.

Nu stai sau sari.

Sykes.

Apoi se aude un vaier lung și ascuțit din partea cealaltă a pădurii, iar Lindsay se împleticește spre șosea, cu gura căscată și lacrimile șiroindu-i pe față. Kent e acolo, sprijinind-o pe Ally, care șchiopătează și tușește, dar pare în regulă.

Lindsay țipă.

— Ajutor! Ajutor! Elody e tot acolo! S-o ajute cineva! Vă rog! E atât de disperată, încât cuvintele se învălmășesc transformându-se într-un urlet animalic. Se lasă jos pe pavaj și suspină, cu capul în mâini. Apoi un alt vaier i se alătură: sirenele din zare.

Nimeni nu se mișcă. Totul începe să se întâmple în episoade scurte, întrerupte – sau așa mi se pare mie – de parcă mă uit la un film în timp ce o orgă de lumini se aprinde și se stinge neconținut. Tot mai mulți elevi se adună în ploaie, nemișcați și tăcuți ca statuile. Apar sirenele mașinilor de poliție, luminând scena când în roșu, când în alb, apoi iar roșu și iar în alb. Siluete în uniforme – o ambulanță – o targă – două țargi. Corpul lui Juliet întins cu grijă, micuț și fragil, la fel ca pasărea aia, în urmă cu mulți ani. Lindsay începe să vomite când a doua targă ia un corp din mașina distrusă, iar Kent o freacă pe spate. Ally plânge cu sughițuri, ceea ce e ciudat, pentru că nu aud niciun sunet. La un moment dat, ridic privirea spre cer și văd că ploaia s-a transformat în zăpadă – fulgi mari și albi dansează prin întuneric, ca prin magie. Habar n-am cât timp am stat acolo. Sunt surprinsă că, atunci când mă uit la șosea, nu mai e aproape nimeni acolo, doar câțiva rătăciți, o singură mașină de poliție și Kent care tropăie, încercând să se încălzească, vorbind cu un polițist. Ambulanțele au plecat. Lindsay a plecat. Ally a plecat.

Apoi Kent se ivește în fața mea, deși eu nu l-am văzut mișcându-se. *Cum ai făcut asta?* încerc să spun, dar nu iese nimic.

— Sam! Kent vorbește cu mine și am senzația că mi-a rostit numele de mai multe ori. Simt o apăsare și trece o

secundă până să-mi dau seama că are mâinile pe brațele mele. Mai trece o secundă până simt din nou că am brațe și, în acel moment, parcă mă întorc în corp, și impactul celor văzute mă lovește, picioarele încep să-mi tremure și mă prăbușesc. Kent mă prinde și mă ridică.

— Ce s-a întâmplat? șoptesc eu, ca prin ceață. Elody a...? Juliet a...?

— Șșș! șoptește el, cu buzele aproape de urechea mea. Ai înghețat.

— Trebuie s-o găsesc pe Lindsay.

— Ai stat aici peste o oră. Ai mâinile înghețate.

Se dezbracă de puloverul gros cu care e îmbrăcat și mi-l pune pe umeri. Pe gene i s-au oprit fulgi albi de zăpadă. Mă cuprinde ușor cu brațele și mă conduce înapoi către alee.

— Haide! Să mergem la căldură.

Nu am putere să mă împotrivesc. Îl las să mă ghideze spre casă. Mâinile lui nu-mi dau drumul deloc și, deși abia îmi ating spatele, simt că, fără el, aș cădea.

Am impresia că am ajuns acasă la Kent fără să ne mișcăm deloc. Apoi intrăm în bucătărie, iar el trage un scaun și mă așază pe el. Buzele i se mișcă și tonul vocii e consolator, dar nu înțeleg ce spune. Apoi simt o pătură groasă peste umeri și o durere pătrunzătoare în degetele de la mâini și de la picioare când îmi revin în simțiri, ca și cum cineva înfige în mine ace fierbinți și ascuțiți. Dar tot nu mă pot opri din tremurat. Îmi clănțâne dinții cu un zgomot care seamănă cu niște zaruri care zornăie într-un pahar.

Butoaiele de bere sunt tot în colț; peste tot sunt pahare pe jumătate goale în care înoată mucuri de țigară, dar nu se mai aude muzică și casa e cu totul altfel, fără oameni în ea. Minte mea se concentrează pe o mulțime de detalii mărunte, sărind de la unul la altul ca o minge de ping-pong: tabloul brodat de deasupra chiuvetei pe care scrie MARTHA STEWART NU LOCUIEȘTE AICI; fotografiile de pe frigider, cu Kent și familia lui pe o plajă, undeva, cu rude pe care nu le

cunosc; vederi vechi din Paris, Maroc, San Francisco; șiruri de câni în vitrine de sticlă, cu sloganuri precum MOR FĂRĂ COFEINĂ sau E TIMPUL PENTRU CEAI.

— O bezea sau două? spune Kent.

— Poftim? Vocea îmi sună cârâit și ciudat. Toate celelalte simțuri se trezesc instantaneu: aud șuiieratul laptelui care se încălzește într-o oală; chipul lui Kent apare în cadru, blând și îngrijorat, cu mici lespezi de zăpadă topindu-i-se în părul castaniu încurcat. Pătura de pe umerii mei miroase a lavandă.

— O să pun mai multe, spune Kent, întorcându-se la aragaz. După un minut, înaintea mea apare o cană enormă (pe asta scrie UNDE E CIOCOLATĂ EȘTI ACASĂ) aburindă, plină ochi cu ciocolată caldă înspumată – din aia adevărată, nu la pliculeț – cu bezele mari, plutitoare. Nu știu dacă am cerut asta cu voce tare sau dacă mi-a citit gândurile.

Kent se așază la masă în fața mea și mă privește cum iau o înghițitură. E delicioasă, suficient de dulce și are scorțișoară și o aromă pe care n-o pot recunoaște; pun cana jos cu mâini ceva mai ferme.

— Unde e Lindsay? E bine? întreb când îmi reamintesc scena. Lindsay în genunchi în fața tuturor, vomitând. Probabil își ieșise din minți – Lindsay n-ar face niciodată așa ceva în public.

Kent dă din cap, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Lindsay e bine. A trebuit să se ducă la spital să vadă dacă e în stare de șoc și chestii de-astea. Dar o să fie bine.

— Ea... Juliet a venit atât de repede. Închid ochii, amintindu-mi fulgerul alb și, când îi deschid, Kent arată de parcă i-ar smulge cineva măruntaiele. E... adică, Juliet e...?

Clatină din cap o dată.

— N-au putut face nimic, șoptește, atât de încet, încât, dacă n-aș fi știut ce voia să spună, nu l-aș fi auzit.

— Am văzut-o... încep să vorbesc și îmi dau seama că nu pot. Aș fi putut s-o prind. Era atât de aproape.

— A fost un accident.

Kent își pleacă privirea. Nu sunt sigură că el crede asta cu adevărat.

Nu, n-a fost, vreau să-i răspund. Mă gândesc la zâmbetul ei ciudat când a spus *Poate data viitoare, dar probabil că nu*, și închid ochii, încercând să alung amintirea.

— Dar Ally? Ea e bine?

— Ally e bine. Nu are nicio zgârietură. Vocea lui Kent e mai puternică, dar are un ton implorator, și înțeleg că încearcă să mă facă să nu mai vorbesc; nu vrea să întreb ceea ce mă pregătesc să întreb.

— Elody? Vocea mea a devenit o șoaptă.

Kent întoarce capul. Un mușchi îi tresare pe față.

— Stătea pe locul din față, rostește, în cele din urmă, de parcă fiecare cuvânt îl doare, și mă gândesc la Elody aplecându-se și văicărindu-se: *De ce Sam stă întotdeauna pe locul din față?* Cel de pe locul pasagerului suferă impactul din plin.

Mă întreb dacă așa li s-o fi explicat părinților mei la spital – coliziune, locul pasagerului, impact.

— E...? Nu pot rosti cuvântul.

El se uită la mine de parcă îi vine să plângă. Pare mai matur decât l-am văzut vreodată, cu ochii lui negri intenși și triști.

— Îmi pare atât de rău, Sam, murmură, încetișor.

— Ce vrei să spui? îmi strâng pumnii atât de tare, că simt cum unghiile îmi intră în carne. Vrei să spui că ea a... că e...

Mă întrerup, incapabilă să termin propoziția. Dacă o spun, va fi adevărat.

Kent arată de parcă fiecare cuvânt e ceva ascuțit ce trebuie scos prin stomac.

— A fost... se pare că a fost instantaneu. Fără durere.

— Fără durere? repet, cu vocea tremurândă. Fără durere? Nu știi asta. Nu ai de unde să știi. Parcă am primit un pumn în gât. Asta au spus ei? Au spus că n-a durut? De parcă n-a suferit? De parcă a fost OK?

Kent se întinde după mâna mea peste masă.

— Sam...

— Nu. Îmi trag scaunul mai în spate și mă ridic de la masă. Tot corpul îmi vibrează de furie. Nu. Nu-mi spune că o să fie bine. Nu-mi spune că n-a durut-o. Nu știi – habar n-ai – nimeni nu știe cât de mult doare. Doare...

Nici măcar nu știu dacă vorbesc despre Elody sau despre mine. Kent se ridică și mă cuprinde cu brațele. În clipa următoare, sunt cu capul pe umărul lui, plângând cu sughițuri. Mă ține strâns la piept și șoptește ceva liniștitor în părul meu, iar înainte să cedez cu totul și să mă las în voia întunericului care mă cuprinde, am cel mai ciudat și mai smintit gând – capul meu se potrivește perfect în scobitura umărului lui Kent.

Apoi gândul la Elody și la Juliet mă apasă prea tare, un vâl greu mi se lasă pe creier și încep să plâng. E a doua noapte la rând când m-am abandonat cu totul în fața lui Kent, deși, desigur, el n-are de unde să știe asta. Ar trebui să fiu recunoscătoare că nu-și amintește că aseară am stat împreună într-o cameră întunecată, cu genunchii aproape atingându-ni-se, dar, pe mine, asta mă face să mă simt singură. Sunt pierdută într-o ceață, într-o păclă și, la un moment dat, când încep să-mi revin, îmi dau seama că, de fapt, Kent m-a prins în brațe. Tălpile mele abia ating pământul.

Are gura îngropată în părul meu și îi simt respirația aproape de urechea mea. Un curent electric trece prin mine, ceea ce mă face să mă simt îngrozitor și mai confuză decât am fost vreodată. Mă îndepărtez de el, ca să las un pic de spațiu între noi. El mă ține mai departe în brațe, și mă bucur. E puternic și cald.

— Încă îți mai e frig, spune el. Își pune dosul palmei pe obrazul meu o fracțiune de secundă, dar când și-o retrage, îi simt conturul palmei de parcă m-a ars. Ai hainele learcă.

— Lenjeria, îmi scapă.

El se încruntă.

— Poftim?

— Ăă... lenjeria. Adică, pantalonii, hanoracul și lenjeria... sunt pline de zăpadă. Adică, apă topită de-acum. E foarte frig.

Sunt prea epuizată ca să-mi pese că mă simt jenată. Kent își mușcă buza și dă din cap.

— Stai aici, îmi spune. Și bea! Face semn spre ciocolata caldă.

Mă așază la loc pe scaun și dispare. Încă mai tremur, dar măcar pot ține cana fără s-o vărs pe masă. Nu mă gândesc la nimic altceva decât la mișcarea câinii către buzele mele și la gustul de cacao, la ticăitul unei pendule și la fulgii albi care plutesc dincolo de ferestre. În câteva secunde, Kent se întoarce cu un hanorac enorm, niște pantaloni de trening decolorați și o pereche de boxeri cu dungulițe, împăturiți.

— Sunt ai mei, spune, apoi se face roșu la față. Adică, nu ai mei. Nu i-am purtat încă. Mama mi i-a cumpărat... își dă seama ce spune și înghite în sec. Adică, eu mi i-am cumpărat marți, parcă. Mai au încă eticheta pe ei și tot restul.

— Kent? îl întrerup.

El inspiră profund.

— Da?

— Îmi pare rău, dar... nu vrei să taci din gură? Fac semn spre capul meu. Creierul meu e complet în ceață.

— Îmi pare rău, oftează el. Nu știu ce să fac. Mi-aș dori... mi-aș dori să pot face mai mult.

— Mulțumesc, spun eu. Știu că face un efort și reușesc să zâmbesc slab.

Pune hainele pe masă împreună cu un prosop alb, mare și pufos.

— Nu știam... M-am gândit că, dacă îți mai e frig, ai putea face un duș. Se înroșește când spune cuvântul duș.

Clatin din cap.

— Vreau doar să dorm. Am uitat de somn și simt că mi se ia o greutate de pe umeri când zic asta: tot ce trebuie să fac este să dorm.

Imediat ce adorm, tot coșmarul ăsta se va termina.

Totuși, un sentiment fremătător de neliniște crește în mine. Și dacă ziua asta n-o s-o mai ia de la capăt? Dacă asta e ultima oară și gata? Mă gândesc la Elody și simt cum ciocolata caldă mi se ridică în gât.

Probabil Kent mi-a văzut expresia de pe chip, pentru că se lasă pe vine ca să mă poată privi în ochi.

— Pot să fac ceva pentru tine? Pot să-ți aduc ceva?

Clatin din cap, încercând să nu plâng iar.

— O să-mi revin. E doar... șocul. Înghit cu greu. Vreau doar să... vreau doar să dau timpul înapoi, înțelegi?

El dă din cap și își pune mâna peste a mea. Nu mă retrag.

— Dacă aș putea să te fac să te simți mai bine, aș face-o, spune el.

În anumite moduri, ceea ce spune este o chestie tâmpită, evidentă, dar felul în care o spune, atât de sincer și de simplu, de parcă ar fi cel mai adevărat lucru de pe lume, îmi umple ochii de lacrimi. Iau hainele și prosopul și mă duc pe hol în baia în care am intrat s-o căutăm pe Juliet. Intru și închid ușa. Fereastra e încă deschisă și vârtejuri de zăpadă pătrund înăuntru. Închid fereastra. Mă simt mai bine, de parcă deja încep să șterg tot ce s-a întâmplat în seara asta. Elody va fi bine.

La urma urmei, eu sunt cea care trebuia să stea pe locul din față.

Atârn prosopul pe care Juliet l-a lăsat lângă chiuvetă și mă dezbrac, tremurând. Până la urmă nu pot rezista să fac un duș, așa că dau drumul la apă și intru în cabină. E unul dintre dușurile alea în care apa curge peste tine de sus, într-un șuvoi continuu și dens de ploaie tropicală. Când apa atinge marmura de sub tălpile mele, scoate nori mari de abur. Stau sub apă atât de mult, că mi se învinețește pielea.

Îmi pun hanoracul lui Kent care e foarte moale și miroase a detergent de rufe și, din nu știu ce motiv, a iarbă proaspăt cosită. Apoi rup etichetele de pe boxeri și îi îmbrac. Evident, sunt prea mari pentru mine, dar îmi place senzația de curat și nou pe care mi-o dau pe piele. Singurii boxeri pe care i-am

mai văzut sunt ai lui Rob, de obicei mototoliți pe podea sau aruncați sub pat și pătați cu chestii pe care n-am nicio dorință să le identific. La sfârșit, îmi pun pantalonii de trening, care îmi sunt prea lungi și îmi acoperă tălpile. Kent mi-a dat și șosete, din alea mari și pufoase. Îmi fac ghem toate hainele și le las la ușa băii.

Când mă întorc în bucătărie, Kent e tot acolo, exact așa cum l-am lăsat. Ceva îi scânteiază în ochi când intru, dar nu sunt sigură ce anume.

— Ai părut ud, zice încet, de parcă ar spune altceva, de fapt.

Îmi plec privirea.

— Am făcut duș până la urmă.

Se lasă tăcerea între noi timp de câteva clipe. Apoi spune:

— Ești obosită. Te duc acasă.

— Nu! Rostesc cuvântul mai repezit decât am vrut și Kent pare speriat.

— Nu – adică, nu pot. Nu vreau să mă duc acasă acum.

— Părinții tăi... Kent nu mai continuă.

— Te rog.

Nu știu ce-ar fi mai rău: dacă părinții mei au aflat deja și stau acolo, așteptându-mă, urmând să mă piseze cu întrebări și să vorbească despre spitale și terapeuți care să mă ajute să îmi revin – sau dacă încă n-au auzit și mă întorc într-o casă întunecată.

— E o cameră de oaspeți aici, spune Kent. Părul i se usucă, în sfârșit, în valuri și șuvițe mici.

— Nu vreau în camera de oaspeți. Clatin din cap hotărâtă. Vreau să stau într-o cameră obișnuită. Într-o cameră în care s-a locuit.

Kent se uită la mine o clipă, apoi spune:

— Hai cu mine!

Mă ia de mână când trece pe lângă mine și eu îl las s-o facă. Urcăm scările și traversăm holul, spre dormitorul cu autocolantele lipite pe ușă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e al lui. Zgâlțâie un pic ușa – se blochează, explică el – și în

cele din urmă o deschide. Trag aer în piept cu putere. Mirosul e la fel ca azi-noapte, când am fost aici cu Rob, dar totul e diferit – întunericul arată mai blând, oarecum.

— Stai o clipă! Kent mă strânge de mână și se îndepărtează.

Aud foșnetul perdelelor și scot un strigăt: deodată, îmi apar în fața ochilor trei ferestre enorme, care se întind din tavan până în podea și ocupă un perete întreg. Nu a aprins lumina, dar e ca și cum ar fi făcut-o. Luna e imensă și incandescentă și sare ca o minge prin zăpada aceea albă și orbitoare, din ce în ce mai luminoasă. Toată camera e învăluită într-o lumină frumoasă, argintie.

— E superb, spun eu și oftez; nici nu mi-am dat seama că îmi ținusem respirația.

Kent zâmbește fugar. Fața lui e doar un contur în lumina lunii.

E grozav noaptea. Dar nu mai e așa de grozav la răsăritul soarelui.

Incepe să tragă draperiile, ca să le acopere.

— Lasă-le așa, strig eu, și apoi adaug: te rog. Deodată, mă rușinez.

Camera lui Kent e enormă și miroase ca acel amestec incredibil de detergent de rufe Downey și fire de iarbă cosită. E cel mai proaspăt miros din lume, mirosul ferestrelor deschise și al cearșafurilor apretate. Noaptea trecută n-am putut să disting nimic, în afară de pat. Acum văd că peste tot prin cameră sunt rafturi cu cărți. Într-un colț, e un birou pe care se află calculator și mai multe cărți. Pe pereți sunt poze înrămate, siluete încețoșate în mișcare, dar nu pot vedea detaliile. Un fotoliu-pară e așezat într-un colț și Kent mă prinde uitându-mă la el.

— Îl am din clasa a șaptea, spune el.

Cred că îl văd îmbujorându-se în întuneric.

— Aveam și eu unul, spun eu. Nu adaug de ce l-am aruncat: pentru că Lindsay a spus că arată ca o țâță cu

bube. Nu mă pot gândi la Lindsay acum, nici la Ally. Cu siguranță nu mă pot gândi la Elody.

Kent trage păturile de pat și apoi se dă înapoi, întorcându-se cu spatele, ca să-mi acorde puțină intimitate. Mă urc în pat și mă întind, cu membrele grele și dureros de țepene, simțindu-mă puțin jenată, dar atât de amortită din cauza oboselii, că nici nu-mi mai pasă. Patul are tăblii de lemn la ambele capete, așa că imediat ce mă întind am senzația că sunt într-o sanie. Îmi înclin capul ca să văd zăpada care plutește din cer și apoi închid ochii, imaginându-mi că zbor printr-o pădure, în drum spre ceva frumos: o casă mică și îngrijită în zare, cu lumânări care ard la ferestre.

— Noapte bună, șoptește Kent. E atât de tăcut, încât uitasem că e aici.

Deschid ochii și mă ridic într-un cot.

— Kent?

— Da?

— Poți să stai cu mine un pic?

El dă din cap și trage scaunul de la birou până la pat, fără să scoată un cuvânt. Se așază cu genunchii la bărbie și se uită la mine. Lumina lunii care intră pe ferestre dă părului său o nuanță delicată și argintie.

— Kent?

— Da?

— Crezi că e ciudat că sunt aici cu tine? închid ochii când spun asta, ca să nu mă uit la fața lui.

— Eu sunt redactorul-șef de la *The Tribulation*, spune el. Și odată, am purtat o pereche de saboți din cauciuc timp de 365 de zile. Nu cred că mai există ceva ciudat pentru mine.

— Am uitat faza cu saboții, spun eu. M-am încălzit în cele din urmă sub pături și simt cum somnul mă ia pe nesimțite, de parcă stau pe o plajă fierbinte și un val blând îmi mângâie degetele de la picioare. Kent?

— Da?

— De ce ești așa de drăguț cu mine?

Urmează o tăcere atât de lungă, încât încep să cred că n-o să-mi răspundă. Îmi imaginez că aud zăpada care plutește spre pământ, acoperind ziua, ștergând-o cu totul. Mi-e frică să deschid ochii, sunt îngrozită că asta va rupe vraja, îngrozită că el va părea furios sau jignit.

— Ții mine clasa a doua, când a murit bunicul meu? începe el, în cele din urmă, vorbind pe un ton scăzut, domol. Am izbucnit în plâns la cantină și Phil Howell mi-a zis că sunt poponar. Asta m-a făcut să plâng și mai tare, deși nu știam ce e aia poponar. Râde încet în întuneric.

Eu țin ochii strâns închiși, agățându-mă de vocea lui. Anul trecut, Phil Howell a fost găsit pe jumătate dezbrăcat, cu Sean Trebor, pe bancheta din spate a BMW-ului tatălui său. E amuzant cum se schimbă lucrurile.

— În fine, când i-am zis să mă lase în pace, mi-a dat tava pe jos și mâncarea a zburat peste tot. N-o să uit niciodată: în ziua aia, aveam piure de cartofi și burgeri de curcan la prânz. Și tu te-ai dus și ai adunat piureul de pe podea cu mâinile și l-ai aruncat pe fața lui Phil. Pe urmă ai luat burgerul de curcan și l-ai mânjit pe tricou. Ai spus: *Ești mai rău decât prânzul cald*. Râde din nou. Asta era o insultă gravă în clasa a doua. Iar Phil a fost atât de surprins și arăta atât de ridicol cu piureul și cu ceapa întinse pe el, că am început să râd și a fost prima oară când am râs după ce am aflat vestea – despre bunicul meu. Tace. Ții minte ce ți-am spus eu în ziua aia?

Amintirea e acolo, ca un balon care se umflă de undeva dinăuntru, încât o credeam pierdută, dar toată scena e clară și perfectă acum.

— Ești eroul meu, am spus amândoi în același timp. Nu l-am auzit pe Kent mișcându-se, dar deodată, vocea lui e mai aproape; mi-a luat mâinile în întuneric și le ține strâns într-ale sale.

— În ziua aceea, am jurat că și eu voi fi eroul tău, indiferent de cât de mult timp îmi va lua.

Stăm așa o vreme și mi se pare că trec ore întregi și, în tot acest timp, somnul trage de mine, mă îndepărtează de lângă

el, dar inima mi se zbate ca un fluture de noapte, luptându-se cu visele și cu întunericul și cu ceața care îmi acoperă creierul. După ce voi adormi, îl voi pierde. Voi pierde momentul ăsta pe veci.

— Kent? îl strig, iar glasul meu pare să se ridice din mijlocul ceții și durează o veșnicie până ajunge de la creier la gură.

— Da?

— Promiți să stai aici cu mine? spun eu.

— Promit, șoptește el.

Și atunci, chiar în momentul când nu-mi mai dau seama dacă visez ori sunt trează, sau dacă mă aflu undeva, într-o vale între cele două lumi, unde tot ce-ți dorești se îndeplinește, simt atingerea buzelor lui, dar e prea târziu, alunec, dispar, el dispare, iar clipa se desprinde și se strânge în sine însăși, ca o floare care își închide corola în timpul nopții.

ŞASE

De data asta, când visez, se aude un sunet. În timp ce cad prin întuneric, în fundal se aude o muzică în surdină, de genul celor care se aud în cabinetele medicale sau în lifturi și, fără să știu cum de știu asta, îmi dau seama că muzica vine din cabinetul consilierului psihologic de la Liceul Thomas Jefferson.

Imediat ce îmi dau seama, pete mici de lumină încep să explodeze prin întuneric, o galerie zumzăitoare de postere inspiraționale enervante pe care doamna Gardner le ține pe pereții biroului, doar că, în visul meu, ele sunt mărite de vreo sută de ori și fiecare are mărimea unei case. Într-unul dintre ele e o poză cu Einstein și pe el scrie: NU-I DE VINĂ GRAVITAȚIA DACĂ ȚI-A CĂZUT CU TRONC. Mai e un poster cu citatul din Thomas Edison: GENIUL E UNU LA SUTĂ INSPIRAȚIE ȘI 99 LA SUTĂ TRANSPIRAȚIE. Mă gândesc să mă apuc de unul dintre ele și îmi fac griji că nu-mi va susține greutatea, când mă învârt pe lângă o poză cu o pisică târcată, care atârână de creanga unui copac ținându-se numai cu ghearele. Pe acesta scrie: REZISTĂ.

Și, deodată, se întâmplă cel mai ciudat lucru: imediat ce îl văd, țiuitul din urechi încetează și sentimentul de teamă dispăre, iar eu îmi dau seama că, în tot acest timp, nu căzusem. Plutisem.

Alarma care mă trezește e cel mai dulce sunet pe care l-am auzit vreodată. Mă ridic în capul oaselor și hohote de râs mi se adună în piept. Am impulsul de a atinge totul din cameră – pereții, fereastra, colajul, fotografiile înghesuite pe birou, blugii Tahari întinși pe podea, manualul de biologie și până

și lumina chioară care se furișează pe pervaz. Dacă aș putea s-o țin în căușul palmelor, aș săruta-o.

— Cineva e într-o dispoziție bună azi, spune mama când cobor. Izzy e la masă cu un corn uns cu unt de arahide în față, mușcând încet și atent din el, ca de obicei.

— La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților, spune tatăl meu.

Stă la aragaz și prăjește ouă pentru micul dejun al mamei.

— Preferata mea, spun eu, aplecându-mă ca să fur o mușcătură din cornul lui Izzy. Ea chirăie și mă plesnește peste mână. Îi depun un sărut mare și lipicios pe frunte.

— Nu mai saliva pe mine, spune ea.

— Ne vedem mai târziu, Șopârlizi, spun eu.

— Nu-mi spune așa. Izzy scoate la mine limba murdară de unt de arahide.

— Arăți ca o șopârlă când faci asta.

— Vrei micul dejun, Sam? întrebă mama. Nu iau niciodată micul dejun acasă, dar mama tot mă întrebă în fiecare zi – asta când mă prinde înainte s-o șterg – și, în acel moment, îmi dau seama cât de mult iubesc obiceiurile de zi cu zi din viața mea: faptul că mă întrebă întotdeauna, faptul că întotdeauna spun *nu* pentru că mă așteaptă un covrig cu susan în mașină la Lindsay faptul că ascultăm întotdeauna *No More Drama* când intrăm în parcare. Faptul că mama face mereu spaghetti și chiftele duminica și faptul că, o dată pe lună, tata pune stăpânire pe bucătărie și face „tocana lui specială”, nimic altceva decât bucăți de crenvurști, fasole fiartă și mult ketchup și melasă și n-aș recunoaște niciodată că îmi place, dar, de fapt, e una dintre mâncărurile mele preferate: micile detalii care fac parte din tiparul special al vieții mele, așa cum covoarele țesute manual devin unice tocmai datorită cusăturilor strâmbe sau ochiurilor sărite, care nu pot fi niciodată reproduse.

Atât de multe lucruri devin frumoase când te uiți la ele cu adevărat.

— Nu vreau micul dejun. Dar mulțumesc. Mă duc la mama și o cuprind cu brațele. Ea scoate o ușoară exclamație, surprinsă. Cred că au trecut ceva ani de când nu ne-am mai îmbrățișat, în afară de strânsoarea obligatorie de două secunde de la zilele de naștere. Te iubesc.

Când mă dau în spate, ea se uită la mine, de parcă tocmai i-am dat de veste că renunț la școală și mă fac contorsionistă la circ.

— Cum așa? spune tata, trântind o tigaie în chiuvetă și ștergându-și mâinile de prosopul de bucătărie. Babacul tău nu primește dragoste?

Dau ochii peste cap. Urăsc când tata încearcă să vorbească în „limbajul adolescenților”, cum îl numește el, dar nu-i reproșez nimic. Nimic nu mă poate afecta azi.

— Pa, tată. Îl las să mă strângă într-una dintre îmbrățișările lui de urs. Sunt numai dragoste din cap până în vârful picioarelor; e un sentiment efervescent, de parcă cineva m-a agitat pe dinăuntru ca pe o sticlă de Coca-Cola. Totul – vasele din chiuvetă, cornul lui Izzy, zâmbetul mamei mele – par clare, de parcă sunt făcute din sticlă sau de parcă le văd pentru prima oară. E uimitor și simt din nou dorința de a merge peste tot și de a atinge totul, ca să mă asigur că sunt adevărate. Dacă aș avea timp, aș face-o. Mi-aș pune palmele în jurul grapefruitului pe jumătate mâncat de pe masă și l-aș mirosi. Mi-aș trece degetele prin părul lui Izzy.

Dar nu am timp. E Ziua Îndrăgostiților și Lindsay e afară, iar eu am treabă de făcut. Astăzi o să salvez două vieți: pe a lui Juliet Sykes și pe a mea.

Să fie lumină

— Bip, bip! strigă Lindsay pe geam când eu mă grăbesc pe aleea alunecoasă, inspirând aerul rece; ador felul în care frigul îmi arde plămâni, ador până și mirosul amărui al țigării lui Lindsay și fumul care poluează aerul.

— Ce tipă sexy! Cât ceri?

— Dacă vrei să știi, răspund eu, urcând pe locul pasagerului, nu-ți poți permite.

Ea zâmbește larg și îmi dă cafeaua înainte să mă întind eu după ea.

— La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților!

— La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților, răspund și ciocnim paharele de polistiren.

Și ea îmi pare mai clară ca oricând. Lindsay, cu fața ei de înger și părul dezordonat de un blond murdar, cu oja neagră de pe unghii sărită și cu geanta veche de piele marca Dooney & Bourke pe fundul căreia se află mereu un strat de tutun și de gume de mestecat Trident Original desfăcute pe jumătate. Lindsay, care urăște să fie plictisită, care e mereu în mișcare, mereu în goană. Lindsay, care a zis odată: *Noi împotriva lumii, fetelor* – beată, ținându-ne cu brațele pe după umeri, când eram la grădina botanică și vorbea foarte serios. Lindsay, răutăcioasă și amuzantă, și feroce, și loială, și a mea.

Cedez brusc unui impuls și o sărut pe obraz.

— Uhu, te dai cu lesbienele? Lindsay ridică un umăr și se șterge de urma de luciu de buze. Sau exersezi pentru diseară?

— Poate amândouă, spun eu, și ea începe să râdă în hohote.

Iau o gură de cafea. E fierbinte și cred că e cea mai bună cafea din tot orașul, din toată lumea. Slavă Domnului că există Dunkin' Donuts.

Lindsay flecărește despre câți trandafiri se așteaptă să primească și dacă Marcy Posner va ceda, ca de obicei, și va plânge în baie la ora a cincea pentru că Justin Streamer i-a dat papucii acum trei ani de Ziua Îndrăgostiților, pecetluindu-i, astfel, soarta de fată mediu-populară, iar eu privesc pe fereastră și mă uit cum Ridgeview trece pe lângă noi ca o ceață fumurie. Încerc să-mi închipui cum, în doar câteva luni, copacii își vor îndrepta mugurii lor mici către cer, iar crenguțele lor cu frunze și flori vor învălui totul, ca

un nor. Și apoi, după alte câteva luni, tot orașul va fi o explozie de verde: atât de mulți copaci și atât de multă iarbă, că va arăta ca un tablou proaspăt pictat. Îmi închipui cum orașul va aștepta sub suprafața lumii, ca diapozitivele care trebuie schimbate într-un proiector, după care gata, vine vara.

Și uite-o pe Elody, legănându-se pe alee în pantofii cu tocuri și fără jachetă, ținându-și brațele strânse la piept. Când o văd, zâmbitoare și vie, ușurarea e atât de copleșitoare, că izbucnesc într-un hohot aproape isteric. Lindsay ridică din sprânceană la mine.

— O să înghețe de frig, spun eu în loc de explicație.

Lindsay își rotește degetul în dreptul urechii.

— E total dusă după Cocoa Puffs.

— A zis cineva Cocoa Puffs? întrebă Elody, care tocmai se urcă în mașină. Mor de foame.

Mă întorc să mă uit la ea. Abia mă pot abține să nu mă cațăr pe bancheta din spate ca să sar pe ea. Simt o dorință copleșitoare s-o ating, să mă asigur că e cu adevărat reală, aici și vie. Într-un fel, ea e cea mai curajoasă și mai delicată dintre noi. Mi-aș dori să-i pot spune asta.

— Ce e? Elody își încrețește nasul la mine și îmi dau seama că mă uit la ea. Care-i problema? Am pastă de dinți pe față sau ce?

— Nu, spun, și din nou râsul se revarsă în cascade, ca un val de ușurare și fericire. Mă gândesc: aș putea trăi pe veci momentul acesta.

— Ești frumoasă.

Lindsay chicotește și o cercetează pe Elody în oglinda retrovizoare.

— Sunt niște covrigi sub fundul tău, *frumoaso*.

— *Mmm*, covrigi de sub fund. Elody bagă mâna în pungă și scoate un covrig pe jumătate strivit, apoi se dă în spectacol cum ia o înghițitură enormă din el. Are gust de Victoria's Secret.

— Are gust de chiloți cu ață, i-o întorc eu.

— Are gust de cocaină, spune Lindsay.

— Are gust de pâț, trănțește Elody și Lindsay scuipă cafea pe bord, iar eu încep să râd și nu mă pot opri. Tot drumul până la școală ne gândim la arome pentru covrigii de sub fund și eu mă gândesc că toate astea – viața mea, prietenii mei – or fi ele ciudate, țicnite, imperfecte sau duse cu capul, dar niciodată nu mi s-au părut mai bune decât acum.

Când intrăm în parcare școlii, țip la Lindsay să frâneze. Ea apasă pe pedală și Elody înjură când cafeaua se varsă pe ea.

— Ce naiba? Lindsay își pune mâna pe piept. M-ai speriat de moarte.

— Oh – ăăă... Scuze! Mi s-a părut că-l văd pe Rob.

În fața noastră apare Chevroletul lui Sarah Grundel, intrând pe Aleea Seniorilor cu cincisprezece secunde înaintea noastră. Locul de parcare e un lucru mărunț, un detaliu, dar astăzi nu am de gând să fac *nimic* greșit. Nu vreau să îmi asum niciun risc. E ca jocul acela pe care îl jucam când eram mici, în care trebuia să evităm toate crăpăturile din asfalt, de pe trotuar, altfel însemna că avem ghinion. Chiar dacă nu credeam în el, aveam grijă să pășim corect, ca să fim sigure.

— Scuze. Greșeala mea, repet.

Lindsay își dă ochii peste cap și apasă din nou pe accelerație.

— Te rog, spune-mi că nu te transformi în psihopată.

— Las-o în pace!

Elody se apleacă și mă bate pe umăr. Se gândește doar la ce-o să fie diseară.

Îmi mușc buzele ca să nu încep să râd. Dacă Lindsay și Elody ar ști măcar a suta parte din ce îmi trece mie prin cap *cu adevărat*, probabil că m-ar interna la balamuc.

Toată dimineața, de fiecare dată când închid ochii, îmi amintesc cum am simțit buzele lui Kent McFuller atingându-le pe ale mele, delicate ca aripile unui fluture; mă gândesc la coroana de lumină care îi înconjură bucelele și la felul cum i-

am simțit brațele care mă sprijineau, ca să nu cad din picioare. Îmi sprijin capul pe geam și mă văd zâmbind din ce în ce mai larg, în timp ce Lindsay conduce în susul și în josul Aleii Seniorilor și înjură pentru că Sarah Grundel i-a luat de sub nas ultimul loc de parcare.

În loc să merg cu Elody și cu Lindsay în clădirea principală, mă despart de ele și o iau înspre clădirea A, unde e cabinetul asistentelor, mormăind o scuză despre o durere de cap. Acolo sunt depozitați trandafirii de Ziua Îndrăgostiților, iar eu trebuie să fac niște schimbări. Bine, poate că minciuna nu e chiar sută la sută indicată pe Scara Faptelor Bune (mai ales dacă le minți pe cele mai bune prietene), dar e pentru o cauză foarte, foarte nobilă.

Cabinetul asistentelor e lung și îngust. De obicei, pe toată lungimea lui sunt înșirate rânduri duble de paturi, dar acum toate paturile au fost scoase și înlocuite cu mese pliante uriașe. Din cauza perdelelor groase, aici era de obicei întuneric ca într-o sală de cinema, dar acestea au fost trase în lături și lumina a inundat încăperea. Lumina se reflectă din accesoriile metalice de pe pereți și șerpuiește pe pereții albi și strălucitori. Peste tot sunt trandafiri – se revarsă din tăvi, sunt înghesuiți în colțuri, câțiva sunt chiar împrăștiați pe podea, cu petalele călcate în picioare – și dacă n-ai ști că există un principiu de organizare în toate astea și un scop, ai crede că a detonat cineva vreun fel de bombă cu trandafiri.

Domnișoara Devane, care se ocupă de obicei de organizarea Zilei Îndrăgostiților, nu e prin preajmă, dar trei Cupidoni stau lângă o ladă și chicotesc. Tresar și se dau în spate când intru. E clar că citeau bilețelele. E ciudat, dacă stai să te gândești – bucățelele alea de hârtie, frânturi de cuvinte și complimente pe jumătate făcute, complimente false, promisiuni încălcate, dorințe timide și exprimări aproape adevărate a ceea ce vrei cu adevărat să spui: nu spun niciodată totul, nici măcar jumătate. O cameră plină de cuvinte care sunt aproape adevărul, dar nu chiar, cu fiecare bilețel prins pe tulpina trandafirului, zbătându-se ca o aripă

de fluture ruptă. Niciuna dintre fete nu-mi adresează vreun cuvânt când încep să merg pe culoar, examinând etichetele de pe tăvi, căutând litera S. Mă îndoiesc că a mai dat vreodată cineva iama în Camera Trandafirilor și, cu siguranță, nu un elev de-a douăsprezecea. În cele din urmă, găsesc tava pe care scrie: St-Ta. Sunt cinci sau șase trandafiri pentru Tamara Stugen, vreo șase pentru Andrew Svork și trei pentru Burt Swortney, care are cel mai nefericit nume pe care l-am auzit de multă vreme. Și iată-l: singurul trandafir pentru Juliet Sykes, cu un bilețel înfășurat cu grijă în jurul tulpinii. POATE ANUL VIITOR, DAR PROBABIL CĂ NU. *Poate data viitoare, dar probabil că nu.*

— Aăă... te pot ajuta cu ceva? Una dintre fete face câțiva pași în față. Își frânge mâinile și pare complet înspăimântată.

Trandafirul lui Juliet e subțire și îmbobocit, nuanțat delicat cu roz. Toate petalele sunt închise. Nu a înflorit încă.

— Am nevoie de trandafiri, îi spun. De mulți trandafiri.

Corecții și ajustări

Plec din Camera Trandafirilor simțindu-mă în al nouălea cer și plină de energie, de parcă tocmai aș fi băut trei cafele cu lapte de la Caffeine Rush din mall. Am înlocuit unicul trandafir al lui Juliet cu un buchet enorm – m-am scuturat de patruzeci de dolari pentru douăzeci și patru de trandafiri – de care am prins un bilețel scris cu litere mari: DE LA ADMIRATORUL TĂU SECRET. Mi-aș dori să fiu prin preajmă când îi primește. Sunt sigură că asta o s-o facă fericită. Mai mult decât atât: sunt sigură că asta o să îndrepte lucrurile. O să aibă mai mulți trandafiri decât Lindsay Edgecombe. Încep să mă gândesc cum Lindsay o să facă ochii cât cepele când o să vadă că Juliet i-a suflat locul întâi la Cele mai Multe Valograme Primite anul acesta, și mă apucă un răs isteric chiar în mijlocul orei de Istoria Americii. Toată lumea se întoarce și se uită la mine, dar nu-mi pasă. Probabil așa te simți când iei droguri: ai senzația că plutești, că totul pare nou și proaspăt și luminat din interior. Doar că a doua zi te

simți vinovat și ești mahmur. Și probabil te paște închisoarea.

După ce domnul Tierney ne distribuie foile pentru extemporal, petrec douăzeci de minute desenând inimioare și baloane în jurul întrebărilor, și când vine printre noi să strângă lucrările, îi ofer un zâmbet atât de larg că tresare, de parcă n-ar fi obișnuit ca oamenii să pară fericiți.

Toată dimineața bântui pe holuri în căutarea lui Kent. Habar n-am ce-o să-i spun când o să-l văd. De fapt, nu pot spune nimic. El nu știe că am petrecut ultimele două nopți împreună, că în ambele nopți am stat atât de aproape unul de altul, încât dacă am fi respirat, am fi ajuns să ne sărutăm, că aseară cred că am și făcut-o. Dar simt o nevoie extraordinară să fiu în preajma lui, să îl văd făcând toate acele lucruri familiare, tipice pentru Kent: să-și dea părul din ochi, să zâmbească strâmb, așa cum numai el o face, să-și târâie tenișii ăia ridicoli în carouri, să-și ascundă mâinile în manșetele prea lungi ale cămășilor. Inima mi se ridică în gât de fiecare dată când cred că îi văd mersul apăsător sau când observ un băiat cu o claie de păr castaniu – dar nu e el niciodată și, de fiecare dată când mă înșel, inima mea parcurge drumul invers, grea ca o piatră.

Cu siguranță o să îl văd măcar la ora de mate. După ora de educație pentru viață, mă opresc la baie și petrec cele trei minute de pauză aranjându-mă în fața oglinzii și ignorându-le pe elevele dintr-a zecea care flecăresc în jurul meu; încerc foarte tare să nu mă concentrez asupra faptului că voi da nas în nas cu domnul Daimler în mai puțin de cinci minute. Stomacul meu face mișcări de carusel atât de des – între așteptarea ca Juliet să primească trandafirii și speranța de a-l vedea pe Kent și de a fi dezamăgită – că nu sunt sigură că pot rezista patruzeci și cinci de minute în care să-l văd pe domnul Daimler rânjind, făcând cu ochiul și hlizindu-se la clasă. Îmi scot din cap amintirea limbii lui în gura mea, umedă și plină de salivă.

— Ce târfă! Una dintre tipele dintr-a zecea iese dintr-o cabină de baie, clătinând din cap.

O clipă, mă cuprinde paranoia și sunt sigură că vorbește despre mine – că mi-a citit gândurile, cine știe cum – dar apoi prietenele ei izbucnesc în râs și una dintre ele spune:

— Știu. Am auzit că a făcut sex cu vreo trei băieți din echipa de baschet.

Atunci îmi dau seama că vorbesc de Anna Cartullo. Ușa de la cabină se deschide și se vede mângălitura lui Lindsay. AC=GA. Și sub ea: *Întoarce-te la rulotă, curvă.*

— N-ar trebui să iei de bun tot ce auzi, o trântesc eu și toate fetele amuțesc instantaneu, holbându-se la mine. E adevărat, continui, simțindu-mă mai îndrăzneată acum, că am o audiență atât de captivată. Știți cum apar cele mai multe zvonuri?

Fetele clatină din cap că nu. Stau atât de aproape una de alta, că am impresia, pentru o clipă, că o să-și atingă capetele unul de altul.

— Pentru că îi vine chef cuiva să le inventeze.

În clipa asta, se aude soneria și fetele o iau la goană spre ușă, de teamă să nu întârzie. Eu rămân acolo, forțându-mi picioarele să iasă pe ușă, să meargă pe hol, să coboare scările și să o ia la dreapta spre ora de mate, dar nu se întâmplă nimic. În schimb, sunt hipnotizată de scrisul de pe ușa cabinei, și îmi amintesc că Ally a râs și a spus că există imitații și prin alte părți. AC=GA. Sunt destul de sigură că Lindsay a scris asta dintr-un capriciu – patru litere nenorocite, tâmpite, fără sens – probabil ca să testeze un marker nou, să vadă câtă cerneală are în el. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi scris-o intenționat. Ar fi fost mai bine dacă o ura pe Anna. Pentru că e important. Mereu a fost important.

Fără să mă gândesc că, în momentul ăsta, am întârziat la ora de mate în mod oficial, umezesc o bucată dintr-un prosop de hârtie, doar ca experiment, și încep să frec scrisul de pe ușa cabinei. Nu se șterge. Apoi, pentru că tot am

început, nu mă pot opri. Mă uit sub chiuvetă și găsesc un burete abraziv uscat și o sticlă de detergent pentru faianță. Trebuie să țin ușa deschisă cu o mână și să mă sprijin tare cu cealaltă, frecând cu furie, dar după un timp scrisul se decolorează, iar după încă o vreme abia mai poți vedea literele. Mă simt așa de bine după ce le-am șters de pe prima ușă, că mă duc pe culoar și le șterg și pe celelalte două, chiar dacă mă doare brațul și am început să transpir un pic în bluza mea fără mâneci, înjurând-o în minte pe Lindsay pentru capriciile ei, pentru că folosește marker permanent.

După ce am terminat cu toate cele trei cabine, deschid ușile spre exterior și mă uit la reflexiile lor din oglindă: albe, curate, fără inscripții, așa cum ar trebui să fie ușile cabinelor de toaletă. Și, nu știu din ce motiv, asta mă umple de o asemenea mândrie și fericire, că mă apuc să fac un mic dans chiar acolo, lovind cu tocurile podeaua de gresie. Mă simt de parcă m-am întors în timp și am îndreptat ceva. Cu faza asta și cu trandafirii de dimineață, nu m-am mai simțit niciodată așa de vie, așa de capabilă să fac anumite chestii.

Dar acum mi-am stricat machiajul, căci picături mici de sudoare mi se scurg pe frunte și pe nas. Îmi dau cu apă rece pe față, mă șterg cu un prosop de hârtie aspru și o iau de la capăt cu rimelul și cu pudra de obraz de culoarea petalelor de trandafir pe care eu și Lindsay o folosim cu religiozitate. Inima îmi sare nebunește în piept, în parte din cauza încântării, în parte datorită emoțiilor. Urmează pauza de prânz, iar atunci e momentul spectacolului.

— Vrei să încetezi să mai faci asta? Elody se apleacă și îmi apasă degetele – care bat darabana – și mi le lipește de masă.

Mă scoți din sărite.

— Nu devii rexi, Sam, nu-i așa? Lindsay face semn înspre sendvișul meu, din care am mușcat doar pe margini. *Rexi* e cuvântul ei pentru anorexică, deși mie mi s-a părut mereu că sună a nume de câine.

— Asta pățești când comanzi carnea misterioasă. Ally se strâmbă la friptura mea de vită, pe care am comandat-o în ciuda faptului că e pur și simplu inacceptabilă. Lucruri Care Nu Contează Când Ai Trăit Aceeași Zi de Șase Ori Și Ai Murit De Cel Puțin Două Ori: carnea de la prânz și cât de la modă e.

Spre surprinderea mea, Lindsay îmi ia apărarea.

— Toată carnea e misterioasă, Al. Curcanul are gust de talpă de pantofi.

— Nasol, confirmă și Elody.

— Întotdeauna am urât curcanul de aici, recunoaște Ally. Ne uităm una la alta și izbucnim în râs.

Mă simt bine că râd și umerii mi se relaxează puțin. Dar degetele încep din nou darabana involuntară pe masă, parcă ar fi animate de o voință proprie. Verific fiecare persoană care intră în cantină, căutându-l când pe Kent – ce se întâmplă, nu mai mănâncă acum? – când părul de un blond albicios al lui Juliet. Până acum, *nada*.

— ...lui Juliet?

Mă gândeam atât de mult la Juliet că, pentru o clipă, când îi aud numele, cred că mi l-am imaginat – sau mai rău, că l-am rostit eu cu voce tare. Dar apoi văd că Lindsay se uită la Ally cu un zâmbet straniu pe buze, și-mi dau seama că probabil a întrebat dacă Juliet a primit trandafirul nostru. Am uitat complet că Ally și Juliet sunt colege la ora de biologie și, deodată, rămân fără aer. Camera pare să se clatine în timp ce aștept răspunsul lui Ally. *O, Doamne, fetelor, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru... a primit cel mai mare buchet de flori... chiar a zâmbit.*

Ally își pune palma peste gură, cu ochii cât cepele.

— O, Doamne, fetelor, am uitat complet să vă spun...

Cineva îmi pune palmele peste ochi și sunt atât de surprinsă, că scot un strigăt. Măinile miros a grăsime și – desigur – a roiniță. Lindsay, Ally și Elody se sparg de râs când Rob își ia mâinile de pe ochii mei. Când mă uit la el,

zâmbește, dar are cute de enervare în jurul ochilor și îmi dau seama că e nemulțumit.

— Acum mă eviți? spune, trăgându-mă de breteaua bluzei, de parcă ar avea cinci ani.

— Nu chiar, îi răspund, încercând să par amabilă. De ce spui asta?

El își întoarce capul înspre automatul de suc.

— Stau acolo de vreo cincisprezece minute. Are vocea scăzută; clar nu-i convine să purtăm conversația asta în fața prietenelor mele. Nu te-ai uitat la mine și nici n-ai venit la mine.

Tu m-ai făcut să aștept mai mult de atât, vreau eu să spun, dar evident că n-ar pricepe. Și în plus, când îl privesc cum își târaie tenișii uzați, îmi dau seama că nu e chiar așa de rău. Da, e egoist și nu prea isteț, bea cam mult și flirtează cu alte fete și nu poate să dea jos un sutien nici dacă viața lui ar depinde de asta, ca să nu mai pomenesc de ce vine după, dar într-o zi o să crească mare și o să facă fericită o fată.

— Nu te ignor, Rob, doar că... Oftez, trăgând de timp. Nu m-am mai despărțit niciodată de nimeni și prin minte îmi trec doar clișee. *Nu e vina ta, e vina mea.* (Nu, e vina lui. Și a mea.) *Hai mai bine să fim prieteni.* (N-am fost niciodată prieteni.) Lucrurile între noi au fost...

El mă scrutează de parcă ar încerca să citească într-o limbă străină.

— Ai primit trandafirul meu, nu? La ora a cincea? Ai citit biletul?

De parcă asta ar face ca totul să fie bine.

— De fapt, îi explic, încercând să-mi stăpânesc nerăbdarea din voce, n-am primit trandafirul tău. Am chiulit la ora a cincea.

— Domnișoară Kingston! De partea cealaltă a mesei, Elody își duce mâna la inimă și se prefăce șocată. Sunt foarte dezamăgită de tine. Fetele chicotesc.

Îi arunc o privire și mă întorc înapoi la Rob.

— Dar nu asta e important. Ce e important e că...

— Eu n-am primit un trandafir de la tine, spune Rob, și îl văd cum, încet, încet, pune lucrurile cap la cap: se petrece ceva. Când Rob gândește, mai că poți să vezi cum se învârt roțițele din mintea lui.

În dimineața asta, am mai făcut o schimbare în Camera Trandafirilor. M-am oprit la litera C și am scotocit cu atenție printre trandafirii lui Rob – sărind peste cel de la Gabby Haynes, fosta lui prietenă, pe care scria: *Când o să ieșim împreună, așa cum ai promis, sexosule?* – și l-am scos pe cel de la mine, cu bilețelul pentru care am pierdut ore întregi.

Lindsay îl plesnește pe Rob peste braț, crezând că totul e o glumă.

— Ai răbdare, Rob, spune ea, făcându-i cu ochiul. Vine și trandafirul tău.

— Răbdare? Rob se încruntă de parcă acest cuvânt i-ar lăsa un gust rău în gură. Își încrucisează brațele și se uită la mine. Pricep. Nu e niciun trandafir, nu? Ai uitat sau ce?

Ceva din vocea lui le face pe prietenele mele să se prindă, în sfârșit. Amuțesc toate, uitându-se când la Rob, când la mine.

Dați-mi voie să reformulez: într-o zi, o să facă fericită cu adevărat o fată dintr-o frăție, o blondă pe nume Becky cu niște sâni cupa D, căreia nu-i pasă că e frământată ca o halcă de carne dintr-o marinată.

— N-am uitat... încep eu să spun, dar el mă întrerupe.

Glasul îi e calm, foarte scăzut, dar aud furia care curge în el – dură, rece și tăioasă.

— Faci atâta tărăboi cu privire la Ziua Îndrăgostiților. Și apoi nu-ți respecti partea ta de înțelegere. Tipic.

Stomacul mi se întoarce pe dos, de parcă ar încerca să digere o vacă, dar îmi ridic bărbia și mă uit la el.

— Tipic? Și asta ce vrea să însemne?

— Cred că știi. Rob își trece o mână peste ochi și deodată pare răutăcios, amintindu-mi de un truc pe care îl făcea tata, în care își trecea palma peste față și își schimba expresia din

fericită în tristă și apoi din tristă în fericită, într-o clipită. Nu ai un istoric curat de respectare a promisiunilor...

— Alertă de psihopată, strigă Lindsay, sperând probabil să dezamorseze tensiunea.

Chestia funcționează oarecum. Mă ridic atât de repede, că îmi răstorn scaunul. Rob se uită la mine, dezgustat, apoi lovește scaunul cu piciorul – nu tare, dar suficient cât să se audă – și spune:

— Caută-mă mai târziu!

Pleacă înțepat în cantină, dar eu nu mă mai uit la el. Mă uit la Juliet cum plutește, cum străbate suavă încăperea. De parcă a murit deja și noi o vedem cum revine la viață pe bucăți, imperfectă.

Nu are nimic în mână, niciun trandafir, doar o pungă maro de hârtie, ca de obicei. Dezamăgirea mea e atât de puternică și de reală, că îi simt gustul, ca un nod amar în gât.

— ...Și pe urmă a intrat un Cupidon și jur că avea vreo trei duzini de flori, toate pentru Juliet.

Mă întorc brusc.

— Ce-ai spus?

Ally se încruntă un pic la tonul vocii mele, dar repetă.

— A primit un buchet uriaș de trandafiri. N-am văzut niciodată atât de mulți trandafiri. Începe să chicotească. Poate că Psihopata are un obsedat pe urme.

— Dar nu înțeleg ce s-a întâmplat cu trandafirul nostru, spune Lindsay, îmbufnându-se. Le-am cerut clar să-l livreze la ora a treia, cea de biologie.

— Ce-a făcut cu ei? o întrerup eu.

Ally, Elody și Lindsay se holbează la mine.

— Ce să faci cu ce? spune Ally.

— Cu trandafirii. I-a... i-a aruncat?

— Ție ce-ți pasă? Lindsay încrețește din nas.

— Eu doar... nu-mi pasă. Doar că... Toate se uită la mine cu priviri goale. Elody are gura căscată și îi văd cartofii

mestecați pe limbă. Cred că e drăguț, bine? Dacă cineva i-a trimis toți trandafirii ăia... Nu știu. Cred că e drăguț și gata.

— Poate că și i-a trimis singură, spune Elody și începe să chicotească din nou.

În cele din urmă, îmi pierd răbdarea.

— De ce? De ce-ai spune asta?

Elody se trage înapoi, de parcă i-aș fi dat o palmă.

— Eu doar... e vorba de Juliet.

— Mda, exact. E vorba de Juliet. Așa că de ce-ar face-o? Nimeni nu dă o ceapă degerată pe ea. Nimeni nu-i dă atenție. Mă aplec, apăsând ambele palme pe masă, cu capul bubuindu-mi de mânie și frustrare. Așa că. De ce. Ar. Face-o?

Ally se încruntă la mine.

— Ești supărată din cauza lui Rob, nu-i așa?

— Mda. Lindsay își încrucișează brațele. Care-i treaba cu el, oricum? Sunteți în regulă?

— Nu e vorba de Rob, răspund eu, scuișând fiecare cuvânt printre dinții încleștați.

Elody intervine.

— A fost o glumă, Sam. Ieri ai spus că ți-e teamă că Juliet te-ar putea mușca dacă te apropii prea tare de ea. Ai spus că probabil e turbată.

Asta mă termină cu totul – chiar atunci, când Elody spune asta. Sau mai degrabă când îmi amintește că eu am spus asta: ieri, cu șase zile în urmă, cu o lume diferită în urmă. Cum e posibil, mă gândesc eu, să mă schimb atât de mult, dar să nu fiu în stare să schimb nimic? Asta e cel mai rău în toate astea, sentimentul copleșitor al lipsei de speranță, și îmi dau seama că întrebarea pe care i-am pus-o lui Elody e întrebarea care mă roade și pe mine. De ce fac toate astea? Dacă sunt moartă – dacă nu pot schimba nimic, dacă nu pot repara lucrurile – de ce fac toate astea?

— Sam are dreptate. Lindsay îmi face cu ochiul, fără să priceapă. E Ziua Îndrăgostiților, știți? E momentul pentru

dragoste și iertare, chiar și pentru psihopații lumii. Ridică un trandafir ca pe un pahar de șampanie. Pentru Juliet.

Ally și Elody ridică și ele trandafirii, chicotind.

— Pentru Juliet, spun ele, într-un glas.

— Sam? Lindsay ridică din sprânceană. Vrei să ciocnești cu noi?

Mă întorc și mă îndrept către partea din spate a colțului seniorilor, către ușa care dă direct în parcare. Lindsay țipă ceva și Ally strigă:

— Nu i-a aruncat, bine?

Nu mă opresc. Trec pe lângă mese pline de mâncare, de trandafiri și de genți, la care toți vorbesc și râd, fără să știe nimic. Simt o împunsătură în stomac care seamănă cu regretul. Toți arată așa de normali, în stupizenia și fericirea lor: toată lumea pierde timpul aiurea pentru că au așa de mult timp de pierdut, minute întregi se scurg cu discuții de genul *cine mai e cu cine* și *ai auzit asta*.

La orizont, se vede linia neagră a norilor, nemișcată, ca o perdele gata să fie trasă. Verific parcare, căutând-o pe Juliet, tropăind pe vârfurile picioarelor ca să mă încălzesc. Se aude muzica urlând dintr-o mașină de pe Aleea Seniorilor și recunosc Taurusul argintiu al Kristei Murphy țâșnind către ieșire. În afară de asta, parcare e goală. Juliet s-a topit undeva în peisajul de metal și beton.

Inspir adânc și apoi expir un nor de abur, bucurându-mă de aerul rece care mă înțeapă în gât. Sunt aproape ușurată că a dispărut, pentru că nu știu exact ce i-aș fi spus. Și, la urma urmei, n-a aruncat florile. Țsta e un semn bun. Mai stau acolo încă o clipă, țopăind pe vârfuri și gândindu-mă: *În seara asta o să mă eliberez*. Mă gândesc la toate lucrurile pe care o să le fac mai mult în viață. Să mă duc la Piscul Gâștelor cu Izzy, până când o să fie prea mare ca să mai vrea. Să ies singură cu Elody. Să mă duc la New York și la un meci al echipei Yankees cu Lindsay, să mă îndop cu hotdogi și să huiduiesc toți jucătorii.

Să-l sărut pe Kent. Să-l sărut de-adevăratelea, încet și mult, undeva afară – poate în timp ce ninge. Poate în pădure. El o să se aplece și o să aibă fulgi de zăpadă pe gene și o să îmi dea părul la o parte de pe față și o să își pună o mână caldă pe ceafa mea, atât de caldă că aproape mă arde...

— Bună, Sam! Vocea lui Kent.

Mă întorc cu un strigăt ușor, cât pe ce să mă împiedic. La fel ca în cazul lui Juliet Sykes, sunt atât de pierdută în fantezia cu Kent, că apariția lui reală pare un vis sau o dorință. E îmbrăcat cu un sacou vechi de catifea reiată cu petice cusute la coate, ca un profesor de engleză țicnit – și adorabil. Catifeaua reiată pare moale și simt nevoia să întind mâna și s-o ating, o nevoie care nu are nimic de-a face cu faptul că e ziua de azi și că toate clipele sunt prețioase.

Kent are mâinile îndesate în buzunare și capul între umeri, de parcă ar încerca să se încălzească.

— N-ai fost la mate azi?

— Ăă... nu.

Am tot așteptat să ne întâlnim azi toată ziua, dar acum am mintea lipsită de gânduri.

— Ce păcat! Kent îmi zâmbeste, alergând pe loc. Ai ratat niște trandafiri. Își pune geanta pe un umăr și îi desface fermoarul, scoțând trandafirul de culoare crem cu irizații roz, cu o felicitare aurie fluturând la un capăt.

— Câțiva dintre ei s-au întors la birou, cred. Dar eu... ăăă, am vrut să ți-l aduc pe acesta personal. S-a turtit un pic. Scuze!

— Ba nu s-a turtit, răspund repede. E frumos.

Își mușcă marginea buzei de jos – e cel mai drăguț gest pe care l-am văzut. Cred că e emoționat. Se uită când la chipul meu, când în altă parte și de fiecare dată când privirea lui se oprește asupra mea, am senzația că lumea din jurul nostru dispare și rămânem numai noi doi, în mijlocul unui câmp verde, strălucitor.

— N-ai pierdut nimic la mate, spune el și îmi dau seama că se apropie o bălmăjeală à la Kent McFuller. Adică, am

recapitulat niște chestii din tema de miercuri pentru că unii se agitau prea tare cu privire la testul de luni. Dar, în mare, toată lumea a stat cam ca pe ace, cred că din cauză că e Ziua Îndrăgostiților, iar lui Daimler nu prea i-a păsat că...

— Kent?

El clipește și tace din gură.

— Mda?

— Tu mi-ai trimis ăsta? Ridic trandafirul. Adică, e de la tine?

Zâmbetul lui devine atât de larg, de parcă ar fi o rază uriașă de soare.

— N-o să spun niciodată, zice el, făcându-mi cu ochiul.

Am făcut fără să vreau câțiva pași către el, așa că simt căldura emanată de corpul lui. Mă întreb ce-ar face dacă acum l-aș trage către mine, dacă mi-aș trece buzele peste ale lui, așa cum a făcut el – așa cum sper că a făcut-o – aseară. Dar până și ideea asta îmi trimite un roi de fluturi prin stomac, iar tot trupul îmi tremură și mă simt nesigură.

În acel moment, îmi amintesc ce ne-a spus Ally în prima zi, în ziua în care a început totul: că dacă un roi de fluturi își ia zborul din Thailanda, asta poate provoca o furtună tropicală în New York. Și mă gândesc la miile de miliarde de pași corecți și greșiți și la întâmplările și coincidențele care m-au adus aici, față în față cu Kent, cu un trandafir de culoare crem cu irizații roz în mână, și mă simt că parcă ar fi cel mai mare miracol din lume.

— Mulțumesc, spun eu repede, și apoi adaug: știi... pentru că mi l-ai adus.

El lasă privirea în jos, părând mulțumit și jenat.

— Nicio problemă.

— Eu, aăă, am auzit că dai o petrecere diseară? Îmi vine să mă iau la palme pentru că par atât de jalnică. În capul meu, suna mult mai bine. În capul meu, el se apleca și făcea din nou chestia aia cu buzele, atingerea aia suavă și delicată.

Vreau cu disperare să îndrept lucrurile, vreau cu disperare să mă întorc din nou la sentimentul pe care l-am avut seara

trecută – pe care l-am avut amândoi seara trecută, și el trebuie să-l fi simțit – dar am senzația că, orice aș spune, ar strica totul. Mă copleșește o tristețe trecătoare după ce-am pierdut. Undeva, în rotirea nesfârșită a eternității, acea fracțiune minusculă de secundă când buzele noastre s-au întâlnit e pierdută pentru totdeauna.

— Da. Fața i se luminează. Ai mei sunt plecați din oraș, știi tu. Vii?

— Cu siguranță, accept eu, cu atâta convingere, că pare oarecum speriat. Adică, vorbesc mai departe pe un ton normal, e locul în care trebuie să fii, nu?

— Să sperăm. Vocea lui Kent e scăzută și caldă, ca siropul, și mi-aș dori să pot închide ochii și s-o ascult pur și simplu.

— Am luat două butoaie cu bere. Își răsucesce degetele în aer, de parcă ar spune *Iuhuuu*.

— Aș fi venit oricum. Iar îmi vine să mă iau la palme: ce naiba am vrut să spun cu asta?

Kent pare să priceapă, totuși, pentru că se înroșește.

— Mulțam, spune el. Speram că o să vii. Adică, mi-am imaginat că o să vii pentru că tu ești mereu la petreceri, știi tu, în oraș și chestii din astea, dar nu știam dacă nu ai altă petrecere, sau poate că tu și prietenele tale faceți altceva vinerea...

— Kent?

Face chestia aia adorabilă, când tace brusc din gură.

— Da?

Îmi ling buzele, neștiind exact cum să spun ce vreau să spun și îmi strâng palmele în pumni.

— Eu... trebuie să-ți spun ceva.

El se încruntă, neliniștit. E adorabil – cum de nu mi-am dat seama ce adorabil e? – și asta nu face deloc lucrurile mai ușoare.

Trag aer în piept, apoi oftez adânc.

— O să-ți pară o nebunie, dar...

— Da? Se apleacă și mai tare, până când între buzele noastre nu sunt mai mult de zece centimetri. Simt mirosul

de mentă al respirației lui și capul începe să mi se învârtă nebunește, de parcă s-a transformat într-un carusel gigantic.

— Eu, ăăă, eu...

— Sam!

Eu și Kent facem instinctiv un pas în spate când Lindsay se strecoară pe ușa cantinei, cu geanta mea și cu a ei atârinate pe un singur braț. De fapt, îi sunt recunoscătoare pentru întrerupere, deoarece eram pe punctul de a mărturisi fie că am murit acum câteva zile, fie că mă îndrăgostesc de el, și nu știu dacă aș fi putut să rostesc vreuna dintre aceste afirmații și probabil că el ar râde de amândouă (sau m-ar pârî la psihologul școlii).

Lindsay se târaie până la noi, exprimând într-un mod foarte teatral povara de a duce două genți, de parcă ar fi făcute din fier.

— Deci, mergem?

— Poftim?

Îi aruncă o privire fugară lui Kent, dar în afară de asta, nici nu-l bagă în seamă. Se așază drept în fața lui, de parcă nici măcar n-ar fi acolo, de parcă nu ar merita timpul ei, iar când Kent se uită în altă parte și se preface că nu observă, îmi vine rău. Vreau să-i transmit cumva că nu sunt ca ea – că eu știu că el merită tot timpul meu. Merită mai mult decât timpul meu.

— Deci, mergem la Cel Mai Bun Iaurt din Țară sau nu? Își duce o mână la stomac și se strâmbă. Jur pe ce-am mai sfânt că toți cartofii ăia prăjiți m-au balonat în așa hal, că numai niște delicii pline de chimicale mă pot rezolva.

Kent face repede un semn din cap spre mine și apoi începe să se îndepărteze, fără să spună la revedere, fără nimic, încercând doar să plece cât mai repede de acolo.

Mă dau într-o parte, pe lângă Lindsay, și strig:

— Pa, Kent! Ne vedem mai târziu!

El se întoarce repede, surprins, și îmi zâmbește larg.

— Pe mai târziu, Sam!

Își atinge fruntea cu degetele, în semn de salut, ca unul dintre tipii ăia dintr-un film alb-negru, și apoi dispare în clădirea principală.

Lindsay se uită lung după el, apoi își îndreaptă atenția spre mine și își mijește ochii.

— Care-i faza? Kent te-a hărțuit și te-a supus?

— Poate, zic eu, pentru că nu-mi pasă ce gândește Lindsay.

Zâmbetul și apropierea lui m-au umplut de veselie. Mă simt ușoară și invincibilă, de parcă am băut un vin bun și m-am amețit puțin.

Ea se mai uită la mine o clipă și apoi ridică din umeri.

— Nimic nu spune mai bine „te iubesc” ca o cărămidă aruncată pe fereastră. Apoi mă ia de braț. Iaurt?

Și de asta, în ciuda unui milion de defecte, o iubesc pe Lindsay Edgecombe.

Rădăcina și mugurele

— Haide, Sam! Lindsay se uită cu lăcomie la casa lui Kent, de parcă ar fi din ciocolată. Arăți bine.

Îmi verific machiajul pentru a cincizecea oară în oglinda mașinii. Îmi mai pun un ultim strat de luciu de buze și pescuiesc o bucățică de rimel din colțul genelor, exersând discursul pe care l-am tot repetat în minte. *Ascultă, Kent, s-ar putea să-ți sune aiurea, dar mă întrebam dacă, știi tu, dacă vrei să ieșim împreună cândva...*

— Nu pricep. Ally se apleacă de pe bancheta din spate, iar jacheta ei pufoasă de la Burberry scârțâie. Dacă n-o s-o faci cu Rob, de ce te agiți așa?

— Nu mă agit, spun eu. În ciuda faptului că m-am dat cu fond de ten și cu pudră într-o nuanță delicată, sunt albă ca un vampir.

— Ba te agiți, mă contrazic Lindsay, Elody și Ally într-un glas, apoi încep să râdă.

— Sigur nu vrei o gură? Ally mă înghiontește în umăr cu sticla de vodcă.

Clatin din cap.

— Mi-e bine.

În mod ciudat, sunt prea emoționată ca să beau. Și în plus, asta e prima mea zi din noul meu început. De acum înainte, voi face lucrurile așa cum trebuie. Voi fi altă persoană, o persoană bună. Voi fi genul de om care rămâne în amintirea oamenilor în mod pozitiv, nu doar va rămâne pur și simplu. Mi-am tot repetat asta la nesfârșit în minte și doar ideea în sine îmi dă putere, e ceva concret de care mă pot agăța, o ancoră de salvare.

Asta mă ajută să îmi înving teama și senzația sâcăitoare care mă roade undeva în adâncul meu, că am uitat să fac ceva, că e ceva în neregulă.

Lindsay își pune brațele în jurul meu și îmi depune un sărut pe obraz. Gura îi miroase a vodcă și a tic-tac.

— Propriul nostru șofer desemnat, spune ea. Mă simt ca un film special de după-amiază²⁶.

— Tu ești un film special, spune Elody. Din alea care te avertizează.

— Uite cine vorbește, curviștină, i-o zice Lindsay, întorcându-se să arunce în Elody cu un tub de ruj. Elody îl prinde și chițâie triumfătoare, apoi și-l aplică pe buze.

— Ei bine, eu sunt genul ăla care îngheață de frig, intervine Ally. Putem intra, vă rog?

— *Madame?* Lindsay se întoarce spre mine, fluturând din mână și făcând ușor o plecăciune.

— Bine. Hai s-o facem.

Continui să repet câteva replici în minte: *Știi, să vedem un film, să mergem să mâncăm undeva sau chestii de genul asta... Știu că au trecut câțiva ani de când n-am mai vorbit...*

Petrecerea e gălăgioasă, ca un vuiet puternic. Poate pentru că sunt trează, dar toți par ridicol de înghesuiți, de înfierbântați și de incomozi și, pentru prima oară după multă vreme, mă simt jenată să intru, de parcă lumea se holbează

²⁶ În original, *after-school special*, filme difuzate după orele de curs, de obicei cu mesaj moralizator. (n.tr.)

la mine. Îmi aduc aminte de ce sunt acolo: să-l găsesc pe Kent.

— Ce nebuni! Lindsay se apleacă și face semne cu mâna spre toți cei înghesuți unul într-altul, înaintând câte un centimetru o dată, de parcă ar fi legați de o frânghie invizibilă.

Ne croim drum la etaj. Toți au ochii lucioși, ca păpușile, de la alcool sau poate de la alte chestii. E cam înfricoșător, dacă stau să mă gândesc. Chiar dacă am fost dintotdeauna colegă cu oamenii ăștia, acum îmi par diferiți, necunoscuți, iar când îmi zâmbesc, văd doar dinți peste tot, ca ai unor pești piranha gata să devoreze ceva. Simt că s-a tras la o parte o perdea și îi văd pe oameni așa cum sunt, diferiți și agitați și de nerecunoscut. Pentru prima oară în ultimele zile, mă gândesc la visul pe care l-am avut o vreme, că ajung la o petrecere și toată lumea pare cunoscută, cu excepția unui singur lucru, ceva care e în neregulă. Mă întreb dacă nu cumva înțelesul real al visului era că nu ceilalți oameni se transformă, ci că eu mă schimb. Lindsay mă împunge cu degetul în spate, încurajându-mă să merg mai departe, și sunt bucuroasă că face asta. Această mică atingere îmi dă curaj.

Intru în prima cameră de la baza scărilor, una dintre cele mai mari, și bătaile inimii o iau razna: Kent. Stă într-un colț și vorbește cu Phoebe Rifer. Mintea mi se încețoșează instantaneu și se face ca o furtună uriașă de zăpadă, complet inutilă. Parcă am gura plină cu vată și regret amarnic că nu am luat măcar o gură de alcool, ca să nu fiu așa de conștientă de faptul că mă simt ciudat, stângace și înaltă, de parcă aș fi Alice în Țara Minunilor și am devenit prea mare pentru încăperea respectivă.

Mă întorc să schimb două vorbe cu Lindsay – nu știu ce, dar simt nevoia să vorbesc cu cineva, nu să stau acolo și să mă holbez ca un soi de legumă uriașă – dar ea a dispărut. Desigur. Probabil s-a dus să îl caute pe Patrick. Îmi strâng

palmele în pumni și închid ochii. Asta înseamnă că, în orice secundă de acum, în *trei, doi, unu...*

— Sam!

Rob nu mă cuprinde cu brațele, iar când mă întorc, se uită strâmbându-se la mine, de parcă aș mirosi urât. E o nebunie, dar chiar am uitat că o să fie la petrecere. Nu m-am gândit deloc la el.

— Nu credeam că o să apari.

— De ce n-aș fi făcut-o? Îmi încrucșez brațele la piept după ce Rob își trece privirea peste sânii mei, într-un mod cum nu se poate mai lipsit de orice urmă de subtilitate.

— Te-ai purtat aiurea de tot azi.

Și iată că-l aud bălmăjind:

— Deci? O să-ți ceri scuze? rânjește el, leneș și tâmp. Putem găsi o metodă prin care să-ți iei revanșa.

În mine clocotește furia. Mă cercetează din cap până în picioare de parcă ochii lui sunt degete, de parcă încearcă să mă atingă toată deodată. Nu-mi vine să cred câte noți am petrecut pe canapeaua din subsolul lui și l-am lăsat să saliveze pe mine. Ani întregi de fantezii dispar în secunda asta.

— A, da? Mă chinui să-mi păstrez cumpătul, dar nu-mi pot reține asprimea din voce. Din fericire, Rob e prea beat ca să observe. Mi-ar face plăcere. Să mă revanșez față de tine, vreau să spun.

— Da? Fața lui Rob se luminează; se apropie un pas de mine și îmi cuprinde mijlocul cu brațele. Mă cutremur, dar mă forțez să-mi păstrez calmul.

Îl mângâi cu degetele pe piept și arunc o privire spre Kent, care tot mai vorbește cu Phoebe. O clipă, mă enervez – Phoebe are personalitatea unui afurisit de tăietel, pentru Dumnezeu – dar îmi îndrept din nou privirea spre chipul lui Rob și flirtez iarăși.

— Cred că avem nevoie de puțin timp petrecut în doi, ce zici?

— Cu siguranță. Rob se clatină un pic pe picioare. La ce te gândești?

Mă ridic pe vârfuri ca să îi șoptesc ceva la ureche.

— La etajul ăsta e un dormitor. Cu niște autocolante pe ușă. Du-te acolo și așteaptă-mă. Așteaptă-mă dezbrăcat. Mă las puțin pe spate și îi ofer cel mai sexy zâmbet al meu. Și îți promit să îți ofer cea mai bună scuză din viața ta.

Lui Rob aproape că îi ies ochii din cap.

— Acum?

— Acum.

Se desprinde de mine și face un pas împleticit în direcția holului, apoi îi trece ceva prin cap și se întoarce.

— O să vii repede, nu?

De data asta, zâmbetul meu e cât se poate de firesc.

— Cinci minute, promit, cu mâna dreaptă ridicată și cu degetele întinse. Promit.

Când mă întorc cu spatele la Rob, abia mă pot abține să nu izbucnesc în hohote de râs și toată nervozitatea pe care o simțeam în privința lui Kent dispăre. Sunt gata să mă duc la el și să-i bag limba pe gât dacă trebuie.

Numai că el nu mai e acolo.

— Rahat, mormăi eu.

— Nu așa vorbește o doamnă. Ally vine din spatele meu, ridicând din sprâncene în timp ce ia o înghițitură din sticlă. Care-i problema? Atacul crizei Cokran?

— Cam așa ceva. Mă frec pe frunte. L-ai văzut pe, ăă, pe Kent McFuller?

Ally își mijește ochii.

— Pe cine?

— Kent. McFuller, spun eu mai tare, și două fete din clasa a zecea se întorc și mă fixează cu privirea. Mă uit și eu la ele până întorc capetele. Gazda bună a petrecerii, îi explic.

Ally își ridică sticla. E prea amețită ca să fie bună de ceva. Îi fac semn către spatele casei. Lindsay și Elody trebuie să fie în camera din spate, iar Kent e pe undeva pe-aproape.

— Hai să mergem.

Ally mă ia de braț.

— Da, să trăiți.

O remarc pe Amy Weiss – probabil bârfitoarea cea mai de frunte din toată școala – giugiulindu-se cu Oren Talmadge în pragul ușii de parcă ar muri de foame și gura lui ar fi plină de pufuleți Cheetos. O trag pe Ally către ei.

— Vrei să mergi cu Amy Weiss? îmi șuieră Ally în ureche. În clasa a noua, Amy a împrăștiat zvonul că Ally l-a lăsat pe Matt Dannon și pe alți doi băieți să îi atingă sânii în spatele sălii de sport în schimbul temelor la mate pe o lună. N-am știut niciodată dacă povestea e adevărată sau nu – Ally jură că nu e, Matt jură că e, iar Lindsay bănuiește că Ally i-a lăsat doar să se uite, nu și s-o atingă – dar, în orice caz, de atunci Ally și Amy au fost în mod neoficial la cuțite.

— Piua! O bat pe Amy pe umăr și ea se desprinde de gura lui Oren.

— Bună, Sam! răspunde ea și fața i se luminează. Îi aruncă repede o privire lui Ally apoi se întoarce iar către mine, trecându-și brațele pe după gâtul lui Oren, care pare foarte confuz, întrebându-se probabil ce s-a întâmplat cu ventuza de pe fața lui.

— Scuze. Blochez cumva holul?

— Nu, doar fundul tău îl blochează, răspunde Ally veselă.

O strâng de braț și ea scheaună. Ultimul lucru de care am nevoie acum e ca ele să se ia la ceartă.

— Știu eu un loc mult mai bun, îi zic, dacă tu și Oren vreți... știi tu, mai multă intimitate.

— Vrem intimitate, intervine și Oren.

Îi zâmbesc.

— Dormitorul deschis. Cu autocolante pe ușă. Cu un pat *super* moale. Îmi duc degetele la buze și îi trimit o beza lui Amy. Distracție plăcută!

— Ce-a fost asta? explodează Ally imediat ce ne îndepărtăm. De când e Amy cea mai bună prietenă a ta?

— E o poveste lungă.

Mă simt bine, puternică și stăpână pe mine. Lucrurile se desfășoară așa cum ar trebui. Când ajung în dreptul dormitorului lui Kent, pun mâna pe ușă, în trecut. *Îmi pare rău, Rob.*

Eu și Ally ne strecurăm pe hol. Cercetez mulțimea căutându-l pe Kent, intrând în diverse camere și enervându-mă tot mai tare pentru că nu-l găsesc.

Auzim un țipăt și apoi o explozie de râsete. O clipă, mi se oprește inima în loc și mă gândesc: nu se poate, nu în seara asta, nu din nou, nu Juliet, dar apoi îl aud pe Oren strigând:

— Frate, trage-ți pantalonii pe tine, ce Dumnezeu!

Ally își scoate capul afară pe ușa camerei în care suntem și se uită spre camera lui Kent. Ochii i se fac atât de mari și de rotunzi, că arată ca un personaj din desene animate.

— Aă, Sam? Cred că vrei să vezi asta.

Trag cu ochiul pe hol. Rob gonește către scări – sau cel puțin încearcă. Îi vine cam greu să se miște, pentru că este: (a) înconjurat din toate părțile de oameni care se holbează la el și (b) mai mult decât nesigur pe picioare – îmbrăcat cu nimic altceva decât boxerii și tenișii New Balance cu șosete desperecheate. Și cu șapca, desigur. Își strânge ghem restul hainelor în față și strigă:

— La ce dracu' vă uitați?

Mi-ar părea rău de el dacă n-ar fi tenișii la mijloc. Adică, nu s-a putut deranja să-i scoată? Era prea ocupat să-și planuiască metoda de atac asupra sutienului meu sau ce? În plus, când ajunge aproape de scări, se ciocnește de o elevă de-a zecea și, în loc să se dea la o parte, o strânge într-o îmbrățișare de bețiv. Nu aud ce spune fata, dar când se eliberează, o văd chicotind, de parcă faptul de a fi fost prinsă la îngheșuală de un tip dintr-a douăsprezecea, transpirat și pe jumătate dezbrăcat, beat de nu mai știe de el, ar fi fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat toată ziua.

— Mda, îi spun lui Ally. Chiar ne-am despărțit. E oficial.

Ea se uită la mine ciudat.

— Kent.

Inima îmi tremură.

— Poftim?

— E Kent.

Creierul mi se oprește din nou. Știe. E clar că sunt obsedată de el; poate că Lindsay i-a ciripit ceva după ce ne-a văzut afară, în fața cantinei.

— Eu – chestia cu Rob nu are nicio legătură cu...

Ally clatină din cap și arată cu degetul peste umărul meu.

— Kent. E în spatele tău. Nu-l căutai mai devreme?

Mă cuprinde un val de ușurare. Ally nu știe. Dar mai e și o împunsătură mică de dezamăgire. Nu știe pentru că nu e nimic de știut. Nici *el* nu știe. Mă întorc și îl caut cu privirea pe hol.

— Acolo. Ally arată către o ușă, la vreo trei metri mai încolo. Din locul unde stăm noi, e imposibil să vezi mai mult de câțiva centimetri din camera care, după masa uriașă ce blochează jumătate din intrare, pare să fie un spațiu de depozitare sau un birou. Oamenii intră și ies de acolo.

— Haide. O trag din nou pe Ally după mine, dar ea se eliberează.

— Mă duc s-o caut pe Lindsay.

E clar că s-a săturat de misiunea necunoscută în care mă aflu eu. Dau din cap și ea o tullește către camera din spate, folosindu-se de sticla de băutură ca de un ciomag pentru vite, împingându-i pe ceilalți din calea ei. O mână mi se încleștează pe braț și tresar.

Mă întorc: Bridget McGuire și Alex Liment.

— O ai pe doamna Harbor la engleză, nu? Nu așteaptă să răspund și se lansează într-o tiradă: știi dacă a dat azi temele pentru eseurile la *Macbeth*? Alex a lipsit. Programare la doctor.

Pentru că, până la urmă, nu m-am mai dus cu Lindsay după iaurt – mă trăgea așa să stau aproape de școală, de miezul evenimentelor – aproape uitasem de Bridget, de Anna și de Alex. Și acum, privirea de pe fața lui Alex – zâmbetul acela vag, ștrengăresc care se strecura și pe fața lui Rob

atunci când reușea să obțină o prelungire a termenului de predare din partea profesorilor pentru motive total inventate – mă face să vreau să-l plesnesc. Mă gândesc la Anna, cu fardul ei de ochi negru-cărbune și cu sala ei de mese improvizată pe podeaua băii abandonate. Nici Bridget nu e așa de rea. Enervantă, da, dar e drăguță și amabilă și genul de persoană care probabil își petrece timpul liber făcând voluntariat pentru copiii bolnavi.

Nu pot să accept asta. Nu-l pot lăsa să scape basma curată.

Bridget bate câmpii în continuare, cum că mama lui Alex e obsedată de sănătate. O întrerup.

— Simte cineva miros de mâncare chinezească?

Bridget strâmbă din nas, evident dezamăgită că n-am ascultat-o.

— Mâncare chinezească?

Adulmec aerul cu gesturi exagerate.

— Da. Miroase a – mă uit direct la Alex – vită cu portocale.

Zâmbetul îi dispare de pe chip, dar ridică din umeri și spune:

— Eu nu simt nimic.

— O, Doamne! Bridget își duce palma la gură. Nu e respirația mea, nu? Am mâncat aseară mâncare chinezească.

Mă uit fix la Alex.

— Care-i problema cu tine? întreb eu, fără să încerc să îmi rețin asprimea din voce.

El clipește.

— Poftim?

Bridget pare nedumerită și, o clipă, rămânem toți trei tăcuți. Eu și Alex ne privim în ochi și Bridget își mută privirea de la unul la altul atât de rapid, că mi-e teamă că o să-și rupă gâtul.

Apoi zâmbesc.

— Știi tu, din punct de vedere medical. De ce-a trebuit să te duci la doctor?

Alex se relaxează vizibil.

— Nu-i mare scofală. Mama a vrut să fac nu știu ce vaccin ciudat. Și știi, un control general și chestii din astea.

— Da, da, da. Sper că au fost meticuloși. Arunc o privire cu subînțeleș către prohabul lui. Din fericire, Bridget se uită la el, văzându-l cum se înroșește la față, și nu observă.

— Mda. Cam așa ceva. Tipul mijește ochii la mine de parcă acum m-ar vedea pentru prima dată.

— Caut și eu un doctor, îi dau înainte. Îmi pare rău de Bridget, dar în același timp, merită să știe ce hram poartă jalnicul ei prieten. E așa de greu să găsești unul bun, nu crezi? Mai ales unul care are și un restaurant cu o ofertă de prânz de 4,99 de dolari. Țștia chiar sunt greu de găsit.

— Despre ce vorbești? Vocea lui Bridget s-a transformat în scâncet. Se întoarce înapoi spre Alex. Despre ce vorbește?

Pe chipul lui Alex se zbate un mușchi. Îmi dau seama că vrea să mă înjure cu voce tare, dar știe că asta ar înrăutăți lucrurile, așa că stă acolo, pur și simplu, și se uită urât la mine.

Îmi pun o mână pe brațul lui Bridget.

— Îmi pare rău, Bridget. Dar prietenul tău e un nenorocit.

— Despre ce vorbește?

Vocea lui Bridget crește cu o octavă și, în timp ce mă îndepărtez, îl aud pe Alex încercând să o calmeze, fără îndoială servindu-i minciuni peste minciuni. Ar trebui să mă simt bine cu privire la ce am făcut – la urma urmei, o merită și, într-un mod bizar, eu doar pun lucrurile în ordine – dar imediat ce plec, mă simt ciudat de descurajată. Stăpânirea de sine dispăre, alungată de o senzație neplăcută de nervozitate. Trec din nou în revistă evenimentele zilei, de parcă aș verifica ecranul unui computer, încercând să găsesc o eroare, ceva ce am uitat să fac sau să spun. Poate că ar fi trebuit să mă fi dus acasă la Juliet mai devreme, s-o verific. Dar, la urma urmei, nu prea știu ce-aș fi putut să-i spun. *Bună. Poți să mă asiguri că nu ai de gând să te arunci în fața unei mașini în seara asta? Ar fi grozav. Și fără explozibile, de asemenea. Te joci cu viața mea aici.*

Muzica e atât de tare, că abia se mai distinge melodia. Îmi imaginez că îl iau pe Kent de mână și îl trag undeva unde e întuneric și liniște. Poate în camera de jos, poate în pădure sau poate undeva, departe. Poate o să ne urcăm în mașină și o să plecăm.

— Sam! Sam!

Ridic capul. În camera din spate, Lindsay s-a cățărat pe o canapea și îmi face cu mâna peste marea de capete. Ally e lângă ea și, la câțiva pași în spatele lor, o văd pe Elody șoptindu-i ceva lui Steve Dough.

Ezită, cuprinsă de o totală lipsă de speranță. E ridicol să vorbesc cu Kent. N-am cuvinte să-i povestesc cât de mult m-am înșelat cu privire la el, cu privire la Rob, cu privire la toată lumea. Nu cred că îi pot explica în ce fel m-am schimbat. Și poate că totul e o minciună până la urmă. Poate că e imposibil să te schimbi.

În momentul acela, în timp ce ezită între două intrări, oamenii din jurul meu amuțesc sau şușotesc, iar eu rămân mască. Pe canapea, Lindsay șovăie, cu mâna moale pe lângă corp. Lângă ea, Ally începe să deschidă și să închidă gura ca un pește. Prin tot corpul simt un freamăt, ca zumzetul unui circuit electric.

Și iată-o și pe ea, mergând pe hol. După toate acestea, Juliet Sykes, într-o misiune.

Într-o clipă, disperarea, deznădejdea, sentimentul că am uitat sau n-am priceput anumite lucruri, toate se transformă în furie. Când o vede pe Lindsay, se oprește și deschide gura, intrând direct în rolul „ești o nenorocită”, dar nu-i dau timp să rostească nici măcar primul cuvânt și mă duc spre ea, o apuc de braț și aproape o târăsc înspre hol. E prea surprinsă să se opună.

O trag în cea mai apropiată baie – „Afară”, le ordon celor două fete care se aranjează în fața oglinzii – trântesc ușa și o încui. Când mă întorc spre ea, se holbează la mine de parcă eu aș fi psihopata.

— Ce faci?

Cred că îmi înțelege greșit întrebarea.

— E o petrecere, spune ea cu o insistență blândă. Când nu e ocupată s-o ia razna și să strige că sunt o nenorocită, are o voce drăguță, muzicală, la fel ca a lui Elody Am voie să fiu aici, la fel ca toți ceilalți.

— Nu. Clatin din cap, apăsându-mi tâmplele cu degetele, ca să nu bubuie. Adică, ce faci cu adevărat? De ce ești aici?

Privirea i se îndreaptă către clanța ușii din spatele meu. Fac iute un pas și mă lipesc cu spatele de ea. Dacă vrea să iasă, va trebui să mă dea pe mine la o parte.

Se pare că nu-i place să-și asume riscul, pentru că trage adânc aer în piept.

— Am venit să vă spun ceva. Ție, lui Lindsay, lui Elody și lui Ally.

— A, da? Ce anume?

— Ești o nenorocită, spune ea încet, nu ca o acuzație, ci mai degrabă ca un lucru de care îi pare rău.

În același timp în care o rostește ea, spun și eu:

— Sunt o nenorocită.

Ea se uită la mine.

— Ascultă, Juliet – îmi trec mâinile prin păr – știu că noi nu am fost mereu drăguțe cu tine sau măcar pe-aproape. Și mă simt foarte prost din cauza asta – chiar mă simt. Încerc să îmi dau seama la ce se gândește, dar parcă s-a închis ceva în spatele ochilor ei, un buton care s-a oprit, iar ea stă acolo și se uită absentă la mine. Adaug în grabă: chestia e că n-am intenționat niciodată nimic cu asta, înțelegi? Nu cred că m-am – ne-am – gândit vreodată la asta cu adevărat. E genul ăla de chestie care se întâmplă. Oamenii făceau mișto de mine tot timpul. Mă umple de nervi, cum stă acolo și se uită la mine, și îmi ling buzele. Tot timpul. Și nu s-a întâmplat pentru că oamenii sunt josnici sau răi, sau mă rog, doar că... eu cred că...

Mă lupt să îmi găsesc cuvintele. Amintirile se ciocnesc una de alta: copiii care cântau când treceam pe coridor, mirosul de înghețată din respirația lui Lindsay în ziua când am

aruncat tampoanele lui Beth pe fereastră, ziua în care călăresc un cal într-o pădure.

— Eu cred că oamenii nu gândesc. Că nu știu. Noi – eu – n-am știut.

Mă simt destul de mândră că am spus toate astea. Dar Juliet nu s-a mișcat, n-a zâmbit și nici nu s-a îngrozit. E atât de nemișcată, că ar putea fi sculptată în piatră. În cele din urmă, un mic fior începe s-o scuture, un cutremur al propriei ființe, și ochii ei par să se concentreze asupra mea.

— N-ați fost întotdeauna drăguțe cu mine? spune ea sec și simt un nod în stomac. N-a auzit niciun cuvânt din tot ce am spus.

— Eu... da. Și îmi pare rău pentru asta.

Îi tremură pleoapele.

— În clasa a șaptea, tu și Lindsay mi-ați furat toate hainele din vestiar, astfel că a trebuit să stau toată ziua în hainele mele transpirate de la sport. Atunci m-ați strigat Sykes Puturoasa.

— Eu... îmi pare rău. Nu-mi amintesc asta. Felul în care se uită la mine e îngrozitor, de parcă vede în, prin și dincolo de mine, într-un gol.

— Asta a fost înainte să inventați porecla Psihopata, desigur.

Vocea lui Juliet și-a pierdut muzicalitatea. Nu mai are nicio inflexiune. Ridică mâna și imită un cuțit care taie prin aer, scoțând o serie de țipete ascuțite care îmi trimit fiori pe brațe și, pentru un moment, cred că poate chiar e nebună.

Apoi lasă brațul jos.

— Foarte amuzant. Ucigașa psihopată, *qu'est-ce que c'est*.
Interesant.

— Copiii aveau obiceiul să facă o glumă foarte tâmpită despre mine. O fredonau când treceam. Ce e roșu, alb și ciudat pe de-a-ntregul... Sper s-o fac să râdă, să tresară sau ceva, dar ea continuă să se uite la mine cu privirea aia tâmpă, animalică, goală.

— Eu n-am cântat-o niciodată, spune ea și apoi, de parcă ar forța-o cineva să povestească tot ce-am făcut noi, continuă. Mi-ați făcut poze când eram la duș.

— Lindsay a făcut-o, spun eu mecanic, simțindu-mă din ce în ce mai ciudat. Dacă s-ar înfuria, ar fi o chestie – dar parcă nici nu mă vede, parcă citește de pe o listă la care s-a uitat de un milion de ori.

— Ați afișat pozele peste tot prin școală. Acolo unde le puteau vedea *profesorii*.

— Le-am scos în maximum o oră. Mi-e rușine imediat ce rostesc cuvintele. De parcă faptul că le-am dat jos face lucrurile mai bune.

— Mi-ați spart contul de Yahoo. Mi-ați publicat e-mailurile personale.

— N-am fost noi, spun eu repede, simțind un val de ușurare că măcar asta nu a fost vina noastră. Nici până în ziua de azi nu știu cine i-a spart contul și a răspândit schimburile de e-mailuri dintre Juliet și un tip poreclit CaleaSpreDurere118 pe care era evident că-l cunoscuse într-un chat room. Erau zeci de e-mailuri, toate perorații lungi despre cât de nașpa e liceul și de cât de îngrozitori sunt toți. Hackerul a trimis mai departe e-mailurile la aproape toți elevii din școală cu subiectul: *Viitori criminali ai școlilor din America*.

Mă cutremur, gândindu-mă cât de ușor e să te înșeli cu privire la oameni – să vezi doar o părticică din ei și să crezi că asta e totul, să vezi cauza și să crezi că e efectul sau invers. Și, deși am fost acasă la Kent de cinci ori în șase zile, mă simt dezorientată, amețită de lumina puternică din baie, de fața impasibilă a lui Juliet și de sunetele petrecerii care se aud prin ușă.

Juliet continuă de parcă nici n-aș fi vorbit.

— Ați lansat zvonul că mi-am pierdut virginitatea pentru un pachet de țigări.

Ally. Ally a făcut-o. Nu pot s-o spun. Oricum, nu mai contează. Noi am fost. Toate. Toți cei care am repetat

povestea și am șoptit „târfă” și am imitat tusea groasă a fumătorilor de fiecare dată când trecea.

— Eu nici măcar nu fumez. Spune asta cu un zâmbet de parcă e cel mai amuzant lucru din lume. Ca și cum toată chestia asta, toată viața ei, ar fi o mare glumă.

— Juliet...

— Sora mea a auzit zvonul. Le-a spus părinților mei. Eu... Până la urmă, se pierde puțin; își strânge palmele în pumni și le lipește de coapse. Eu nici n-am sărutat vreodată pe cineva. Cuvintele ies ca o șoaptă sălbatică – o mărturisire – și intensitatea lor, tristețea și regretul rup în mine un zăgaz negru de furie.

— Știu, OK? Știu că am făcut lucruri oribile. Știu că ne-am purtat ca dracu' și lucrurile sunt rele și... mă întrerup, iar cuvintele mi se opresc în gât. Sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi, plină de furie oarbă, care mă lovește ca un nor, care acoperă totul, cu excepția unui singur motiv de frustrare: nu pot s-o fac să vadă, nu pot s-o fac să vadă că încerc să îndrept lucrurile. Simt că mă uit cum viețile noastre se duc pe apa sâmbetei, a mea și a ei, înfășurate una în alta.

— Ceea ce vreau să spun este că vreau să îmi iau revanșa față de tine. Încerc să îmi cer iertare. O să fie – o să fie mai bine de acum înainte.

Ea își strânge buzele, uitându-se la mine fără glas și cu fața albă, iar eu trebuie să îmi încordez fiecare mușchi din brațe ca să nu mă întind s-o apuc de umeri și s-o scutur.

— Vreau să spun... Merg orbește de acum, pipăind, agățându-mă de cuvinte și de idei pe măsură ce răzbat cu un zumzet prin sentimentul de furie, încercând să ajung până la ea.

— Ai primit trandafirii ăia azi, nu? O grămadă de trandafiri?

Un tremur violent trece prin ea. Și o luminiță se aprinde din nou în ochii ei, dar în loc de recunoștință, arde ura.

— Știam eu. Știam că voi ați fost. Vocea ei e plină de atâta mânie și de durere, că mă dau înapoi de parcă m-a lovit. Ce-a mai fost și asta? Încă una dintre glumele voastre?

Reacția ei e atât de neașteptată, că durează o clipă să mă gândesc la un răspuns.

— Poftim? Nu. N-a fost...

— Biata psihopată. Juliet își îngustează privirea, aproape șuierând la mine. Nu are prieteni. Nu are trandafiri. Hai să ne mai jucăm cu ea încă o dată.

— N-am vrut să mă joc cu tine. Habar n-am ce se întâmplă sau de ce lucrurile au luat-o razna atât de rău. Am vrut să fiu drăguță.

Nu știi dacă mă mai aude. Se apropie și se apleacă spre mine.

— Deci care era planul? Ce-aveai de gând să faci cu povestea asta de rahat cu „admiratorul secret”? Să mituiești un prieten ca să pretindă că mă place? Să mă invite în oraș? Poate să mergem la banchet? Și apoi, ce? În seara în care trebuie să ieșim, o să-mi tragă clapa? Și va fi așa de amuzant dacă o iau razna, dacă înnebunesc, dacă plâng sau fac o criză pe holuri când îl văd la școală. Se dă un pas înapoi. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar vă repetați. Am fost acolo, am mai făcut asta. În clasa a opta. La balul de primăvară. Andrew Roberts.

Își pleacă umerii, de parcă discursul a extenuat-o, mânia și luminița arzătoare dispar în același timp, toată emoția i se șterge de pe chip, iar pumnii i se descleștează.

— Sau poate că nu ați avut un plan, spune ea, de data asta mai încet, aproape amabil. Poate că n-a fost niciun scop în toată povestea. Poate că ați vrut doar să îmi amintiți că nu am pe nimeni, nu am prieteni, nu am admiratori secreți. „Poate anul viitor, dar probabil că nu”, așa-i? Îmi zâmbește din nou, iar asta e mult mai rău decât mânia ei.

Acum sunt atât de frustrată și de uimită, că trebuie să mă chinui să-mi rețin lacrimile.

— Jur, Juliet, nu ăsta a fost scopul. Eu doar – am crezut că o să fie drăguț. Am crezut că o să te facă să te simți mai bine.

— Să mă simt mai bine? repetă fiecare cuvânt de parcă nu le-a mai auzit niciodată, și acum are în ochi o privire visătoare, îndepărtată. A dispărut orice urmă de furie sau de emoție. Arată împăcată, chiar, și sunt uimită de cât de frumoasă e – de aproape, exact ca un fotomodel, cu pielea aceea translucidă, palidă, și cu ochii imenși, albaștri, de culoarea cerului din zorii zilei.

— Nu mă cunoști, spune ea în șoaptă. Nu m-ai cunoscut niciodată. Și nu poți să mă faci să mă simt bine. Nimeni nu poate face să mă simt mai bine.

Asta îmi amintește de ceea ce i-am spus lui Kent acum două zile – *Nu cred că pot fi îndreptată* – dar acum știu că m-am înșelat. Toată lumea poate fi îndreptată; trebuie să fie așa, e singurul lucru care are sens. Încerc să găsesc o metodă de a-i spune lui Juliet asta, s-o conving de asta, dar foarte calmă, cu grația aceea plutitoare pe care a avut-o întotdeauna, îmi pune o mână pe braț și mă împinge delicat, dar ferm, la o parte, iar eu mă trezesc că mă mișc de acolo și o las să se întindă spre clanța ușii. Lacrimile mi se adună în gât și eu încă mă mai chinui să-mi găsesc cuvintele și, în tot acest timp, fața ei se face din ce în ce mai palidă, aproape strălucitoare, ca miezul alb al unei flăcări; și am brusc impresia că deja o văd stingându-se, că viața i se scurge aici în fața mea, ca un televizor fără semnal.

Se oprește, cu o mână pe clanță, cu privirea îndreptată înainte.

— Știi, am fost prietenă cu Lindsay. Are tot vocea aceea oribilă și calmă, de parcă ar vorbi de la kilometri distanță. Când eram mici, făceam totul împreună. Încă mai am un colier al prieteniei pe care mi l-a dat, unul din alea cu inimi tăiate în două. Când le pui una lângă alta, scrie „Prietene pe vecie”.

Vreau s-o întreb ce s-a întâmplat, de ce n-au mai fost prietene, dar cuvintele îmi sunt oprite de un nod în gât. Și mi-e teamă s-o întrerup. Cât timp Juliet vorbește cu mine, e în siguranță.

— Asta a fost chiar înainte ca părinții ei să divorțeze. Juliet aruncă o privire în direcția mea, dar ochii ei par să treacă peste chipul meu fără să-l înregistreze. Era tristă tot timpul. Mă ducea acasă la ea să dormim împreună și părinții ei se certau atât de rău, că trebuia să ne ascundem sub pat și să îndesăm perne peste tot, ca să nu mai auzim zgomotul. Ea spunea că ridicăm un fort. Mereu a fost așa, știi, încerca să ia ce-i mai bun din toate. Dar când credea că am adormit, plângea fără oprire. A început să aibă și coșmaruri. Unele urâte de tot. Se trezea țipând în miez de noapte.

Juliet se uită din nou la ușă, zâmbind puțin. Mi-aș dori să pot intra în amintirile ei, să văd ce vede ea, să repar ce s-a stricat acolo.

— Pe urmă a început să facă pipi în pat din nou, înțelegi? Pentru că totul era atât de rău cu mama și cu tatăl ei. Se simțea umilită, desigur. M-a pus să jur că nu spun la nimeni – a zis că n-o să mai vorbească niciodată cu mine dacă spun cuiva. Ne trezeam dimineața și unele perne din fort erau umede. Mă prefăceam că nu observ. Într-o dimineață am intrat în baie să mă spăl pe dinți și ea stătea în cadă, frecând o pernă cu atât de mult înălbitor, că mă ustureau ochii. Cred că freca de vreo jumătate de oră. Perna era distrusă, plină de pete albe, și degetele ei erau carne vie. Erau aproape arse. Dar parcă nici nu le vedea. Voia doar ca perna să fie *curată*.

Închid ochii, simțind cum se leagănă podeaua sub mine, amintindu-mi cum am intrat în baia de la Rosalita's și am văzut-o pe Lindsay în genunchi, în timp ce bucățile de mâncare pluteau în vasul de toaletă. Cu același amestec de rușine, furie și sfidare pe chip.

— Odată, părinții ei s-au certat atât de tare, că am fugit amândouă de-acasă de la ea. Aveam doar vreo șapte sau opt ani, dar am mers pe jos până la mine. Era luna martie și era

destul de frig. Făcuserăm planul ca Lindsay să se mute la mine în cameră. Nu aveam de gând să spun nimănui, doar s-o țin acolo în siguranță și să-i duc mâncare. Nu voia decât ursuleți gumați și batoane Snickers. Îi plăcea ciocolata pe atunci, și bomboanele. De fapt, toate dulciurile.

Fără să vreau, scot un geamăt scurt, găuit. Nu știu dacă mai pot asculta. Am senzația că asta e: baia asta, povestea asta. Că aici se află rădăcina și mugurele poveștii, începutul și sfârșitul.

Dar Juliet continuă pe același ton măsurat, ciudat, de parcă am avea tot timpul din lume.

— Desigur că n-a funcționat. Am ajuns la etaj și în dormitor, dar apoi am început să ne certăm cu privire la cine să doarmă în patul mic pentru musafiri și cine să doarmă în patul mare și ne-a auzit mama. A fost îngrozită că am mers pe jos o asemenea distanță. Țipa și plângea că am fi putut fi răpite, omorâte sau ceva de genul ăsta. Îmi amintesc că mi-a fost foarte rușine. Juliet își întoarce mâinile cu palmele în sus și se uită la ele. Dar nimic nu se compară cu criza pe care a făcut-o Lindsay când mama i-a spus că trebuie să se ducă acasă. N-am mai auzit niciodată pe cineva să țipe așa de tare. Mama a trebuit s-o ia pe sus s-o ducă la mașină. După asta, numai Lindsay a mai dormit la mine. Mama nu a vrut să mă mai lase la ea, înțelegi?

Tace atât de mult timp, că am impresia că a terminat. Cuvintele ei îmi zbârnăie în cap, roind nebunește și aranjându-se ca indiciile dintr-un rebus. *Mereu a fost așa, știi, încerca să ia ce-i mai bun din toate... Cred că freca de vreo jumătate de oră... Degetele ei erau carne vie.* Simt că sunt pe punctul de a înțelege ceva ce nu sunt sigură că vreau să știu. Camera mi se pare mică și înăbușitoare. Pe piept mă apasă o greutate zdrobitoare. Îmi vine s-o iau la fugă, să trec pe lângă ea și să mă duc la petrecere, să beau o bere și să uit de Juliet, să uit de tot. Dar parcă am prins rădăcini acolo. Nu mă pot mișca. Văd întunericul nesfârșit al

visului meu ridicându-se în fața mea. Nu mă pot întoarce în el.

— E amuzant, dacă stai să te gândești, spune Juliet. Făceam totul împreună, eu și Lindsay. Ne-am înscris amândouă la cercetașe. A fost ideea ei. Eu nu voiam să fac toate chestiile alea – prăjiturile, focuri de tabără și alte prostii. Am plecat într-o excursie cu cortul la începutul clasei a cincea. Am dormit în același cort, evident.

Mă uit la mâinile lui Juliet. Tremură puțin, dar așa de repede, că abia se observă, ca aripile unei păsări colibri. Cu coada ochiului, Juliet vede că mă uit și își lipește mâinile de coapse, cu grație, dar ca într-un gest final.

— Ți amintești porecla pe care mi-au dat-o în clasa a cincea, nu? Porecla pe care mi-a dat-o Lindsay? Pișăcioasa? Clatină din cap. Visam porecla aia, atât de des o auzeam. Uneori uitam cum mă cheamă de fapt.

Se întoarce spre mine și chipul ei radiază, e aproape strălucitor, superb.

— Chestia amuzantă e că nici măcar n-am fost eu. Lindsay a fost cea care a făcut pipi în sacul de dormit. Dimineața mirosea tot cortul. Dar când a venit domnișoara Bridges și a întrebat ce s-a întâmplat, Lindsay m-a arătat cu degetul și a țipat: „Ea a făcut-o”. N-o să-i uit niciodată fața când a țipat *Ea a făcut-o!* Îngrozită. De parcă eram un câine sălbatic și urma să o mușc.

Mă lipesc de ușă, recunoscătoare că am ceva de care să mă sprijin. Are sens, desigur. Totul are sens acum: furia lui Lindsay, felul în care își ridică mereu degetele în formă de cruce, ca s-o țină la distanță pe Juliet Sykes. Nu o urăște. Îi e frică de ea. Juliet Sykes, păstrătoarea celui mai vechi și poate celui mai îngrozitor secret al ei.

Și totul pare absurd acum, șansa și întâmplarea din viața cuiva. Unul urcă, iar altul o ia în jos – la întâmplare și fără sens. Pur și simplu, ca atunci când ești în locul potrivit sau în locul nepotrivit, sau cum vrei să privești lucrurile. Pur și simplu, ca atunci când ți-e poftă de un pepsi dietetic la o

petrecere la piscină și ești luat de val; pur și simplu ca atunci când nu spui nu.

— De ce nu ai zis nimic? întreb eu, deși deja știi răspunsul. Am vocea răgușită, după efortul pe care l-am făcut să-mi înghit lacrimile.

Juliet ridică din umeri.

— Era prietena mea cea mai bună, știi? Era mereu atât de tristă pe atunci. Juliet scoate un sunet care poate fi un hohot scurt de râs sau un scâncet de plâns. Și, în plus, murmură ea și mai încet, întotdeauna am crezut că o să treacă.

— Juliet... încep eu.

Ea își scutură umerii de parcă s-ar elibera de povara tuturor lucrurilor, de conversația asta, de trecut.

— Nu mai contează acum, spune repede, apoi deschide ușa și se strecoară afară.

— Juliet!

La ușă e un grup mare de oameni și, când ies afară, sunt împinsă de două fete dintr-a unsprezecea care se reped spre baie, țipând amândouă, amețite de băutură:

— Eu am ajuns prima!

— Ba eu!

— Tu abia ai ajuns!

Câțiva invitați se uită urât la mine și apoi Bridget McGuire trece pe lângă ei cu fața roșie, pătată și plină de lacrimi. Când mă vede, suspină:

— Tu... dar nu-și termină propoziția, ci doar le ocolește pe cele de-a unșpea și se încuie în baie.

— Iisuse Hristoase, nu din nou, țipă cineva.

— O să fac pe mine, geme una dintre tipele de-a unșpea, cu picioarele strânse și țopăind.

Alex Liment e chiar în spatele lui Bridget. Se chinuie să ajungă la ușa de la baie și începe să bată, strigând la Bridget să iasă afară. Eu tot nu m-am mișcat. Am rămas lipită de perete, înghesuită de oameni, paralizată de cât de greșit este totul. Îmi amintesc o poveste pe care am auzit-o odată despre înec: atunci când cazi în apă rece nu te îneci imediat, ci

frigul te dezorientează și te face să crezi că susul e în jos și invers, așa că înoți, înoți, înoți ca să te salvezi în direcția greșită, până la fund, unde te scufunzi. Așa mă simt eu, de parcă totul s-a întors cu fundul în sus.

— Tu chiar ești incredibilă.

Deodată, devin conștientă că Alex vorbește cu mine. Rânjește și își arată toți dinții.

— Știi ce ești? Îmi cuprinde capul cu mâinile și mă fixează cu privirea. Îi văd fruntea transpirată și simt miros de iarbă și de bere în respirație. Tu, Samantha Kingston, ești o nenorocită.

Cuvântul ăsta mă electrocutează, mă trezește. Trebuie să mă concentrez. Juliet e undeva în pădure, în frig. Probabil se îndreaptă spre șosea. Încă mai pot s-o găesc, să vorbesc cu ea, s-o fac să înțeleagă.

Îmi pun ambele mâini pe pieptul lui Alex și îl împing. El se dă înapoi, împleticindu-se.

— Am mai auzit chestia asta, îi spun. Crede-mă.

Mă chinui să-mi croiesc drum pe hol și sunt la jumătatea scărilor când cineva mă strigă pe nume. Mă opresc brusc, astfel că toți cei din spatele meu se lovesc unul de altul ca piesele de domino și încep să mă înjure.

— Doamne, ce e? Mă întorc și îl văd pe Kent, care sare peste balustradă și se balansează pe scări, aproape doborând-o pe Hanna Goldberg.

— Ai venit. Aterizează la două trepte de mine, cu răsufierea tăiată. Are ochii luminoși și fericiți. Părul îi cade peste frunte și împrumută lumină de la instalația de Crăciun atârnată peste tot, astfel că unele șuvițe par de culoarea ciocolatei, iar altele de culoarea caramelului. Simt un impuls aproape de necontrolat de a mă întinde și de a-i da părul pe după urechi.

— Am spus că o să vin, nu? O durere surdă mi se întinde prin stomac. Tot ce am vrut în seara asta – de fapt toată ziua – a fost să stau așa de aproape de el. Și acum nu am timp. Ascultă, Kent...

— Adică, am crezut că, probabil, ai venit când am văzut-o pe Lindsay și pe celelalte. Voi de obicei mergeți în haită, nu? Dar apoi te-am căutat... Se oprește și se înroșește. Adică, nu te căutam în mod special. Doar mă uitam prin mulțime, înțelegi, în timp ce mă plimbam și făceam conversație. Asta trebuie să faci când ești gazdă. Să faci conversație. Așa că eram cu ochii în patru...

— Kent. Vocea îmi iese aspră, răutăcioasă, și închid ochii o clipă, imaginându-mi cum m-am simțit când am stat întinsă alături de el pe întuneric, gândindu-mă la atingerea mâinii lui. Deodată îmi trece prin cap cât de imposibilă e toată povestea asta – cu mine și cu el. Când deschid ochii, el stă acolo, așteptând, ușor încruntat: atât de adorabil și de normal, genul de tip care merită genul de fată ce poartă pulovere de cașmir și e foarte pricepută la rebus, cântă la vioară sau face voluntariat la cantine sociale. Cineva drăguț, normal și sincer. Durerea din stomac mi se întetește, de parcă aș avea ceva prins acolo, care îmi roade măruntaiele. N-aș putea niciodată să fiu suficient de bună pentru el. Chiar dacă aș trăi aceeași zi la infinit, n-aș fi niciodată suficient de bună.

— Îmi pare rău, mă forțez eu să spun. Nu... nu pot să vorbesc acum.

— Dar... trage manșetele cămășii, părând nesigur.

— Îmi pare rău. Sunt cât pe ce să-i spun: „E mai bine așa”, dar mă gândesc că n-are rost. Nici nu mă uit în urmă, deși simt că mă privește.

Afară, îmi pun hanoracul și îi trag fermoarul până la bărbie. Ploaia îmi curge pe gât și ajunge imediat la colanți. Măcar în seara asta port pantofi cu talpă joasă. Rămân pe alee. Pavajul e alunecos, așa că trebuie să mă întind și să mă sprijin de mașini când trec pe lângă ele. Frigul îmi mușcă din plămâni și e atât de ciudat, dar în toată nebunia asta, îmi trece prin cap cel mai tâmpit și mai simplu gând – *Ar trebui să fac mai mult sport* – și imediat ce îl gândesc, aproape mă desfac în bucățele, sfâșiată de impulsul contradictoriu de a

râde și de a plânge în același timp. Dar gândul la Juliet ghemuită lângă Autostrada 9, privind mașinile care vâjâie pe șosea și așteptând-o pe Lindsay, mă face să merg mai departe.

În cele din urmă, sunetele petrecerii dispar în depărtare și nu se mai aude niciun zgomot, cu excepția celui făcut de ploaie care cade neconținut, ca mii de cioburi minuscule de sticlă care cad pe pavaj, și de pașii mei răsunători. E întuneric și trebuie să încetinesc, pipăind mașinile pe rând, cu metalul atât de rece sub degetele mele, că mi se pare fierbinte. După ce găsesc Tancul, profilându-se masiv deasupra celorlalte mașini, scormonesc prin geantă până înhaț cu degetele un breloc din metal rece, încrustat cu strasuri, pe care scrie FATĂ REA. Cheile de la mașina lui Lindsay. Răsuflu ușurată. Măcar ăsta e un lucru bun. Lindsay nu are cum să plece fără mine. Mașina ei nu va ieși pe șosea în seara asta, indiferent de cât de mult timp așteaptă Juliet. Și totuși, pentru siguranță, încui bine portierele.

Apoi las mașinile în urmă și mă deplasez cu viteza melcului, înjurându-mă în gând pentru că nu mi-am luat o lanternă, înjurând ziua de 14 februarie, înjurând-o pe Juliet Sykes. Îmi dau seama acum că trandafirii ăia au fost o idee proastă, ba mai mult, o insultă. Mă gândesc la Juliet și la Lindsay, cu mulți ani în urmă, într-un cort, când Lindsay a ridicat un deget și a arătat, îngrozită, umilită, spre prietena ei, când a început totul. Ani de zile, Juliet a păstrat secretul lui Lindsay. *Am crezut că o să treacă.*

În același timp, cu cât mă gândesc mai mult la asta, în ploaia care toarnă cu furie, cu atât sunt mai supărată. Asta este viața mea: un haos din toate punctele de vedere – primele și ultimele sărutări, facultatea, apartamentele, căsătoria, certurile, scuzele și *fericirea* – redusă la un punct, la o secundă, la marginea unei secunde și curmată în momentul acela final de ultima faptă a lui Juliet: răzbunarea ei împotriva noastră, împotriva mea. Cu cât mă îndepărtez

mai mult de petrecere, cu atât mă gândesc mai mult: *Nu. Nu se poate întâmpla așa. Indiferent de ce-am făcut noi, nu se poate întâmpla așa.*

Apoi aleea se deschide brusc și Autostrada 9 apare, strălucind în fața mea ca un râu, ca argintul lichid străfulgerat de bălți de lumină. Nici nu mi-am dat seama că îmi țineam respirația până când nu am tras aer în piept, recunoscătoare pentru lumină.

Îmi șterg apa din ochi și fac la stânga, cercetând liziera pădurii, în căutarea lui Juliet. O mică parte din mine speră că i-a prins bine să stăm de vorbă – că poate s-a dus acasă, până la urmă, că poate discuția noastră a însemnat ceva. În același timp, îmi revine în minte felul în care mi-a vorbit, pe tonul ăla scăzut, fără inflexiuni, și știu că oriunde s-ar fi aflat ea în baia aia, nu era cu mine. Era pierdută undeva, prinsă într-o ceață, poate de amintiri, poate de lucruri care s-ar fi putut întâmpla altfel.

O mașină vuieste în spatele meu și mă face să tresar. Pe refugiu îmi pierd echilibrul și cad în patru labe pe gheață, în timp ce mașina gonește pe lângă mine, urmată la scurt timp de alta, cu motorul zgomotos ca un tunet. Apoi aud un claxon, valuri de sunet care se rostogolesc spre mine și devin din ce în ce mai puternice. Ridic privirea și văd farurile unui autovehicul venind spre mine. Încerc să mă mișc și nu pot. Încerc să țip și nu pot. Am înțepenit acolo, iar farurile cresc până devin ca niște aștri plutitori. În ultima secundă, mașina mă evită, trecând atât de aproape de mine, că simt căldura motorului și mirosul fumului și aud un vers din muzica ce urlă din radio. *Light it, blaze it, tear it up.* Apoi dispare, claxonând, pierzându-se în noapte, în timp ce basul din difuzoare devine din ce în ce mai vag, doar un puls îndepărtat.

Am tăieturi în palme în urma căzăturii pe asfalt și inima îmi bubuie atât de tare, că sunt destul de sigură că o să îmi sară din piept. Încet, tremurând, mă ridic în picioare. Mai

trece încă o mașină pe partea cealaltă a șoselei, de data asta mai încet, împrôșcând noroi în toate direcțiile.

Și apoi, la cincisprezece metri în fața mea, văd o siluetă ieșind din pădure, ridicându-se din poziția ghemuit, ca o floare lungă și palidă. Juliet. Mă duc spre ea, mergând încet de data asta, încercând să evit petele alunecoase de gheață neagră. Stă acolo, perfect nemișcată, de parcă nici nu simte ploaia. La un moment dat, își ridică brațele, de parcă s-ar pregăti să facă un salt de pe trambulină. Să o văd așa mi se pare ceva frumos, dar și înspăimântător. Îmi amintește de când eram mică și mergeam la biserică de Crăciun și de Paște, și întotdeauna mi-era teamă să mă uit la amvon, unde se afla o statueta de lemn cu Iisus Răstignit pe Cruce.

— Juliet!

Nu răspunde; nu-mi dau seama dacă nu mă aude sau mă ignoră pur și simplu. Sunt la patru metri de ea, apoi la trei. În spatele meu, se aude un vuiet scăzut. Mă întorc și văd un camion imens gonind prin întuneric. Din nou, am un gând răzleț – *Ar trebui să i se ia carnetul, la cât de rapid conduce* – și când mă întorc din nou, o văd pe Juliet uitându-se fix la șosea, încordată, cu brațele pe lângă coapse, iar asta îmi amintește de ceva, dar durează o clipă să îmi dau seama ce e, la fel cum tot o clipă durează să-mi dau seama ce se petrece – *Arată ca un câine gata să sară după o pasăre* – după care totul devine clar și ea începe să se miște, un fulger alb, mă mișc și eu, alergând cât de repede pot, acoperind distanța dintre noi chiar când ea e gata să sară pe banda cea mai apropiată. Camionul claxonează insistent, un sunet atât de puternic, că pare să umple aerul cu vibrațiile lui, apoi mă lovesc de ea cu toată greutatea, ne rostogolim și ajungem înapoi în pădure. Țipăm amândouă și durerea îmi sfâșie umărul. Mă rostogolesc pe spate, cu crengile negre deasupra mea, ca o plasă deasă.

— Ce faci? Juliet țipă și, când mă ridic, fața ei și-a pierdut în sfârșit calmul și e schimonosită de furie. Ce naiba faci?

— Ce fac eu? mă înfurii și eu. Tu ce faci? Să te arunci așa, în fața unor camioane de pe șosea – credeam că tot scopul e s-o aștepți pe Lindsay...

— Lindsay? Lindsay Edgecombe? Furia lui Juliet dispare și pare cu totul nedumerită. Își strânge capul în palme. Nu știi despre ce vorbești.

Deodată nu mai sunt așa de sigură.

— Eu... credeam... Știi tu, de parcă asta era marea ta răzbunare...

Juliet râde, însă fără urmă de umor.

— Răzbunare? Clatină din cap și din nou pare să-i cadă un vâl peste față. Îmi pare rău, Sam. Dar de data asta, nu are nicio legătură cu voi. Se ridică, fără să se obosească să-și șteargă dărele groase de noroi și de frunze care s-au lipit de ea. Acum lasă-mă în pace, te rog.

Mi se învârte capul și reușesc cu greu să o prind cu privirea, de parcă ar fi kilometri între noi, nu doar câțiva pași. Ploaia cade și mai tare acum, ca grindina. Prin cap mi se învârt frânturi mici de imagini: Lindsay mângâind cu mândrie capota Tancului, spunând: „Aș putea să mă bat bară la bară cu un tir și nici n-aș simți”; proprietarul de la Dunkin' Donuts care strigă după noi: „Aia nu e o mașină, e un camion”; caracterul întâmplător al lucrurilor, felul în care totul se poate schimba într-o secundă; să fii la locul potrivit la momentul potrivit sau la momentul nepotrivit; momentul; camionul acela enorm venind către noi, cu grilajul metalic uriaș strălucind ca niște dinți, farurile mari și puternice. Singurul lucru pe care îl vezi: farurile, mărimea, senzația de putere. Nu răzbunarea. Întâmplarea. O întâmplare stupidă, prostească, oarbă. Doar o parte din mecanismul ciudat al lumii, cu crizele și accesele lui, cu începuturile și ciocnirile întâmplătoare.

— Dar de ce...? Mă chinui să mă ridic în picioare. De ce ai venit aici? Care a fost scopul?

Nu se uită la mine, ci doar ridică ușor din umeri.

— N-a fost niciun scop. Am vrut doar s-o spun. Mereu mi-a fost teamă s-o spun – să mărturisesc ce gândesc cu adevărat despre voi. Dar nu-mi mai e teamă. De voi, de nimeni, de nimic. Nu mi-e teamă nici măcar de... se întrepuce, dar știu ce voia să spună. Nu îi e teamă de moarte.

Știu însă că ceea ce spune nu e complet adevărat. Hotărârea ei de a veni la petrecere a fost mai mult de atât. Piese se îmbină ca într-un puzzle și au un sens îngrozitor: avea nevoie să fim acolo, avea nevoie de acel ultim imbold. Închid ochii amintindu-mi imaginea lui Juliet, udă și clătinându-se pe picioare, împinsă de la unul la altul ca o minge. Și în seara asta, bănuiesc că a simțit nevoia să-și spună povestea – a simțit nevoia să-și aducă aminte cât de rele au fost lucrurile. Mă întreb dacă în ziua în care am dormit toate la Ally – în ziua în care lucrurile s-au terminat diferit pentru ea, în ziua în care a sfârșit singură, într-un subsol – i-a luat mai mult ca să-și facă curaj. Dacă a venit la petrecere neobservată, ignorată, și a descoperit că nu are puterea să meargă până la capăt. Dacă mai târziu, în seara aceea, a stat și s-a uitat la arma din poala ei și a invocat în minte chipurile tuturor celor care o chinuseră de-a lungul anilor.

Chipul lui Vicky Hallinan apare brusc în întuneric, schimonosit într-o grimasă, făcându-mă să deschid repede ochii. Poate că, înainte să mori, vezi fantomele din trecut.

— Aceasta nu e o cale, murmur eu slab, simțindu-mă de parcă ploaia mi s-a strecurat în creier și l-a făcut moale și inutil. Nu-mi mai amintesc nimic din ce plănuiisem să-i spun. Repet puțin mai tare: aceasta nu e o cale.

— Te rog, spune Juliet repede. Vreau doar să fiu singură.

— Dar familia ta? întreb, ridicând isteric vocea când îmi dau seama că o pierd din nou, că îmi pierd șansa. Dar sora ta?

Ea nu-mi răspunde. Se uită fix la șosea, nemișcată. Ploaia i-a udat tricoul, așa că îi văd omoplații ieșindu-i din spate ca aripile unui pui de pasăre și mă gândesc la momentul în care

mama lui Ally a venit în subsol și ne-a spus: „Juliet Sykes s-a împușcat” și m-am gândit că e atât de greșit – că ea, din toți oamenii, ar fi trebuit să fi sărit ori să fi căzut prin cer. Am din nou fantezia pe care am avut-o atunci, că o să îi crească brusc aripi și o să urce plutind în aer, departe din calea răului.

Șoseaua a fost neobișnuit de liberă, dar acum aud din ambele sensuri mugetele unor motoare. Motoare tari. Motoare imense.

— Juliet! Fac un pas în față și o apuc strâns de braț. Nu te pot lăsa să faci asta.

Se întoarce spre mine, privindu-mă fix, cu ochii atât de goi, că mi se taie răsufarea. Sunt bălți, lichid, nimic. Când mă uit la ea, îmi amintesc de masca aceea cusută cu găuri în loc de ochi: monstruoasă, deformată, peticită, cu ochi în care nu vezi nimic și care nu se uită la nimic. Sunt atât de speriată, că slăbesc strânsoarea. Aud un vuiet în urechi și simt vag că se apropie mașini, dar sunt transfigurată. Nu-mi pot lua privirea de la ea.

— E prea târziu, îmi spune ea, și în clipa aceea, când n-o țin suficient de strâns, se smucește și se năpustește spre șosea chiar când două camionete se intersectează, trecând unul pe lângă altul, și nu mai văd decât sclipirea metalului și ceva alb lansat brusc în aer, iar pentru o clipă, simt un val copleșitor de bucurie și mă gândesc că a reușit, că zboară, iar timpul se oprește când ea strălucește în aer ca o pasăre frumoasă.

Dar apoi timpul își reia cursul, aerul n-o mai ține, iar când cade, se aude un sunet sfâșietor care sparge întunericul și, din nou, îmi ia multă vreme până să-mi dau seama că eu sunt cea care țipă.

Fantome și rai

O oră și jumătate mai târziu, am parcat pe aleea lui Lindsay și privim amândouă cum ploaia se transformă în zăpadă, privim cum amuțește universul când, într-o clipă,

mii de picături de ploaie par să înghețe în aer și să coboare plutind în tăcere către pământ. Le-am lăsat deja pe Elody și pe Ally acasă la ele. Pe drumul spre casă de la petrecere nimeni n-a scos niciun cuvânt. Elody s-a lăsat pe spate în scaun, prefăcându-se că doarme, dar la un moment dat, am privit în oglinda retrovizoare și am văzut scânteierea ochilor ei privind-mă.

— Dumnezeule, ce noapte! Lindsay își sprijină fruntea de geam. Ce nebunie, nu crezi? Niciodată nu m-aș fi gândit... clar că era țicnită, dar nu m-am gândit niciodată că o să... Tremură și-mi aruncă o privire. Iar tu ai fost acolo.

Când au sosit polițiștii și ambulanțele – și, după ei, toți invitații de la petrecerea lui Kent, mergând fantomatic prin pădure, tăcuți, treziți brusc din beție, atrași de sunetul sirenelor ca moliile de o flacără – m-au găsit la marginea drumului, holbându-mă în gol. Am fost interogată de o polițistă cu o aluniță imensă chiar în vârful bărbiei, asupra căreia m-am concentrat privind-o ca pe o stea singuratică pe un cer înnorat, ceva după care să mă orientez.

Era băută?

Nu.

Era drogată? Să nu-ți fie teamă să-mi spui.

Nu. Sau cel puțin – nu cred.

Lindsay se linge pe buze, ținându-și mâinile în poală.

— Și n-a... n-a spus ceva? N-a dat o explicație?

E aceeași întrebare pe care mi-a pus-o polițista mai devreme: întrebarea finală, poate singura care contează. *Ți-a spus ceva? Orice care să-ți dea de înțeles cum se simte, ce gândește?*

Nu cred că mai simțea ceva.

Lui Lindsay îi spun:

— Nu cred că e genul de lucru pe care îl poți explica.

Ea insistă.

— Dar trebuie să fi avut probleme, nu? Avea probleme acasă, nu? Oamenii nu fac asta fără un motiv.

Mă gândesc la casa rece și întunecoasă a lui Juliet, la umbrele de la televizor care se cățarau pe perete, la cuplul necunoscut din rama din argint masiv.

— Nu știu, îi spun. Mă uit la Lindsay, dar ea își ferește privirea. Bănuiesc că nu vom ști niciodată.

Am un sentiment de pustietate atât de profund, că nici unul mai percep ca pustietate, ci ca pe o ușurare. Îmi închipui cum ar fi să te lași dus de un val. Așa te simți în momentul în care marginea subțire și întunecoasă a țărmlui dispare la orizont, când te rostogolești și vezi numai stelele, cerul și apa, închizându-se în jurul tău ca o îmbrățișare. Când îți întinzi brațele și te gândești: *Bine*.

— Mulțumesc că m-ai adus. Lindsay își pune mâna pe mânerul portierei, dar nu mai face și alt gest de a coborî. Ești sigură că o să fii bine?

— O să fiu bine.

Mă uit la modelele create de fulgii de zăpadă care cad din cer pieziș, de parcă plutesc și se sparg pe creasta unui curent puternic, ca un val care lasă în urmă un univers sclipitor. E superb. Nu mă pot gândi decât la faptul că e primul dintre multe alte lucruri pe care Juliet nu le va mai vedea.

Lindsay își roade o unghie, obicei de care pretinde că a scăpat în clasa a treia. Lumina automată de la garaj s-a aprins și văd că are chipul negru de supărare.

— Lindsay?

Tresare, de parcă am fi stat tăcute ore întregi, și e șocată să mă vadă tot în mașină.

— Ce?

— Ții minte atunci, la Rosalita's? După ce te-ai întors de la New York? Când am intrat peste tine în baie?

Se întoarce să se uite la mine, fără să spună nimic. Ochii ei sunt mai negri decât restul feței, două pete de întuneric.

— A fost singura dată? o întreb eu.

Ea ezită o secundă.

— Sigur că da, răspunde, însă vocea ei e o șoaptă și știu că minte.

Și acum îmi dau seama că Lindsay nu e neînfricată. E îngrozită. E îngrozită că oamenii vor afla că se preface, că trece prin viață ca găscă prin apă, prefăcându-se că le știe pe toate, când de fapt orbecăie la fel ca noi toți. Lindsay care e în stare să muște din tine doar dacă te uiți urât la ea, ca unul dintre câteii ăia care latră mereu și se reped să rupă lanțul înainte de a fi puși la respect.

Milioane de fulgi izolați se învârt și se răsucesc în aer și, împreună, par valuri unduitoare de alb. Mă întreb dacă e adevărat ce se spune, că fiecare fulg e unic.

— Juliet mi-a spus. Mă las pe spate cu capul pe tetieră și îmi mijesc ochii până când dispare totul și nu văd decât alb. Despre excursia cu cercetașele. Când erați în clasa a cincea – când erați încă prietene.

Lindsay nu scoate o vorbă, dar o simt tremurând lângă mine.

— Mi-a spus că tu ai fost aia care... știi tu.

— Și tu ai crezut-o? răspunde ea repede, dar o face mecanic, sec, de parcă nu s-ar aștepta să folosească la ceva.

O ignor.

— Ții minte că toată lumea o striga Pișăcioasa după aia? Deschid ochii și mă uit la ea. De ce-ai spus tuturor că a fost ea? Adică, pe moment, bine, înțeleg, ți-a fost teamă, ți-a fost rușine, dar după aceea...? De ce le-ai spus tuturor? De ce ai răspândit zvonul?

Lindsay tremură mai rău și, pentru o clipă, cred că nu va răspunde sau va minți. Dar vocea ei e fermă când vorbește, fermă și plină de ceva ce nu recunosc. De păreri de rău, poate.

— Întotdeauna am crezut că nu va dura. Vorbește de parcă faptul încă o mai uimește după atâția ani. Am crezut că, până la urmă, o să le spună tuturor ce s-a întâmplat cu adevărat. Că se va apăra, înțelegeți? Vocea ei se sparge puțin și

capătă o notă isterică. De ce nu s-a apărut niciodată? Nici măcar o dată. Pur și simplu a îndurat totul. De ce?

Mă gândesc la toți anii în care Lindsay a păstrat întâmplarea asta secretă, eul acesta secret care plângea în fiecare noapte și freca pernele pătate de pipi – cel mai înfricoșător secret dintre toate, trecutul pe care toți încercăm să-l uităm.

Și mă gândesc la toate ocaziile în care am stat într-o tăcere neliniștită, îngrozită că voi face sau voi spune ceva nepotrivit, îngrozită că ratata jalnică, slăbănoagă și pasionată de călărie din mine se va ridica și va înghiți noua mea personalitate, ca un șarpe la vremea ospățului. Mă gândesc la faptul că mi-am luat trofee de pe rafturi, că mi-am aruncat fotoliul-pară, că am învățat cum să mă îmbrac și n-am mai mâncat niciodată masa caldă de la prânz și, mai presus de toate, am învățat să stau departe de cei care ar fi putut să mă târască în jos și să mă ducă înapoi în locul ăla. Oameni precum Juliet Sykes. Oameni precum Kent.

Lindsay își revine și deschide portiera. Opresc motorul și cobor din mașină împreună cu ea, aruncându-i cheile peste capotă. Le prinde cu o mână. Niște faruri se aprind în spate și eu mă întorc, mijind ochii, și ridic o mână în direcția mașinii care stă în așteptare în spatele meu. Spun din vârful buzelor:

— Două minute.

Lindsay face semn cu capul spre Kent, care a parcat în spatele nostru, așteptând să mă ducă acasă.

— Ești sigură că ești în regulă? Adică să ajungi cu bine acasă.

— Sunt sigură, spun eu. În ciuda tuturor celor întâmplare în seara asta, gândul că voi sta alături de Kent timp de douăsprezece minute pe drumul către casă mă umple de căldură. Chiar dacă știu că nu e corect – chiar dacă știu, undeva în interiorul meu, că nu va funcționa, că nu mai poate funcționa cu nimeni.

Lindsay deschide gura și o închide. Îmi dau seama că vrea să întrebe de Kent, dar se răzgândește. O ia către casă, șovăie, apoi se întoarce.

— Sam?

— Da?

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău în legătură cu... tot.

Vrea să-i spun că e în regulă. Are nevoie să îi spun eu asta. Dar nu pot. În schimb, șoptesc:

— Oamenii te-ar iubi oricum, Lindz. Nu spun *dacă ai înceta să te mai prefaci atât*, dar știu că înțelege. Noi te-am iubi oricum.

Își strânge pumnii și șoptește:

— Mulțumesc.

Apoi se întoarce și se îndreaptă spre casă. O clipă, lumina care îi cade pe față îi face pielea să pară udă, dar nu-mi dau seama dacă plânge sau dacă e de la zăpadă.

Kent se apleacă și îmi deschide portiera, iar eu urc în mașină. Ieșim cu spatele de pe aleea lui Lindsay și cotim, în liniște, pe drumul principal. Conduce încet, cu atenție, iar în lumina farurilor se văd pâlnii de zăpadă. Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să i le spun, dar nu am puterea să vorbesc. Sunt obosită și mă doare capul, și vreau doar să mă bucur de faptul că brațele noastre sunt la doar câțiva centimetri distanță, de faptul că în mașina lui miroase a scortîșoară, de faptul că a dat căldura la maximum pentru mine. Mă simt amețită și cu membrele grele, chiar dacă în interior sunt vie și tremur și sunt sută la sută conștientă de prezența lui, atât de aproape.

Când ne apropiem de casa mea, încetinește, astfel că mașina abia se târăște, și sper că face asta pentru că nici el nu vrea ca drumul să se termine. Țasta-i momentul în care timpul ar fi bine să se oprească, exact aici – iar spațiul să se deschidă și să dispară, ca și cum ar fi pe marginea unei găuri negre, astfel ca timpul să se învârtă la nesfârșit într-o buclă și să ne lase să mergem pentru totdeauna prin zăpadă.

Dar indiferent de cât de încet conduce Kent, mașina înaintază.

Curând apare indicatorul strâmb al străzii mele la stânga, apoi trecem de casa întunecată a vecinilor, după care ajungem la mine acasă.

— Mulțumesc că m-ai condus acasă, spun eu, întorcându-mă spre el în timp ce el spune:

— Ești sigură că o să fii bine?

Rădem amândoi, un pic tulburați. Kent își dă la o parte bretonul din ochi, dar părul îi cade imediat la loc, și stomacul mi se strânge.

— Nicio problemă, spune el. A fost plăcerea mea.

„A fost plăcerea mea.” Numai Kent ar putea să spună așa ceva și să nu sune ca o replică demodată dintr-un film vechi, și inima mă doare îngrozitor de tare preț de o clipă, când mă gândesc la tot timpul pe care l-am irosit, la secunde și la orele care mi s-au scurs printre degete pentru totdeauna, ca zăpada prin întuneric.

Rămânem tăcuți și nemișcați în mașină. Încerc cu disperare să spun ceva, orice, ca să nu trebuiască să mă dau jos, dar cuvintele nu vin și secundele trec.

În cele din urmă, izbucnesc:

— Totul în seara asta a fost îngrozitor, în afară de asta.

— În afară de ce anume?

Arăt cu degetul spre noi.

— Tu și cu mine. Totul a fost îngrozitor, în afară de asta.

Îi văd o lumină în ochi.

— Sam.

Îmi rostește numele o dată, în șoaptă; n-am știut niciodată că o singură silabă îmi poate transforma corpul într-o făptură care dansează și emană strălucire. Deodată se întinde și îmi mângâie obrajii cu palmele calde, îmi atinge sprâncenele, iar degetul lui mare se oprește o singură clipă miraculoasă pe buza mea inferioară – simt gust de scorțișoară pe pielea lui – după care își lasă mâinile în jos și se retrage, părând rușinat.

— Scuze, mormăie el.

— Nu... e în regulă. Corpul meu freamătă. Sigur îl poate auzi. În același timp, am senzația că mi se învâрте capul atât de tare, că o să se desprindă de pe umeri.

— Doar că... Doamne, e atât de îngrozitor.

— Ce e îngrozitor? Corpul meu încetează brusc cu freamătul și simt un nod în stomac. O să-mi spună că nu mă place. O să-mi spună din nou că vede prin mine.

— Vreau să zic că, după toate câte s-au întâmplat în seara asta... nu e momentul potrivit... și tu ești cu Rob.

— Nu sunt cu Rob, spun eu repede. Nu mai sunt.

— Nu ești? Se uită la mine cu o asemenea intensitate, că văd irizațiile aurii alternând cu verdele din ochii lui, ca spițele unei roți.

Clatin din cap.

— Țsta e un lucru bun. Încă se mai uită la mine așa, de parcă ar fi prima și ultima persoană care se va uita vreodată la mine. Pentru că... glasul îi devine șovăitor și privirea i se îndreaptă încet spre buzele mele; prin corp îmi trece atât de multă căldură, încât jur că o să leșin.

— Pentru că...? îl îndemn, surprinsă că mai pot vorbi.

— Pentru că îmi pare rău, dar nu mă pot abține și trebuie să te sărut chiar acum.

Își pune o mână pe ceafa mea și mă trage înspre el. Și apoi ne sărutăm. Buzele lui sunt moi și îmi dau fiori. Închid ochii și, în întunericul din spatele lor, văd lucruri frumoase care înfloresc, flori care se învâرت ca fulgii de zăpadă și păsări colibri ale căror aripi bat în ritmul inimii mele. Sunt pierdută, mă învâرت în gol ca în visul meu, dar de data asta e un sentiment plăcut – ca și cum aș pluti, ca și cum aș fi complet liberă. Cealaltă mână îmi dă părul din față și îi simt atingerea ușoară a degetelor, și mă gândesc la stelele care traversează cerul lăsând dăre arzătoare în urma lor. În acel moment – oricât de mult ar dura, secunde, minute, zile – în timp ce îmi rostește numele foarte aproape de gura mea și el

îmi simte răsuflarea, îmi dau seama că acum, aici, e prima și singura dată când am fost sărutată.

Se trage de lângă mine prea repede, dar își păstrează palmele pe obrazii mei.

— Uau, spune el, fără suflare. Îmi pare rău. Dar uau!

— Da.

Cuvântul mi se oprește în gât.

Stăm acolo așa, uitându-ne unul la altul, și, pentru prima dată, nu sunt neliniștită sau îngrijorată cu privire la ce gândește el. Sunt doar fericită, cuibărită în privirea lui, ocrotită într-un loc cald și luminos.

— Te plac cu adevărat, Sam, spune el încet. Întotdeauna te-am plăcut.

— Și eu te plac.

Nu-ți fă griji cu privire la ziua de mâine. Nici nu te gânde la asta. Închid ochii puțin, dând totul la o parte din mintea mea, în afară de momentul acesta, de mâinile lui calde, de ochii aceia verzi delicioși, de buzele lui.

— Haide! Se apleacă și mă sărută o dată pe frunte, cu gingășie. Ești obosită. Trebuie să dormi.

Coboară din mașină și o înconjoară ca să ajungă pe partea din dreapta pentru a-mi deschide portiera. Zăpada a început să se depună, ca o pătură, peste toate, estompând marginile lumii. Pașii noștri sună înăbușit în timp ce mergem până la aleea din fața casei și apoi urcăm pe verandă. Părinții mei au lăsat becul de pe verandă aprins, singurul bec dintr-o casă întunecată de pe o stradă întunecată – poate singurul bec din lume. În lumina lui, fulgii de zăpadă par stele căzătoare.

— Ai zăpadă pe gene. Kent trasează cu degetul un drum peste pleoapele mele și peste nas, făcându-mă să tremur. Și în păr. O mână care flutură, atingerea degetelor lui, o palmă făcută căuș pe gâtul meu. Raiul.

— Kent. Îmi aranjez gulerul cămășii. Indiferent de cât de aproape stăm unul de altul, nu e suficient de aproape. Ți-e vreodată teamă să te culci? Ți-e teamă de ce urmează după aceea?

El zâmbește trist și jur că pare să știe.

— Uneori mi-e teamă de ceea ce las în urmă, spune el.

Apoi ne sărutăm iar, cu trupurile și gurile mișcându-se atât de aproape, că parcă nici măcar nu ne sărutăm, ci doar ne gândim că ne sărutăm, ne gândim că respirăm, totul e atât de bine și de natural, și de inconștient, și de relaxat, senzația că nu încerci, ci te abandonezi cu totul, că te predai, și chiar atunci și acolo se întâmplă imposibilul la care nici nu te puteai gândi: timpul chiar stă pe loc. Timpul și spațiul se dau înapoi și dispar ca un univers care se extinde veșnic, și ne lasă numai întunericul și pe noi doi la periferia lui, întuneric și respirație, și atingere.

ȘAPTE

Ultima oară când am visul ăla, se petrece în felul următor: cad, mă rostogolesc prin aer, dar de data asta, întunericul e viu în jurul meu, plin de lucruri care vibrează, și îmi dau seama că nu sunt înconjurată de întuneric, ci că mi-am ținut ochii închiși tot timpul. Îi deschid, simțindu-mă prost și, în același timp, o sută de mii de fluturi își iau zborul în jurul meu, atât de mulți și în atâtea culori strălucitoare, că par un curcubeu solid care acoperă temporar soarele. Dar în timp ce zboară din ce în ce mai sus, dau la iveală un peisaj dedesubtul nostru, o mare de verde și de auriu, câmpuri scăldate de soare și nori cu margini trandafirii plutind sub noi, iar aerul din jurul meu e atât de limpede, de albastru și de înmiresmat, că râd, râd, râd în timp ce mă învârt prin aer pentru că, desigur, în tot acest timp n-am căzut.

Am zburat.

Și când mă trezesc e minunat, de parcă am fost purtată în tihnă spre un țărm calm și liniștit, iar visul, înțeleșul lui, s-a spart deasupra mea ca un val și acum se îndepărtează, lăsându-mă cu o singură certitudine fermă. Acum știu.

Scopul n-a fost niciodată să îmi salvez mie viața.

Cel puțin nu în felul în care am crezut.

Și în a șaptea zi

Îmi amintesc că am văzut odată un film vechi împreună cu Lindsay; în el, personajul spunea despre cât de trist e că, ultima oară când faci sex, nu știi că e ultima oară. Cum eu nu am făcut sex, nici măcar prima oară, nu sunt tocmai o expertă, dar bănuiesc că axioma e valabilă pentru majoritatea lucrurilor din viață – ultimul sărut, ultimul hohot

de răs, ultima ceașcă de cafea, ultimul apus de soare, ultima dată când sari în jetul de apă al unui aspersor sau când mănânci un cornet de înghețată, ori când scoți limba ca să prinzi un fulg de zăpadă. Pur și simplu nu știi.

Dar cred că asta e un lucru bun, de fapt, pentru că dacă ai ști, ar fi aproape imposibil să te desprinzi. Când știi, e ca și cum ți se spune să sari de pe marginea unei stânci: tot ce vrei e să te lași în genunchi și în coate și să săruți pământul ferm, să-l miroși, să te agăți de el.

Bănuiesc că e mereu așa atunci când spui la revedere – ca și cum ai sări de pe o stâncă. Partea cea mai rea e să alegi conștient să o faci. După ce ajungi în aer, nu mai poți face nimic decât să-ți dai drumul.

Acesta e ultimul lucru pe care îl spun părinților mei: *Ne vedem mai târziu*. Spun și *Vă iubesc*, dar mai devreme. Ultimul lucru pe care îl spun este *Ne vedem mai târziu*.

Sau de fapt, ca să fiu sută la sută precisă, ultimul lucru pe care îl spun tatălui meu este *Ne vedem mai târziu*. Mamei mele îi spun *Sigură*, pentru că stă în ușa bucătăriei cu ziarul în mână, cu părul ciufulit și cu halatul strâmb, întrebându-mă: *Ești sigură că nu vrei micul dejun?* Așa cum face întotdeauna.

Întorc capul când ajung acasă. În spatele ei, tata stă la aragaz, fredonând încetișor și prăjind ouă pentru mama. E îmbrăcat cu pantalonii dungați de pijama pe care eu și Izzy i-am făcut cadou la ultima lui zi de naștere, iar părul i s-a răzvrătit pe cap în unghiuri ciudate, de parcă tocmai și-a băgat degetele în priză. Mama îi pune o mână pe spate când se strecoară pe lângă el, apoi se așază la masa din bucătărie și scutură ziarul. Tata pune ouăle pe o farfurie și le întinde în fața ei, spunând: „*Voilà, madame. Extracrocante*”, iar ea clatină din cap și spune ceva ce nu aud, dar zâmbește, și el se apleacă și o sărută pe frunte.

E un lucru drăguț de văzut. Mă bucur că m-am uitat.

Izzy mă urmărește până la ușă cu mânușile, zâmbind larg și arătându-și strungăreața. Mă cuprinde amețeala când mă uit la ea și o senzație de greață mi se dezlănțuie în stomac, dar inspir adânc și mă gândesc la numărutul pașilor, la câteva ture de stadion și la visul meu cu zborul.

Unu, doi, trei, sari.

— Ți-ai uitat mânușile. Cu vocea ei peltică, zâmbind, cu suvițele ei de păr auriu.

— Ce m-aș face fără tine? Mă ghemuiesc și o strâng într-o îmbrățișare, în timp ce văd în fața ochilor toată viața noastră împreună: degetele ei de la picioare când era sugar și pielea capului care mirosea a pudră de bebeluși; prima dată când a mers spre mine, clătinându-se; prima dată când a mers pe bicicletă, a căzut și s-a julit la genunchi, iar când am văzut tot sângele ăla, aproape am murit de spaimă și am dus-o în brațe tot drumul până acasă. Și, dincolo de asta, în mod ciudat, văd frânturi din cealaltă direcție: Izzy înaltă și superbă, cu o mână pe volan, râzând; Izzy într-o rochie lungă și verde, pe tocuri, îndreptându-se către o limuzină care o așteaptă s-o ducă la banchet; Izzy cu brațele pline de cărți, în timp ce zăpada se involburează în jurul ei, intrând într-un cămin studentesc, cu părul ca o flacăra aurie pe fundalul alb.

Ea chițăie și se zbate în brațele mele.

— Nu pot să respir! Mă strivești.

— Scuze, Fizzer. Îmi duc mâinile la ceafă și desfac lăntișorul bunicii cu pandantivul în formă de pasăre. Izzy face ochii mari și rotunzi.

— Întoarce-te, îi spun, și pentru prima dată, tace din gură și face cum îi cer, fără să protesteze, rămânând perfect nemișcată în timp ce-i ridic părul și îi pun lăntișorul la gât. Ea se întoarce spre mine, cu un aer serios, așteptând să îmi dau cu părerea.

Trag ușor de lăntișor, care cade până la jumătatea pieptului ei, așezându-se exact în dreapta inimii.

— Ți stă bine cu el, Fizz.

— Mi-l dai de tot, pe bune? Sau doar pentru astăzi?

Vorbește în șoaptă, de parcă am discuta secrete de stat.

— Ție îți stă mai bine, oricum. Îi pun un deget pe nas și ea se răsuțește cu mâinile în aer, ca o balerină.

— Mulțumesc, Sammy! Doar că, desigur, spune *Sssammy*.

— Să fii cuminte, Izzy! Mă ridic, cu gâtul încordat și cu o durere în tot corpul. Trebuie să mă lupt cu impulsul de a mă așeza iar în genunchi și de a o îmbrățișa din nou.

Ea își pune mâinile în șolduri așa cum face mama când se preface supărată și își ridică nasul în aer.

— Eu sunt întotdeauna cuminte. Sunt cea mai cuminte.

— Cea mai cuminte dintre toate.

Ea deja s-a întors și aleargă spre bucătărie, alunecând în papucii de casă și strigând: „Uite ce mi-a dat Sammy!” cu o palmă strânsă în jurul pandantivului. Lacrimile îmi încețoșează privirea, așa că nu o văd bine, doar rozul pijamalelor și cercul auriu al părului.

Afară, frigul îmi arde plămâni și îmi mărește durerea din gât. Trag adânc aer în piept, simțind mirosul de focuri din pădure și de benzină. Soarele e frumos, coborând spre linia orizontului de parcă s-ar întinde, de parcă s-ar scutura din somn, și știu că, sub lumina slabă a iernii, se ascunde promisiunea zilelor care țin până la opt seara, a petrecerilor la marginea piscinei și a mirosului de clor și de hamburgeri pe grătar; și, dincolo de asta, se află promisiunea copacilor roșietici și portocalii ca niște flăcări, a cidrului aromat și a brumei care se topește până la prânz – straturi peste straturi de viață, întotdeauna mai multă, mai nouă, mai profundă. Îmi vine să plâng, dar Lindsay a parcat deja în fața casei, îmi face semn cu mâna și strigă:

— Ce faci?

Așa că merg mai departe, cu un picior în fața celuiilalt, unu, doi, trei, și mă gândesc că trebuie să renunț la tot – la copaci, la iarbă, la cer și la norii tiviți cu roșu de la orizont – că toate acestea trebuie să mi se ia de pe ochi ca un văl. Poate că, dincolo de ele, e ceva și mai spectaculos.

Miracolul șansei și al întâmplării, partea I

— Și a fost ceva gen, ascultă, nu-mi pasă că e tâmpită, nu-mi pasă că e o sărbătoare inventată de Hallmark sau mai știu eu de cine... Lindsay bate câmpii despre Patrick și își punctează povestea lovind volanul cu dosul palmei.

E din nou stăpână pe sine acum, cu părul strâns la spate într-o coadă ușor neglijentă, cu luciu pe buze, cu un nor de Burberry Brit Gold pulverizat pe jacheta umflată pe care o poartă. E ciudat s-o văd așa după seara trecută, dar în același timp, mă bucur. E dură, înspăimântată, mândră și nesigură, dar e tot Lindsay Edgcombe – fata care în clasa a noua a zgâriat cu cheia BMW-ul nou-nouț al lui Mari Tinsley, după ce Mari a făcut-o boboacă prostituată, chiar dacă Mari tocmai fusese votată regina balului și nimeni, nici măcar cei din clasă cu ea, nu îndrăzneau să-i stea în cale – și e tot prietena mea, și în ciuda tuturor lucrurilor, încă o respect. Și știu că oricât de tare s-a înșelat – cu privire la o groază de lucruri, cu privire la alți oameni, cu privire la ea însăși – o să-și dea seama. Știu din felul în care arăta aseară, cu umbrele care îi făceau chipul să arate lipsit de expresie.

Poate că sunt optimistă, dar aș vrea să cred că, undeva acolo, sau într-o lume paralelă, ce s-a întâmplat aseară contează, că n-a dispărut cu totul. *Uneori mi-e teamă să mă culc din cauza lucrurilor pe care le las în urmă.* Când mă gândesc la cuvintele lui Kent, îmi trec fiori pe șira spinării. E prima dată în toată viața mea când mi-a fost dor să sărut pe cineva; prima dată când m-am trezit simțindu-mă de parcă am pierdut ceva important.

— Poate că s-a speriat pentru că ține mult la tine, intervine Elody de pe locul din spate. Nu crezi, Sam?

— Îhî. Îmi savurez cafeaua, sorbind-o încetișor. E o dimineată perfectă, exact așa cum aș fi ales-o eu: cafeaua și covrigul sunt perfecte, merg cu mașina împreună cu două dintre cele mai bune prietene ale mele, flectăm despre nimicuri, fără să încercăm să vorbim de lucruri serioase,

doar bătând câmpii despre aceleași lucruri dintotdeauna, bucurându-ne de vocile noastre. Singura care lipsește este Ally.

Deodată îmi vine chef să ne mai plimbăm un pic prin Ridgeview. Pe de o parte, pentru că nu vreau să se termine drumul. Pe de altă parte, vreau să mă mai uit la toate încă o dată, o ultimă dată.

— Lindz? Ne putem opri la Starbucks? Eu, ăă, aș vrea o cafea cu lapte. Iau câteva înghițituri din cafea, încercând să golesc paharul, ca să fiu mai credibilă.

Ea ridică din sprâncene.

— Tu urăști Starbucks.

— Mda, ei bine, mi s-a făcut brusc poftă.

— Ai spus că are gust de pipi de cățel strecurat printr-o pungă de gunoi.

Elody își bea cafeaua.

— Bleah! Alo? Beau. Mănânc. Își învârte covrigul prin aer într-un mod dramatic.

Lindsay își ridică ambele mâini.

— E un citat direct.

— Dacă mai întârzii la științe politice încă o dată, jur că o să fiu pedepsită pe viață, spune Elody.

— Și o să pierzi ocazia să te pupi cu Brioșă înainte de prima oră, spune Lindsay, chicotind.

— Dar tu? Elody aruncă în ea cu o bucată de covrig, și Lindsay țipă. E un miracol că tu și Patrick nu v-ați sudat mutrele până acum.

— Haide, Lindsay! Te rog! Flutur din gene spre ea, apoi mă întorc spre Elody. Te rog frumos!

Lindsay oftează și se uită la Elody în oglinda retrovizoare. Apoi semnalizează. Eu bat din palme și Elody geme.

— Sam poate să facă tot ce vrea azi, spune Lindsay. La urma urmei, e ziua ei cea mare, accentuând cuvântul, apoi începe să se hlizească.

Elody se prinde imediat în joc.

— De fapt, aș spune că e ziua cea mare a lui Rob.

— Putem doar să sperăm. Lindsay se apleacă și mă înghiontește cu cotul.

— Bleah, zic eu. Perverselor!

Lindsay e pe val acum.

— O să fie o zi luuuuungă.

— O zi grea, adaugă Elody.

Lindsay se îneacă cu cafeaua și Elody țipă. Amândouă pufnesc și râd ca niște nebune.

— Foarte amuzant, spun eu, uitându-mă pe fereastră și privind casele care încep să se întindă una după alta pe măsură ce intrăm în oraș. Foarte matur din partea voastră. Dar zâmbesc, simțindu-mă fericită și calmă, gândind *Habar n-aveți*.

În spatele cafenelei Starbucks de la noi din oraș e o mică parcare și prindem ultimul loc, cu Lindsay care frânează brusc lovind mașina de bordură, aproape retezând oglinzile laterale ale mașinilor din dreapta și din stânga noastră. Lindsay țipă: „Gucci, dragă, Gucci”, care, pretinde ea, ar fi cuvântul italian pentru „perfect”.

În mintea mea mi-am luat rămas-bun de la tot, de la toate aceste locuri. Le-am văzut atât de des, că începusem să le ignor: magazinul de delicatese de pe deal, cu pastrama perfectă de pui, buticul cu mărunțișuri de unde cumpăram ață ca să fac brățări ale prieteniei, Realtor’s, cabinetul dentistului, mica grădină unde Steve King și-a vârât limba în gura mea în clasa a șaptea, iar eu am fost atât de surprinsă, că i-am mușcat-o. Nu mă pot abține să mă gândesc la cât de ciudată e viața, la Kent, Juliet și chiar și la Alex, Anna și Bridget sau la domnul Otto și doamna Winters – la cât de complex și de interconectat e totul, cum sunt țesute toate la un loc ca o plasă imensă, invizibilă – și cum uneori crezi că faci ceea ce trebuie și, de fapt, faci ceva greșit și invers.

Intrăm la Starbucks și eu iau o cafea cu lapte. Elody își ia o brioșă, deși abia a mâncat, iar Lindsay își pune un ursuleț de pluș pe cap și apoi comandă o sticlă de apă fără să clipească, în timp ce barmanul se uită la ea de parcă ar fi

nebună. Nu mă pot abține și îmi arunc brațele în jurul ei, iar ea zice: „Păstrează-te pentru dormitor, iubito”, ceea ce o face pe doamna în vârstă din spatele nostru să se îndepărteze de noi. Ieșim râzând în hohote, și eu aproape îmi scap cafeaua – Chevroletul maro al lui Sarah Grundel se află în parcare. Sarah bate darabana pe volan, uitându-se la ceas și așteptând să se elibereze un loc. Ultimul loc – cel pe care l-am luat noi.

— Cred că glumești, spun eu cu voce tare. Cu siguranță o să întârzie acum.

Lindsay vede că mă holbez și interpretează greșit:

— Știu. Dacă aș avea mașina aia, n-aș ieși nici de pe alee. Cred că aș prefera să merg pe jos.

— Nu, eu... clatin din cap și îmi dau seama că nu pot explica. Când trecem pe lângă ea, Sarah își dă ochii peste cap și oftează, ceva gen: „În sfârșit”. Mă șochează umorul situației și încep să râd.

— Cum e cafeaua cu lapte? întrebă Lindsay când ne urcăm în mașină.

— Are gust de pipi de cățel strecurat printr-o pungă de gunoi, spun eu. Ieșim din locul de parcare și o claxonăm pe Sarah, iar ea ocupă imediat spațiul rămas când ne dăm la o parte.

— Care-i problema ei? întrebă Elody.

— SNP, spune Lindsay. Sindromul Nevoii de a Parca.

În timp ce ieșim din parcare, îmi trece prin cap că poate nu e așa de complicat. În majoritatea timpului – în nouăzeci și nouă la sută din timp – pur și simplu nu știi cum și de ce sunt ițele legate între ele, ceea ce e în regulă. Faci un lucru bun și se întâmplă ceva rău. Faci un lucru rău și se întâmplă ceva bun. Nu faci nimic și explodează ceva.

Și foarte, foarte rar – printr-un miracol al șansei și al coincidenței, când fluturii dau din aripi cum trebuie și toate ițele se îmbină o clipă – ai ocazia să faci ceea ce trebuie.

Iată ultimul lucru care îmi trece prin cap în timp ce Sarah dispăre în oglinda retrovizoare, trântind portiera și alergând

prin parcare: dacă ai ratat la mustață o competiție importantă, poate că ar trebui să-ți faci cafeaua acasă.

Când ajungem la școală, am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup în Camera Trandafirilor, așa că mă despart de Elody și de Lindsay. Apoi, poate pentru că am întârziat deja, mă hotărâsc să chiulesc de la prima oră. Bântui pe holuri și prin liceu, gândindu-mă la cât de ciudat e că poți să-ți trăiești toată viața într-un singur loc și să nu te uiți niciodată la el cu atenție. Până și holul zugrăvit în galben – pe care noi îl numeam holul vomei – mi se pare drăguț acum, iar copacii subțiratici și goi din mijlocul curții îmi par eleganți și rari, în așteptarea zăpezii.

Mai toată viața mea mi s-a părut întotdeauna că școala durează o veșnicie – în afară de orele în care aveam extemporale și lucrări, când secundele păreau să se alerge una pe alta, încercând să fugă cât mai repede. Astăzi e una dintre acele zile. Oricât de mult îmi doresc ca totul să meargă încet, timpul se scurge cu repeziciune, ca sângele dintr-o rană. Abia am ajuns la a doua întrebare din extemporalul domnului Tierney, când văd că strigă „gata!” și ne aruncă cea mai înspăimântătoare privire a lui, așa că trebuie să-mi predau extemporalul neterminat. Știu că nu contează, dar m-am străduit cât am putut, oricum. Vreau să am o ultimă zi în care totul să fie normal. O zi ca milioane de alte zile pe care le-am trăit. O zi în care îmi predau extemporalul la chimie și îmi fac griji că domnul Tierney ar putea pune în practică amenințarea de a suna la BU. Dar nu regret prea mult. Am trecut de faza regretelor.

Când vine ora de mate, mă duc mai devreme, simțindu-mă calmă. Iau loc înainte să se sune și îmi scot manualul, punându-l chiar pe mijlocul băncii. Sunt prima elevă care a sosit.

Domnul Daimler vine spre mine și se sprijină de banca mea, zâmbind. Observ pentru prima dată că unul dintre incisivii lui e foarte ascuțit, ca al unui vampir.

— Ce se întâmplă, Sam? Face semn înspre banca mea. Ai venit cu trei minute mai devreme și chiar ești pregătită pentru oră? Întorci o pagină nouă în viața ta?

— Ceva de genul ăsta, spun eu calmă, punându-mi mâinile pe manual.

— Deci, cum petreci de Ziua Îndrăgostiților? Își vără o bomboană mentolată în gură și se apleacă și mai tare. Asta mă scârbește de-a binelea, de parcă el crede că mă poate seduce cu respirația proaspătă. Ai vreun plan romantic pentru diseară? Ai pe cineva special lângă care să te ghemuiești? zice și ridică din sprânceană la mine.

În urmă cu o săptămână, asta m-ar fi făcut să leșin. Acum mă lasă complet rece. Mă gândesc la cât de aspră era fața lui peste a mea, la cât de greu era corpul lui, dar nu mă infurii și nici nu mi-e teamă. Îmi fixez privirea asupra lăntișorului lui din sfoară care, ca întotdeauna, se ițește de sub gulerul cămășii. Pentru prima dată, îmi pare cam penibil. Cine poartă același lucru timp de opt ani la rând? Ar fi ca și cum aș insista să port măregele din bomboane pe care le adoram în clasa a cincea.

— O să vedem, spun eu, zâmbind din colțul gurii. Dar dumneavoastră? O să fiți singur-singurel? La o masă de o singură persoană?

El se apleacă și mai mult spre mine și eu rămân complet nemișcată, încercând să nu mă dau în spate.

— Ei, dar de ce presupui așa ceva? îmi face cu ochiul, crezând evident că asta e versiunea mea de flirt – că o să mă ofer să-i țin companie sau ceva de genul ăsta.

Zâmbesc și mai larg.

— Pentru că, dacă ați avea o prietenă, răspund încet, dar limpede, ca să audă fiecare cuvânt, nu ați face avansuri fetelor de liceu.

Domnul Daimler inspiră adânc și face un salt înapoi atât de rapid, că aproape cade de pe bancă. Elevii încep să intre în clasă, flectându-și și comparându-și trandafirii, ignorându-ne prezența. Am putea vorbi despre o temă sau despre o notă la

extemporal. Domnul Daimler se uită la mine, închizând și deschizând gura. Nu reușește să rostească însă niciun cuvânt.

Se aude soneria. Proful își scutură umerii și se îndepărtează clătinându-se de lângă bancă, fixându-mă în continuare cu privirea. Apoi se întoarce pe călcâie, de parcă ar fi pierdut. În cele din urmă, își drege vocea.

— Gata, toată lumea. Vocea i se frânge și tușește. Când vorbește din nou, parcă latră. Toată lumea. În bănci. Acum.

Domnul Daimler îmi aruncă o privire dezgustată, ceea ce mă face să-mi fie și mai greu să rezist impulsului de a râde. Mă uit în altă parte și mă întorc spre ușă.

Chiar în acel moment, intră Kent McFuller.

Privirile ni se întâlnesc și, în clipa aceea, am senzația că sala de clasă se comprimă și toată distanța dintre noi dispare. Mă copleșește un sentiment de energie, de fericire, de parcă aș fi teleportată în ochii lui de un verde strălucitor. Și timpul dispare și suntem înapoi pe verandă, în zăpadă, cu degetele lui calde mângâindu-mi gâtul, cu apăsarea delicată a buzelor lui, cu șoapta vocii lui în urechea mea. Nu mai există nimic în afară de el.

— Domnule McFuller, vrei să iei loc? Vocea domnului Daimler e rece.

Kent se întoarce și momentul se pierde. Mormăie o scuză rapidă către domnul Daimler și apoi se duce la locul lui. Mă întorc și îl urmăresc cu privirea. Ador felul în care alunecă în banca lui fără să atingă pupitrul. Ador felul în care, atunci când scoate manualul de mate, zboară din geantă și un teanc de schițe mototolite. Ador felul în care se joacă nervos cu părul, trecându-și degetele prin el, deși îi vine imediat la loc în ochi.

— *Domnișoară Kingston!* Dacă v-aș putea răpi doar o secundă din timpul și atenția dumneavoastră *prețioase*.

Când mă întorc iarăși cu fața spre catedră, domnul Daimler se uită urât la mine.

— Dacă-i doar o secundă... răspund eu tare și toată lumea râde. Domnul Daimler își strânge buzele într-o linie albă și subțire, dar nu mai spune și altceva.

Deschid manualul de matematică, dar nu mă pot concentra. Bat darabana cu degetele pe sub bancă, simțindu-mă neliniștită și însuflețită acum, că l-am văzut pe Kent. Mi-aș dori să-i pot spune exact ceea ce simt. Mi-aș dori să-i pot explica cumva, mi-aș dori să știe. Mă uit cu nerăbdare la ceas. Abia aștept să vină Cupidonii.

Kent McFuller primește un trandafir în plus azi.

După oră îl aștept pe hol, cu stomacul făcut ghem de agitație. Când iese, ține cu grijă în mână trandafirul pe care i l-am trimis, de parcă se teme că se va rupe. Ridică privirea, serios și gânditor, cercetându-mi chipul.

— Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba? Nu zâmbește, dar vocea lui are o nuanță glumeață și ochii îi strălucesc.

Mă hotărâsc să glumesc și eu, deși îmi vine greu să gândesc când sunt atât de aproape de el.

— Nu știu despre ce vorbești.

El întinde trandafirul și deschide bilețelul ca să-l citesc, deși, desigur, știu ce scrie în el.

Diseară. Lasă-ți telefonul pornit și mașina afară, și fii eroul meu.

— Misterios, spun eu, înăbușindu-mi un zâmbet. Arată de zece ori mai adorabil când e îngrijorat. O admiratoare secretă?

— Nu chiar așa de secretă. Ochii lui îmi cercetează chipul de parcă aș avea acolo scris răspunsul la o ghicitoare, și eu trebuie să mă uit în altă parte ca să mă abțin să-l înșfac și să-l trag spre mine.

Tace.

— Dau o petrecere diseară, știi.

— Știu, mă grăbesc eu să răspund. Adică, am auzit.

— Deci...?

Renunț să mai glumesc cu el.

— Ascultă, s-ar putea să am nevoie să mă iei de undeva. Douăzeci de minute, maximum. Nu ți-aș cere dacă n-ar fi important.

El schițează un zâmbet.

— Și mie ce-mi iese la treaba asta?

Mă aplec până când gura mea ajunge la câțiva centimetri de scoica perfectă a urechii lui. Mirosul lui – iarbă proaspăt cosită și mentă – dă dependență.

— O să-ți spun un secret.

— Acum?

— Mai târziu.

Mă îndepărtez. Altfel n-o să fiu în stare să mă abțin să-lsărut pe gât. Nu știu ce e în neregulă cu mine. N-am fost niciodată așa cu Rob. Abia pot să-mi țin mâinile acasă în preajma lui Kent. Poate că, dacă mori de câteva ori, hormonii o iau razna. Îmi place, oarecum.

Chipul lui devine din nou serios.

— Ce-ai scris aici... Ia biletul între degete, îl împătorește și îl despătorește de câteva ori, iar ochii lui sunt amețitori, cu vârtejuri aurii. Ultima parte... chestia cu eroul... cum ai...?

Inima îmi bate nebunește și, timp de o clipă, cred că știe – cred că își amintește. Liniștea e densă între noi, cu cele trecute, cele amintite, cele uitate și cele dorite legănându-se acolo ca un pendul.

— Cum am... ce? Abia pot șopti cuvintele.

El oftează și clatină din cap, zâmbind slab.

— Nimic. Las-o baltă! E o prostie.

— Ah. Îmi dau seama că îmi țineam respirația și oftez, uitându-mă în altă parte, ca să nu vadă cât de dezamăgită sunt. Mulțumesc pentru trandafir, apropo.

Dintre toți trandafirii pe care i-am primit, e singurul pe care l-am păstrat. *E preferatul meu*, am spus când mi l-a dat Marian Sykes.

Ea s-a uitat la mine, speriată, apoi s-a uitat în jur, de parcă nu-i venea să creadă că vorbesc cu ea. Când și-a dat seama că așa era, s-a înroșit și a zâmbit.

Ai atât de mulți, a spus ea cu timiditate.

Problema e că nu pot să-i țin în viață niciodată, am spus eu. Nu mă pricep deloc la flori.

Trebuie să tai tulpinile pieziș, mi-a zis ea cu înflăcărare, apoi s-a înroșit din nou. Sora mea mi-a spus asta. Îi plăcea să se ocupe de grădinărit. A întors capul, mușcându-și buzele.

Ar trebui să-i iei tu, am propus.

S-a uitat la mine o clipă, de parcă se temea că îi fac o farsă.

Adică, să-i păstrez? a spus ea, amintindu-mi de Izzy.

Îți spun, nu mai suport să am moartea unor flori pe conștiință. Ai putea să îi iei acasă. Ai o vază?

A tăcut o fracțiune de secundă și apoi pe chip i s-a așternut un zâmbet uimitor, care o transfigura.

O să îi țin în camera mea.

Kent ridică dintr-o sprânceană.

— De unde știi că eu ți l-am trimis?

— Ei, hai! Îmi dau ochii peste cap. Nimeni nu-și mai câștigă pâinea desenând caricaturi ciudate.

El își pune o mână pe piept, prefăcându-se jignit.

— Nu ca să-mi câștig pâinea. E o pasiune. Și, în plus, nu sunt ciudate.

— Cum spui tu. Atunci îți mulțumesc pentru mesajul tău perfect normal.

— Cu plăcere, zâmbește el larg. Stăm atât de aproape, că simt căldura emanată de corpul lui.

— Deci o să fii cavalerul meu în armură strălucitoare sau nu?

Kent face o scurtă plecăciune.

— Știi că nu pot rezista unei domnițe la ananghie.

— Știam că pot conta pe tine. Holurile sunt goale acum. Toți s-au dus la prânz. Mai rămânem o clipă acolo, zâmbindu-ne. Apoi ceva se înmoaie în ochii lui și inima mi-o ia la trap. Totul în mine pare să dea din aripi, să fie liber, de parcă aș putea să mă desprind de pământ în orice secundă.

Cântec, mă gândesc eu, mă face să mă simt de parcă aș fi un cântec. Apoi mă gândesc: O să mă sărute chiar aici, lângă sala de mate a Liceului Thomas Jefferson, și aproape leșin.

Dar nu o face. Se întinde doar și îmi atinge umărul o dată, ușor. Când își retrage degetele, încă le mai simt furnicându-mi pielea.

— Pe diseară, atunci. O scânteie de zâmbet. Ar fi bine să ai un secret grozav.

— E uimitor, îți promit. Mi-aș dori să-i pot memora fiecare trăsătură. Vreau să mi-l întipăresc cu fierul roșu în minte. Nu-mi vine să cred cât de oarbă am fost atâta timp. Încep să mă retrag înainte să fac ceva nebunesc de nepotrivit, cum ar fi să sar pe el.

— Sam? mă oprește el.

— Da.

Ochii lui mă privesc din nou cercetător, și acum înțeleg de ce mi-a spus că vede prin mine. El chiar a fost atent. Am senzația că îmi citește gândurile chiar acum, ceea ce e cam jenant, pentru că majoritatea gândurilor mele din acest moment implică aprecieri la adresa buzelor sale perfecte.

Kent își mușcă buzele și își târșâie piciorul un pic.

— De ce eu? Pentru diseară, vreau să spun. N-am vorbit de vreo șapte ani...

— Poate că vreau să recuperez timpul pierdut. Continui să mă dau înapoi, țopăind puțin.

— Vorbesc serios, spune el. De ce eu?

Mă gândesc la Kent care mi-a ținut mâna în întuneric și m-a condus prin camere luminate de lună. Mă gândesc la vocea lui legănându-mă înainte să adorm, purtându-mă ca un val. Mă gândesc la timpul care a stat pe loc când mi-a cuprins fața cu palmele și și-a lipit buzele de ale mele.

— Crede-mă, îi spun, numai tu poți fi.

A doua șansă

Valograma lui Kent a fost doar prima dintre cele câteva schimbări pe care le-am făcut în Camera Trandafirilor în

dimineața asta și, imediat ce intru în cantină, îmi dau seama că Rob a primit-o pe a lui. Se desprinde de grupul lui de prieteni și vine la mine înainte să ajung la coada de la mâncare (unde plănuiesc să comand un sendviș dublu cu friptură de vită). Ca întotdeauna, șapca lui idioată cu Yankees abia i se ține pe cap, răsucită într-o parte, de parcă e într-un videoclip rap din 1992.

— Bună, iubito. Întinde brațul să-l pună în jurul meu, dar eu mă feresc, relaxată. Am primit trandafirul tău.

— Mersi. Și eu l-am primit pe al tău.

Se uită în jur, vede un singur trandafir legat de cureaua genții mele și se încruntă.

— Ța e al meu?

Clatin din cap, zâmbind dulce.

El își freacă fruntea. Întotdeauna face asta când se gândește, de parcă actul în sine de a-și folosi mintea îi dă o durere de cap.

— Ce s-a întâmplat cu trandafirii tăi?

— Sunt la păstrare, explic, ceea ce e adevărat oarecum.

El face un semn din cap că nu, lăsându-l baltă.

— Deci, tipul ăsta, Ken sau Kyle, dă o petrecere diseară... Lasă fraza în aer, apoi își înclină capul și rânjește la mine. Mă gândeam că ar fi amuzant să mergem și noi puțin. Se întinde și își apasă mâna pe umărul meu, masându-l cu putere. Ceva gen, știi tu, preludiu.

Numai Rob ar putea crede că preludiul constă în înghițitul berii înspumate direct din butoi și urlatul unul la altul, dar mă decid s-o las baltă și să-i intru în joc.

— Preludiu? repet, cu toată inocența de care sunt în stare.

Evident, el crede că flirtez. Zâmbește, își înclină capul pe spate și se uită la mine îngustându-și privirea. Pe vremuri, credeam că e un gest așa de drăguț, dar acum parcă aș vedea un fundaș încercând să danseze samba. Poate că știe toate mișcărilor, dar nu arată cum trebuie.

— Știi, spune el încet, mi-a plăcut ce ai scris în bilet.

— Serios? Torc ca o pisică, gândindu-mă la ce am mâzgălit de dimineață. *Nu trebuie să mă mai aștepti.*

— Așa că mă gândeam să ajung la petrecere la zece, să stau o oră sau două. Ridică din umeri și își aranjează șapca, întorcându-se la ale sale, acum că a bifat și flirtatul.

Deodată mă simt obosită. Plănuisem să-mi bat puțin joc de Rob – să mă răzbun pe el că nu mi-a acordat atenție, că n-a fost acolo pentru mine, că nu i-a păsat de nimic decât să petreacă și să joace lacrosse, că nu i-a păsat de felul cum arată cu șapca lui tâmpită cu Yankees – dar nu mai pot continua jocul.

— Chiar nu-mi pasă ce faci, Rob.

El ezită. Țasta nu e răspunsul la care se aștepta.

— Dar dormi la mine diseară, nu?

— Nu cred.

Își duce mâinile la frunte, frecându-le iarăși.

— Dar ai spus...

— Am spus că nu mai trebuie să mă aștepti. Și nu trebuie. Inspir adânc. *Unu, doi, trei, sari.* Nu merge, Rob. Vreau să ne despărțim.

El se dă un pas în spate. Se face alb ca varul și apoi se înroșește de la frunte în jos, de parcă cineva l-ar umple cu vopsea.

— Ce-ai spus?

— Am spus că mă despart de tine. N-am mai făcut niciodată așa ceva și sunt surprinsă de cât de ușor e. E ușor să părăsești pe cineva: totul merge la vale. Pur și simplu, nu cred că merge între noi.

— Dar... dar... se bâlbâie el. Nedumerirea de pe fața lui e înlocuită de furie. Nu te poți despărți de mine.

Fără să vreau, mă dau în spate și îmi încrucieșez brațele.

— Și de ce nu pot, mă rog?

Se uită la mine de parcă aș fi cea mai tâmpită persoană de pe planetă.

— Tu, spune el, aproape scuipând cuvântul, nu te poți despărți de *mine*.

Apoi înțeleg. Rob își amintește. Își amintește că în clasa a șasea a spus că nu sunt suficient de populară pentru el – își amintește și încă o mai crede. Orice urmă de milă am simțit pentru el dispare în momentul ăsta și, în timp ce stă acolo, roșu ca racul și cu pumnii încleștați, mă uimește de cât de urât mi se pare.

— Pot s-o fac, spun eu cu calm. Tocmai am făcut-o.

— Și eu te-am *așteptat*. Te-am așteptat luni de zile.

Se întoarce și murmură un lucru pe care nu-l aud.

— Poftim?

Se uită înapoi la mine, cu fața schimonosită de dezgust și de furie. Asta nu poate fi aceeași persoană care acum o săptămână și-a cuibărit capul pe umărul meu și mi-a spus că sunt pătura lui personală. Parcă i-ar fi căzut masca și dedesubtul ei e a apărut o altă față.

— Am spus că ar fi trebuit să i-o trag lui Gabby Haynes când m-a rugat în vacanța trecută, spune el cu răceală.

Ceva îmi explodează în stomac, poate rămășițe de durere sau mândrie, dar trece repede și, în loc, se așterne un sentiment de calm. Deja am plecat de aici, deja zbor peste toate astea; deodată pot înțelege exact cum se simte Juliet, cum se simțea de multă vreme. Când mă gândesc la ea îmi revin puterile și reușesc chiar și să zâmbesc.

— Niciodată nu e prea târziu pentru a doua șansă, îi răspund eu suav, după care mă îndepărtez ca să iau ultimul prânz în compania celor mai bune prietene ale mele.

Zece minute mai târziu, când în sfârșit m-am așezat la masa noastră obișnuită – halind un sendviș enorm cu vită și maioneză, cu o farfurie plină de cartofi prăjiți alături, mai flămândă decât am fost de multă vreme – și Juliet trece prin cantină, văd că a pus un singur trandafir în sticla de apă goală, prinsă în curelușe în partea laterală a rucsacului ei. Se uită în jur, cu fața încadrată de clăia ei de păr, verificând în trecere fiecare masă, cercetând, căutând indicii. Are ochii strălucitori și alerți. Își mușcă buzele, dar nu pare nefericită.

Pare vie. Inima îmi bate cu putere: acesta este lucrul cel mai important.

Când trece de masa noastră, văd un bilețel împăturit care flutură chiar sub petalele trandafirului și, deși sunt prea departe ca să-l citesc, văd foarte clar ce scrie acolo, chiar și când închid ochii. O singură propoziție.

Niciodată nu e prea târziu.

— Deci, ce-i cu tine azi? întreabă Lindsay pe drumul către Cel Mai Bun Iaurt din Țară. Aproape am ajuns la Șir, grupul de mici buticuri îngrămădite precum ciupercile pe vârful dealului. Peste orizont e trasă o pătură de nori negri, centimetru cu centimetru, care promite zăpadă. O clipă mă doare pieptul când mă gândesc că nu o să mai văd niciodată zăpadă.

— Ce vrei să spui? Mergem braț la braț, încercând să ne încălzim. Am vrut să vină și Ally și Elody cu noi, dar Elody avea lucrare la spaniolă și Ally a zis că, dacă mai chiulește la o oră de engleză, o să fie exmatriculată. N-am făcut mare caz pe tema asta.

O zi ca oricare alta.

— Vreau să spun, de ce te porți așa de ciudat?

Încerc să formulez un răspuns și Lindsay continuă:

— De exemplu, ai fost cu mintea aiurea la prânz și alte chestii. Își mușcă buzele. Am primit un sms de la Amy Weiss...

— A, da?

— Amy Weiss e nebună de legat și n-aș crede niciodată ceva din ce spune ea, mai ales despre tine, explică Lindsay repede.

— Evident, spun eu, amuzată, sigură că știu încotro se îndreaptă discuția.

— Dar... Lindsay inspiră profund și spune dintr-o suflare: ea zice că a vorbit cu Steve Waitman care vorbise cu Rob, care a zis că v-ați despărțit? Lindsay îmi aruncă o privire și face un efort să râdă. I-am spus că vorbește prostii, evident.

Tac, alegându-mi cu grijă cuvintele.

— Nu sunt prostii. E adevărat.

Lindsay se oprește din mers și se holbează la mine.

— Poftim?

— M-am despărțit de el la prânz.

Ea clatină din cap de parcă ar încerca să-și disloce cuvintele din creier.

— Și, ăăă, când aveai de gând să împărtășești informația asta? Cu cele mai bune prietene? Sau credeai că o să aflăm noi cumva până la urmă?

Îmi dau seama că e afectată.

— Ascultă, Lindsay, aveam de gând să-ți spun...

Ea își apasă mâinile pe urechi, continuând să clatine din cap.

— Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat? Voi trebuia să... adică, mi-ai spus că voiai să... în seara *asta*.

Oftez.

— De asta nu am vrut să-ți spun, Lindz. Știam că o să faci mare caz.

— Asta pentru că e mare caz.

Lindsay e atât de scandalizată, că nici nu e atentă când trecem pe lângă Hunan Kitchen: e prea ocupată să se uite urât la mine, de parcă se așteaptă să mă fac brusc albastră ori să iau foc, ca și cum lumea nu ar mai putea avea niciodată încredere în mine.

Îmi trece prin cap că o să simtă asta cu adevărat după ce o să fac ceea ce vreau să fac, dar asta e. Mă întorc la ea și îmi pun brațele pe umerii ei.

— Așteaptă puțin aici, bine?

Ea clipește la mine.

— Unde te duci?

— Trebuie să mă opresc la Hunan Kitchen. Îmi fac curaj, așteptând să facă o criză. Am ceva pentru Anna Cartullo.

Mă aștept să țipe, să plece îmbufnată, să arunce ursuleți gumați la mine sau să facă ceva, dar chipul îi rămâne imobil, de parcă cineva a apăsător butonul de oprire a curentului.

Sunt cam îngrijorată că ar putea intra în șoc, dar ocazia e prea bună ca s-o ratez.

— Două minute, spun eu. Promit.

Intru în Hunan Kitchen înainte ca Lindsay – și temperamentul ei – să revină la viață. Când deschid ușa, se aude un clopoțel. Alex ridică privirea, îngrijorat pentru o clipă, după care își lipește un zâmbet pe față.

— Ce faci, Sam? îndrugă el. Ce idiot.

Îl ignor și mă duc direct la Anna. Are capul plecat și frunzărește mâncarea din farfurie. E mai bine decât s-o mănânce, asta e sigur.

— Bună! Din nu știu ce motiv, am emoții. E ceva tulburător la tăcerea ei, în felul în care își ridică privirea și se uită la mine fără nicio expresie. Îmi amintește de Juliet. Am venit să-ți dau ceva.

— Să-mi dai ceva? își strânge buzele, sceptică, și asemănarea cu Juliet nu mai e așa de puternică. Probabil crede că sunt nebună. Din câte știe ea, noi n-am schimbat vreun cuvânt în toată viața noastră și nu pot decât să-mi imaginez ce crede că vreau să-i dau.

Alex se uită când la mine, când la Anna, la fel de nedumerit ca și ea. Sunt conștientă că Lindsay mă privește prin fereastra jechoasă, și faptul că trei oameni se uită la mine de parcă mi-am pierdut mințile e puțin copleșitor. Bag mâna în geantă cu degetele tremurându-mi puțin.

— Da, ascultă, știu că e ciudat. Nu pot să-ți explic, dar... Scot un album mare cu desene de M.C. Escher și îl pun pe masă lângă bolul cu pui cu susan. Sau vită cu portocale. Sau pisică la cuptor. Sau ce-o fi.

Anna înțepenește, uitându-se la carte de parcă ar urma s-o muște.

— M-am gândit că ți-ar plăcea o chestie de genul ăsta, spun eu repede, îndepărtându-mă deja de masă. Acum, că a trecut partea cea mai grea, mă simt de o mie de ori mai bine. Are peste două sute de desene. Ai putea să le și agăți pe undeva, dacă ai loc.

Ceva se încordează pe chipul Annei. Încă se mai uită fix la cartea de pe masă, cu mâinile lipite de coapse. Văd cât de tare își încleștează pumnii.

Sunt pe punctul de a mă întoarce și de a țâșni pe ușă, când ea ridică privirea. Ochii noștri se întâlnesc. Nu spune nimic, dar gura i se relaxează. Nu e chiar un zâmbet, dar e pe aproape și îl iau ca pe un mulțumesc.

Îl aud pe Alex spunând: „Ce-a fost asta?”, apoi am ieșit pe ușă, iar clopoțelul sună cu o notă stridentă în spatele meu.

Lindsay stă chiar acolo unde am lăsat-o, cu privirea în gol. Știu că s-a uitat pe fereastră.

— Acum știi că ai înnebunit de-a binelea, spune ea.

— Pe cuvânt că nu știu despre ce vorbești. Mă simt însufletită, acum că s-a terminat. Haide. Am nevoie de niște iaurt.

Lindsay nu se mișcă.

— Ai luat-o razna. Ți-a sărit o doagă. Ești dusă cu pluta. De când îi aduci tu cadouri Annei Cartullo?

— Ascultă, doar nu i-am dat o brățară a prieteniei sau ceva de genul ăsta.

— De când vorbești tu cu Anna Cartullo?

Oftez. Îmi dau seama că n-o să mă lase în pace.

— Am vorbit cu ea pentru prima dată acum câteva zile, bine? Lindsay încă se mai holbează la mine, de parcă lumea se topește în fața ochilor ei. Cunosc sentimentul. E chiar drăguță. De fapt, cred că ai plăcea-o, dacă...

Lindsay scoate un sunet ascuțit, strident și își pune din nou mâinile peste urechi ca și cum cuvintele în sine ar fi o tortură. Continuă să țipe așa, în timp ce eu oftez și mă uit la ceas, așteptând să-și termine spectacolul.

În cele din urmă se calmează, iar chirăitul devine un fel de gângurit în fundul gâtului. Mijește ochii la mine. Nu mă pot abține să chicotesc. Arată ca o nebună cu acte în regulă.

— Ai terminat? o întreb eu.

— Te-ai întors? Își ia încet o mână de pe urechi, experimentând.

— Cine să se întoarcă?

— Samantha Emily Kingston. Prietena mea cea mai bună. Partenera mea de viață heterosexuală. Se apleacă și mă ciocănește pe frunte cu încheieturile degetelor. În locul acestui cocon ciudat, lobotomizat, care și-a părăsit prietenul, o place pe Anna Cartullo și care se dă drept ea.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu știi chiar totul despre mine.

— Se pare că nu știu nimic despre tine.

Lindsay își încrucișează brațele la piept. O trag de mâneca jachetei și ea vine spre mine fără chef. Îmi dau seama că e chiar supărată. O strâng în brațe. E mult mai scundă decât mine și trebuie să fac pași mici, ca să îmi potrivesc pasul cu al ei, dar o las pe ea să stabilească ritmul.

— Tu știi care e iaurtul meu preferat, zic eu, sperând s-o îmbunez.

Lindsay oftează sonor.

— Ți-a plăcut ciocolată, mormăie ea, dar nu mă împinge la o parte, ceea ce e un semn bun. Cu unt de arahide și cereale Cap'n Crunch.

— Și *știi* că știi ce porție o să-mi iau.

Am ajuns la ușa magazinului Cel Mai Bun Iaurt Din Țară și deja simt mirosul dulce și delicios al aromelor de chimicale plutind înspre noi. E ca mirosul de pâine care se coace la Subway. Știi că nu sunt acele arome create de natură și de Dumnezeu, dar ceva la mirosul ăla dă dependență.

Lindsay se uită la mine cu coada ochiului, și eu îmi iau brațele din jurul ei. Expresia ei e atât de mohorâtă, că stârnește râsul, iar eu abia mă abțin.

— Ai face bine să fii atentă, Miss Porție Dublă, spune ea, dându-și părul pe spate. Tot deliciul ăla artificial se duce direct pe coapse.

Dar gura ei e schimonosită într-un zâmbet și știu că m-a iertat.

Prietenia: scurt istoric

Dacă ar trebui să aleg trei lucruri pe care le ador la fiecare dintre prietenele mele, iată care ar fi acestea:

Ally

1. Și-a petrecut toată clasa a zecea colecționând vaci de porțelan și citind chestii ciudate despre ele pe net, după ce una dintre ele – una adevărată, vreau să spun – i-a lins încheietura când era în vacanță în Vermont.

2. Gătește fără rețete și, cu siguranță, o să aibă cândva propria ei emisiune de gătit și ne-a promis că putem veni ca invitate.

3. Scoate limba ca o pisicuță când cască.

Elody

1. Are o tonalitate perfectă și cea mai limpede și mai bogată voce pe care ți-o poți imagina, ca siropul de arțar turnat peste clătite calde, dar nu se dă niciodată în spectacol și cântă doar când e singură sau la duș.

2. Odată a mers tot anul la școală purtând cel puțin o haină verde în fiecare zi.

3. Pufnește când râde, ceea ce mă face și pe mine mereu să râd.

Lindsay

1. Va dansa întotdeauna, chiar și când nu dansează nimeni altcineva, chiar și când nu e muzică – la cantină, în baie, în zona restaurantelor din centrul comercial.

2. A aruncat cu hârtie igienică înspre casa lui Todd Horton în fiecare zi, timp de o săptămână, după ce el le-a spus tuturor că Elody nu știe să sărute.

3. Odată a luat-o la goană în timp ce traversam parcul, încordându-și brațele și picioarele și alergând peste câmpuri în blugi și cizme Chinese Laundry. Am început să fug și eu, dar n-am putut s-o prind din urmă, până când ne-am chircit

amândouă, gâfâind în aerul rece de toamnă, iar eu simțeam că o să-mi explodeze plămânii, și când am răs și am spus „Ai câștigat”, s-a uitat foarte ciudat la mine, peste umăr, nu cu răutate, ci de parcă nu-i venea să creadă că sunt acolo, apoi s-a îndreptat de spate și a zis: „Nu mă întreceam cu tine”.

Cred că acum înțeleg.

Mă gândesc la toate astea acasă la Ally, simțind că nu le-am spus suficient sau deloc, simțind că am petrecut prea mult timp amuzându-ne una pe seama celeilalte înfuriându-ne din motive care nu contează, dorindu-ne ca lucrurile sau oamenii să fie diferiți – mai buni, mai interesanți, mai drăguți, mai maturi. Dar e greu să găsec acum un mod de a le spune, așa că rād împreună cu ele, în timp ce Lindsay și Elody se fâțâie prin bucătărie, iar Ally încearcă din răspuțeri să încropească ceva comestibil dintr-un pesto italian vechi de două zile și niște biscuiței sărați din pachet. Lindsay îmi cuprinde umerii cu brațele apoi o trage lângă ea și pe Ally pe urmă Elody vine lângă Ally iar Lindsay spune:

— Vă iubesc până la moarte, afurisitelor. Știți asta, nu?

Și Elody țipă:

— Îmbrățișare de grup!

Mă înghesui și eu între ele, le cuprind cu brațele și le strâng până când Elody se desprinde, rāzând, și declară:

— Dacă rād și mai tare, o să vomit.

Secretul

— Nu pricep. Lindsay se bosumflă pe locul din față, la jumătatea aleii ce duce spre casa lui Kent, acolo unde se termină șirul de mașini. Și acasă cum o să ajungem?

Oftez și îi explic pentru a mia oară.

— O să ne ducă cineva, bine?

— De ce nu vii cu noi acum? se smiorcăie Ally de pe locul din spate, tot pentru a mia oară. Lasă naibii mașina!

— Și să te las să conduci tu, domnișoară Absolut World? Mă întorc și mă uit cu subînțeles la sticla de vodcă pe care o

ține în mână. Ea o ia ca pe un îndemn să mai tragă încă o dușcă.

— O să conduc eu, insistă Lindsay. M-ai văzut vreodată beată?

— Nu contează. Îmi dau ochii peste cap. Tu nu poți să conduci nici trează.

Elody pufnește și Lindsay o amenință cu degetul.

— Ai grijă sau o să mergi pe jos la școală de acum încolo!

— Haideți, ratăm petrecerea. Ally își piaptână părul cu degetele, aplecându-se ca să se vadă în oglinda retrovizoare.

— Lăsați-mă un sfert de oră, maximum, spun eu. Mă întorc înainte să ajungeți la butoi.

— Cum o să te întorci aici? Lindsay încă se mai uită bănuitor la mine, dar deschide portiera.

— Nu-ți fă griji, o liniștesc eu. Am aranjat cu transportul mai devreme.

— Tot nu pricep de ce nu ne poți conduce tu acasă. Lindsay mormăie, încă nemulțumită de aranjamente, dar coboară, iar Ally și Elody o urmează. Nu mă obosesc să răspund. Am explicat deja de nu știu câte ori că s-ar putea să plec mai devreme de la petrecere. Știu că ele presupun că e din cauză că va fi și Rob acolo și mi-e teamă că o s-o iau razna sau ceva de genul ăsta, iar eu nu le contrazic.

Plănuiesc să las mașina lui Lindsay la ea pe alee, dar după ce cotesc pe Autostrada 9, mă trezesc că, fără să vreau, conduc spre casă. Sunt calmă, senină, de parcă am absorbit tot întunericul de afară și s-a stins orice sursă de lumină. Nu e un sentiment neplăcut. E ca și cum ai fi într-o piscină, te-ai lăsa pe spate și ai da din picioare până ai reuși să plutești fără să te gândești la asta.

Majoritatea luminilor sunt stinse la mine acasă. Izzy s-a culcat de câteva ore. O lumină albăstruie licărește în sufragerie. Probabil tata se uită la televizor. La etaj, un pătrat strălucitor de lumină indică baia. Prin umbre, văd o siluetă mișcându-se și mi-o imaginez pe mama aplicându-și cremă hidratantă Clinique pe față, mijindu-și ochii fără lentile de

contact, cu mânăca ponosită a halatului ei de baie fluturând ca o aripă.

Ca de obicei, au lăsat lumina de pe verandă aprinsă pentru mine, ca atunci când vin acasă să nu orbesc prin geantă după chei. Vor face planuri pentru mâine, poate se vor întreba ce să gătească la micul dejun sau dacă să mă trezească înainte de prânz și, preț de o clipă, durerea pentru tot ceea ce pierd – pentru ce am pierdut deja, acum câteva zile, într-o sfâșietoare fracțiune de secundă de derapaj, când viața mea a sărit de pe axul ei – mă copleșește, așa încât îmi pun capul pe volan și aștept să treacă. Și trece. Durerea se estompează. Mușchii mi se relaxează și, încă o dată, sunt șocată de faptul că lucrurile sunt așa cum ar trebui să fie.

În timp ce conduc spre casa lui Lindsay, mă gândesc la ceva ce am aflat acum mulți ani la ora de științe, că până și păsările care au fost separate de stolul lor vor migra din instinct. Ele știu unde să se ducă fără să li se fi arătat vreodată drumul. Toată lumea vorbea de cât de uimitor e lucrul ăsta, dar acum nu mi se mai pare așa de ciudat. Exact așa mă simt eu acum: de parcă aș pluti în aer, de capul meu, dar cumva știind exact ce trebuie să fac.

Când mai am doar câțiva kilometri până la casa lui Lindsay, îmi scot telefonul și formez numărul lui Kent. Îmi trece prin minte că poate a crezut că glumesc mai devreme. Poate că nu o să răspundă fiindcă nu recunoaște numărul sau poate că o să fie prea ocupat să-i împiedice pe invitați să vomite pe covoarele orientale ale părinților lui și nu va auzi telefonul. Număr apelurile, din ce în ce mai neliniștită.

Unu, doi, trei.

La al patrulea apel se aude zgomotul cuiva care băjbăie prin întuneric. Apoi vocea lui Kent, caldă și liniștitoare:

— Eroii Musculoși, salvăm femeii la ananghie, prințese captive și fete fără volan din 1684. Cu ce vă putem ajuta?

— De unde ai știut că sunt eu? îl întreb eu.

Se aude muzica mai tare și zgomot de glasuri. Apoi îl aud pe Kent punând palma pe telefon și strigând:

— Afară!

Se aude cum se închide o ușă și zgomotul de fundal se estompează brusc.

— Cine altcineva să fie? răspunde el, pe un ton sarcastic. Toți ceilalți sunt aici. Rearanjează ceva și vocea lui se aude mai clar. Probabil vorbește chiar în difuzor. Asta îmi distrage gândul de la buzele lui. Deci, care-i faza?

— Sper că mașina ta nu e blocată, îi spun eu. Pentru că am nevoie disperată de cineva care să mă ia cu mașina.

Pe drumul de întoarcere spre Kent, mai mult tăcem. El nu mă întreabă de ce stăteam în mijlocul aleii din fața casei lui Lindsay și nu insistă să afle de ce l-am ales pe el să mă ia cu mașina. Sunt recunoscătoare pentru asta și fericită să stau în liniște alături de el, privind ploaia și copacii ca niște trăsături de penel pe fundalul cerului. Când cotim spre alee, care în acest moment e aproape înțesată de mașini, încerc să mă hotărâsc exact cu ce seamănă ploaia care dansează în lumina farurilor. E ca sclipiciul.

Kent parchează mașina, dar lasă motorul pornit.

— N-am uitat că mi-ai promis un secret, apropo. Se întoarce să se uite la mine. Să nu crezi că scapi așa ușor.

— Nici nu mi-ar trece prin cap. Îmi desfac centura de siguranță și mă apropiu de el, privind în continuare ploaia cu coada ochiului. E ca praful, oarecum, dar numai dacă praful ar fi făcut din lumină albă, compactă.

Kent își împreunează mâinile în poală, uitându-se la mine, așteptând, cu gura numai un zâmbet.

— Hai să auzim.

Eu mă întind spre el și scot cheile din contact, oprind farurile. În întunericul care ne cuprinde, sunetul ploii pare mai sonor, curgând peste tot în jurul nostru.

— Hei, zice Kent încet, iar vocea lui îmi face inima să tresalte din nou, îmi face tot corpul să strălucească. Acum nu te mai văd.

Fața și corpul lui sunt o umbră acum, întuneric în întuneric. Abia îi disting contururile și, desigur, îi simt căldura pielii. Mă aplec în față, îmi sprijin bărbia de jacheta lui aspră din cord, îi găsesc urechea și, din greșeală, o ating cu gura. El inspiră brusc și tot corpul i se încordează. Inima mea e lichidă, plutește. Nu mai există spațiu între bătăile inimii mele.

— Secretul este, îi șoptesc chiar la ureche, că sărutul tău a fost cel mai grozav sărut din toată viața mea.

El se trage înapoi puțin ca să se uite la mine, dar buzele noastre sunt la câțiva centimetri distanță. Nu-i disting expresia feței în întuneric, dar îmi dau seama că ochii lui îmi cercetează din nou chipul.

— Dar eu nu te-am sărutat niciodată, îmi șoptește el. În jurul nostru, ploaia se aude ca și cum ar fi de sticlă. Nu din clasa a treia, oricum.

Zâmbesc, dar habar n-am dacă mă vede.

— Ai face bine să începi atunci, îi spun, pentru că nu am prea mult timp la dispoziție.

El ezită doar o fracțiune de secundă. Apoi se apleacă și își apasă buzele de ale mele și toată lumea se oprește, luna și ploaia, și cerul, și străzile, și suntem doar noi doi în întuneric, vii, vii, vii.

Nu știu cât timp ne sărutăm. Mi se par ore, dar când se depărtează de lângă mine, respirând greu, ținându-mi fața cu ambele mâini, ceasul care clipește pe bord a înaintat doar cu câteva minute.

— Uau, spune el. Simt cum pieptul i se ridică și coboară cu repeziciune. Amândoi am rămas fără suflare. Pentru ce a fost asta?

Mă forțez să mă îndepărtez, găsesc mânerul în întuneric și deschid portiera. Aerul rece și ploaia intră înăuntru și mă ajută să gândesc. Inspir praful.

— Pentru că m-ai dus cu mașina și așa mai departe.

Chiar și în întuneric îi văd ochii strălucind ca la o pisică. Abia reușesc să întorc capul.

— Chiar mi-ai salvat viața în seara asta, lansez eu mica mea glumă și apoi, înainte să mă poată opri, chiar dacă mă strigă pe nume, sar din mașină și alerg de-a lungul aleii către casă, pentru ultima petrecere din viața mea.

— Ai ajuns! strigă încântată Lindsay când o găsesc în camera din spate. Ca întotdeauna, muzica, fumul și căldura sunt insuportabile: un zid de oameni, parfum și sunet. Eram sigură că o să ne tragi țeapă.

— Știam eu că o să vii, spune Ally întinzându-se spre mine și strângându-mă de mână. Coboară vocea, ceea ce, la volumul ăsta, înseamnă că țipă un pic mai încet. L-ai văzut pe Rob?

— Cred că mă evită, îi răspund, ceea ce e adevărat. Slavă Domnului!

Lindsay se întoarce și o strigă pe Elody:

— Uite cine s-a hotărât să ne onoreze cu prezența! țipă ea, și Elody ne cercetează fețele înainte să-și dea seama că abia atunci am ajuns la petrecere, iar Lindsay se întoarce către mine și își strecoară brațul pe după umerii mei.

— Acum e petrecere în mod oficial. Al, dă-i lui Sam o gură de vodcă.

— Nu, mersi. Înălătur cu un gest al mâinii sticla de vodcă pe care mi-o oferă.

Îmi deschid telefonul. Unsprezece și jumătate.

— De fapt, ăă, cred că o să mă duc la parter un pic. Poate afară. E foarte cald aici.

Lindsay și Ally schimbă o privire.

— Tocmai ai venit de afară, spune Lindsay. Tocmai ai ajuns aici. Acum vreo cinci secunde.

— Dar v-am căutat pe voi o vreme. Știu că par penibilă, dar mai știu și că nu pot explica.

Lindsay își încrucișează brațele.

— Nu, nu, nici gând. Ceva se petrece cu tine și o să ne spui ce e.

— Te-ai purtat ciudat toată ziua. Ally încuviințează cu o mișcare a capului.

— Lindsay te-a pus să spui asta? o întreb eu.

— Cine se poartă ciudat? Elody tocmai și-a croit drum până la noi.

— Se pare că eu, răspund.

— A, da, dă Elody din cap. Cu siguranță.

— Lindsay nu m-a pus să spun nimic. Ally își umflă pieptul, ofensată. Dar e evident.

— Noi suntem cele mai bune prietene ale tale, spune Lindsay. Te cunoaștem.

Îmi apăs degetele pe tâmpile, încercând să blochez sunetul bubuitor al muzicii, și închid ochii. Când îi deschid din nou, Elody, Ally și Lindsay mă privesc bănuitoare.

— Sunt bine, OK? Îmi doresc cu disperare să împiedic o conversație lungă – sau mai rău, o ceartă. Credeți-mă. Am avut o săptămână ciudată. Asta *e puțin spus*.

— Ne facem griji cu privire la tine, Sam, spune Lindsay. Nu te mai recunoaștem.

— Poate ăsta e un lucru bun, le zic eu, și când ele se uită lung la mine, oftez și mă aplec să le strâng într-o îmbrățișare.

Elody țipă și apoi chicotește:

— Ne arătăm afecțiunea în public, ei? iar Lindsay și Ally par să se relaxeze și ele.

— Vă promit că nu se întâmplă nimic, spun eu, ceea ce nu e chiar adevărat, dar îmi imaginez că ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l pot spune. Cele mai bune prietene pentru totdeauna, da?

— Și fără secrete. Lindsay se uită cu subînțeleș la mine.

— Și fără scorneli, intonează Elody, ceea ce nu face parte din ritualurile noastre, dar mă rog. Ar fi trebuit să spună „și fără minciuni”, dar bănuiesc că merg amândouă la fel de bine.

— Pentru totdeauna, încheie Ally, și până când moartea ne va despărți.

Ultima parte cade în sarcina mea s-o rostesc:

— Și dincolo de ea.

— Și dincolo de ea, răspund ele ca un ecou.

— Bine, gata cu prostiile sentimentale. Lindsay se desprinde din îmbrățișare. Eu, una, am venit să mă îmbăt.

— Am crezut că tu nu te îmbeți, spune Ally.

— Era o metaforă.

Ally și Lindsay încep să poștească băutura și Ally dansează cu sticla de vodcă („dacă nu te îmbeți, nu văd de ce s-o bei și s-o irosești”), în timp ce Elody se întoarce la Brioșă. Măcar nu se mai uită la mine.

— Ne vedem mai târziu, strig eu în direcția lor și Elody se uită peste umăr la mine, dar e posibil să se fi uitat la altcineva. Lindsay ridică o mână spre mine și Ally nu mă aude deloc. Asta îmi amintește de momentul în care am plecat de acasă pentru ultima oară dimineață, cum până la urmă, e imposibil să înțelegi finalitatea anumitor lucruri, a anumitor cuvinte, a anumitor momente. Când mă întorc, vederea mi se încețoșează și îmi dau seama surprinsă că plâng. Lacrimile se adună fără niciun avertisment. Clipesc de mai multe ori până când lumea își recapătă contururile și îmi șterg lacrimile de pe obraji. Mă uit la telefon. Unsprezece patruzeci și cinci.

La parter, mă opresc chiar lângă ușă, așteptând-o pe Juliet, simțindu-mă ca și cum aș încerca să stau în picioare în mijlocul unui val uriaș. Oamenii roiesc în jurul meu, dar aproape nimeni nu se uită la mine. Poate că prind și ei un semnal ciudat venind dinspre mine sau își dau seama că am alte lucruri de făcut. Sau poate – și gândul acesta mă întristează imediat ce îmi trece prin minte – simt cumva că am dispărut deja. Refuz să mă gândesc la asta.

În cele din urmă, o văd strecurându-se pe ușa de la intrare, cu un pulover alb legat lejer în jurul taliei, cu capul plecat. Mă îndrept imediat spre ea și îi pun mâna pe braț. Ea se sperie când mă vede și, deși își imaginase probabil că o să

ajungă față în față cu mine în seara asta, faptul că eu o găsesc pe ea, și nu invers, o prinde cu garda jos.

— Bună! spun eu. Pot să vorbesc cu tine o clipă?

Ea deschide gura, o închide, apoi o deschide din nou.

— De fapt, eu, ăă, trebuie să ajung undeva.

— Ba nu. O trag dintr-o mișcare dinspre intrarea aglomerată către o zonă mai liniștită de pe hol. E mai ușor să ne auzim una pe alta aici, deși locul e așa de îngust, că trebuie să stăm aproape lipite una de alta. Și, oricum, nu mă căutai pe mine? Nu ne căutai pe noi?

— Cum de ai...? Se întrerupe, inspiră adânc, apoi clatină din cap. Nu sunt aici din cauza voastră.

— Știu. Mă uit la ea, dorind ca și ea să se uite la mine, dar nu o face. Vreau să-i spun că pricep, că înțeleg, dar ea fixează cu privirea gresia de pe podea.

— Știu că e mai important decât asta.

— Tu nu știi nimic, spune ea sec.

— Știu ce ai plănuit pentru seara asta, murmur eu, foarte încet.

Atunci ridică privirea. O clipă, ochii ni se întâlnesc și văd străfulgerarea fricii și încă ceva – poate speranță? – dar Juliet își lasă repede capul în jos.

— N-ai cum să știi, răspunde simplu. Nimeni nu știe.

— Știu că ai ceva să îmi spui, zic eu. Știu că ai ceva ce vrei să ne spui tuturor – mie, lui Lindsay, lui Elody și lui Ally.

Ridică din nou capul, dar de data asta îmi susține privirea, cu ochii mari, și ne uităm una la alta. Acum știu ce e în privirea de pe chipul ei, dincolo de teamă: uluire.

— Ești o nenorocită, șoptește ea, atât de încet, că nu sunt sigură că aud cuvintele sau doar mi le amintesc, mi le imaginez în vocea ei. Le spune de parcă ar repeta replici dintr-o piesă veche, dintr-un scenariu uitat de mult pe care nu reușește să și-l scoată din minte.

Dau din cap.

— Știu, spun eu. Știu că sunt. Știu că am fost – toate am fost. Și îmi pare rău.

Se dă un pas rapid în spate, dar nu are unde să se ducă, așa că se lovește de perete. Se lipește de el, cu mâinile sprijinite de tencuială, respirând greu, de parcă aș fi cine știe ce animal sălbatic care o poate ataca în orice clipă. Clatină din cap cu repeziciune, dintr-o parte în alta. Nici nu cred că știe că o face.

— Juliet. Mă întind spre ea, dar ea se lipește și mai tare de perete, așa că îmi las mâna jos. Vorbesc serios. Încerc să-ți spun cât de rău îmi pare.

— Trebuie să plec.

Pare să se desprindă cu greu de perete, de parcă nu s-ar simți în stare să stea în picioare fără el. Încearcă să se strecoare pe lângă mine, dar eu fac o mișcare rapidă, astfel că ajungem din nou față în față.

— Îmi pare rău, spun eu.

— Ai spus asta. Acum se înfurie. Mă bucur. Cred că e un semn bun.

— Nu, vreau să spun... Inspir adânc, dorindu-mi să înțeleagă. *Așa trebuie să fie.* Trebuie să vin cu tine.

— Te rog, spune ea. Lasă-mă în pace!

— Exact asta îți spun. Nu pot. În timp ce stăm acolo, îmi dau seama că avem aceeași înălțime. Probabil arătăm ca jumătatea închisă și cea deschisă la culoare a unui biscuit Oreo, și cred că, foarte simplu, lucrurile ar fi putut sta invers. Ea ar fi putut fi cea care îmi ține calea; eu aș fi putut fi cea care încercă să se strecoare pe lângă ea în întuneric.

— Nu trebuie... începe ea, dar nu aud niciun cuvânt din ce vrea să spună. În secunda aceea, cineva îmi strigă numele de pe scări și, când mă întorc să mă uit la Kent, Juliet țâșnește pe lângă mine.

— Juliet! Mă întorc, dar nu îndeajuns de repede. E înghițită de mulțime, iar breșa care i-a permis să se îndrepte spre ușă s-a închis la fel de repede cum s-a deschis, ca un model de tetris al corpurilor în mișcare, și acum mă lovesc de spatele oamenilor, de mâini și de genți uriașe din piele.

— Sam!

Nu acum, Kent!

Mă chinui să ajung la ușă, dar cu fiecare pas, sunt purtată înapoi de cei care insistă neobosiți să ajungă la bucătărie, ținând în mâini pahare care trebuie umplute din nou. Când aproape că ajung la ușă, mulțimea se rărește și eu o iau la goană. Dar apoi simt o mână caldă pe spate, iar Kent mă întoarce spre el ca să mă privească și, în ciuda faptului că trebuie s-o prind pe Juliet și că stăm în mijlocul unui miliard de oameni, mă gândesc cât de bine ar fi să dansez cu el. Să dansez cu adevărat, nu să ne frecăm unul de altul, așa cum fac colegii mei la bal – să dansez cum făceau oamenii pe vremuri, cu mâinile pe umerii lui și cu brațele lui în jurul taliei mele.

— Te căutam. A rămas fără suflare și părul îi e mai ciufulit decât de obicei. De ce-ai fugit de mine adineauri?

Arată așa de nedumerit și de îngrijorat, încât simt cum inima mi-o ia la trap.

— N-am timp să vorbesc despre asta acum, îi răspund eu cu blândețe. Vorbim mai târziu, bine? E cel mai ușor mod. E *singurul* mod.

— Nu. Pare atât de hotărât că, pe moment, sunt luată prin surprindere.

— Poftim?

— Am spus nu. Se așază în fața mea și îmi blochează drumul către ușă. Vreau să vorbesc cu tine. Vreau să vorbesc chiar acum.

— Eu nu pot... încep, dar el mă întrerupe.

— Nu poți fugi din nou. Se întinde și îmi pune ușor mâinile pe umeri, dar atingerea lui îmi trimite un curent de căldură și energie prin corp. Înțelegi? Nu poți să mai faci asta.

Felul în care se uită la mine mă face să mă simt pierdută. Lacrimile amenință să curgă din nou.

— N-am vrut niciodată să te rănesc, rostesc cu jumătate de voce.

Își ia mâinile de pe umerii mei și apoi și le trece prin păr. Arată de parcă îi vine să urle.

— Te porți de parcă aș fi invizibil de atâția ani, apoi îmi trimiți bilețelul ăsta adorabil, pe urmă eu te iau cu mașina și tu mă săruți...

— De fapt, cred că *tu* m-ai sărutat pe mine.

El nu se oprește.

— Apoi mă dai peste cap cu totul și îmi arunci universul în aer, după care începi din nou să mă ignori.

— Te-am dat peste cap? reușesc să spun înainte să mă pot opri.

Se uită la mine cu o expresie neclintită.

— Ai dat totul peste cap.

— Ascultă, Kent. Mă uit la palmele mele, care mă furnică de dorința de a se întinde și de a-l atinge, de a-i netezi părul și de a i-l da pe după urechi. Tot ce s-a întâmplat în mașină a fost sincer. Sărutul meu a fost sincer.

— Credeam că eu te-am sărutat pe tine. Vocea lui Kent e calmă și nu-mi dau seama dacă glumește sau nu.

— Da, ei bine, și eu am fost sinceră când ți-am răspuns la sărut. Încerc să-mi înghit nodul din gât. Asta e tot ce-ți pot spune acum. Am fost sinceră. A fost cel mai sincer lucru pe care l-am făcut în viața mea.

Mă bucur că mă uit în jos la pantofi, pentru că, în clipa aceea, lacrimile mi se adună în ochi și încep să șiroiască pe obraji. Le șterg repede cu dosul palmei, prefăcându-mă că mă șterg la ochi.

— Și chestia cealaltă pe care ai spus-o în mașină? Măcar Kent nu pare supărat, deși mi-e prea teamă să mă uit la el. Are vocea blândă acum. Ai spus că n-ai mult timp la dispoziție. La ce te-ai referit?

Acum, că lacrimile și-au găsit drumul, nu mai am cum să le opresc și îmi țin capul plecat. Una dintre ele se împrăstie pe pantof și lasă acolo o urmă în formă de stea.

— Se petrec niște lucruri acum... nu pot să le explic cu adevărat.

Își pune două degete sub bărbia mea și îmi ridică fața spre a lui. Și atunci chiar mă pierd cu totul. Picioarele îmi cedează, și el își trece un braț pe după spatele meu ca să nu mă lase să cad.

— Ce se întâmplă, Sam? Îmi șterge o lacrimă din colțul ochiului cu degetul lui mare, iar cu ochii mă scrutează și face chestia aia în care mă simt de parcă m-ar întoarce pe dos și s-ar uita direct în inima mea. Ai necazuri?

Clatin din cap, incapabilă să vorbesc, și el continuă repede:

— Mie poți să-mi spui. Orice-ar fi, poți avea încredere în mine.

Pentru o clipă, sunt tentată să rămân așa, lipită de el; să-l sărut iar și iar până simt că respir prin el. Dar apoi mă gândesc la Juliet în pădure. Văd două raze orbitoare de lumină tăind întunericul și sunetul scăzut al vuietului, ca un ocean îndepărtat, un motor care se trezește la viață. Vuietul și luminile îmi umplu capul, dând la o parte orice altceva – teama, regretul, tristețea – și mă pot concentra din nou.

— Nu am necazuri. Nu eu am probleme. Eu... trebuie să ajut pe cineva. Mă desprind de Kent cu blândețe, îndepărtându-i brațul de pe talia mea. Nu pot să explic. Trebuie să ai încredere în mine.

Mă aplec și îi dau un ultim sărut – de fapt, mai degrabă o sărutare din vârful buzelor, buzele noastre abia se ating unele de altele, dar e de ajuns pentru mine să simt din nou acea plutire și să capăt forță și putere. Când mă trag în spate, mă aștept să mai spună ceva, dar el doar se uită la mine încă o clipă, apoi se întoarce și dispăre către scări. Stomacul îmi face un salt și pentru o fracțiune de secundă mă doare sufletul pentru el atât de rău – mi-e dor de el – că simt că tot pieptul mi se prăbușește în interior. Apoi mă gândesc la întuneric, la lumini, la vuiet, la Juliet și înainte să mă mai gândesc la altceva, străbat ultimii pași către ușă și ies afară în frig, unde ploaia încă mai răpăie ca niște cioburi de lună sau ca oțelul.

Miracolul șansei și al întâmplării partea a II-a

— Juliet! Juliet! Știu că are un avans bun și nu mă poate auzi, dar mă simt mai bine când o strig pe nume, parcă întunericul din jurul meu nu mai e atât de aproape și de greu.

Desigur că am uitat lanterna. Îmi încep combinația de alergat cu târât pe aleea înghețată, dorindu-mi să mă fi hotărât să port adidași în loc de cizmele mele oliv de piele Dolce Vita, cu talpă tip platformă. Dar, în același timp, astea sunt cizme pentru care să mori – în care să mori.

Lumina casei a dispărut în spatele meu, înghițită de curbele drumului și de vârfurile ascuțite ale copacilor, când am senzația că mă strigă cineva. Pentru o clipă, sunt sigură că mi-am imaginat sau că e doar sunetul vântului printre crengi. Mă opresc, șovăind, apoi îl aud din nou.

— Sam! Parcă e Kent.

— Sam! Unde ești?

Chiar el e.

Asta mă descumpănește. Eram destul de sigură că, atunci când a plecat de lângă mine la petrecere, s-a terminat totul. Nu m-am așteptat să vină după mine. Mă gândesc să mă întorc și să mă duc înapoi la el. Dar nu am timp. Și, în plus, am spus tot ce puteam spune. O clipă, rămân nemișcată acolo în gerul cumplit, cu aerul care îmi arde plămâni și cu ploaia care mi se scurge pe sub guler și pe spate, închizând ochii și amintindu-mi cum am stat cu el în mașina caldă și uscată, înconjurată din toate părțile de apă. Îmi amintesc sărutarea lui și sentimentul de plutire, de parcă eram pe punctul de a fi înghițiți de un val în orice moment. Când îl aud strigându-mă din nou, parcă mai aproape, îmi imaginez cum îmi ia fața în mâini și îmi șoptește numele. Sam.

Se aude un țipăt. Deschid repede ochii, cu inima gata să-mi sară din piept, cu gândul la Juliet. Dar apoi aud câteva voci strigând una la alta – distante, tăcute, o confuzie de sunete – și aș putea jura că, printre ele, e și vocea lui

Lindsay. Dar e ridicol. Îmi imaginez cai verzi pe pereți și pierd timpul.

Continui să merg către șosea. Pe măsură ce mă apropii, aud vuietul mașinilor, șuieratul roților pe asfalt, și sunetele parcă sunt valuri pe o plajă.

Când o găsesc pe Juliet, stă acolo, udă learcă, cu hainele lipite de corp, cu brațele ușor depărtate, de parcă ploaia și frigul n-o deranjează deloc.

— Juliet!

Atunci mă aude. Își întoarce capul cu o mișcare bruscă, de parcă e chemată înapoi pe pământ de undeva, din depărtare. Încep să alerg către ea, auzind vuietul unui camion care se apropie – și care merge mult prea repede – în spatele meu. Ea face un pas rapid în spate în timp ce eu prind viteză, dând din mâini ca să nu cad pe gheață, și chipul îi revine la viață când mă vede, plin de furie, de frică și de celălalt lucru. Uluire.

Motorul se aude mai tare acum, un urlet neîncetat, iar șoferul apasă pe claxon. Zgomotul e imens: se rostogolește, se împrăștie în jurul nostru, umplând aerul cu sunetul lui. Dar Juliet nu s-a mișcat. Stă acolo pur și simplu, uitându-se la mine, clătinând încet din cap, de parcă suntem niște prietene care nu s-au mai văzut de mult, pe un aeroport oarecare, undeva în Europa, și tocmai am dat una peste alta. *E ciudat să te văd aici... Nu e stranie viața asta? Ce mică-i lumea!*

Acopăr ultimii pași dintre noi în timp ce camionul trece pe lângă ea, claxonând în continuare. O apuc de umeri, iar ea face câțiva pași împleticiți spre pădure, și elanul meu aproape o trânteste la pământ. Sunetul claxonului dispare în depărtare și farurile din spate se pierd în întuneric.

— Slavă Domnului, spun eu, răsufând greu. Îmi tremură brațele.

— Ce faci? Pare să își revină, încearcă să se smulgă de lângă mine. *Mă urmărești?*

— Credeam că o să... fac semn înspre șosea și, deodată, îmi vine s-o îmbrățișez. E vie și reală în mâinile mele. Credeam că nu o să te prind la timp.

Ea încetează să se mai zbată și se uită la mine o clipă care nu se mai sfârșește. Nu mai sunt mașini pe drum și în liniștea aceea aud o voce ascuțită și autoritară:

— Samantha Emily Kingston!

Se aude din stânga mea, din pădure, și există o singură persoană pe lumea asta care mă strigă pe nume. Lindsay Edgecombe.

Chiar atunci, ca un cor de păsări care se ridică de la sol în același timp, se aud și alte voci, amestecate.

— Sam! Sam! Sam!

Kent, Ally și Elody, vocile lor răzbesc prin pădure către noi.

— Ce se întâmplă? Juliet pare cu adevărat înspăimântată acum. Sunt atât de nedumerită, că slăbesc strânsoarea de pe umerii ei și ea se smucește.

— De ce m-ai urmărit? De ce nu mă poți lăsa în pace?

— Juliet! Ridic mâinile, în semn de pace. Vreau doar să vorbesc cu tine.

— N-am nimic să-ți spun. Se întoarce cu spatele și pornește din nou către șosea.

O urmez, simțindu-mă brusc foarte calmă. Lumea din jurul meu se luminează și își limpezește contururile, și de fiecare dată când îmi aud numele răsunând în pădure, sunetul este din ce în ce mai aproape. Mă gândesc: *Îmi pare rău*. Dar așa e corect. Așa trebuie să se întâmple.

Așa cum ar fi trebuit să se întâmple de la început.

— Nu trebuie să faci asta, Juliet, îi spun eu încet. Știi că nu aceasta e calea.

— Nu știi ce vreau eu să fac, șoptește ea cu îndârjire. Nu știi. N-ai putea înțelege niciodată. Se uită fix la drum. Omoplații îi sunt vizibili sub tricoul ud, și din nou am impresia că sunt o pereche de aripi care se deschid în spatele ei, care o ridică și o poartă din calea pericolului.

— Sam! Sam! Sam! Vocile sunt mai apropiate acum și raze diagonale de lumină șerpuiesc prin pădure. Aud zgomot de pași și ramuri care se frâng sub tălpi. Șoseaua a fost neobișnuit de liberă, dar acum din ambele direcții aud huruitul îndepărtat a două motoare mari. Închid ochii și mă gândesc la zbor.

— Vreau să te ajut, îi spun lui Juliet, deși știi că nu pot s-o fac să înțeleagă, nu în felul ăsta.

— Nu pricepi? Se întoarce spre mine și, spre surprinderea mea, văd că plânge. Nu pot fi îndreptată, nu înțelegi?

Îmi amintesc cum am stat pe scări cu Kent și am spus exact același lucru. Mă gândesc la ochii lui verzi și superbi, la felul în care a spus: *Nu ai nevoie să fii îndreptată*, la căldura mâinilor lui și la moliciunea buzelor lui. Mă gândesc la masca lui Juliet și la faptul că poate toți ne simți peticiți și cârpiți și în neregulă pe dinăuntru.

Nu mi-e teamă.

Aud vag vuietul în urechi, vocile atât de aproape, presimt chipurile albe și înspăimântate, ieșind din întuneric, dar nu pot să-mi desprind privirea de la Juliet care plânge, atât de frumoasă.

— E prea târziu, zice ea.

Îi răspund și eu:

— Niciodată nu e prea târziu.

În acea fracțiune de secundă se aruncă pe șosea, dar se uită înapoi, speriată, și o luminiță de recunoaștere i se aprinde în ochi. Apoi mă arunc după ea. Mă năpustesc spre ea chiar în clipa în care țâșnește în față, o împing, iar ea se rostogolește către partea cealaltă a șoselei, chiar când două camioane trec una pe lângă cealaltă. Se aude un scâncet furios și cineva – poate mai multe persoane – îmi strigă numele și am o senzație de fierbințeală în tot corpul și sentimentul că sunt ridicată, aruncată de o mână imensă, de mâna unui uriaș; pământul se rotește, se răstoarnă cu susul în sos și dintr-o parte în alta, apoi o ceață de întuneric îi înghite marginile și transformă totul într-un vis.

Imagini care plutesc, care vin și pleacă: ochi de un verde strălucitor și un câmp cu iarbă încălzită de soare, o gură ce rostește *Sam, Sam, Sam*, ca și cum ar cânta. Trei chipuri care se deschid împreună ca florile pe o singură tulpină, nume care se pierd în zare, un singur cuvânt: *dragoste*. Văd roșu și alb și crengile copacilor se aprind ca tavanul boltit al unei biserici.

Și o față deasupra mea, albă și frumoasă, cu ochii mari ca luna. *M-ai salvat*. O mână pe obrazul meu, răcoroasă și uscată. *De ce m-ai salvat?* Cuvintele se adună ca un val: *Nu. Dimpotrivă*. Ochii de culoarea cerului la răsărit, o coroană de păr blond, atât de luminos și de alb și de orbitor, încât jur că e o aură.

EPILOG

Se spune că, înainte să mori, îți trece toată viața dinaintea ochilor, dar mie nu mi se întâmplă așa.

Văd numai izbânzile mele. Lucrurile pe care vreau să le țin minte, pentru care vreau să fiu ținută minte. Când am fost la Cape Cod și eu și Izzy ne-am strecurat în golf la miezul nopții încercând să prindem crabii cu resturi de carne de hamburgeri, iar luna era atât de mare și de plină, că arăta ca ceva pe care te puteai așeza. Când Ally a încercat să facă sufleu și a venit mărșăluind în bucătărie cu un sul de hârtie igienică pe cap, ca tichia unui bucătar, și Elody a râs atât de tare că s-a scăpat pe ea puțin și ne-a pus să jurăm că nu spunem la nimeni. Când Lindsay își arunca brațele în jurul nostru și spunea „Vă iubesc până la moarte” și noi răspundeam în cor „Și dincolo de ea!”. Când stăteam întinsă pe verandă în după-amiezile fierbinți de august și văzduhul mirosea atât de puternic a iarbă proaspăt cosită și a flori, că le simțai gustul pe limbă. Când a nins de Crăciun și tata a rupt o masă veche de televizor în pivniță și a folosit-o pe post de lemne de foc, iar mama a făcut cidru de mere și am încercat să ne amintim versurile de la „Noapte de vis” și am sfârșit prin a cânta melodiile noastre preferate din musicaluri.

Și când l-am sărutat pe Kent, pentru că atunci mi-am dat seama că timpul nu contează. Atunci mi-am dat seama că anumite momente durează veșnic. Chiar și după ce s-au terminat, tot mai durează, chiar și după ce ai murit și ai fost îngropat, acele momente încă mai durează și o țin tot așa, până în veșnicie. Ele sunt totul și peste tot în același timp.

Ele sunt sensul.

Nu mi-e teamă, dacă asta vă întrebați. Momentul morții e plin de sunet și de căldură și de lumină, de atât de multă lumină, că mă umple, mă absoarbe: un tunel de lumină care țâșnește, care se boltește în sus, tot mai sus, iar dacă muzica ar fi senzație, așa ar fi, lumina asta, plutirea asta, ca râsul...

Restul va trebui să-l aflați și singuri.

MULȚUMIRI

Fără o ordine anume, multe mulțumiri...

Lui Stephen Barbara, cel mai descurcăreț și mai grozav agent din lume; Lexei Hillyer, pentru că a fost prima care a citit o părțică din *O zi din șapte* și a adorat-o; incredibilei Brenda Bowen, pentru că a fost prima care a crezut în carte; și minunatei Molly O'Neill, pentru entuziasmul ei și pentru că m-a făcut să cred.

Lui Rosemary Brosnan, pentru inteligența, atenția și sensibilitatea ei; celor de la HarperTeen, pentru sprijinul nemaipomenit și pentru că mi-au dat prăjiturile Magnolia când aveam rău de avion.

Lui Cameron McClure de la Agenția Literară Donald Maas, pentru efortul ei îndelung și pledoaria ei continuă în favoarea cărții.

Cafenelei DVB din Brooklyn, care m-a menținut energizată și fericită

Lui Dujeous, pentru dreptul de a-i folosi versurile. Căutați-le pe www.dujeous.net.

Lui Mary Davison, care ar putea să ne învețe pe toți ceva cu privire la cum să-ți trăiești viața la maximum.

Prietenilor mei uimitori și deștepți, pentru că m-au inspirat și m-au provocat; și mai ales lui Patrick Manasse, pentru că a fost un ascultător răbdător și un critic aspru.

Lui Olivier, pentru că m-a susținut enorm, chiar și când mă chinuiam.

Lui Deirdre Fulton, lui Jacqueline Novak și Laurei Smith, un singur cuvânt: dragoste.

Părinților mei, pentru că mi-au umplut casa de cărți de care să mă îndrăgostesc – și mai târziu pentru că m-au

încurajat să-mi urmez visele – și întotdeauna, pentru dragostea și sprijinul lor constant.

Surorii mele incredibile, pentru că e o persoană pe care o voi admira mereu.

Și, în cele din urmă, lui Pete: pentru că m-a încurajat să termin școala și m-a ajutat să mă pun pe picioare după ce am făcut-o; pentru că m-a lăsat să editez cu frenezie în Harbor Springs; pentru că a fost mereu atât de mândru de mine; și, Pete, pentru că, orice am scris, am încercat mereu să-mi scriu drumul înapoi spre tine.

Ce-ai face dacă ai mai avea o singură zi de trăit? Pe cine ai săruta? Și cât de departe ai merge pentru a-ți salva viața?

Samantha Kingston pare să ducă o viață perfectă: se numără printre cei mai populari elevi, iubitul ei este cel mai tare băiat din școală, are aproape tot ce-și dorește și un grup de prietene cu care împarte totul. Vineri, 12 februarie, ar trebui să fie o zi ca oricare alta din viața ei încântătoare, dar Samantha suferă un accident de mașină și moare. Apoi se trezește a doua zi și primește o nouă șansă. Și apoi iar. Și iar. De șapte ori. Trăindu-și ultima zi de viață șapte zile la rând, Sam va desluși în cele din urmă misterul din jurul morții ei – și va descoperi adevărata valoare a lucrurilor pe care este în pericol să le piardă.

Lauren Oliver este noul nume al literaturii pentru adolescenți. *O zi din șapte*, romanul ei de debut, o originală întâlnire între *Ziua cărțiței* și *Fete rele*, a devenit bestseller internațional în 2010.

„Romanul lui Oliver este sensibil, plin de emoție și încântător... Cititorii o vor îndrăgi pe Samantha din ce în ce mai mult, pe măsură ce se îndreaptă spre un final pe cât de curajos, pe atât de sfâșietor.”

Publishers Weekly

„O poveste irezistibilă, cu un mesaj puternic, care nu trebuie ratată.”

ALA Booklist

Roman publicat în 23 de țări

Foto copertă:
© Jack Batchelor

